

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

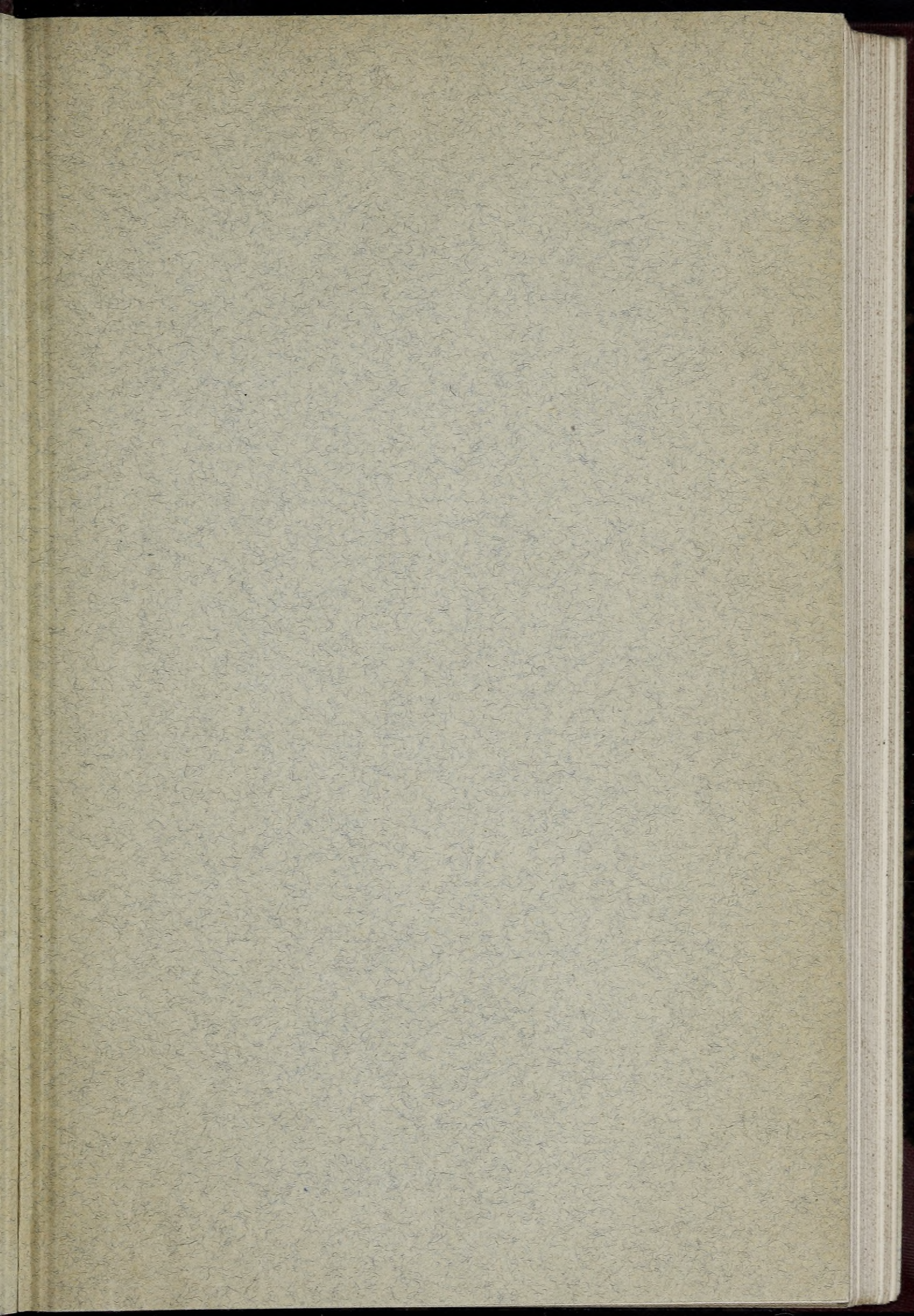

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Till.
So.

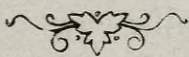
IRMA.

BERÄTTELSE

AF

J—Y BRN.

J. Ödmann

STOCKHOLM,
F. C. ASKERBERGS FÖRLAG.

I R M A

J-Y BRN

STOCKHOLM,
ISAAC MARCUS' BOKTRYCKERI-AKTIEBOLAG.
1883.

FÖRSTA KAPITLET.

Fanteföljet.

Det var den 17 Mars 1792.

Det skimrande ljuset i östern bådade, att morgonen började gry.

På vägen till Kungholmstull rörde sig ett långt, besynnerligt tåg af vagnar eller rättare kärror. De voro tungt lastade med hvarjehanda husgeråd och en mängd verktyg till olika slags handverk, alltsammans till hälften doldt af smutsiga, trasiga skynken. På några af lassen lågo sofvande qvinnor och barn. Männen, som körde de magra hästcreaturen, voro fantastiskt, men osnyggt klädde och deras mörka, brungula hy bidrog i icke ringa mån att göra dem afskräckande.

Tåget hade hunnit fram till tullbommen och en af männen pockade på, att de genast skulle bli släppta derigenom; men till hans öfverraskning visade sig en väpnad vaktpost, som befallde dem vända om, emedan ingen släpptes in i eller ut ur hufvudstaden.

— Och hvarför är det förbjudet? — Den, som yttrade detta, kastade tömmarne löst öfver hästryggen och steg närmare fram. — Är det några nya lagar som blifvit uppfunna och som fråntagit oss rättigheten att fritt få färdas, hvart vi behaga? Fördöme dessa lagstiftare . . . de borde hängas allesammans! — denna fromma önskan mumlades dock fram ohörbart. — Se så, — han höjde fräckt rösten,

— släpp oss igenom eller skall allt ondt komma öfver eder!

— Åh, hå, mig skrämmer ni inte, ert afgrundspack; ett steg till och jag skjuter blindt, — vaktposten skramlade med geväret och gjorde med det en hotande åtbörd.

Ett sorl uppstod bland dem, som stodo utanför tullbommen, ett sorl, som tilltog i styrka och svordomar. Då hördes öfver alla dessa hesa, skrånande röster en klar, kraftfull stämman, som talade med lugn: — hvad står på, go' vänner?

Det var befälhafvaren för vakten, en ung, högväxt man, som helt nyligen hade erhållit kaptensfullmakt.

— Det är ett fantefölje *), herr kapten, som pockar på att få komma in i staden, — svarade vaktposten och höjde vördnadsfullt högra handen mot mössan.

— Vi vilja veta, hvarför vi inte bli insläppta! — ropade tatarne.

— Jag får då upplysa eder om, att hvarken ni eller någon annan får passera, — svarade kaptenen.

— Men hvarför? Säg oss hvarför? — upprepades.

— Emedan en förskräcklig olycka har händt: kungen har blifvit skjuten i natt på operamaskeraden, och för att mördaren inte skall undkomma, får ingen slippa ut ur eller in i staden. Förstår ni nu förbudet?

En tystnad uppstod, en sådan tystnad som bestörtningen alltid framkallar. Derpå följde utropet:

— Kungen mördad!

— Men ingen kan väl misstänka, att bane mannen finnes bland oss, — sade en af zigenarne.

Fanter var liktydigt med tatare eller zigenare. Denna benämning på lösdrifvare härleder sig från Norge, men förekommer äfven någon gång i Sverge.

— Gör därför ett undantag och öppna fort för oss, — han lade sin breda, knotiga hand på tullbommen, i akt och mening att sjelf öppna.

— Tillbaka och tredskas inte längre, karl! — sade kaptenen strängt. — Vi lyda högre order... ingen slipper härigenom!

Medan detta försiggick, hade en af kvinnorna glidit ned ifrån en af karrorna och trängde sig nu fram till kaptenen. Hon var en ung flicka, hvars sköna, regelbundna drag till hälften belystes af det svaga morgonljuset. Hennes svarta ögon rörde sig lifligt och glänsande under en låg, bred panna, der håret delade sig och hängde i tvenne korpsvarta flätor långt utefter ryggen. Hon var klädd i röd yllekjortel och svart spens, hopsnörd öfver bröstet med purpurröda band. Höjande sin hand, gjorde hon tecken, att hon ville bli hörd.

— Är det då er mening, — sade hon åt den unge befälhafvaren, som beundrande betraktade henne, — att låta oss stanna på landsvägen, tills mördaren blir gripen?

— Om ni, sköna dam, behagar stanna till dess, så sätter jag mig ingalunda deremot, — svarade han ridderligt och gjorde på samma gång en artig bugning. — Huru gerna jag vill, — fortfor han i samma ton, — kan jag inte ens låta er passera.

— Nå väl, — inföll taterskan och vände sig om med en lätthet och ett behag, som gjorde henne förtjusande, — låtom oss då stanna, kamrater, ty mördaren, — tillade hon profetiskt och en blixtljungade fram ur hennes svarta ögon, — mördaren skall snart varda gripen: innan middagssolen lyser, bär han black om foten.

— Gud gifve, att ni spådde sannt! — inföll kaptenen.

— Om jag spår sannt... det skall ni bli varse, — hon skrattade trolskt och öfver hela hennes väsende låg något oförklarligt, hemlighetsfullt.

Händelserna bevisade, att hon spådde sannt, ty redan klockan nio samma morgon häktades af polismästaren, lagman Liljesparre, kapten Jacob Ankarström, som genast vid första förhöret bekände sig vara Gustaf III:s baneman.

Så ofta kan en gissning eller förmodan slå in. Det behöfves icke någon siareförmåga dertill. Huru ofta händer det icke, att hela vår själ gripes af en aning, som lik en röst ur det fördoldas verld talar inom oss, varnande, hotande . . .

— Vi stanna då här, — fortfor zigenarflickan med en röst och en hållning, som vittnade om, att hon ville bli åtlydd.

— Hvem befaller här? Är det jag, eller du, Skogsstjerna? — hviskade en röst i hennes öra och en hand grep hårdt om hennes runda, fylliga arm.

— Det är du, Aslak, — svarade hon, rodnande, sakta, dämpadt. — Det är du, som befaller, min bror, och jag vet, att jag skall tiga och underkasta mig din vilja, sedan vår fader dog.

— Ja, sedan vår fader dog, och du har svurit vid hans ben att vara mig underdånig. En sådan ed har ännu inte blifvit bruten af någon af vår stam.

— Den skall inte heller bli det af mig, — svarade hon ödmjukt, skyggt, och böjde suckande ned sitt hufvud mot bröstet.

— Gå då tillbaka till din plats bredvid vår mor, och låt detta vara sista gången du glömmet dig. Du följer, hvart jag vill, och stannar, der jag befaller.

Skogsstjerna gick bort till en af kärrorna, satte foten på hjulet och svingade sig upp bredvid modern, som smekte hennes kinder och strök håret ur hennes panna, derunder sakta jollrande:

— Inte skall du, Dufkulla min, blanda dig i karlarnes affärer. Skogsstjerna, behöfver du tänka på annat än följa med, hvarthän det än bär, samt kläda dig vackert, dansa och sjunga dagarne i ända.

Skogsstjerna endast teg. Hon lutade sig ned mot en halmkärve och, kastande ena armen öfver hufvudet, slöt hon ögonen och låtsade, som om hon sof.

Alltsedan hon inträdde i lifvet, hade hon blifvit kallad för Skogsstjerna eller Dufkulla. Hon visste ej af något annat namn och hon skulle helt visst ej heller ha velat utbyta det mot ett nytt, ty var ej *trientalis europæa*, som på folkspråket kallades skogsstjerna eller dufkulla, det fagreste vildblomstret, som fanns? Hon är en liten blomma, som spirar upp i den vilda barrskogen och som likt en stjärna, fast snöhvit, lyser på den gröna mossen. För vindens minsta andefläkt böjer sig hennes stängel med de hjerteformiga bladen och blomman sjelf är så ömtålig, att om hon brytes, faller hon af, ej blad för blad, ty dessa äro sammanvuxna, utan hela hennes krona följer med, likt ett afhugget drottninghufvud. Men kommer någon menniskohand henne ej vid, utan låter henne blomstra sitt korta, sköna lif, blir af henne slutligen en frukt, med den egendomligaste färg och skapnad: ett blodrödt hjerta, som af vinden sättes i rörelse. Det var dessa hjertan, som blommans namne, den unga zigenarflickan, brukade samla för att deraf göra sig ett halsband, med hvilket hon prydde sig i Zarabandan eller Romalis, äkta zigenardanser, af hvilka den spanska *el ole* är en matt härmning.

Under en månljus natt hade hon blifvit född, så oväntadt, att modren icke hunnit göra några förberedelser. Hon föddes på en tufva i djupet af en barrskog, der skogsstjerner eller dufkullor öfversållade marken. Och var det därför hon blef uppkallad efter dem.

Hela fanteföljet började nu vända långsamt tillbaka. Kärrorna gnisslade och de höga hjulen sjönko djupt ned i snön, som det långvariga tövädret ännu icke förmått smälta.

Befälhafvaren för vakten stod qvar vid tullbommen, ända till dess den sista kärran hade försvunnit bakom en krökning af vägen.

Hvarthän skulle nu färden ställas? Det var om detta zigenarne lifligt rådplägade, medan hästarne fortsatte sin långsamma gång.

Skogsstjerna hörde, huru de talade om, att det på lång tid icke tjenade till att tänka på Stockholm under nuvarande förhållanden.

— Hur enfaldiga de äro, — tänkte hon, utan att göra den minsta rörelse. — Jag har ju sagt, att kungamördaren snart skall bli funnen, men de lyssna inte längre till mig. Jag har numera ingenting att säga, ingenting. Sedan far dog, blef det min lott att tiga och lyda. Men jag kan det inte i längden, jag kan det inte, — och hon knöt hårdt ihop händerna och bet samman tänderna för att qväfva ett våldsamt utbrott af sin vrede.

Skogsstjernas fader hade varit den förnämste af sin stam, styresmannen, höfdingen, eller på zigenarspråket, *kralis* för bandet. Det är hans beslut, som alla måste underkasta sig, han som ensamt råder och han som eger alla medlemmarnes krafter och tillgångar i sitt våld. Men om han också njuter oinskränkt makt, bär han hela ansvaret för framgången af alla de företag, hans befallningar påbjudit, och de öden, folket haft under hans styrelse. Det är honom zigenarne tillskrifva all sin lycka eller olycka. Inträffar något missöde, är *kralis* säker på att bli afsatt, om han slipper ensamt undan med det. Dör *kralis* eller höfdingen, väljes en annan, dock bibehålles gerna värdigheten inom samma familj. Sålunda hade nu Aslak, Skogsstjernas broder, kommit till väldet. Hvar och en hade med den vanliga zigenareden »Vid faders och moders ben» svurit att underkasta sig hans vilja och befallningar, eller ock att skiljas från bandet.

Aslak hade icke varit faderns gunstling i lika hög grad som Skogsstjerna. Det var hon, som då genom fadern hade befallt, och som ingen vågat sätta sig upp emot; hon, som ofta ändrat dennes beslut och som många gånger hade lockat honom att taga sitt ord tillbaka. Det kändes således mycket bittert för henne att på en gång se hela sin makt bruten och, hvad värre var, lyda liksom de andra qvinnorna, hvilka naturligtvis hade afundats hennes välde lika mycket som hennes stora fägring, ty qvinnonaturen uppenbarar sig alltid lika, såväl hos den trashöljda, landstrykande taterskan, som hos den i siden och juveler prydda salongsdockan.

Den unga zigenerskan led och grämde sig mycket öfver att vara underkastad en annans vilja, om också denna vilja var hennes egen broders. Hennes heta blod kom ofta i svallning. Inför modern utgöt hon bittra tårar i sin grämelse, rasade hon i sitt vredes utbrott, och denna, lika svag för dottern, som fadern en gång hade varit, fördömde sonen. Aslak visste detta och log i mjugg åt de maktlystna qvinnornas ilska.

— Jag har länge fått böja mig under eder, — tänkte han, — nu är turen kommen till er sjelfva. Lyckan svänger sig likt hjulet på sin axel; den kuggen, som nyss stod högst, befinner sig snart nederst.

— Skogsstjerna, — han närmade sig nu den kärra, hvarpå systemen låg, — Skogsstjerna, — upprepade han, då han såg, att hon tillslutit ögonen, — hvad säger du om mitt förslag, att styra kosan raka vägen fram, utan att hvarken vika af till höger eller venster? Vet du, hvart vi då komma? Jag skall eljest säga dig det, — fortfor han, ehuru hon icke gjorde det minsta tecken, som lät honom förstå, att hon lyssnade till hans tal. — Vi komma till Drottningholm. Du, som tycker om granna slott, kan då få se grannlåten der...

— Din syster sofver, Aslak, — inföll modern och höjde sin arm skyddande öfver den unga flickan. — Stör inte hennes hvila, låt henne få ha ro.

— Jag känner till den sömnen, jag. Hon är lika full med nycker, hon, som de der pudrade hofdamerna, hvilka ni en gång spådde, mor, och som med hjertat i halsgropen räckte er sina sammets-tassar. Tvi, — han spottade framför sig, — tvi, — han spottade åter, — att ni ens vill nypa i fingerspetsarne på dem, som, om de blott vågade, skulle förjaga oss allesammans.

— De kunna inte hata oss värre, än vi sjelfva hata dem, — svarade den gamla zigenerskan med tindrande ögon. — Hvad kommer deras förakt oss vid, då vi kunna skrämma dem, liksom jägaren sitt vildbråd? Ah, du skulle ha sett, Aslak, huru jag en gång jagade, likt ett rådjur, en förnäm dam fram och tillbaka i hennes egen trädgård, dit jag gick in för att fråga, om hon ville veta sitt framtida öde mot ersättning af två daler. Det priset var ju alltför billigt? Ha, ha, ha, du skulle ha sett, hur hon bar sig åt... Men tyst, vi kunna väcka Dufkulla, — hon sänkte hastigt rösten och såg oroligt ned på slumrerskan. — Låt henne sofva, Aslak.

— Gerna för mig, men jag vill inte sedan höra några klagovisor öfver att jag ej först tagit er till råds, innan jag bestämt, hvart vi skola slå oss ned. Jag har alldeles tröttnat på edert pip och lip... förstår ni? — Han gick tillbaka till sin häst, som, utan att känna betslet, hade lunkat efter de andra kamraterna.

Då Skogsstjerna hörde, att brodern aflägsnat sig, reste hon sig från halmkärften. Hennes ögnistrade af undertryckt hat och det var med en nervös rörelse, som hon strök håret ur sin panna.

— Vore han inte min bror, — mumlade hon, — skulle jag hämnas, men...

— Men den ena korpen hackar inte ut ögonen

på den andra, menar du, Skogsstjerna, — inföll mannen, som körde för dem och som gick bredvid på vägen.

Vid detta oväntade afbrott ryckte zigenarflickan till, men kastade på samma gång en blick, full af förakt och afsky, på honom.

Han var den vackraste och ståtligaste af zigenarne. Ung, kraftfull, reslig och axelbred, var han bandets stolthet. Han förstod sättet att kläda sig så, att flickorna förtjustes, och egde den svåra konsten att vara allas vän. Otvifvelaktigt skulle han med mycken lätthet ha kunnat utestänga Aslak från makten, om han det minsta hade bemödat sig derom, ty denne var för mycket despot för att vara älskad, men han ville stå väl hos Aslak för Skogsstjernas skull. Redan som gosse hade han fattat tycke för henne, ett tycke, som nu hade blifvit en passion. Skogsstjernas köld kunde icke släcka hans kärleksglöd, tvärtom gaf den ytterligare näring åt lågan. Blefve hon blott hans en gång, skulle hon nog slutligen finna sig, tröstade han sig. Men Skogsstjerna, som anade, att ett hemlighetsfullt förhållande fanns mellan den unge mannen och brodern, beslöt att hellre fly, än underkasta sig tvånget att blifva hustru åt en man, som hon icke älskade. Hon ville känna kärlek, verklig kärlek, som hon hört talas så mycket om i de historier, hvilka zigenarne brukade berätta under de långa höst- och vinterqvällarne. Hon trånade efter denna känsla, som ännu icke någon hade kunnat väcka hos henne. Det fanns ingen af de unge zigenarne, som kunde skryta af att ha fått kyssa hennes rosiga läppar, ingen, hvars tal hon lyssnat till. Skogsstjerna var fullkomligt ren och dygdig, hittills åtminstone, ty hon var ännu obepröfvad af kärlekens makt.

Morgonljuset hade blifvit allt klarare. Det var nu fullkomlig dager.

Zigenarne färdades så långsamt, att det var

först i middagsstunden, som de hunno fram till Drottningholm. De rastade en timmes tid och fortsatte så åter sin färd förbi slottet och genom parkens långa alléer. Tornet på Lofö kyrka syntes skymta fram i fonden och till venster låg den lilla byn Kanton, namngifven och uppbyggd af Adolf Fredriks gemål, Lovisa Ulrika.

Zigenarne följde vägen till venster och hunno så förbi Edeby och det naturskönt belägna Lindö, nu med snöhöljda slätter. De vidsträckta egorna till Malmvik togo sin början, ett säteri, som på sin tid ofta gästades af hjeltekonungen Gustaf II Adolf och som af honom blifvit namngifvet, ifrån att förr ha haft den mindre vackra benämningen Hundskinnstorp. Till venster låg Mälaren, frusen och blank som en stålskifva, den solen nu förgylde. Det motsatta, skogbevuxna landet var Ekerö och träbyggningen på höjden gästgifveriet Tappström, en byggning, som än i dag finnes qvar, ehuru den många gånger förvandlats till sitt yttre utseende, från gul till röd, från röd till hvit.

I våra dagar sammanbindas Ekerö och Lofö med en träbro, hvilken öppnas för segelfarande och de ångbåtar, som dagligen göra turer på denna segelled; men då, vid tiden för denna berättelse, måste den resande praktisera sig öfver på en färja. Denna färja låg nu infrusen, men isen var tillräckligt stark och säker för hästarne att öfverföra hela fanteföljet.

Det var således på Ekerön zigenarne nu befunno sig. Der ämnade de uppehålla sig tills att de finge underrättelse om, när de kunde få slippa in genom Stockholms tullar.

Om vintertiden brukade tatarne alltid söka herberge i någon by. Ehuru de voro hatade, afskydde, förföljde af allmogen, blefvo de sällan afvisade, emedan de voro fruktade. Vidskepelsen var så stor, att befolkningen blindt trodde på deras makt att kunna göra den ondt med sina trolldomskonster.

Det var alltså rådligast att stå väl hos fanterne eller zigenarne, om man ville ha sina barn och sin boskap friska. Hvilka historier diktades icke om dem, den ena vidunderligare än den andra; men det var just dessa historier, som betryggade deras makt. Hvad de ej godvilligt finga, pockade de sig till; de hotade, de skrämde och begagnade sig med hela sin medfödda slughet och list af det enfaldiga folkets rädsla.

ANDRA KAPITLET.

Herberget.

En klar fullmåne lyste.

På vägen från Tappström inåt Ekerön sprängde en ryttare fram. Hans och hästens skugga aftecknade sig skarpt på den bländhvita snön.

Ryttaren var ung, ståtlig och satt, som vore han fastväxt vid sadeln. Han var iklädd uniform, och vapenrocken slöt sig tätt intill hans smärta kropp. Det friska blodet spelade lifligt på hans kinder, ögonen glänste af mod och lefnadslust och öfver de vackra, fastän sinliga, läpparne krusade sig ett par väldiga mustascher. Hans hår, blondt och lockigt, framböljade rikt och vårdadt under den galonerade mössan.

Han red fortfarande framåt. Plötsligt hejdade han hästens språng och tvang denne i sin ysterhet att stanna. Under en hög fura, som växte tätt invid den väg, hvarpå han ämnade vika in, såg han en ensam flicka. Hon stod stilla, orörligt stilla, och månljuset belyste henne med sin skimrande klarhet.

Han satte hästen åter i gång, steg för steg, tills han kom under furans grenar.

— Ah!

Han blef öfverraskad, då han igenkände den sköna, strålögda zigenarflickan, som för trenne dagar sedan stod utanför tullbommen vid Kungsholms-tull. Sedan dess hade hans tankar ofta varit hos henne; han kunde icke annat än tänka på det vackra, mörka ansigtet och den smidiga, fylliga växten, som hade så tjusat honom. Han var svag för qvinnor, mycket svag, och helst för dem, som voro utrustade med skönhetens behag.

Skogsstjerna hade också igenkänt honom, den unge befälhafvaren, kaptenen för vakten, som icke hade låtit öfvertala sig att släppa in zigenarne i hufvudstaden. Hon såg på honom, och gud vet hvad som låg i hennes blick, eftersom han genast ryckte fötterna ur stigbyglarne och hoppade ned på marken. Han närmade sig henne och tog hennes hand i sin, en kall, frusen hand, som han försökte värma med sin andedrägt. Hon sade ingenting, ej heller drog hon sig tillbaka.

— Hvad gör du här, stackars flicka? Har du stått länge i snön och hvarför har du stått här?

— Emedan jag visste, att ni skulle komma, — svarade Skogsstjerna.

— Visste *du*? Sjelf kunde jag knappast tro, att jag skulle få återse dig.

— Men jag har drömt, att ni skulle komma denna väg. Jag drömmer alltid sannt, fast ni inte kom i går afton.

— Och du väntade på mig?

— Jag gjorde det.

— Du har då inte glömt mig, fastän vi sågo hvarandra så flyktigt? Besynnerligt, jag har också tänkt på dig.

— Har ni tänkt på mig? — Hon höjde sitt ansigte för att kunna se in i hans ögon.

— Var det då något så besynnerligt? Jag kommer alltid ihåg en vacker flicka.

— Ni tycker då, att jag är vacker?

— Visst tycker jag det. Du är den vackraste flicka, jag någonsin sett, och jag skulle vilja träffa dig flera gånger än denna. Säg, får jag det?

— Om ni vill.

— *Om jag vill!* — upprepade han med tonvigt. — Men *hvar*, säg mig, hvar vi kunna råkas?

— I grannskapet, ej långt härifrån . . . vi ha fått herberge i Träqvista.

— Åh, det är endast ett kort stycke från der jag bor. Jag har blott några minuters väg härifrån till mitt hem, Ekebyhof. Godnatt, — tillade han och kramade hennes hand, — lita på, att jag kommer i morgon.

Han kastade sig upp i sadeln och fattade i tygeln.

— Välkommen! — hade Skogsstjerna bjudit med en glödande rodnad på sina kinder.

— Farväl! — han gaf henne en slängkyss och red bort.

— Stanna! — ropade Skogsstjerna och sprang efter. — Stanna, jag vill veta något . . .

Han hörde hennes rop och höll in hästen. Hon kom fram till honom, lade sin hand på det ståtliga djurets länd och såg upp till dess herre.

— Spådde jag sannt? Har kungamördaren blivit gripen?

— Ja visst. Det skedde samma morgon, du sade, att, innan middagssolen lyste, skulle han sitta inom lås och bom.

— Ser ni, att jag visste det. Jag skulle kunna säga mycket mera, om jag bara ville. Adjö!

— Ännu ett ord, — han höll henne kvar. — Ditt namn, att jag må upprepa det, innan sömnen sluter mina ögon?

— Skogsstjerna, kom ihåg Skogsstjerna!

— Skogsstjerna?

— Ja, eller Dufkulla.

— Underliga namn, du har fått! Det finnes ju en blomma, som kallas så, ett fagert vildblomster, liksom du. Godnatt då, Dufkulla, en fridfull natt!

Skogsstjerna stod qvar och såg, huru han försvann på vägen, som krökte sig bakom en hög, mörk skogsdunge, hvilken förtog hvarje skymt af utsigt. Hon suckade . . . hon kände sig ej rätt glad — hade han kommit till hennes lycka eller olycka?

Med sänkt hufvud gick hon långsamt på den snöuppfyllda, månbelysta landsvägen framåt till Träqvista, en by, der man *nu* finner flera vackra och välbyggda hus, men hvilken *då* bestod af en mängd låga, torftäckta kojor.

Från dessa kojors små, trasiga, hopplappade fönster lyste ett starkt sken. Det var den flammande spiselden, som underhölls af torra tall- och enqvistar.

Utanför dörren till den koja, som låg ytterst utmed landsvägen, stod en högväxt gestalt, insvept i en mörk, vid kappa, som föll i fantastiska veck öfver skuldrorna och som räckte honom ända ned till fötterna. Under hatten, rundkullig och med breda brätten, ringlade en massa hår, långt, mjukt, glänsande svart. Mannens olivfärgade hy vittnade genast om, att han var en medlem af zigenarbandet, som funnit herberge i byn. Han log, kanske ett mera sorgset än gladt leende, då han på afstånd såg Skogsstjerna nalkas. Hans ögon lyste likt en eldslåga — men på en gång förändrades hans utseende till en vild, dyster förtviflan. Han skälfde, bleknade, ju närmare Skogsstjerna kom, och för att ej vackla, tog han ett steg tillbaka och stödde sig med handen mot kojans dörr. Hans hjerta bultade allt vådsammare . . . han kände det svårt att andas. Att han skulle älska henne så mycket och ändå hoppöst!

Skogsstjerna hade redan på långt håll upptäckt honom. Det var samme unge man, som hade fått hennes broders löfte, att hon skulle blifva hans hustru. Utan att yttra ett ord, gick hon rakt fram till dörren, der han stod, och från hvilken han måste draga sig tillbaka, för att hon skulle kunna slippa in. Han såg på henne, stum, med korslagda armar. Skogsstjerna spratt till vid denna blick, som sänkte sig djupt brännande i hennes öga.

— Bruno, — hviskade hon nästan ofrivilligt, — hvarför står du här? Du har väntat på mig? Hvarför förföljer du mig?

Då lossnade hans tungas band.

— Skogsstjerna . . . Dufkulla . . . —, han sade ingenting mera, emedan han ingenting mera kunde säga.

Skogsstjerna talade ej heller vidare, utan lade handen på dörrklinkan, upplyftade den och öppnade dörren.

Bruno stod qvar ännu en stund, sedan hon försvunnit under kojans tak. Derefter gick också han in efter henne, kufvad, nedstämd, men med kärlekens låga lika förhärjande i sitt hjerta.

Skogsstjerna hade gått fram till den flammande spiselden och utsträckt nu deröfver sina händer för att värma dem. Modern, som stod bredvid och rörde i den kokande kitteln, såg på henne, forskande. Hon skulle helt visst ha frågat henne, hvarifrån hon kom, om de varit ensamma; men nu voro många af zigenarne inne i stugan och sonen, Dufkullas bror, satt midt ibland dem, spelande kort och tärning. Det språk, zigenarne sinsemellan talade, var uppblandadt med en mängd främmande, besynnerliga ord, hvilkas betydelse skulle ha gäckat hvarje lyssnare, om någon sådan funnits, men der fanns ej någon utom deras egen stam.

Bruno hade satt sig ned på tröskeln. Han höll sin ena hand under kinden och såg bort till Skogs-

stjerna, som ännu stod och värmdes sig. Han betraktade hennes ansigte, som belystes af det fladdrande, rödaktiga skenet från spiseln. Om hon blott icke vore så vacker, tänkte han, skulle det gå bättre att slå henne ur håg och sinn, men nu förmådde han det ej.

Plötsligt vände Skogsstjerna sig om. Hon funderade en stund, innan hon gick fram till zigenarne.

— Vi skulle inte ha sutit här, om ni hade lydt mitt råd och väntat vid tullen. Vi skulle nu ha varit i Stockholm . . .

Aslak, som höll tärningarne i sin slutna hand, släppte dem på den smutsiga bordskifvan och upplyfte sina ögon mot systemen.

— Kungamördaren blef verkligt gripen, — fortfor hon. — Vägen är nu fri, om ni vilja draga till hufvudstaden.

— Så länge vi ha det bra här, kunna vi gerna stanna, — inföll en af zigenarne. — Vi måste ju också sluta allt det arbete, vi fått från herrgårdarne.

— Hvem är det, som bestämmer det? — röt kralis eller Aslak.

Det blef några sekunders tystnad. Derefter frågade Aslak, hvarifrån Skogsstjerna fått sin under rättelse. Hon gaf intet svar. Hon visste icke sjelf, hvarför hon ej ville nämna, att hon träffat den unge kaptenen.

— Du tiger! Af *hvem*, frågar jag åter, har du fått veta, att din spådom gått i fullbordan?

— Af ingen, — men då hon svarade så, rodnade hon ända upp till hårfästet och ögonlocken sänkte sig darrande öfver de strålände ögongloberna.

Aslak hånlog mot henne, vände derefter bort sitt ansigte och tog upp kortlapparne och tärningarne, för att fortsätta det afbrutna spelet.

Bruno iakttog noga den unga flickans alla rörelser. Han såg, att hon ljög, då hon sade, att hon

icke af någon hade fått bekräftelse på sin spådom. Hvarför talade hon osanning? Hvarför kunde hon icke uthärda broderns blick?

— *Om*, — Bruno knöt händerna, — om — nej, det kan inte vara möjligt! — han störtade upp från sin plats på tröskeln.

I detsamma öppnade Skogsstjerna dörren till kammaren bredvid, som hade blifvit henne och modren ensamt förbehållen, medan de andra zigener-skorna fått herberge i en annan stuga. Hon sade, att hon icke var hungrig och behöfde därför ej någon mat. Hon var endast trött och ville gå till ro.

Gick hon väl också till sin sofplats på halmkärften, hvaröfver låg utbreddt ett brokigt ylletäcke? Nej, hon ställde sig vid fönstret, andades på den frusna rutan, så att isblommorna smälte och hon kunde se ut öfver den snöhöljda slätten.

— I morgon, — sade hon, — skall jag då få återse honom? Hvad heter han, och hvem är han, eftersom han så mycket upptager mina tankar? Jag borde rätteligen hata honom, ty hans slägte afskyr mitt, föraktar och hånar oss landstrykare. Ha, — hon knöt händerna hårdt tillsammans, — hvilken smälek ha vi ej ständigt lidit af dessa, som inbilla sig stå så högt öfver oss! Men då jag såg *honom*, kände jag någonting i mitt hjerta, som jag aldrig hittills anat. Det var en ljuf, salig känsla, men på samma gång en plåga. Är det kärlek . . . älskar jag då en man, som inte tillhör min stam? Älskar jag?

Det var den fråga, som hon oupphörligt gjorde sig sjelf.

TREDJE KAPITLET.

På Ekebyhof.

Mera än fyrahundraåriga anor täljer det gamla godset Ekebyhof. I fordomtima har ett ståtligt, tornprydt slott derstädes rest sina tinnar, skyddadt af höga vallar och omgifvet af en herrlig park med slingrande, skuggrika gångar. Då funnos der äfven spelande springbrunnar, präktiga ruddammar och kolossala bildstoder, och der man *nu* ser en grönskande dal, såg man *då* en täck vik, tillhörande en af Mälarens större fjärdar.

Bland de fordne egarne till detta herresäte må nämnas Sten Sture den äldre, som till kronan afstod så väl detta, som andra sina arfvegods, uti vederlag för Gripsholm. Kunglige rådet Claes Horn har äfven varit herre till Ekebyhof, och 1661 blef denna egendom såld till fältherren, grefve Carl Gustaf Wrangel. Ekebyhofs urgamla herresäte var då redan, af bristande omvårdnad, så förfallet och en reparation af slottsbyggnaden ansågs så kostsam, att Wrangel bestämde sig för att heldre rifva densamma och begagna en del af dess sten vid uppbyggandet af Skokloster. Dock lät han uppföra en annan byggnad på Ekebyhof, men ej på det nedrifna slottets grundmur, som ännu till en del finnes kvar *under* en af den nuvarande parkens korsgångar, utan ett stycke derifrån; en långsträckt byggnad af trä, enkel, flärdlös, med koppartak och ingenting utmärkande i stilen.

Detta blef nu det fordom så präktiga godsets corps de logis, som det än i våra dagar fortfar att vara. Dess tvänne våningar äro synnerligen beqvämt in-

redda med många stora och vackra rum, der gyllenläder och gobeliner prydde väggarne ännu vid tiden för denna berättelse. Från den nedre förstugan leder en bred trappa upp till den öfre, hvilken är mycket rymlig och delar sig i tvänne gångar, en till höger och en till venster, der man finner dörrarne till de rum, som troligen från början blifvit bestämda åt betjeningen och tillfälliga gäster. På väggarne i denna förstuga voro upphängda, och hänga ännu i denna stund, gamla familjporträtter af adliga, välbekanta, svenska ätter. Åtskilliga af dessa porträtter äro det enda minne som, oss veterligt, återstår från Ekebyhofs glansperiod.

Från fönsterna å byggningens ena sida har man utsigt åt en tätt bevuxen park, der hvitstammiga björkar och uråldriga ekar skänka med sin djupa skugga en angenäm svalka under solheta sommark dagar, medan utsigten från den andra sidan inskränker sig till den grusade gårdsplanen, der ännu står qvar en del af den mur, som en gång bildade en skyddande vall omkring Sturens gods. Ett vapen synes ännu inhugget i ena hörnet af denna mur, hvilken man på ett ställe genombrutit och der anlagt en stentrappa, som leder till den nedanför liggande vägen, invid hvilken de stora frukt- och köks-trädgårdarne äro belägna.

Under en lång följd af år hade Ekebyhof stått tomt och öde. Åtminstone besöktes det mycket sällan af dåvarande egaren, efter hvars död det tillföll hans brorson, grefve Runa. Denne föredrog att heldre vistas på detta gods, än på något af sina andra. Han var derigenom närmare Adolf Fredriks och Lovisa Ulrikas hof, der han ofta var gäst, och då den kungliga familjen vistades på Drottningholm, var den icke sällan synlig på grefve Runas herresäte. En promenad till häst eller i vagn från det kungliga lustslottet till Ekerö var mycket angenäm så väl för den korta vägen, som för anblicken af

det herrliga landskapet. Utsigten var förtjusande, idyllisk, och färden gick utmed böljande sädesåkrar, ångande klöfverfält, susande björklundar eller doftande barrskog.

Grefve Runa trufdes så väl på Ekebyhof, att han till och med tidtals om vintern vistades der med sin familj. Under en af dessa vintrar ådrog han sig en förkylning, hvares följder blefvo så svåra, att de efter årslånga lidanden slutligen förskaffade grifhvalfvvet under Ekerö kyrka en kista mera att gömma. Djupt sörjd och saknad blef han af sin efterlevande enka, som i sin stora bedröfvelse, likt en annan Maria Elenora, beslöt att aldrig bortlägga den svarta sorgdräkten. Liksom nämnda drottning, ville äfven hon förvara sin makes hjerta hos sig i en gulddosa, men fullföljandet af detta svärmiska beslut blef lyckligtvis afvändt. Under en lång tid besökte hon dagligen den kalla, murade griften under kyrkgolfvet, stannade derstädes i timmar och grät, liggande framstupa öfver det svarta locket med silfverstjernorna, som gömde den oförgätliges balsamerade lik. Hon lemnade aldrig grafven, utan att dröja en stund på hvart trappsteg som ledde upp derur. Huru många år skulle väl förflyta, innan hon sjelf kom efter? På detta tänkte hon och dit längtade hon — dit ned i familjgriften, hvares ena mur utgjorde skiljovägg till en annan dödens kammare, der de inneslutna stoffhyddorna hade hvilat öfver tvåhundra år. Det var den svagsinte konung Erik XIV:s offer, den oskyldigt mördade Beurreus, som derinne sof sin evighetssömn vid sidan af maka och barn.

Fastän grefve Runa hade varit en sträng husbonde, hade han dock förstått att göra sig saknad af sina underhafvande. Och enkan . . . hvilken kunde väl bli oberörd vid den sorgliga anblicken af henne, då hon på begrafningsdagen låg knäböjd midt i korgången öfver den nyss tillslutna griften! Hennes ansigte var lika hvitt som den svepduk, hvilken be-

täckte den döde under hennes fötter, och det svarta sorgdocket öfver hennes hufvud gjorde de bleka dragen ännu hemskare och mera uppskakande. Huru hennes kropp skälfdde under den djupa själsförkrosselsen... hon tycktes aldrig kunna resa sig efter det hårda slag, hvarmed Herren hade låtit träffa henne! Och ändock hade hon nära vid sin sida sin son, *hans* son, deras enda barn. Djup bedröfvelse uttryckte väl också hans ansigte, men huru annorlunda! *Han* skulle nog omsider glömma, om äfven den döde varit för honom en god, ja, kanske för mycket svag och eftergifven fader. Mot honom, den unge arftagaren till stora gods och rikedomar, log lifvet, vinkande med alla sina sköna frestelser, efter hvars förbjudna frukt han nog redan hade utsträckt handen. Han kunde icke undertrycka en känsla af fullkomlig frihet och oberoende, trots sin saknad efter den hädangångne, ty han behöfde nu icke mera bikta sina synder eller stå till svars för sina gerningar eller blygas öfver brutna löften. Fri från faderns vaksamma, skarpsynta öga, fri från hans allvarliga förmaningar, fri från hans tröttande kärlek, ja, frigifven helt och hållet åt sig sjelf, stod han nu i begrepp att kasta sig i det lockande verldsvimlet.

Men modern — hon återstod ju honom — kände han sig icke bunden af hennes kärlek? Ack, en mor, hon må vara aldrig så sträng, aldrig så vaksam, aldrig så förmanande, är och förblir hon dock *qvinna*, ett svagt käril, lätt förledd, bedårad och tröstad af några ömma ord af den ende, älskade sonen!

Ett af rummen på Ekebyhof kallades »gula gemaket», troligtvis därför att de förgyllda möblerna voro öfverklädda med tjock, gul silkesdamast. Af samma tyg och samma färg voro äfven fönsterdraperierna, och rosiga gyllenläderstapeter betäckte väggarne. En persisk matta betäckte det bonade golvet, hvaromkring slöt sig, likt en ram, en inläggning af kvadratformiga rutor af marmor, hvarannan hvit och

hvarannan svart. På ett bord, hvars mosaikskifva uppbars af vridna, svartpolerade kolonner, brunno tvänne tjocka vaxljus i massiva silfverstakar. Det klara skenet från dessa ljus förmådde blott svagt upplysa det stora gemaket. En klar fullmåne lät sina skimrande strålar spela på den mörka ekdörren till det nästintill gränsande rummet.

Denna dörr öppnades sakta af en späd hand. En smärt gestalt sväfvade öfver tröskeln och stannade der. Det var en ung flicka, kanske ännu icke sjutton v \ddot{a} rar. Detta skedde samma afton och samma stund, som den unge kaptenen derute på den snöuppfyllda landsvägen försökte att med sin andedrägt värma zigenarflickans frusna hand.

Borta vid dörren stod hon ännu tyst med sammanknäppta händer, medan hon långsamt höjde sina ögon, dunkelblåa, fuktigt glänsande under de långa ögonhåren. Månstrålen, som nyss spelade på dörren, skimrade nu på hennes panna, hennes hufvud, hvarifrån ett silkesmjukt, guldglänsande hår, tvärt emot det herrskande bruket benadt i pannan, föll upplöst till hennes midja, opudradt, slätt, erinrande om en stilla solbeglänst våg, liksom hos sagans Ingeborg. Endast dess yttersta ändar voro lockiga, men för öfrigt fanns icke ett krusigt hår i hela den hårmasa, som hennes hufvud uppbar med intagande behag. Barnslig oskuld låg uttryckt i de fina ansigtsdragen, med en blandning af ljuft vemod, en stilla sorgsenhet, som säkert var en reflex från hvad hennes hjerta i detta ögonblick kände. Hon gjorde en rörelse med den bländhvita halsen, som formfulländad höjde sig smidigt ur den fyrkantigt uringade, svarta roben, hvars ärmar endast räckte till hennes armbåge, der ett svart krusflor i djupa veck syntes falla ända ned till den fint rundade handleden.

Med ett uttryck af vördnad, kärlek och sorg voro den unga flickans ögon fästade på grefvinnan Runa, som satt nedsjunken i en fätölj borta vid bor-

det med de brinnande vaxljusen. Den svarta sorgdräkten låg i djupa veck kring hennes lif. Håret, högt uppkammadt, var pudradt och en lock föll ned på hvardera axeln. Framför henne låg uppslagen den heliga skrift, hvori hon nyss läst, för att hemta tröst och vederqvickelse.

Den unga flickan stod fortfarande qvar vid dörren, af fruktan att störa enkegrefvinnan i hennes andakt. Och om denna icke slutligen hade tillslutit de röda sammetspermarne, hade hon troligtvis dragit sig lika tyst tillbaka, som hon kommit, och försvunnit från det gula gemaket.

— Jag tackar dig, min Herre och Gud, som styrkt mitt mod och ryckt förtviflan ur min själ: Jag sörjer nu inte längre hopplöst, ty jag tror på *ett återseende*, — hon sade detta med stark tonvigt, såsom kom det af hennes själs innerligaste öfvertygelse.

Den unga flickan trädde nu fram ur rummets djupa skugga. Månstrålen liksom flyttade sig med detsamma och följde henne med sin ljusa strimma ett stycke i spåren öfver den mjuka mattan. Var detta en irring eller åstadkom det förbiilande molnet deruppe i stjernerymden, som fläktade förbi mångloben, likt en hvit, genomskinlig vinge, denna rörelse af strålen?

— Guladis, — sade enkegrefvinnan och lade sin hand på den knäböjande flickans hufvud. — Guladis, du här? När kom du hit?

Ett svar sväfvade på Guladis' läppar, men qväfdes i detsamma af det ljud, som träffade hennes öra. Hon sprang upp... en varm rodnad purprade hennes kinder, ögat fick mera eld och uttryck och den häftiga andedräkten höjde och sänkte hennes bröst i ljuf oro. Hon hade hört hästtraf och en stark, liflig gnäggning, och — hördes icke klingande sporrar mot förstugans tegelgolf?

— Min son?

— Bertel... Bertel, är det verkligen du? — utbrast Guladis och ilade den tillkommande till mötes.

Hon räckte honom båda händerna och han tryckte dem innerligt, ack, så hjertevarmt. Derpå gick han fram till modern, böjde sig ned och besvarade hennes kyss.

Det var samme unge man, som nyss hade skiljt sig från Skogsstjerna ute på vägen och som hade lofvat henne att upprepa hennes namn, innan sömnen tillslöt hans ögon.

FJERDE KAPITLET.

Guladis.

Hvem var Guladis? Hvarken en syster till Bertel eller nära anhörig till familjen. Men om hon äfven hade varit detta, kunde hon icke ha blifvit bemött med större kärlek och omvårdnad, än hon nu åtnjöt i detta hem. Vid icke fyllda sju år hade hon kommit till Ekebyhof. Grefvinnan Runa, som själf ej hade någon dotter, fäste sig från första stunden innerligt vid det vackra, guldhåriga barnet. Grefven var förtjust i den lilla, dansande elfvan, och Bertel egnade den blåögda Guladis en nästan afgudisk dyrkan.

Hvem var då Guladis? Hon var dotter till en man, som bar ett gammalt adligt namn, och arftagerska till stora rikedomar. Hennes far hade en gång gjort grefve Runa en viktig tjänst, som denne trodde sig aldrig kunna afbördas.

— Fordra, hvad du vill, — hade grefven sagt,

— och allt hvad som ligger inom menckliga gränser, vill jag offra med glädje.

— Blif en far för mitt barn, då jag en gång går bort, — blef svaret.

Två år derefter dog han. En svår, obotlig sjukdom hade bortryckt honom från det kära barnet, som redan vid födelsen hade förlorat sin mor och således icke kunde ega ens det svagaste minne af denna.

Grefve Runa, som var utsedd till flickans förmyndare, reste sjelf i egen person för att föra Guladis till sitt hem. Ett sjuårigt barns sorg och tårar hafva snart en öfvergång, och så gick det äfven här. Den ömma vård, hon fick hos grefve Runa, kom minnet af den så högt älskade fadern allt mera att förblekna, och Guladis talade nu mera sällan om honom. Att dock helt och hållet glömma en *sådan* fader var omöjligt. Men hon grät icke längre så bittert och tröstlöst.

Då grefve Runa såg sin son tillsammans med sin unga myndling, uppstod hos honom en tyst önskan, att de i en framtid skulle blifva förenade genom äktenskapets band. Guladis var rik och af god börd, och dertill lofvade hon att blifva den skönaste flicka — hvad kunde Bertel mera fordra? Han skulle helt visst en gång komma att varmt älska henne. Detta anförtrodde grefven sin maka, som äfven delade hans åsigt.

Längre fram, då Bertel hade uppnått myndighetsåldern, sade fadern åt sonen att, då han nu i sällskapslifvet kom i beröring med hufvudstadens skönheter, borde han alltid tänka på den fagra ros, som blommade för honom i hemmet. Minnet af Guladis skulle då helt säkert skydda honom mot alla frestelser. Bertel log blott och lofvade, att han skulle söka att vara Guladis trogen. Han var nog förälskad i sin fars myndling, men han hörde till de unge män, som lätt glömma, då de ej ha före-

målet ständigt för ögonen. Efter att någon tid ha inandats det lättsinniga hofvets gift, tänkte han allt mindre på Guladis. Men hvarje gång han återsåg henne, vaknade åter en ömmare känsla hos honom, och han tänkte alltid att, om han någonsin tog sig en hustru, skulle det icke bli någon annan än Guladis.

Guladis hade blifvit troget bevarad åt honom. Grefve Runa hade utbedt sig af konungen såsom en nåd, att den unga flickan icke måtte bli kallad till hofvet, åtminstone icke förr än hon blifvit gift. Han sade sig ha gifvit hennes far detta heliga löfte, och det var måhända sant. Gustaf III, som ville samla allt skönt och snillrikt omkring sig, hade nämligen under ett besök på Ekebyhof frågat den unga flickan, om hon ej kände någon lust att blifva en af drottningens hofdamer. Guladis hade med nedslagna ögon och rodnande kinder svarat majestätet att, huru stor denna ära än vore för henne, måste hon dock afsäga sig densamma, emedan *pligten* ålade henne att stanna hos förmyndaren, som var för henne i faders ställe. Konungen klappade henne då på hufvudet, såsom hade hon ännu varit en liten flicka, och sade några berömmande ord om det vackra i att troget uppfylla sina skyldigheter. Då detta hände, var Guladis sexton år. Huru mycket hon i sjelfva verket längtade till det granna hofvet och dess förlustelser, gömde hon i tysthet för sig sjelf, för att ej göra sin älskade förmyndare bedröfvad. Hon var ju endast sexton år och hela lifvet log mot henne i rosenkimmer. Sexton år — och kunna bli en af drottningens hofdamer! Så ung — och tillämnad en sådan utmärkelse, tänkte många, som hört talas om saken, med afund och glädde sig i tysthet öfver att slippa en så farlig medtäflerska.

— Dig, Guladis, väntar en helt annan lycka, måhända större än den du kunde finna vid hofvet, — sade grefve Runa och tryckte en faderlig kyss

på hennes panna. Han tänkte dervid, att han nu bevarat henne från alla farliga frestelser och att ingen skulle få tillfälle att utestänga Bertel ur hennes gunst.

Grefve Runa behöfde dock ingalunda frukta något sådant. Innan Guladis ännu visste, hvad kärlek var, hade hon älskat Bertel med denna trofasta hängifvenhet, som aldrig af något kan rubbas. Bertel hade väl ännu aldrig sagt henne, om han, liksom hon gjorde, bar hennes bild i sitt hjerta, men hans alltid ömma och vänliga sätt mot henne, då han tidtals kom till hemmet, tryggade henne i den tron, att hon icke var honom likgiltig. Och hon var det ej heller — han höll henne kär så mycket *han* kunde . . .

Då Guladis tänkte på honom, smyckade hon honom med alla de egenskaper, som göra en man så ädel och så stor i en älskande qvinnas ögon, men som tyvärr så sällan återfinnas i verkligheten och aldraminst hos män sådane som Bertel. För några egentligen brottsliga handlingar kunde man väl ej anklaga honom; men han var i hög grad lätt-sinnig och snart förledd till hvilken dårskap som helst af ett par vackra ögon och rosiga läppar. Hans flyktighet började redan bli temligen allmänt bekant, ehuru ryktet derom icke hade kommit för moderns öron och Guladis ännu mindre kunnat få någon kunskap derom.

Då han nu så oväntadt hade anländt till hemmet och helsat henne så hjertevarmt, väcktes inom henne till lif en sådan mångfald af glada och sälla tankar, att hon rodnade af ljuf förvirring.

— Det är för *min* skull han kommer, — tänkte hon, — för *min* skull . . . han längtar efter mig!

Men hon bedrog sig, ehuru han icke sade henne det. Hans hufvudändamål med besöket var nämligen att i faderns gömmor genomse viktiga papper, hvilka rörde en aflägsen släktings arfsangelägenhe-

ter. Han hade fått permission på fjorton dagar, men *om* någonting viktigt dessförinnan inträffade, skulle han genast derom blifva underrättad och ögonblickligt vända tillbaka till hufvudstaden. Det var ingenting annat än Gustaf III:s fränfalle, som härmed åsyftades. Somliga voro öfvertygade om, att konungen icke skulle dö af det sår, lönnmördarens kula gifvit honom, andra menade åter tvärtom. Tankarne härom voro mycket delade.

Bertel berättade de sednare dagarnes nyheter för sin mor, som redan kände till den tragiska händelsen på operamaskeraden, der Bertel äfven hade varit tillstädes. Guladis stod och lyssnade med återhållen andedrägt på Bertels beskrifningar; men då han skildrade, huru konungen förrädiskt blifvit skjuten bakifrån och huru han signat ned under utropet: »Je suis blessé, tirez moi d'ici et arrêtez-le!», då färgades hennes ansigte af en lätt blekhet, och då Bertel fortsatte att berätta, huru konungen sakta lades på en bår och bars upp till sin kungliga boning, och huru han under vägen, oaktadt de svåra plågorna, leende hade sagt: »Det är med mig, som med den helige fadern... jag bäres i procession», droppade tvänne stora tårar ned från hennes ögon.

— Hur lycklig är jag inte, och jag kan ej tacka Gud nog därför, att du Bertel ej hör till de brottslige, som varit i förbund med mördaren! — utbrast grefvinnan Runa och tryckte sin sons hand.

— Om jag också inte i alla delar gillat konungens regeringssätt, ryser jag dock för detta lönmord, hvilket jag hoppas på det strängaste skall bli straffadt! — svarade Bertel, som icke tillhörde något af de stridiga partierna för dagen.

Mor och son fortforo länge att tala i detta sorgliga ämne. Slutligen steg enkegrefvinnan Runa upp från sin plats och aflägsnade sig för en kort stund. Hon lemnade dörren, hvarigenom hon gick, öppen

efter sig, och ett svagt sken syntes från lampan i det nästgränsande rummet. Bertel lyssnade efter moderns steg, som försvunno allt längre bort i våningen. Han reste sig och gick fram till Guladis, som stod med ena handen stödd mot bordets mosaikskifva. Många sköna qvinnor hade han skådat, sköna, förföriska, älskvärda qvinnor, men hade väl någon af dem varit smyckad med större behag, än Guladis? Hon var visserligen knappast sjutton år och hade ännu icke helt och hållet öfverskridit tröskeln till barndomens paradiset, men den ännu icke fullt utslagna rosen var just därför så mycket mera ljuf i sin skärhets och kyskhets skimmer.

— Guladis, — sade Bertel lågt, nästan hviskande, — du ser så bedröfvad ut. Är du ej glad öfver att jag kom hem?

— Ack, jo, — svarade hon lika sakta och slog upp sina fuktigt strålande ögon, — ack, jo, skulle jag ej vara det! Men jag är så nedstämd af de förskräckliga underrättelser, du bringat oss, Bertel. Jag är ledsen öfver, att det skall finnas så mycket ondt i världen.

— Trösta dig, Guladis, det goda segrar dock alltid till slut.

— Men det onda borde aldrig finnas till, aldrig, — svarade Guladis med oskuld!

— Det vore visserligen bäst; men, Guladis, inte skall ditt unga sinne befatta sig med sådant onödigt grubbel. Du är god, det är nog för mig, och du är vacker... och du tjuvar mig.

Den unga flickan log åt hans smicker, som likt en honungsdagg droppade ned på de friska rosorna i hennes hjertas lustgård. Hon log... och någon misstanke, att han hade sagt samma vackra saker åt många andra, uppstod icke hos henne. *Hon trodde på honom.*

Och likväl, hade han icke nyss med samma tal bedårat den landstrykande taterskan? Tänkte han

väl nu derpå? Åh nej, icke för ögonblicket. Han fann Guladis i denna stund så skön, så herrlig, att han visst icke tänkte på någonting annat i världen än henne.

— Guladis, har du kommit i håg mig något under den tid jag varit borta från dig?

— Nästan jemt, Bertel, har jag tänkt på dig, — svarade Guladis med ett uttryck i rösten af oefterhärmlig uppriktighet.

— Nästan jemt? — upprepade han och tog hennes hand från bordskifvan. — O, huru lycklig du gör mig, Guladis!

Han kände sig också i detta ögonblick verkligen lycklig. Denna känsla hade så stor makt öfver honom, att han utan djupare besinning, *om han äfven var henne värdig*, frestades att säga henne, att hon var honom det käraste på jorden.

— Guladis, hur lifligt står ej den stund för mitt minne, då du första gången kom till mitt hem! Du var fager redan då, men hur mycket mera nu: rosen har hållit hvad knoppen lofvade.

Det var tydligt att han mest hade fäst sig vid hennes yttre skönhet, eftersom han icke med ett ord talade om hennes själs egenskaper.

— Du tycker då, att jag är vacker? — inföll Guladis, blyg, litet förlägen.

Skogsstjerna hade gjort samma fråga och hade fått samma svar, som Guladis nu fick:

— Du är den vackraste flicka jag någonsin sett.

— Bertel, det gör mig glad, att du tycker det, men du får ej säga det till mig, — svarade hon med purpur på kinderna och nedslagna ögonlock.

Hon kom ett steg närmare honom, så nära, att han blott behöfde slå ena armen om hennes lif för att sluta henne helt och hållet intill sig. Han gjorde det också . . . huru skulle han väl kunnat motstå en sådan frestelse?

Guladis fann detta så naturligt, att hon icke

gjorde något motstånd. Hon hade, allt sedan hon var ett litet barn, vänjt sig vid tanken att en gång blifva hans hustru. Var det då så underligt, att han ville ha henne så nära sig som möjligt.

Han var mera än ett hufvud högre än hon och därför kunde han se ned på hennes guldskimrande hufvud, mot hvilket han sakta lutade sin kind. Hur silkesmjukt hennes hår var, hur doftande, och han kysste det, liksom han gjort flerfaldiga gånger med andra qvinnor.

Aldrig förr hade Guladis sett hos honom ett så värtaligt uttryck af ömhet och kärlek, men så hade hon också hittills varit så mycket barn.

— Guladis . . .

Han spratt till. Han hade hört ett sakta återljud af moderns steg. Hon skulle i nästa sekund befinna sig i gemaket . . . han sköt mildt ifrån sig den unga flickan.

Guladis kände sig nedslagen. Hvarför ville han icke visa modern sina ömhetsbetygelser, då hon intet högre önskade än att få se sin oförgätlige makes mest älskade önskan gå i fullbordan?

FEMTE KAPITLET.

Var hon då icke mera än en syster för honom?

Mera älskad af sina underhafvande har väl näppeligen någon varit, än enkegrefvinnan Runa. Hon var nästan tillbedd för sin mildhet, sin tålmodighet och sin rättvisa. Hon hade också verkat mycket för deras välstånd, och det fanns därför icke någon på hennes gods, som ej hade sin till-

räckliga utkomst. Med en öppen och klar blick bedömde hon hvarje enskildt förhållande, belönade hvars och ens förtjenster och begick sällan ett misstag.

Men så mycket flera misstag gjorde hon i afseende på sonen, som en gång skulle blifva hennes efterträdare på Ekebyhof. Hon trodde honom ega alla fullkomligheter, men blott få fel och brister, och likväl hade han många sådana. Men så förstod han också att hålla den svaga modern i fullkomlig blindhet rörande sin person. Han var ju alltid så uppmärksam mot henne, så öm, så god, och tycktes icke hafva någon annan tanke eller andra önsknin- gar än hennes. Och Guladis sedan — hur såg hon ej, i sin oändliga kärlek och stora oerfarenhet med världen, upp till honom som till en gud!

Efter en i ljufva, hoppfulla drömmar tillbringad natt sammanträffade Guladis med Bertel vid frukosten. Hon hade knappast hunnit genom dörren, förr än han skyndade henne till mötes, önskande henne en god morgon. Derpå lade han hennes arm i sin och ledde henne fram till sin mor vid frukostbordet.

Då grefvinnan såg dem sålunda sida vid sida, styrktes hon ännu mera i den tanken, att de af försynen voro bestämda för hvarandra, ty ett vackrare par än dessa två kunde hon knappt föreställa sig. Han, högväxt, smärt och elegant i sin nya kaptensuniform, och hon, strålande skön, vårfrisk och barnsligt ljuf!

Guladis böjde sig ned, för att af sin fostermor, såsom vanligt, bli kysst på pannan. Derefter serverades hon af Bertel, som visade henne den mest fina uppmärksamhet.

Han var outtröttlig att berätta och skämta, outtömlig på pikanta anekdoter om hofvet och sällskapslifvet i hufvudstaden samt lyckades verkligen förmå sin mor att småle. Om hon stundom afbröt honom

för att tala om det ohyggliga lönnmordet på den älskade monarken, förstod Bertel så väl att afleda detta sorgliga ämne och i stället på ett fängslande sätt fortsätta med sina små historier.

De båda unga blefvo slutligen ensamma. Hvarken grefvinnan eller någon annan fann deri något opassande, då Bertel och Guladis alltid hade betraktats nästan som syskon.

— Vet du, Guladis, — sade Bertel, i det han med ett uttryck af beundran och förtjusning betraktade hennes uttrycksfulla ansigte med de glänsande, själfulla ögonen, — vet du hvad jag tycker? Jo, att det är stor skada att låta dig sitta inspärrad här på det ensamma Ekebyhof. Hvilken prydnad du skulle ha varit vid tredje Gustafs hof! Hvilken afund du skulle ha uppväckt med din skönhet och dina behag!

— Nej, Bertel, jag vill väcka hvarken uppseende eller afund.

— Du lilla toka, — han höll hennes båda händer i sina, — hvilken qvinna vill ej bli smickrad och afundad för sin skönhets skull? Men det är sannt, du är ej ännu någon riktig qvinna, du är bara ett barn, — han släppte hennes händer.

— Ett barn? — upprepade Guladis och kände sig smått förnärad. — Åh, jag kan väl ej kallas barn nu längre.

— I denna ensamhet, hvori mina föräldrar låtit dig uppväxa, har du allt för länge förblifvit ett barn, Guladis. Men jag skall bli den, som helt och hållet skall omskapa dig, syster, — det föll honom ibland in att kalla henne så. — Du vill ju det, du vill ju vid min sida draga ut i den lifliga, glada verlden? O, hur stolt och lycklig jag skall bli öfver dig! Du samtycker ju, Guladis, du vill ju inte längre sitta här som en inspärrad dufva?

— Ack, det vill jag visst inte, — svarade Guladis uppriktigt, — jag har längtat så mycket att få

sträcka vingarne och pröfva deras kraft. Men mamma skall aldrig tillåta det, och utan hennes medgifvande vill jag aldrig sätta min fot utom hemmets tröskel, — hon kallade hans mor också för sin.

— Det är så, som jag nyss sade, att du ännu är ett barn? Du bär alltid »mamma» på tungan, ehvad du än gör, stackars liten. — Han log mycket lättsinnigt. — Har du inte förstått, kära vän, att du är arftagerska och representerar millioner? *Din* vilja bör väl också väga något i vågskålen. Men du är ett barn, som ännu går i mammas ledband.

— Bertel, — Guladis hade blifvit förskräckt öfver hvad han yttrat, — jag förstår dig inte . . . jag måtte ha fattat dig orätt . . . Är jag ett barn, därför att jag är lydig, därför att jag vördar en älskad mor, hvilken jag bäfvar för att göra någon sorg, emedan jag har så mycket här i lifvet att tacka henne för?

— För *hvad* har du väl att tacka? Du är ju inte något upptaget nådehjon heller?

Hur obetänksam, hur hjertlös var han ej, då han talade på detta sätt!

— Du är den ljusalf, som förljufvat mina föräldrars hem, — fortfor han, — din far gaf dig såsom ett arf till min far. Det var i sanning ett dyrbart arf!

— Du tycker således, att jag inte är skyldig din mor någon tacksamhet? Ack, Bertel, du kan ej tänka så illa! Hon har ju varit mig i moders ställe, hon har gifvit mig den ömmaste omvårdnad och hon har mig så mycket kär.

Något fuktigt glänste i de långa ögonhåren, och Bertel upptäckte, att det var en tår, så ren och klar, som droppade ned på hennes kind. Hur den darrade der, likt ett daggstänk på ett rosenblad! Han frestades att kyssa bort den skimrande perlan, men det nästan heliga skimmer, som låg utbredt öfver hennes ansigte, höll honom tillbaka, liksom engeln med det

brinnande svärdet afskräckte synden vid paradiset
port.

— Bertel . . . — Guladis räckte ut sin hand, —
inte kan du tänka så illa?

— Du lilla toka, som tager saken så allvarsamt.
Jag känner mig mycket stolt öfver den tillgifvenhet,
som du egnar min mor. Det är ju *min moder*
också, Guladis, jag älskar och vördar ju henne lik-
som du. Men inte kan jag därför gilla, att hon in-
spärrar dig som en stackars liten fogel. Just nu är
du i den ålder, då du bör njuta som mest af lif-
vet. Jag skall tala derom med min mor . . .

— Nej, nej, Bertel, gör inte det, — bad Gula-
dis ifrigt. — Hon skulle kunna misstänka, att jag
har klagat för dig, att jag ej är nöjd med min lott
hos henne. Jag har ju inte klagat, jag har ju ingen-
ting sagt?

— Oroa dig inte, min flicka! Jag vet nog, hur
jag skall framställa saken, så att min mor lyssnar
till mina råd. Det går ej an, tro mig, Guladis, för
en ung flicka med din fägring och i din samhälls-
ställning att tillbringa sitt lif så här i dysterhet och
ensamhet. Sinnet blir tungt och hjertat beklämdt
af att oupphörligt ha för ögonen min mors djupa
saknad vid erinringen om hennes oersättliga förlust.
Hvarför längre bära denna dystra sorgdrägt, då det
är ett halft år öfver sorgtiden?

— Jag bär den af aktning för din mor, — sva-
rade Guladis. — Skulle jag uppträda i ljusa kläder
vid sidan af henne?

— Ack, hvilken barnslighet! — utbrast han otå-
ligt, stod upp och gick till ett af fönsterna.

Guladis satt qvar på sin plats och såg efter
honom. Huru mycket hon än höll af honom, var
hon dock missnöjd öfver hans yttranden. Men hon
förlät honom strax i sitt hjerta och urskuldade ho-
nom dermed att han, som var en man och varit ute
i verldshvimlet, måste tänka och känna annorlunda

än hon. Alltså stod han snart åter lika hög och ren för hennes själs öga.

— Jag måste ut i fria luften, — sade Bertel borta vid fönstret, i det han kastade en blick öfver parkens solbelysta träd.

Guladis gick fram till honom och lade sin hand sakta på hans skuldra.

— Bertel, — sade hon, — tag mig med dig. En promenad skulle vara så angenäm...

En mörk rodnad flammade hastigt upp på Bertels panna. Kunde han väl vända sig om och möta hennes blick? Nej, ännu hade ej all blygsel försvunnit hos honom. Han stod stilla och låtsade, som om han vore försjunken i tankar.

— Vill du ej taga mig med, Bertel? — frågade Guladis, som helt visst skulle ha dragit sig tillbaka, om hon hade kunnat läsa hans tankar. — Jag skulle så gerna följa dig på din promenad.

Han måste nu svara henne.

— Guladis, — sade han ömt, — inte i dag, men i morgon skall du få göra mig sällskap.

— Och hvarför inte i dag?

— Emedan jag ämnar mig mycket längre bort än dina små fötter skulle kunna bära dig.

— Åh, det vet jag visst. Hvart skall du då gå?

— Ända till Ekerö kyrka. Jag ämnar helsa på min gamla amma i klockargården och gifva henne en penningegåfva.

— Hvarför åker du då inte, Bertel?

— Nej, Guladis, jag vill gå.

— Gör då som du vill.

Guladis drog sig tillbaka och ämnade lemna rummet. Bertel såg det och var med några steg vid hennes sida.

— Du är väl ej missnöjd med mig, syster? — frågade han.

— Nej, huru skulle jag kunna vara det med dig,

broder, — svarade hon och gaf honom en vänlig afskedsnick innan hon lemnade honom.

— *Syster? Broder?* Hon upprepade dessa benämningar för sig sjelf. Hon visste icke egentligen, hvarför hon ej tyckte om dem. Var hon då icke mera än en syster för honom, liksom han för henne var mera än en broder? Han hade sagt, att hon ännu var ett barn, men hon kände nu, att hon ej längre var det.

Då Bertel stod vid fönstret och betraktade den snöhöljda parken och der bakom såg en skymt af de evigt grönskande tallarne, erinrade han sig plötsligt det löfte han hade gifvit den vackra zigenarflickan. Han måste återse henne, ty hon var minnans inte att förkasta, tänkte han, och det var därför han rodnade och icke kunde möta Guladis' oskuldsfulla blick.

Att skämta med en vacker flicka var Bertels största nöje. Den svartögda taterskan hade lekt honom i hågen alltsedan han första gången såg henne vid Kungsholmstull. Med det vilda naturbarnet behöfde han helt visst icke gå så noga tillväga. Hon skulle säkert utan långvarigt öfvervägande och utan pryderi, såsom seden är hos qvinnorna i »stora världen», räcka honom sina läppar att kyssa och öppna hela sitt hjerta för honom. Hon hade gjort ett mäktigt intryck på honom med sin tjusande fägring. Den vilda skogsblomman, den fagra skogsstjernan, skulle måhända blifva honom den käraste af alla.

Ungefär så spelade hans tankar, under det han lemnade Ekebyhof och gick vägen fram till Träqvista.

Solen sken framför honom, bakom honom och öfver skogarne i fjerran bredde sig det strålande morgonljuset.

SJETTE KAPITLET.

Han skall en gång bli din olycka!

Skogsstjerna hade, liksom Guladis, under natten drömt om Bertel. Solen stod redan högt på himlen, då hon reste sig upp från sin halmkärfve. Hon strök tillbaka håret och for med handen öfver ögonen, för att förjaga det sista spåret af sömnen.

Hade hon försofvit sig? Helt visst. Det var ju stora, ljusa dagen och modren var redan uppstigen och försvunnen.

— Ack, att jag aldrig hade vaknat upp ur denna dröm! — utbrast hon, medan hon hastigt klädde sig. — Det var sommar och ängarne lågo gröna och daggfriska. Blommorna doftade i solljuset och han bröt dem och band dem tillhopa med darrgräs, och med alltsammans smyckade han sedan mitt hår. Så drog han mig ned i sitt knä och jag kände, att han kysste mig tills jag vaknade. Hvad kan den drömmen komma att betyda?

Skogsstjerna var snart klädd i sina bästa kläder, ty *han* skulle ju komma, såsom han i går hade lofvat henne.

— Ja, han skall komma, jag känner det...

Och så flätade hon in nya, purpurröda band i sina glänsande, svarta flätor och hängde på bröstet glittrande glaskulor, som hon hade uppträdt på en stark tråd. Nu var hon i ordning och vacker var hon — det sade henne den lilla spegelbiten hon höll i sin hand. Han kunde nu gerna komma hvilken stund som helst.

— Men hvem är han då, att jag tänker så mycket på honom? Jag, som aldrig låtit mig bedåras af en

karl, gör nu ingenting annat än tänker på en främ-
ling, den jag rätteligen borde sky... Älskar jag?
Åh, nej, det vore ju alltför tokigt! Så hastigt kom-
mer ej kärleken.

Hon gick till dörren, som ledde ut till det yttre
stugrummet. Men innan hon öppnade den, lyssnade
hon efter, om zigenarne voro samlade der ute. Ja,
flera röster hördes och hon förmodade därför, att
de talade om konungens mord och sysselsatte sig
med att gissa, hvilket straff skulle drabba mördaren.
Hon urskiljde tydligt sin broders röst. Brunos
stämma deremot kunde hon icke förnimma genom
allt detta sorl, men då hon satte foten öfver tröskeln
och stod midt ibland dem, såg hon honom sitta en-
sam, dystert och skild från alla de andra, längst bort
på golvet och förtära den kost, som var hans andel
af frukosten.

— Se... nu först har Skogsstjerna vaknat! —
skreko några, då de fingo syn på henne och sträckte
ut sina bruna händer. — En god morgon och allt
godt i dag!

Skogsstjerna nickade vänligt och skakade hand
med de främste. Sedan gick hon till modern, som
granskade hennes klädsel.

— Hvarför denna kjortel, den bästa du eger?
Och dina nya band? — sade hon frågande och
lyfte på den tunga hårflätan.

— Skogsstjerna ämnar sig troligen till herrgår-
den i dag, — inföll Aslak, brodern. — Det hör ju
till saken, att hon då skall vara fin, för att kunna
riktigt slå an och få bra betaldt för sina spådoms-
konster.

— Jag ämnar mig ingenstädes, — svarade
Skogsstjerna buttert.

— Men hvarför då denna granna utstyrsel?

— Emedan hon väntar främmande, — hördes
en röst öfver alla de andra.

Det var Bruno som sade detta.

Skogsstjerna såg bort till honom. Deras ögon möttes för en sekund, men Skogsstjerna slog ned sina och rodnade.

Hur kunde Bruno veta, att hon väntade främmande? Helt säkert skulle han sjelf icke kunnat redogöra därför. Han hade gripit denna förmodan ur luften, eller rättare ur aningens värld. Och dock var han viss på, att Skogsstjerna hade sammanträffat med någon, som gjort intryck på henne och som nu upptog alla hennes tankar. Denna *någon* väntade hon till sig och det var därför hon hade styrt ut sig så, som hon gjort. Ja, han *måste* ha träffat sanningen.

— Väntar du verkligen någon hit? — frågade modern och tog henne i armen.

— Ni vet sjelf, mor, att herrskaperna häromkring äro nyfikna att få se oss. Jag tror, att någon kommer hit i dag... en aning säger mig det.

— Dufkulla kan nog ha rätt. Men hvilka helst som komma hit, skola vi gästfritt taga emot dem, — inföll kralis och steg upp, efter att först med en ljudelig skräll ha ställt bägaren ifrån sig. — Vi skola visa dem, som besöka oss, att fanterna ej äro ett så dåligt pack, som de äro utskrikna för.

— Ja, ja, låtom oss visa dem det! — instämde alla.

Skogsstjerna bröt ett stycke af ett bröd, men lade det sedan ifrån sig. Hon kunde ej äta... en nervös oro hade gripit henne, hvilken hon hade svårt att dölja. Längtan efter att få se *honom* träda in genom dörren kom hennes ögon att oupphörligt vända sig åt det hållet.

Bruno, som icke ett ögonblick upphörde att bevaka henne, kunde icke längre beherska sig. Han reste sig ur den dunkla vrån, der han hade suttit, gick fram till henne och böjde sig ned för att hviska i hennes öra:

— Dufkulla, du har hastigt blifvit förändrad,

men glöm inte, att jag kan se in i ditt hjerta. För mig finnes ingen hemlighet, som rör dig...

Skogsstjerna skuffade honom åt sidan och svarade intet, då... hon hoppade till, som om hon blifvit träffad af ett skott... hvad var det som hördes utifrån? Steg, raska, hurtiga steg och en hand som upplyfte klinkan på dörren.

Nu stod han inne i rummet, så vacker och ståtlig med sitt blonda hår och i sin granna uniform. Zigenarne syntes ett ögonblick häpne och kommo sig ej för att säga något. Bruno hade i samma sekund, den unge kaptenen dragit igen dörren efter sig, igenkänd honom.

— Ah, mumlade han, — det var således af *honom* hon låter tjusa sig. Det var *han*, som hon träffade i går afton...

— Känna ni igen mig? — frågade Bertel och steg längre fram i rummet.

Alla betraktade honom noga. Endast Skogsstjerna ville ej se på honom, för att icke förråda, att hon kände honom bättre än de andra.

— Åh, det är den tappre herrn, som motade oss bort från Stockholm, då vi ville dittin, — utbrast Skogsstjernas mor.

I samma stund var han igenkänd af alla de öfriga.

— Ja, det är han, — ropade tatarne.

— Jag hade icke tillåtelse att släppa in er i hufvudstaden, lika litet som någon annan, — yttrade Bertel.

— Ja, ja, vi förstodo nog det, — inföll Aslak. — Ni måste lyda dem som stå högre än ni...

— Men hvarför kunde ni inte ha gjort ett undantag för oss? — utbrast Bruno, som ville väcka ovilja mot främlingen.

— Ett undantag? — upprepade Aslak och skratade Bruno i ansigtet. — Du förstår ingenting af det der. Tål *jag* väl något undantag, då jag delar ut

mina order? Nej, vi måste vara rättvisa och inte hysa ovilja mot den, som ej håller sig för god att träda in i vårt tarfliga herberge.

— Jag har kommit hit, go' vänner, — sade Bertel, i det hans blick spanade efter den vackra zigenarflickan, — för att underrätta eder, att det nu står eder fritt att passera Stockholms tullar. Ha ni hört, att konungens mördare är gripen?

— Ja, ja!

— Och ni har endast kommit hit för att säga oss detta? — hånlog Bruno, som kände sig förbitterad öfver de talande ögonkast, den ståtliga kaptenen oupphörligt sände Skogsstjerna, som stod med sänkta ögonlock och lät glaskulorna på halsbandet glida mellan sina fingrar, en och en i sender, liksom hon ville inbilla de andra, att hon räknade dem.

— Ja, — svarade Bertel och såg rätt in i ögonen på den svartsjuka zigenaren, — jag har kommit hit endast för det, eller hvarför eljest?

— Det kunde kanske finnas något annat som lockade.

— Hos *eder*? — Bertel smålog. — Tro hvad du vill, min gosse, — tillade han med en axelryckning.

— Jag vet, hvad Bruno menar, — inföll hastigt Skogsstjernas mor. — Tag ej illa upp, nådige herre, min fråga, om ni vill veta ert framtida öde?

— Jag tror ej mycket på spådomskonster, kära mor.

— Mäktigare och visare herrar, än ni, tvifla dock inte derpå. Jag har spått mången...

— Det kan jag väl förstå, men jag har ingen lust att lyfta på framtidens slöja. Jag har ej kommit hit för att låta spå mig. Vill ni in i hufvudstaden, så står det eder nu fritt. Jag trodde, att jag skulle göra eder en tjänst med den underrättelsen, och eftersom jag för tillfället var på besök i mitt hem, Ekebyhof, ville jag meddela eder detta

och gick därför hit till Träqvista, emedan jag fick höra, att ni här fått herberge.

— Ekebyhof? — sade Aslak. — Det är ju den närmaste herrgården härifrån.

— Om vi, eller någon af våra qvinnor och barn, skulle våga oss fram till ert hem, herr kapten, så torde det nog hända, att vi blefve bortkörda, såsom brukligt är af de höga och förnäma? — inföll Bruno med samma retliga ton.

— Nej, jag svarar för, att det inte skall komma att ske, om ni uppför er anständigt. Min mor, grefvinnan Runa, är god, mild och framför allt rättvis och skall säkert inte neka hvad ni begär.

— Då skynda vi genast till henne, — sade några qvinnor. — Hon skall nog förbarma sig öfver våra barn, som gå och frysa i sina trasor.

— Ja, lita på det.

Bertel klappade en liten tatarunge på hufvudet, tog en silfverslant ur sin börs och rullade den ut efter golfvet.

Pojken kröp efter slanten och fick fatt i den.

Ännu en silfverpenning kom rullande från Bertels börs, så åter en och ännu flera . . . Tatarungarne slogos och refvos om slantarne, så att Bertel måste högljudt skratta deråt. Detta tyckte zigenarne om, och fortfor den unge kaptenen att strö penningar för dem och deras afkomma på det viset, så skulle han snart komma i stor gunst hos dem.

— Låt mig få spå er . . . ni måste ha en lysande framtid, som väntar er, — sade Skogsstjernas mor, brinnande af begär att förtjena penningar.

Innan Bertel kunde hindra det, hade hon redan fattat tag i hans venstra hand och höll den hårdt fast med sina bruna, seniga, långa fingrar.

— Nå, ni skall väl då få er vilja fram, — sade Bertel och smålog, då hon med sin högra hands pekfinger öfverfor linierna i hans utsträckta hand. — Hvad ser ni nu för storverk?

— Ni skulle, nådige herre, snart komma till höga värdigheter och stora utmärkelser, om det ej låge ett mäktigt hinder emellan.

— Och hvad kan det vara?

— Jag vill och kan inte säga det *nu*... akta er emellertid för att gå någon *annan* i vägen.

— Det vore bäst, — mumlade Bruno ohörbart.

— Lek ej heller med för många hjertan, — varnade den gamla zigenerskan. — Låt endast *ett* klappa för er och var trogen... Men hvad ser jag, — afbröt hon sig plötsligt och då hon släppte hans hand, tryckte hon sina båda händer mot ögonen, som om någonting hemskt verkligen hade uppenbarat sig för henne, hvilket hon ville undfly.

— Nå, hvad är det för storartade saker ni har sett? — frågade Bertel och försökte att le, hvilket dock ej riktigt ville lyckas, emedan han kände sig på ett obehagligt och mystiskt sätt berörd af spåqvinnans ord. — Säg mig allt! Jag är minsann inte rädd och lättskrämd af mig.

— Nej, nej, jag kan inte spå er mera, jag kan det inte!

— Nå, det är lika bra som det är. Se här, — han stack en blänkande dukat i hennes hand.

— Ni är en frikostig herre, — sade hon hviskande, — jag skall mellan fyra ögon spå er en annan gång... jag kan det inte nu...

Då trädde Skogsstjerna fram till honom.

— Öppna er hand för mig, — sade hon, — jag är nyfiken att se hvad som skrämde min mor.

— Nej, Dufkulla, nej... låt bli, rör honom ej, — sade modern, förskräckt, och skuffade henne åt sidan. — Rör honom inte! — Hon lade sin mun in till hennes öra och sade, så att endast hon hörde det: — *Han skall en gång bli din olycka!*

Hade icke så många ögon varit fästade på Skogsstjerna, skulle hon uppgifvit ett högt skri, men i

stället skrattade hon gällt och slog ihop händerna öfver sitt hufvud.

Bertel hade sträckt fram sin hand åt Skogsstjerna.

— Ja, du kan måhända säga mig hvad ingen annan vågar, — yttrade han till henne. — Se så, du ser, jag inte låter skrämma mig af hvad du kan ha att förkunna . . .

— Låt då den ädle herrn få sin vilja fram, Dufkulla, — inföll Aslak. — Hvarför skall du hindra henne, mor? Men jag kan förstå, att det är en af dina vanliga sluga konster, som du har för dig nu igen . . .

— Aslak, — modern höjde varnande sin hand, — kom ihåg, att vi ej äro ensamma och att en främling befinner sig midt ibland oss, — svarade hon på det besynnerliga språk, tatarne begagna sinsemellan, och hvars betydelse Bertel naturligtvis icke kunde förstå.

Skogsstjerna hade emellertid fattat den unge kaptenens hand och betraktade under några sekunder noga dess afvigsida. Fanterna stodo tysta omkring, under spänd väntan att få höra hvad hon hade upptäckt i handens linier.

— Ah! — utbrast hon slutligen, efter en längre stunds begrundande. — Mor har rätt, — hon släppte Bertels hand. — Jag skall en annan gång säga hvad som blifvit mig uppenbaradt, inte nu, — hennes röst lät nedstämd och hon sänkte sorgset hufvudet mot bröstet.

Bertel trodde, att de båda zigenerskorna ville imponera på honom för att locka till sig hans guld, såsom seden är hos detta folk. Han ville därför pröfva deras snikenhet och i stället för att öppna på sin börs, stoppade han den i fickan.

Aslak och alla de öfriga följde hans rörelser med rofgiriga blickar. Att släppa honom ifrån sig med alla de guldmynt qvar i börsen, som de hade

sett, var en alltför plågsam känsla, och något måste därför påhittas, för att locka de blanka dukaterna ur deras gömma.

— Dufkulla, sjung en visa för den nådige herrn,
— hviskade Aslak hastigt åt henne.

Skogsstjerna kastade hufvudet tillbaka. Ja, hon ville sjunga för att med sin smältande stämma riktigt kunna tjusa honom. Först utandades hon i sakta dallring några ömma, klagande ljud och höll derunder ögonlocken slutna; men plötsligt bröt hon ut i ett gällt, men därför icke disharmoniskt skri . . . det klingade som ett glädjerop och dervid slog hon upp ögonen, som glänste och blixtrade med ett fosforiskt sken, så att Bertel kände sig nästan förbländad. Det låg någonting demoniskt fängslande i färgprakten af hennes mörka, orientaliska fägring. Och då Aslak räckte henne den med små klockor behängda tamburinen och hon böjde sig fram för att börja en af dessa oförlikneliga danser, som Bertel hört så mycket omtalas, men aldrig förr hade skådat, var hon så förtjusande, att han kände sig helt förvirrad.

Hon dansade . . .

Tatarne hade dragit sig tätt intill väggen, för att lemna henne större plats. Hon böjde sig framåt, bakåt, sväfvade sedan på tåspetsarne utefter rummets smala golftiljor och stannade plötsligt, skakande tamburinen öfver sitt hufvud . . . Derpå snodde hon omkring i en vild hvirfvel och höll på så länge dermed, att en vanlig hjerna skulle ha svindlat. Men med hvilket behag hon utförde detta! Lik Herodias' dotter, dansade hon också bort hufvuden i figurlig mening. Hvem kunde icke förlora både hjerta och förstånd, som såg denna trolska flicka! Bertel undrade icke längre öfver hvad han hört, att mången tänkande, allvarlig man hade lidit skeppsbrott och sett hela sin lefnadslycka gå i qvaf just till följd af den dans, som nu bedårade alla hans sinnen. Han tänkte på den gamla indiska sagan om dottren af

den onde anden Vånârusa, som hade fört dessa sataniska trolldanser till jorden, för att släcka hvarje gnista af förnuft och för att uppelda alla passioner. Och han störtade upp från sin plats, just som Skogsstjerna stannade midt framför honom och räckte honom tamburinen.

Hon såg in i hans ansigte med den genomträngande makten af sitt svarta, glödande öga, för att utforska hvad intryck hon hade gjort på honom. Hon log... ett sådant leende var tillräckligt för att bringa honom till hennes fötter. Han kastade sin börs på tamburinen och nickade åt henne. Han hade velat säga henne mycket mera än tack, om icke alla dessa ögon omkring honom hade varit riktade på dem båda. Om han blott hade varit ensam med henne! O, hvad han önskade det och hvad han då skulle ha frossat af hennes läppars glöd! Blodet brann i hans ådror... han måste ha luft, han måste ut ur den qvafva stugan och ur den trollkrets, hvori han kände sig sluten. Ännu en gång böjde han på hufvudet och sade dervid några vänliga afskedsord åt allesamman, innan han lemnade rummet.

Skogsstjerna räckte tamburinen med dess rikliga gåfva åt brodern.

— Gjorde jag det inte bra? — sade hon, och hennes ansigte lyste af triumf.

— Du har aldrig dansat så förr, Dufkulla, — svarade Aslak, smickrande, och tömde börsens innehåll i sin hand.

— Bara guld och silfver! — ropade tatarne omkring honom. — Der finns ju inte en enda kopparpluring. Åh, det var en riktig guldfisk, den der herrn.

Bruno trängde sig fram till Skogsstjerna, grep fatt i hennes hand och drog henne ett stycke ifrån de andra.

— Dufkulla, — sade han, kan du se mig in i

ögonen och neka till, att du ej i går afton träffade tillsammans med den der kaptenen?

Dufkulla betraktade honom först skarpt, men svarade derpå skrattande, att hon icke behöfde aflägga någon räkenskap för honom.

— Om du inte behöfver det *nu*, skall den dagen dock en gång komma.

— Tror du det? Åh, det beror väl på mig, — svarade hon trotsigt.

— Det skall du få se. Tag dig till vara för den der förnäme herrn, så att han inte gör dig något illa . . .

— Åh, du gjorde klokare, om du varnade honom för mig. Jag fruktar ingenting af honom . . .

— Ja, jag skall varna honom . . . och må han akta sig!

Bruno höjde sin knutna hand och tog ett steg tillbaka ifrån Skogsstjerna, som passade på och sprang till dörren, hvarigenom hon snart försvann.

Der borta gick *han*, hvilken hon aldrig skulle kunna förjaga ur sina tankar. Skulle hon någonsin mera träffa honom?

— Ensam, utan några spejande blickar, vill jag återse honom, — hviskade hon.

Hon stod ännu en stund qvar ute i fria luften, tills modern kom och dref in henne.

— Du står och förkyler dig, Dufkulla, — sade hon. — Gå in, du är ännu så varm efter dansen!

Skogsstjerna lydde och begaf sig till sin lilla kammare. Hon satte sig vid fönstret och tänkte, huru besynnerligt lifvets händelser skifta. Hon tyckte, att allting var så solljust omkring henne, och ändå hade hon just icke något egentligt skäl att tycka så.

Det var tanken på den vackre, ståtliga främlingen, som uppfyllde henne med sådan hjertefröjd — hon var säker på, att hon hade gjort ett djupt intryck på honom med sin sång och sin dans. När skulle de åter sammanträffa?

Skogsstjerna hörde, huru tatarne småningom aflägsnade sig ur stugan. Till sist blef det alldeles tyst. Då gick hon och gläntade på dörren för att se efter, om hon verkligen var ensam. Ja, ingen fanns derute, icke ens modern. De hade troligen allesamman dragit ut till traktens herrgårdar, mödrarne för att tigga mat och kläder åt barnungarne, och männerna för att bjuda ut sig till något passande arbete.

Skogsstjerna knöt en eldröd duk om hufvudet och gick också ut. Hon stod först en stund utanför stugudörren och öfverlade, hvart hon skulle ställa sin gång.

Hon såg, huru den blåhvita röken höjde sig ur skorstenen till den största stugan i byn. Middagsmaten hade blifvit påsatt, tänkte hon, och som hon ännu ingenting hade förtärt i dag, skulle det just smaka henne att få äta något deraf. Hon gick således dit och bultade djerft på, såsom hon varit van allt sedan hon som ett litet barn stultade vid moderns hand.

Dörren öppnades. Ett par nyfikna, trinda barnansigten tittade ut, men då de fingo se tatarflickan, uppgåfvo de ett skrik och slängde igen dörren. Detta nedslog dock icke det allraminste Skogsstjernas mod. Hon bultade på för andra gången, tredje gången och allt hårdare för hvarje gång.

— Gå din väg, du fula, fördömda taterska! — ropade en röst, hotande, och som troligtvis tillhörde barnens moder.

— Åh, det är för mycket sagdt, att kalla henne ful, — inföll en grof karlröst, sedan dörren blifvit öppnad. — Kom in, så få vi se på dig, din trollunge!

— Hvad tänker du på, Lars! — skrek hustrun och skuffade undan mannen från dörren. — Gå din väg, säger jag, du djefvulens afföda, och låt mig inte upprepa det en gång till!

— Gif mig först litet mat, kära mor, — bad

Skogsstjerna vänligt. — Jag är hungrig och inte kan ni vara så hårdhertad att inte ge mig en slef med af hvad ni har der i grytan. Ni är ju en kristen qvinna.

— Det kan vara nog, tycker jag, att ni fått herberge här i byn. Tvi vale dig! — sade hustrun och spottade åt henne, — tvi dig, din trollpacka!

— Det skall du ej ha sagt för inte!

Skogsstjerna kände, huru blodet steg henne upp i ansigtet och, för att skrämma den elaka qvinnan, höjde hon sina båda händer och gjorde några besynnerliga tecken i luften.

— Åh, jag vet nog, huru jag skall göra dina trolldomskonster om intet! — skrek hustrun och skyndade att från spiseln taga en eldbrand, hvilken hon kastade efter Skogsstjerna.

— Dina barn skola tvina bort, som frostbitet löf, och din boskap skall förhärjas af sjukdomar! — ropade Dufkulla, hotande med höjd arm, och försvann.

SJUNDE KAPITLET.

Han trånade blott efter den qvinna, som med sin yppiga skönhet hade frestat honom till synd.

Först vid middagsbordet sammanträffade Bertel åter med sin mor och Guladis.

— Hur står det till med din gamla amma? — frågade grefvinnan.

— Kära mamma, jag kom inte längre än till Träqvista . . .

— Till Träqvista? — afbröt grefvinnan förvånad.

Guladis fäste också på honom ett par förundrade ögon. Hvad hade så länge uppehållit honom i byn? tänkte hon.

— Ja, ni må väl båda bli förvånade, — sade Bertel ogeneradt, — men saken är den, att ett fantefölje, såsom folket kallar zigenarne, derstädes fått herberge.

— Jag tycker mig ha hört något om att tatarer anländt hit till orten. Men, — tillade grefvinnan, småleende, — inte kunde väl de uppehålla dig så länge?

— Jo, jag måste erkänna det . . . tiden försvann, innan jag visste af det, och då jag lemnade dem, var det alldeles för sent att gå till klockaregården. I morgon skall jag i stället göra den promenaden.

— Men hvad gjorde du hos tatarne? — frågade Guladis, som, allt sedan hon var ett litet barn, hade hyst en viss förskräckelse för det kringströfvande folket.

— Jag pratade med dem och lät spå mig . . .

— Du tror väl inte, Bertel, på deras föregifna förmåga att kunna se in i framtiden? — inföll grefvinnan med en viss skärpa i rösten. — Visserligen gå människorna oupphörligt framåt i upptäckter, men hvad siareförmågan beträffar, så står den nog på samma punkt nu, som vid verdens skapelse.

— Du har fullkomligt rätt, dyra mamma, och du kan väl aldrig tro, att jag är så litet upplyst, att jag fäster någon betydelse vid det nonsens, en zigenerska kan prata. Hon vill ha pengar och hoppas kunna få dem lättast på detta sätt. Det är ej heller godt att slippa från detta folk, sedan man råkat ut för dem.

— Hvad spådde hon dig då för märkvärdiga saker, Bertel? — frågade Guladis.

— Hon spådde mig just ingenting, emedan hon påstod, att hon inte kunde yppa något, utan att vi befunno oss emellan fyra ögon.

— Låt henne inte få tillfälle dertill, Bertel! Du skulle derigenom ej gifva vårt folk något godt exempel.

— Du behöfver ej oroa dig, mamma, — svarade Bertel, skrattande, och tömde i botten ett glas gnistrande bourgogne. — Jag kommer troligtvis aldrig att återse dem. Men ni skulle sett, hvilken ovanligt vacker flicka fanns bland dem. Hon kallades Skogsstjerna eller Dufkulla.

— Skogsstjerna?

— Dufkulla? Hvilka besynnerliga namn, men högst romantiska, — inföll Guladis, som blef intresserad.

— Denna flicka, — inföll Bertel, — sjöng för mig och maken till röst har jag knappast hört. Hon sjöng den mest egendomliga sång och, då hon slutade, började hon dansa. Ni skulle sett, hvilken märkvärdig dans det var och med hvilket förtjusande behag hon utförde den. Jag kunde inte annat än gifva henne hela min börs till belöning.

— Det var kanske något för mycket, Bertel. De äro i allmänhet elaka och falska människor, dessa tatarer, och sällan hör man dem lemna ett godt minne efter sig. Deras okufliga begär efter ett sysslolöst, kringflackande lif, i stället för att egna sig åt något nyttigt arbete, vittnar tillräckligt om, hurudana de äro.

— Mätte vi bara slippa något besök af dem! — Guladis knäppte samman händerna och såg litet häpen ut.

Bertel log och menade, att zigenarne skulle vara långt ifrån så elaka och tjufaktiga, om folket betedde sig annorlunda mot dem. — Men nu förföljas de ju ofta, som vore de vilda djur. Jag har med egna ögon sett, hur man kastat eldbränder efter ett stackars tatarbarn, liksom detta kunde förtaga kraften af den trolldom, hvaraf enfaldiga människor tro zigenarne vara i besittning.

— Det är stor synd om dem, men jag rår inte

för, att jag känner mig rädd för de der mörka menniskorna, — Guladis rodnade som ett barn, då hon yttrade detta. — De se så besynnerliga ut och deras svarta ögon skrämma mig.

— Du talar som en sex års gammal flicka, Guladis. — Du skulle bara se Skogsstjerna och du skulle bli förtjust.

— Är du säker på det? — hon såg upp till honom med en frågande blick.

— Guladis kan helt visst, liksom jag, — inföll grefvinnan, — aldrig lära sig att öfvervinna sin motvilja för de der menniskorna.

Härmed afbröts samtalet. Strax derpå steg grefvinnan upp från middagsbordet. Bertel och Guladis följde henne genom några rum till hennes sängkammare, der hon som vanligt ämnade taga sig en stunds hvila.

Guladis gick långsamt tillbaka till matsalen, der betjeningen höll på att duka af bordet. Bertel följde henne.

— Du ämnar väl inte stanna här, Guladis? — sade han, då hon ställde sig vid ett af fönstren och såg ut öfver parken. — Låt oss gå in, min vän, och språka litet med hvarandra. Du vet, att det röda kabinettet är mitt älsklingsrum, som bäst passar för oss.

Guladis nickade ett vänligt bifall och följde honom till det omnämnda kabinettet. Det var ett vackert rum med högröda tapeter. I samma färg voro äfven möblerna, mattan på golvet och gardinerna framför fönsterna.

Utanför lyste eftermiddagssolen och dess sken spred sig i rummet liksom genom ett rödt, färgadt glas. Och midt i detta purpurskimmer satt Guladis, ljus och fager som en elfva. Men Bertel hade, besynnerligt nog, icke ögon för hennes skönhet. Han såg i stället i fantasien den mörka, strålande tatarflickan, som hade gjort på honom ett intryck, hvil-

ket icke så lätt skulle utplånas, åtminstone icke förr än han hade fått bedåra henne så, som han ville.

— Guladis, — sade han och tog vänligt sin fostersysters hand, — du får ej säga nej åt hvad jag nu vill bedja dig om.

— Du har redan mitt ja, Bertel, — svarade den unga flickan gladt och omisstänksamt.

— Det skulle kunna hända, att någon af det der tatarefolket kommer fram hit till gården. Du skall då inte visa dig rädd och smyga dig undan — lofva mig det, Guladis! — utan tala vänligt vid dem och gif dem hvad de begära. De äro ju kristna människor, liksom vi, Guladis.

— Men de vörda inte mycket sin religion, Bertel.

— Kan väl hända, men vi få inte vara för stränga och hårda mot dem, och du aldra minst, Guladis.

— Om Skogsstjerna kommer?

— Så skall du häpna öfver hennes stora fägring, och du skall tala med henne och fråga henne, om hon inte har lust att skilja sig från kamraterna, sluta sitt kringirrande lif och bli en nyttig människa.

— Och om hon svarar *ja*?

— Så skola vi, du och jag, taga henne i vårt beskydd. Vore det inte en god gerning och Herren till behag?

— Visserligen, Bertel, men jag är sjelf ännu så ung, kan och vet ännu så litet, att jag inte tror mig vara vuxen till beskydderska. Men tala vid mamma; om hon går in på ditt förslag, skall hon bäst förstå att gifva din skyddsling den nödiga hjälpen.

— Du har kanske rätt, Guladis, men du lofvar mig dock, att vara vänlig mot den stackars flickan, om hon kommer?

— Lita på mitt ord, Bertel! Om inte för annat, så skall jag vara det för din skull.

— Tack, Guladis, — han tryckte så häftigt hennes hand, att Guladis smålog och skämtade öf-

ver det varma intresse, han lade i dagen för den vackra zigenarflickan.

— Jag tycker blott, att det vore synd, om allt det sköna skulle gå förloradt, som i så rikt mått finnes hos detta vilda naturbarn, — svarade han undvikande.

— Du gör mig verkligen nyfiken, Bertel, att få se henne.

Då Guladis hade sagt detta, steg hon upp och drog gardinen litet åt sidan, så att solljuset kunde fritt inströmma. Hon stod en stund tyst och stilla, och Bertel gick fram och tillbaka öfver golfvet.

Hans tankar voro hos Skogsstjerna. Hvad skulle han icke vilja offra för att få kalla denna skatt sin egendom! Icke därför, att han tänkte på något giftermål med henne, ty om han gifte sig någon gång i lifvet, blefve det icke med någon lågbördig varelse, och helt säkert med ingen annan än Guladis. Om han gifte sig... att blifva en äkta man, derpå hade han ännu icke med allvar tänkt. Den vackra tatareflickan ville han älska och omhulda som en ljuflig, sällsynt blomma. Men då blomman vissnade och intet mera återstod af hennes fägring, hvad skulle då komma? Tänkte han väl på det? Åh, nej, så långt sträcka sig icke tankarne hos en man, så lättsinnig som han. Det var blott för stunden, för ögonblicket han lefde och andades.

— Guladis, — han gick fram till den unga flickan, — spela för mig på din mandolin! Se här, — han räckte henne instrumentet, — jag vet, att du så gerna gör mig denna glädje.

Guladis var genast färdig att spela. Hon visade sig aldrig nyckfull eller tvär emot honom. Hvad han ville eller önskade, gjorde hon med leende läppar och kände dervid verklig glädje i sitt hjerta.

Hon kastade mandolinens breda, broderade band öfver sin hals och satte sig bredvid honom på divanen. Några sakta melodiska grepp af hennes

hvita, fina fingrar, och sedan spelade hon en romans, något gammalmodig kanske, men dock så smältande ljuf och af en oemotståndlig poetisk verkan.

Denna mandolin hade hon fått till gåfva af sin fosterfar, grefve Runa, emedan hon en gång hade yttrat en önskan att ega ett dylikt instrument. Den hade blifvit köpt i Italien och var enligt musikkännarens utsago sällsynt för sin sköna ton.

Så som Guladis nu satt med sitt blonda hår utslaget öfver axlarne och sina ögon fästade på Bertel, kan det väl tyckas underligt, att han icke glömde allt annat i världen för hennes skull. Och likväl var det icke så . . . Guladis betydde i detta ögonblick för honom ingenting annat än den gamla barndoms-vännen, den älskliga flickan, hvars närvaro var honom ett nöje och en förströelse. Hon var för ren, för oskuldsfull och för mycket engel för att kunna slå an på hans sinnen. Nej, han trånade blott efter den qvinna, som med sin yppiga skönhet hade frestat honom till synd. Guladis förstod icke koketteriets makt och föreföll honom därför hvardaglig och enahanda. Som älskarinna skulle hon aldrig kunna tillfredsställa honom, men som hustru skulle hon i hans ögon alltid blifva den bästa, ty han föreställde sig äktenskapet företrädesvis som en lugn hamn efter alla lifvets stormar.

ÅTTONDE KAPITLET.

Var det en profetia, han omedvetet
uttalat i sin harm?

— Om jag en gång blefve mäktig och rik, hvad jag skulle hämnas på dessa elaka menniskor! — utbrast Skogsstjerna, då hon aflägsnade sig från stugan, der hon blifvit så ogästvänligt bemött.

Hon stannade och såg sig tillbaka. Den utkastade eldbranden låg ännu och rykte i snön. Vreden sjöd inom henne och hon led af att icke få gifva den ett utbrott. Hon knöt händerna tillhopa så hårdt, att naglarne trängde in i köttet. Hennes ögon lik som vidgade sig och lyste som glimmande kol.

— Jag kunde gifva mig i den ondes våld, om jag finge förmågan att trolla, — hon hväste fram orden mellan läpparne, som darrade af ilska. — Men hvad förmår väl jag? Hvad kan jag väl åstadkomma af allt det, som dessa enfaldiga menniskor tilltro mig! Men ehuru jag blott är en svag, stackars menniska, som de, skall jag dock fortfarande skrämma dem och med mitt hot skaffa dem många sömnlösa, ångestfulla nätter. Det är ändock något straff för alla de elakheter, de göra oss!

Hon gick några steg framåt, men hejdades plötsligt af tvänne karlar, som kommo körande med ett lass halm. Hon måste stanna, för att ej bli nedtrampad af hästarne, och hon vek för den skull åt sidan af vägen.

— Se der en af fanteföljet, — sade den, som körde, och pekade på henne med piskan.

Den andre vände sig om, för att se på henne,

och spottade efter sig, såsom allmogen alltid plägade göra, då den mötte någon af tatarfolket.

— Hvad gör jag väl er för ondt med att jag står här? — sade Skogsstjerna.

— Dina ögon äro nog för att förderfva häst- kreaturen för oss, — svarade den som visat på henne.

— Mina ögon? — Skogsstjerna gick dem närmare in på lifvet. — Se på mina ögon och säg mig, om edra hustrur eller döttrar ha vackrare? Finare herrar, än ni båda, ha berömt dem och skulle vilja gifva allt sitt guld för att se sig mätta på dem.

— Ja, därför att du kan med dina satans konster förtrolla dem. Gå ur vägen, säger jag, eller . . .

— Hvad skulle hända, om jag stod qvar här? — svarade Skogsstjerna trotsigt och ställde sig midt för hästarne, som den körande hade stannat.

— Hvad som skulle hända? Ah, intet annat än så, — han höjde piskan och, innan Skogsstjerna hunnit att böja sig åt sidan, slog han henne med snärten öfver handen.

— Aj! — det sved i skinnet, hvarest syntes en högröd strimma.

— Du måste skrika ändå, tror jag, sade den som slagit henne, skrattade rått, och den andre instämde deri med full hals.

— Jag träffar väl på er ännu en gång och då skall jag betala er för undfägnaden, det lofvar jag! — hotade Skogsstjerna och lemnade dem långsamt, med sinnet ännu mera uppfyllt af hat och trots.

Då hon kommit tillbaka till zigenarnes herberge, fanns ännu ingen hemma. Hon gick fram till spisen och blåste i askan, der ännu några kol glimmade. Hon kastade på dem några torra risqvistar och snart uppflammade en klar, full låga. I grytan, som hängde på en jernkedja öfver elden, slog hon litet mjölk och, då den började koka, tog hon mjöl

i sin hand och lät det falla småningom ned mellan fingrarne i mjölken, medan hon med andra handen flitigt rörde med en visp. Vällingen var snart färdig. Sedan hon ätit den, satte hon sig att fundera.

Kunde hon väl tänka på någonting annat än på den unge kaptenen? Nej, omöjligt! Hans resliga och smidiga gestalt, hans blonda, lockiga hår och hans blåa ögon såg hon ständigt framför sig.

— Han skall nog återkomma, — sade hon och lekte med sin tjocka hårfläta, som hängde öfver axeln ned på bröstet. — Han skall säga, att han håller mig kär, jag såg det i handens linier; men om han blir ärlig mot mig, det återstår att pröfva.

Tyst! — hon höjde lyssnande på hufvudet och vände ansigtet mot dörren. — Var det inte någons steg jag hörde?

I det samma slogs dörren upp på vid gafvel. I solljuset på golvet föll en mörk skugga. Skogsstjerna sänkte blicken och låtsade, som hon ej såg Bruno, hvilken hastigt tillslöt dörren efter sig och gick och satte sig bredvid henne.

— Dufkulla, — sade han, ej i denna retsamman ton och med det stygga leende, som han alltid haft på den sista tiden, då han talat med henne, utan vänligt och nästan mildt, — jag har sett, huru du fortfarande hyser motvilja för mig, och ändå, påstår man, är jag den vackraste och främste bland oss, näst Aslak, vår kralis.

Skogsstjerna svarade honom icke. Hon stödde endast hakan mot handen och höll ögonen fortfarande sänkta.

— Sedan din fader dog, Dufkulla, har du ej haft mycket glada dagar. Du, som ständigt varit van att befalla, får nu lyda en annan och tiga, fast det kokar inom dig. Jag har grundat mycket öfver detta, Dufkulla, och jag har tänkt på något, som kunde skaffa dig din makt tillbaka . . .

— Och det vore? — afbröt Skogsstjerna, som ej längre kunde hålla sig tyst.

— Att du blefve *min!* Ack, Dufkulla, jag skulle med dig draga långt bort från kamraterna...

— För att lefva ett sådant der eländigt, mödosamt lif, som andra menniskor, kanske?

— Nej, bevare mig därför! Friheten dyrkar jag högst af allt på jorden! Jag vill bli min egen herre, förstår du, och i dina händer, Dufkulla, ville jag lägga all min makt. Jag skulle samla under mig annat folk af vår stam och blifva deras kralis. Och du skall blifva drottningen, hvilkens vilja alla skola lyda och frukta.

— Hur länge skulle jag få behålla min makt?

— För hela lifvet, — han fattade hennes hand och höll den hårdt slutet i sin. — Dufkulla, — fortfor han, men hon slet sig lös och makade sig ett stycke ifrån honom.

— Så länge jag vore ung och mitt ansigte fagert, skulle jag nog vara den främsta, men *sedan*, Bruno, då jag blifvit gammal och ful? Jag ser längre in i framtiden än du.

— Dufkulla, jag svär vid min faders och min moders ben, att aldrig någon förändring skulle inträffa.

Skogsstjerna skrattade gällt.

— Har du sett någon ansa och vårda ett vissnadt blomster? Då fågringen och doftet äro borta, kastar man det ifrån sig och förtrampar det. I vår stam är man visserligen trognare mot hvarandra, än bland andra menniskor, men vi äro dock i det hela lika svaga och lika lätt förledda till synd.

— Dufkulla... ack, om du blott ville älska mig! Jag har så länge utan gensvar burit på min kärlek, att det snart blir mig för tungt att ensam bära denna börda. Dufkulla, — han makade sig intill henne och, innan hon hade hunnit att förändra ställning, slog han sin starka arm omkring hennes lif.

Blodet rusade upp i Skogsstjernas ansigte. Hennes panna och kinder glödde af förtrytelse öfver hans djerfhet.

— Bruno, — sade hon och försökte att göra sig lös, men hon satt fast som i ett skrufstäd, — jag vill inte ingifva dig ett bedrägligt hopp om något, som aldrig kan gå i fullbordan. Jag har dig inte det minsta kär...

— Hvem håller du då af? — han släppte henne.

Hon störtade upp och kastade flätan tillbaka öfver ryggen. Derpå fästade hon på honom sina stora, brännande ögon.

— Din usling, — sade hon spotskt, — som med våld vill tvinga en qvinna att älska dig!

En mörk rodnad flammade på hans panna. Han sprang upp och han skulle ha lyftat sin hand till slag, om hon varit någon annan. Nu stod han i stället en stund, med sänkt hufvud, medan ögonen lågade och bröstet häfde sig.

— Försök aldrig mera att föra ett sådant språk till mig, som du nu har gjort, — fortfor Skogsstjerna. — Gå — gå och måtte du komma så långt bort från mig, att jag inte allenast blir förskonad från din åsyn, utan äfven att ditt namn inte hittar fram till mina öron.

— Du försmår då mig inte blott, utan föraktar, hatar mig?

Han tog ett steg mot henne och såg fruktansvärdt upprörd ut.

— Ja, jag hatar dig!

Det sjöd inom honom, men ändå utfor han ej mot henne i vreda ord. Det var första gången han i tydliga ordalag hade talat till henne om sin kärlek och därför ville han beherska sig sjelf och ödmjuka sig inför henne. Han föll på sina knän och slog armarna omkring henne.

— Släpp mig, Bruno! — Skogsstjerna kände sig nu först en smula rädd.

— Stöt mig inte bort, dåraktiga flicka!

— Stig upp, om du ej vill, att jag skall förbanna dig, — hviskade Skogsstjerna. — Stig upp, Bruno, och jag skall försöka att glömma denna stund.

— Så är det också sista gången du har sett mig för dina fötter! — utbrast han och steg upp. — Mitt öde låg i din hand, Dufkulla, minns det! Jag är nu din fiende, din dödsfiende, och skall inte ega något förbarmande med dig. Din stund skall också en gång komma, lita på det, och om den blir aldrig så svår, skall jag, om jag lefver, inte känna något medlidande med dig! — Han drog munnen till ett vildt, grymt leende. — Nej, om jag kan, skall jag öka dina qual!

— Bruno, håll! Hvad menar du med detta?

Ja, hvad menade han? Han visste det icke sjelf. Han yttrade sig så, som känslorna och tankarne stormande trängde sig på honom? Var det en profetia, han omedvetet uttalat i sin harm? Skogsstjernas öde skulle en gång i framtiden vittna derom.

— Jag behöfver ej gissa länge för att veta, *hvem* det är, som upptager alla dina tankar... Sedan du hade sett *honom*, förändrades ditt sinne — före den stunden hade jag hopp...

— Däre...

— Dufkulla, — han grep henne obarmhertigt hårdt om armen och hans röst blef hes, dämpad, — är du nog dåraktig att lyssna till den der kaptenens smicker och om jag får se dig i armarne på honom, så skall jag inte spara på hans hjerteblood. Hvad tror du han vill dig? Du är den landstrykande taterskan och han är den högborne herrn!

— Bruno, — hon bleknade, — lugna dig!

Men han fortfor att hota och rasa.

Skogsstjerna repade småningom mod, gick ifrån honom och satte sig i spisvrån. Att svara honom, ansåg hon icke tjena till något, så länge han var i ett så uppretadt tillstånd. Hon lät honom gå af

och an på golfvet och upphörde slutligen att höra på honom.

Timmar förgingo. Dagen smälte bort i qvällskuggorna.

Skogsstjerna satt qvar på sin undangömda plats. Bruno ställde sig borta vid fönstret och teg.

Plötsligt hördes glada, lifliga röster utanför och dörren flög snart upp för tatarne, som nu ändtligen återvände. Ingen märkte Skogsstjerna, som icke heller lät höra af sig.

— Maken till rar människa har jag aldrig under hela mitt lif träffat på! — skrek en af qvinnorna, som bar ett barn på armen. — Se bara, — hon räckte ett knyte åt Skogsstjernas mor, som nyfiket öppnade det. — Det fick pojken min, leksaker och tygstycken att göra kläder af. Och se här, — hon tog ett hopviket papper ur barmen, — se, hvad som ligger i det för pojkens räkning, en penninggåfva, inte så liten skulle jag tro. Den gaf hon mig, inte grefvinnan på Ekebyhof, utan den unga fröken, som stod bredvid honom, som var hos oss i dag. Ah, ni skulle sett, go' vänner, hur hon såg ut, en riktig Guds engel! Ett hår hade hon så långt som hit, — hon visade på sin midja, — och det lyste som solljuset, tyckte jag. Hon var så hvit och så skär, som ett nyutslaget äppelblomster.

— Kanske hon var grefvinnans dotter, — inföll någon af de andra zigenerskorna.

— Hon skulle då vara syster till den vackre kaptenen, menar du? Nej, mina gamla erfarna ögon upptäckte något helt annat. Hm, en syster ser inte med sådana ögon på sin bror, som hon såg på honom.

Det stack till i Skogsstjernas hjerta. Hon reste sig obemärkt upp från sin plats och, utan att någon varseblef henne, smög hon tyst som en skugga utes efter väggen till dörren.

Taterskan fortfor att berätta för männen och

Skogsstjernas mor, som icke deltagit i besöket vid Ekebyhof, hur rikligt de hade blifvit bespisade och huru hvar och en hade fått en gåfva af grefvinnan Runa. Och så började hon igen att prisa den unga, fagra flickan, som icke ett ögonblick hade aflägsnat sig från kaptenens sida. Men att låta spå sig hade hon alls icke velat, utan hade hon bedt dem så vackert att låta bli det, att de ej kunnat sätta sig upp mot så mycken mildhet.

Skogsstjerna ville icke höra mera. Ljudlöst sköt hon upp dörren och ilade ut — ut på den snöuppfyllda vägen under Guds fria himmel.

NIONDE KAPITLET.

Nu först blef det henne fullt klart, att hon hyste en glödande kärlek för honom.

Den solljusa och klara dagen hade efterträds af en mörk och stormig afton. Men Skogsstjerna var icke i den sinnesstämning, att hon aktade derpå. Med snabba steg ilade hon vägen fram och kände knappt, huru den kalla och isande vinden slog henne i ansigtet. Några snöflingor började falla, först en och en i sender, men snart hvirflade de i täta flockar omkring henne. Hon var barhufvad och hennes svarta hår blef efter en stund lika hvitt som marken under hennes fötter, men hon skyndade lika fullt fortfarande framåt.

Der stod den höga furan och sträckte långt ut sina grenar. Skogsstjerna stannade och drog en djup suck.

— Det var här jag väntade på honom, och det var hit han kom, — sade hon sakta.

I detsamma drog en vindkåre hvinande förbi. Det susade så hemskt i furans krona... det lät, som om tusende andar sutto der och hviskade. Men Skogsstjerna kände sig icke hemsk till mods... det var något helt annat, som upptog hennes tankar. Hon tänkte på henne, som hon aldrig hade sett, på henne, som liknade en Guds engel och som var så hvit och skär som ett nyutslaget äppelblomster. *Hvem* var hon? Det var hvad Skogsstjerna ville taga reda på, och det var därför hon hade smugit bort från herberget.

Hon gick åter oafbrutet framåt, tills hon stod utanför de låga gallergrindarne till Ekebyhofs park. Der stannade hon och lutade sig ett ögonblick mot den ena grindstolpen. Dessa grindstolpar, som finnas än i dag, äro af hvitrappadt tegel och öfverst betäckta med svart bleckplåt, på afstånd icke olika tvänne skorstenar.

Frös Skogsstjerna? Nej, hon var feberhet och hjertat slog våldsamt i hennes bröst. Nu först blef det henne fullt klart, att hon hyste en glödande kärlek för honom, för hvilken hon, såsom Bruno hade sagt, kanske alltid blott skulle blifva den landstrykande taterskan. Hon måste återse honom redan i denna qväll — det var hennes fasta beslut — om hon skulle kunna få det minsta lugn. Och därför öppnade hon djerft grinden och sprang framåt mellan de hvitstammiga björkarne, så att snön yrde omkring henne.

På föga afstånd såg hon ett strålande ljussken och efter denna ledstjerna styrde hon nu sina steg. Slutligen upptäckte hon en alldeles lika grind som den förra. Hon öppnade äfven den och stod några ögonblick derefter framför Ekebyhofs hufvudbyggnad. Hon hade icke tagit den vanliga vägen åt gårdssidan, utan åt motsatt håll genom parken. Men

äfvén der fanns en ingång till byggningen genom glasdörrarne på nedra bottens veranda. Innan hon vågade göra ett försök att komma in i huset, stod hon några sekunder stilla och kastade en spejande blick uppåt de långa fönsterraderna. Öfverallt var det mörkt och stilla, endast genom trenne fönster i nedra våningen trängde skenet från de vaxljus, som voro tända derinne. Det var detta sken, som på afstånd hade skimrat emot Skogsstjerna.

Ljudlöst steg hon uppför trappan till verandan och lade handen varsamt på låsvredet, hvilket hon försigtigt pröfvade. Det knäppande ljud, som derigenom uppstod, dog bort i den hvinande stormen.

— Jag måste veta, hvem hon är, som de talade om, — sade hon och öppnade dristigt de dubbla glasdörrarne, som icke voro riglade, och gick oförskräckt in i det mörka rummet. Hon kunde ingenting se och visste således icke hvart hon kom, men ändå smög hon försigtigt framåt, med händerna utsträckta framför sig, för att icke stöta mot någon vägg eller möbel. Hon kände, att hon trampade på en mjuk matta, hvilken hon kanske fläckade med sina af snön våta skodon. Hon inandades en varm, ljuflig doft och tänkte derunder på skilnaden emellan sitt lif och deras, som lefde under detta tak. Men skulle hon ha velat utbyta det emot sin vilda frihet? Nej! Om hon också hade kunnat skåda all den lyx, som omgaf henne i mörkret, skulle denna icke ha förmått fresta henne dertill.

Huru många rum hon hade passerat, derpå hade hon icke gifvit akt, men slutligen nådde ljudet af flera röster hennes öron. Hon gick tvärs öfver golvet och kom slutligen till en dörr, efter hvars lås hon famlade . . .

— Bertel, det lät, som om någon vore derute? — hörde hon i detsamma yttras af en mjuk, klar röst.

— Säkert var det *hon* som talade, — tänkte Skogsstjerna och dröjde med att öppna dörren.

— Är du rädd, Guladis? — svarade en annan röst, som Skogsstjerna genast igenkände vara kaptenens. — Det är den häftiga stormen utanför, som förvillar vår hörsel.

— Tyst! Nej, Bertel, nej, det är bestämdt någon derute . . . jag hörde ju tydligt ett sakta tassande, som då någon kommer smygande, — inföll den mjuka, klara rösten, nu darrande af skrämsel.

— Gå och se åt, Bertel, — uppmanade en annan qvinlig stämma, — så att Guladis blir öfvertygad om, att allt är bara en inbillning af henne.

Skogsstjerna hörde, huru en stol sköts tillbaka och huru fasta, säkra steg nalkades dörren. Skulle hon draga sig tillbaka? Ett ögonblick föll denna tanke henne in, men, nej, hvarför hade hon då kommit? Hon stod stilla och väntade utan bäfvan eller ångest.

Dörren flög upp . . . ljusskenet strömmade till hälften öfver den mörka tatarflickan, som stod orörligt stilla och såg in i det praktfulla gemaket, der Guladis satt bredvid grefvinnan Runa framför ett bord, på hvilket tvänne höga vaxljus brunno.

Guladis uppgaf ett lätt rop af förskräckelse. Grefvinnan stirrade öfverraskad på den djerfva zigenerskan, som vågat tränga in ända dit.

— Ah, — utbrast Bertel, som genast igenkände henne, — det är Skogsstjerna! Hur har du kommit hit?

— Genom glasdörrarne derute, — svarade hon utan förlägenhet.

— Hvilken glömska, att inte dessa blifvit riglade! Är du ensam? — frågade grefvinnan.

— Ja . . . och nådig grefvinnan behöfver ej frukta för, att jag kommit hit i någon ond afsigt.

— Stig fram, så får jag se på dig, — uppmanade grefvinnan vänligt.

Skogsstjerna kom ända fram till henne. Under det hon gick öfver golfvet, föllo några snöflingor

från hennes kjortel ned på mattan. Snö låg äfven qvar i hennes hår, men började nu att sakta smälta bort i klara vattenperlor, som droppade ned öfver hennes panna och kinder.

— Hvarifrån kommer du? — frågade grefvinnan.

— Ifrån herberget i Träqvista.

— Och så tunnklädd och utan någon betäckning på hufvudet?

— Jag är inte ömtålig, — svarade Skogsstjerna och såg, huru den unga fröken makade sig ett stycke ifrån henne. — Var inte rädd för mig, — sade hon åt henne, — det är för er skull jag gått hit i snö och storm.

— För *min* skull?! — Guladis kände sig verkligen rädd för denna tatarflicka, hon visste icke hvarför, ty hon syntes henne hvarken elak eller på något annat sätt afskräckande. — För min skull? — upprepade Guladis och försökte att le. — Vill du mig då något?

— Jag vill er ingenting, fröken, jag vill endast öfvertyga mig om, att ni är så vacker, som man sagt mig.

— Hvem har talat om mig för dig?

— Ah, de mina ha ju varit här i dag. De prisade er godhet och skönhet... det är endast nyfikenheten, som drifvit mig hit.

Guladis tog fram sin börs och tog derur några silfvermynt, dem hon räckte Skogsstjerna.

— Jag har inte kommit hit för att tigga, — och Skogsstjerna sköt Guladis' hand så häftigt ifrån sig, att penningarne rullade ned öfver golfvet. — Jag har blott kommit hit för att riktigt få betrakta ert fagra ansigte, — sade hon och böjde sig fram och fäste sina svarta glödande ögon på Guladis.

Innan den unga fröken hunnit att draga sig tillbaka, hade Skogsstjerna fattat med sina båda händer om hennes hufvud.

— Släpp mig... du skrämmer mig verkligen!

— Guladis skälfde af rädsla.

— Hvilken oförsynthet! — utbrast grefvinnan med afsky.

— Skogsstjerna, — Bertel drog henne bort från Guladis, — hvad är din mening med detta uppförande?

Skogsstjerna skrattade och skrattade länge. Slutligen fäste hon på honom en blick, som sade honom *allt* — som sade, att hon älskade honom och skulle vilja gifva sitt lif för hans skull.

— Jag har sett nog, — sade hon slutligen och gick bort till dörren. — Förlåt, om jag skrämt eder, men jag vill eder ingenting ondt. Godnatt, jag skulle, om jag ville, kunna spå eder och framtiden skulle inte längre vara för eder en gåta, men jag har ingen lust dertill i afton.

— Kalla hit någon, Bertel, för att visa henne vägen ut, — sade grefvinnan med stränghet.

— Nej, Bertel, gå inte . . . lemna oss inte alena! — utbrast Guladis med ångest.

Skogsstjerna log åt Guladis' förskräckelse. Det liksom gladde henne att kunna ingifva henne fasa.

— Jag skall sjelf följa henne ut, — sade Bertel och bad att få taga ett af ljusen och lysa henne.

De gingo nu, han och hon, genom alla dessa praktfulla rum, i hvilka hon förut hade trefvat sig fram i mörkret. Han sade ingenting åt henne, han endast såg på henne då och då strängt och allvarligt.

— Hvarför ser ni på mig så der? — frågade Skogsstjerna en gång och smög sig intill honom.

— Emedan det inte var vackert af dig att så intränga i mitt hem. Om du hade kommit ödmjukt och blygsamt, Skogsstjerna, skulle du funnit medlidande och blifvit bemött med godhet.

— Medlidande? — Skogsstjerna stannade midt på golfvet i matsalen. — Hvad frågar jag efter medlidande?

— Du förstår ej ditt eget bästa, men jag skall

en gång förklara för dig hvad som skulle kunna göra dig lycklig.

— Hvad som skulle kunna göra mig lycklig? — upprepade Skogsstjerna. — Ack, — tillade hon sakta, så lågt, att om det funnits någon lyssnare, skulle denne icke kunnat uppsnappa ett enda af de ord, hon nu yttrade: — Bertel, jag vet, att du heter så, och jag vill också hädanefter kalla dig vid ditt namn — *du, endast du*, skulle kunna göra mig lycklig. Förstår du?

En bländande blixtn från hennes nattsvarta öga träffade honom djupt i hjertat.

Han förstod allt för väl hvad hon menade och han tryckte hennes hand i sin, ty så vacker, så frestande var hon i sin förföriska skönhet.

— Skogsstjerna, — sade han åt henne, lika sakta, som hon hade talat, — om du tror mig kunna göra dig lycklig, så måste du äfven helt och hållet underkasta dig min vilja. Jag vill uppfostra dig . . . jag vill göra dig till något helt annat, än hvad du nu är. I morgon skola vi tala derom, du och jag.

— Men hon derinne, — Skogsstjerna vände sig om och pekade åt det håll, der Guladis fanns, — hon, med det gyllene håret, den stackars, rädda varelsen, är hon din syster?

— Ja, Skogsstjerna, jag kan på sätt och vis betrakta henne som min syster. Hon är uppfostrad i mitt hem, sedan hon var ett sju års barn.

— Hon är kanske utsedd till din brud?

— Det vet jag inte, — svarade han undvikande, — men kom nu, Skogsstjerna, innan någon af betjeningen får se dig. Du vet, hvilken galen fruktan de hysa för zigenare.

— Jag vet det, jag vet, huru hatade vi äro, — suckade hon och leddes af honom till de båda glasdörrarne, hvarigenom hon hade inträdt i huset.

— Skall du gå ensam, stackars Skogsstjerna? Hör, hur det stormar . . . vågar du?

— Inte lär du följa mig?

— Nej, jag kan det inte nu, Skogsstjerna, eljest gjorde jag det nog. Men vill du ej låna en själ för att skydda dig?

— Nej, nej, god natt, Bertel, jag kommer aldrig att kalla dig för någonting annat, då vi äro allena. Du hatar och afskyr inte Skogsstjerna?

— Hur skulle jag kunna det! — svarade han, tryckte hennes händer till afsked och riglade dörren efter henne.

Ett ögonblick dröjde han och försökte se ut i mörkret och stormen, om han kunde upptäcka en skymt af den vilda tatarflickan.

TIONDE KAPITLET.

Han eftertänkte, huru han för sina sällsamme åhörare skulle framställa den gamla sagan, hvilken han redan som gosse hade hört från sin ammas läppar.

En skugga skymtade förbi fönstret.

Skogsstjerna sprang upp från sin plats borta i rummet. Hon hade väntat Bertel hela dagen och vid det minsta ljud skyndat fram till dörren för att lyssna.

Misstog hon sig äfven nu, eller var skuggan hans?

Hon stod i andlös spänning, med händerna sammanknäppta öfver bröstet. Då hörde hon tydligt steg på förstuguvisten. Klinkan på låset rasslade,

dörren gled upp, långsamt, försigtigt, som om det varit en tjuf, som kommit smygande.

— Ändtligen! — utbrast hon och såg upp. — Hvad jag har väntat länge...

Bertel såg sig noga spejande omkring, för att öfvertyga sig om, att icke någon mera än hon var i rummet.

— Alla äro borta, — sade Skogsstjerna, — och jag tror, att det dröjer en god stund, innan någon kommer tillbaka. I morgon bryta vi upp härifrån och ställa vår kosa till Stockholm.

— Redan i morgon? Hur lyckligt att jag då gick hit i dag! — Han ledde henne till samma plats, der hon nyss hade suttit, och satte sig vid hennes sida.

Bertel fann ögonblicket gynnsamt att säga Skogsstjerna allt hvad som låg honom på hjertat. Han talade länge och lade sina ord så väl och öfvertygande, som om den kärlekssaga, han med vek stämma tolkade, hade varit sann och icke diktad. Skogsstjerna satt med klappande hjerta och hörde, huru han tydde framtidens dröm. Hon älskade honom och — hon lät bedåra sig af hans fagra löften om trohet för hela lifvet.

En gång sjönk hon ned på sina knän och gömde ansigtet i sina händer. Brunos bild hade hotande dragit fram för hennes inre syn. Hon talade om sin fruktan för den hämndlystne zigenaren, hvars svartsjuka ej kände några gränser, och sin oro öfver att blod måhända skulle komma att rinna för hennes skull. Bertel förstod dock att lugna henne med den försäkran, att han egde tillräcklig makt att kufva den vilde tataren. Han skulle dessutom fullkomligt dölja henne för honom, om hon så önskade.

Förbundet var slutet och öfverenskommelse gjord, hvar de skulle träffa hvarandra i Stockholm. »Han skall en gång komma att bli din olycka», hade modern sagt, men derpå tänkte ej mera Skogsstjerna.

Allt var glömdt för sällheten att vara älskad och älska tillbaka.

— Tyst! — hon gick till dörren och lyssnade. — De äro nu åter här... förråd inte vår hemlig... det blefve kanske döden för oss båda!

Då tatarne inträdde, stod Skogsstjerna nedlutad och blåste på de halveslocknade kolen i spiseln. Den unge kaptenen stod midt på golfvet och hade tagit fram sin börs, hvars klingande innehåll han tömde i handen.

Skogsstjerna kastade en skygg blick på de inträdande. Hon såg efter Bruno, men han fanns icke bland dem. Det var, som om hon befriats från en tung börda... hon andades åter lätt och nickade ett gladt välkommen.

— Ni ser mig här igen, — sade Bertel och skrattade, — men jag har verkligen blifvit frestad att få veta mitt framtida öde. Skogsstjerna har nu spått mig och jag vet kanske mera än jag vill.

Skogsstjerna log och vände sig bort för att dölja sin rodnad. Men hennes mor hade nalkats henne och höll henne fast om armen.

— Har du spått honom? — frågade hon mycket lågt. — Och du har sagt honom *allt*?

— Jag har gjort det, — svarade Skogsstjerna.

— Du har då inte sett, hvad jag sett... mitt öga är mera erfaret, än ditt. Akta dig, Skogsstjerna, fly honom, innan det blir för sent!

Ingen af de öfriga hade hört hvad mor och dotter talat sins emellan, ty alla hade samlats omkring Bertel, som behagade dem mycket för sin frispråkighet och frikostighet. Också ville han stå väl hos dem för Skogsstjernas skull, och då han nu, för att få stanna qvar en stund i hennes närhet, slog sig ned midt ibland zigenarne, såg hon bort till honom med en tacksam blick. En tyst önskan genombäfvade henne, att han hade varit en af hennes stam.

— Hur mycket lyckligare vi då skulle ha blivit! — suckade hon i sitt hjerta.

Några af tatarne hade kommit i tvist om det rätta namnet på byn. En af dem påstod, att den ursprungligen icke kallats Träqvista, utan *Tre qvistar*, och detta sade han sig ha hört från fullt trovärdigt håll.

— Det är mycket riktigt, — inföll Bertel. — Tre qvistar skulle byn rätteligen heta. Om ni har lust att höra på, kan jag förtälja för eder en gammal saga om, huru denna by har uppstått och hvarifrån den fått sitt namn.

— Berätta! berätta! ropade tatarne och slog sig ned i en krets omkring honom.

Skogsstjerna satte sig nu bredvid modern, som underhöll elden på spiseln. Skenet från de klara lågorna, som upplyste rummet, föll rätt på hennes ansigte, hvilket var vändt mot Bertel. Han fäste äfven ögonen på henne och tog dem icke derifrån under hela tiden han talade. Det var, som om endast hon hade funnits till för honom och som det ensamt varit för henne han berättade.

Innan han började, rådde en stunds tystnad, endast afbruten af eldens sakta prasslande i spiseln. Han eftertänkte, huru han för sina sällsamme åhörare skulle framställa den gamla sagan, hvilken han redan som gosse hade hört från sin ammas läppar. Då öppnades plötsligt dörren och Bruno inträdde. Han stannade på tröskeln och öfverfor med sina blickar de församlade, som sutto i spänd väntan omkring den unge kaptenen.

— Stäng dörren! — ropade Aslak åt honom.

Bruno sköt till dörren och satte sig på tröskeln. Han blickade dystert hotande bort till Skogsstjerna, som hade ryckt till och makat sig närmare modern, likasom hade hon fruktat någon fara.

— Det var i den tiden, då blommorna på marken kunde tala, — började Bertel, som ville välja vackra

ord för att behaga Skogsstjerna, — då hvarje litet blad och strå kunde hviska de underbaraste saker för den förbirinnande bäcken, hvori små elfvor speglade sig. Och hoppade den bäcken fram ur en mossbelupen bergsklyfta, och var den bergsklyftan ingången till bergakungens sal.

Och bergakungen satt på sin tron af skimrande kristall och vid hans sida hade hans dotter plats, en dotter så fager, att det på intet tungomål kan beskrivas. Så mycket kan dock sägas, att hennes hår glänste som solstrimmor och hennes ögon voro klara och blå som midsommarhimlar. Omkring hennes hufvud göt sig liksom en gloria och var den glorian skimret från juvelerna i diademet öfver hennes äne. Manteln, som hon bar, var af den finaste spindelväf, och hade jemt ett århundrande åtgått för att få den manteln spunnen och fanns deri inte en tråd ojemn eller brusten. Från slägte till slägte hade millioner spindlar, natt och dag, arbetat på den underbara väfnaden, som genom arf kommit bergakungens dotter till del. Kjorteln, som var tillknäppt kring lifvet med en sällsynt snäcka i form af ett spänne, var sömmad af de finaste rosenblad, hvilkas purpur aldrig förbleknade och hvilkas doft aldrig förflyktigades. Sandalerna på hennes fötter voro af renaste guld och voro dessa sandaler en gåfva af dvergarne, öfver hvilka hon egde välde.

En af tatarne höjde sin röst för att göra en fråga, men nedtystades af de öfriga.

— Tala sedan, bäst ni gitter, — sade Aslak befallande, — men tig nu, medan den nådige herrn nedlåter sig att berätta. Inte ett ord af någon... eller kastar jag den djerfve på dörren.

— Fjerran ifrån hade friare kommit, — fortfor Bertel, — men fått återvända, ty bergakungens dotter ville ej äkta någon, med mindre än att hon älskade honom, och ännu var hennes hjerta oberördt af kärlekens makt.

Då hände sig en gång, att bergakungens dotter trädde ur sin faders borg, den väldiga klippmassan, för att två sina fötter i den rinnande källan. Och var det i arla morgonstunden, då blommorna drucko dagg och då solskifvan stod half i östern. Hon kastade af sig sina gyllene sandaler och uppskörtade sin kjortel af doftande rosenblad och sprang så ut i vattnet. Allt gräs på marken bugade sig för henne och vestan, som hvilade på sin vinge i björkträdet's krona, flög ned och dansade skalkaktigt omkring henne, prisande hennes skönhet som det herrligaste under solen. Och kunde den smickraren väl säga det, som farit så vida omkring och som sett de underbaraste ting i verlden.

Som bergakungens dotter nu stod i bäcken, leende och fager, såg hon en ung jägare framträda ur skogsdunklet. Han bar bössan öfver axeln, och ur väskan, som hängde i ett band öfver ryggen, stack den mörka, glänsande vingen fram af en nyss skjuten fogel, och droppade det blod ned på marken. Den unge jägaren stannade häpen, men på samma gång tjusad af bergakungens dotters skönhet. Och började han ångestfullt ana, hvem hon var; men hon log, och vid det hon så gjorde, föll daggen ur blommornas kalkar. Bakåt hjessan strök hon sitt guldkimrande hår och kunde han nu riktigt se hennes ansigtes fägring. Derefter sprang hon upp i gräset på källans rand och dervid stänkte vattnet i glittrande perlor omkring henne.

— Stanna! — ropade hon åt jägaren, som ville fly från den fara, som hotade honom, ty han hade ingen lust att bli bergtagen.

— Stanna, eller förgör jag dig!

Han måste stanna och han måste träda henne så nära, att hon kunde linda sina mjella armar omkring hans lif och hålla honom fast.

— Så har jag ändtligen funnit den brudgum, jag sökt, och kommer du mitt hjerta att klappa af

fröjd! Visst är du inte min like, men för vår lycka är det intet hinder.

Och hon skakade sitt långa hår, som dervid gnistrade likt guldflagor, och var hon i detta ögonblick så schön och frestande, att den unge jägaren måste kämpa en svår strid med sina känslor, för att ej besegras.

— Vore du min like och ej ett troll, såsom du är, skulle jag jubla i denna stund, — svarade han, bäfvande. — Jag bönfäller dig nu, att du förskonar mig och släpper mig lös!

Då skrattade bergakungens dotter och menade, att han icke skulle undslippa henne och att hon till hvad pris som helst skulle ega honom. Och så löste hon juvelerna från sitt änne och gaf honom. Och låg i dessa juveler en stor rikedom.

Då månskäran lyser öfver skogstopparne, skall vårt bröllop firas. Och du skall sitta vid min faders sida och äta och dricka ur gyllene kärl, och till din ära skola silfverlamporna brinna i taket, fyllda med olja, pressad ur doftande nattviol. Mina skönaste tärnor skola reda din bädd af friskaste mossa och kuddarne, hvarpå du skall hvila, äro stoppade af säfvens dun. Och hon, som skall slumra vid din sida och vid ditt hjerta, är bergakungens dotter.

— Det lif, du lefver, är inte mitt, och den kärlek, du känner, är inte min. Släpp mig, — bad den fångne jägaren, — släpp mig.

— Aldrig!

Och började nu bergakungens dotter att vredgas. Ve honom, om hon hämnades, därför att han försmådde hennes kärlek.

— Mig undslipper du inte och är detta lika omöjligt för dig, som att hemta ned de *tre qvistar*, du ser der på furans yttersta topp, — och visade hon dervid på en skyhög fura, smärt och rak som cedern på Libanons höjder.

— Hvarför skulle det vara omöjligt? — svarade

han och försökte göra sig lös från henne. — De tre qvistarne skall jag nog hemta!

— Försök och, lyckas du, skänker jag dig icke allenast din frihet åter, utan äfven må du då behålla mitt konungsliga smycke.

Hon trodde, att hon tryggt kunde lofva detta, ty de trenne qvistarne sutto högt upp på den yttersta grenen, som var så fin och smal, att den omöjligt kunde bära tyngden af hans kropp. Lifvet måste han sätta till, om han vågade försöket.

Jägaren sprang genom buskar och snår och tänkte han derunder, på hvad sätt han kunde undfly henne.

Men hon var som skuggan efter honom och hon var så lätt som vinden. Att försöka undkomma henne var omöjligt.

Bergakungens dotter tvingade slutligen jägaren att stanna. Då kände han öfver sitt hufvud ett susande såsom vingslagen af en fågel. Och var det en korp, som slog ned på hans axel och hviskade i hans öra. Men bergakungens dotter hörde icke hvad korpen sade:

— Jag hade redt bo och födt mina ungar. Ostyriga och vilda, ville de på egen hand pröfva sina vingars kraft, trots mina varningar. En morgonstund, då jag var ute på flygt, vågade de försöket och misslyckades. De skulle ha dött, der de lågo flaxande på marken, eller någon fiende skulle ha gjort dem till sitt rof, om du ej kommit och räddat mina små. Du förbarmade dig och tog dem med varsam hand och satte dem på en säker plats i skydd af det täta löfverket. De voro räddade — och är det därför nu min tur att rädda dig från hvad som värre är, än döden: att bli brudgum åt ett troll. Stig upp i furan! Fatta mod! Vighet och styrka skall jag beskära dig, och de trenne qvistarne, du skall gifva henne såsom lösen för din frihet, skall jag hacka ned med min näbb.

Och gjorde korpen sig osynlig för bergakungens dotter och flög upp till furans yttersta topp.

Jägaren fattade ett raskt beslut i tillit till den tjenstaktige korpens hjälp. Med båda armarne grep han om furans stam och svingade sig upp till toppen, fastän det icke fanns något fäste för hans fot. Och stod bergakungens dotter och såg på och skratade styggt, hur skön hon än var. Solljuset föll henne rätt i ögonen och förbländade så hennes syn, att hon ej kunde se, om han nådde furans spets, ty huru mäktig hon än var i sin trolldom, kunde hon dock icke förmörka det strålande ljuset från Guds öga, som herrskar öfver både godt och ondt, menniskor och troll.

Men jägaren kom allt högre och under honom lågo de grönskande, blomsterströdda ängarne, den rinnande källan och det mossbelupna berget, der han var dömd att lefva tillsammans med troll och rå. Ju mera han tänkte på sitt hemska öde, om ej korpen räddade honom, desto mera sammankrympte hans hjerta och han kände blodet stelna i sina ådror.

I detsamma föllo de trenne qvistarne från furans topp ned i dalen till det fagra trollets fötter.

Bergakungens dotter hof upp ett skri så gällt, att det hördes in i bergakungens sal. Bergakungen reste sig från sin tron och satte kronan på sitt hufvud, tog spiran och äpplet i sin hand och gick ut för att se hvad som på färde var.

Och kom då hans fagra dotter springande, med det solstrimmiga håret fladdrande för vinden och med midsommarhimlarne fulla af tårar. Hon kastade sig i bergakungens famn och gjorde hon det med sådan hast, att spiran bröts midt itu och äpplet rullade långt bort på marken.

Ett gifvet löfte måste hållas äfven af troll, då i deras ådror rinner kungablod — och var därför den unge jägaren nu fri. Och gick han bort med

juvelerna, sedan han välsignat korpen och denne flugit till skogs.

Men i den grönskande dalen, der korpen släppte de trenne qvistarne från furans topp, lät jägaren uppbygga, såsom ett minne af sin befrielse ur bergakungens dotters våld, så många hus, att af dem uppstod en by, till herberge åt fattiga husvilla, som intet tak eller skydd egde. Och kallade han denna by *Tre qvistar*, ett namn som ännu i våra dagar bibehålles, ehuru det, allt efter som sagan fallit i glömska, förändrats till Träqvista.

— Det var en vacker saga, — yttrade Aslak, då Bertel hade slutat och stigit upp. — Tack, nådige herre, för att ni inte hållit er för god att berättas den för oss! Vi få nu på samma gång bjuda er farväl, emedan vi bryta upp härifrån i morgon. Vi skola behålla er i godt minne, och lita på att fanterna alltid skola vara er tillgifna.

Bertel nickade vänligt och delade ut bland dem innehållet af sin börs. Sedan bjöd han dem farväl och önskade dem lycka i alla deras företag. Med dem, som stodo honom närmast, skakade han händerna, klappade barnen på hufvudet och sist gick han fram till Skogsstjerna och hviskade några ord till henne. Hon vågade dock icke höja ögonen upp till honom, emedan hon visste, att Brunos blickar följde henne.

— Det är en vana hos oss, att Kralis följer den gäst vi akta ett stycke på vägen, — sade Aslak till Bertel, som ännu en gång nickade åt alla, innan han gick.

Bertel kunde icke afslå detta. Zigenaren gick bredvid dennes sida med ett omisskänneligt uttryck af vördnad och då han slutligen tyckte sig ha uppfyllt sin skyldighet, bugade han sig ödmjukt för den unge kaptenen.

— Ni reser således afgjordt i morgon? — frågade Bertel plötsligt, såsom hade han fått en ingivelse.

— Ja, i morgon.

— Hvilken tid?

— Hvarför frågar ni mig om det? — Aslak såg forskande på honom.

— Emedan jag först skulle vilja tala några ord vid er, — svarade Bertel, som hade fattat ett beslut.

— Det går nog för sig. Jag står alltid till eder tjänst, nådig herre.

Och jag kan ju lita på, att ni inte yppar för någon annan hvad jag har att säga, ty jag vill, att det skall stanna oss emellan, förstår ni?

— Jag svär eder det, — svarade Aslak och lade sin breda, bruna hand på bröstet.

— Nå väl, kom till Ekebyhof i morgon förmiddag klockan nio.

— Men om edra tjenare visa mig bort?

— Så fordrar ni likafullt att bli insläppt hos mig. Säg, att ni har något viktigt att meddela deras herre, grefve Runa.

Då Bertel lemnade zigenaren, stod denne qvar en stund och såg efter honom.

— Hvad kan han vilja mig? — undrade han. —

Ah, — en tanke slog blixtnabbt ned i hans hjerna och liksom bländade honom för några ögonblick. —

Ah, — utbrast han åter igen, — jag tror mig veta . . . jag anar något . . . *Hvarför* har han visat sig så gemen emot oss, hvilka eljest alla af hans slägte hata och förfölja? *Hvarför* har han så många gånger uppsökt oss i herberget, denne förnäme, rike man? Det måste vara för något ändamål! *Skogsstjerna* . . . det lider intet tvifvel mera, att han för-gapat sig i henne.

Hvisslande och knäppande med fingrarne, vände zigenaren om mot Träqvista.

Då han trädde in under stugans tak, möttes han af loford öfver den unge kaptenen. Alla prisade den frikostige grefven, utom *en* . . . Bruno, som stod stödd mot väggen med korslagda armar och

med ögonen noga följande Skogsstjernas alla rörelser.

Aslak log och sade aldrig ett ord. Många tankar hvälfde han inom sig, men förrådde icke en enda af dem. En gång gick han bort till Skogsstjerna, som satt qvar borta vid spiseln och såg sorgsen ut.

— Huru många tårar skola dina ögon gråta nu, sedan *han* är borta? — hviskade Aslak i hennes öra.

Skogsstjerna spratt till och såg skyggt upp till honom. Hon ville svara, men hennes läppar förmådde icke, utan gjorde endast en nervös rörelse. Hade brodern gissat till hennes hemlighet? Förrådde hennes ansigte då alla hennes hjertas känslor? Glömsk af all försigtighet, skylde hon med sina båda händer sitt ansigte och kände derunder, huru hennes kinder brände som eld.

— Dufkulla, förskräcks inte, i morgon skola vi göra upp med hvarandra.

Aslak sade ej detta med någon vred eller hånfull röst. Tvärtom tyckte Skogsstjerna, att han talade vänligt uppmuntrande. Hon höjde derefter sitt hufvud och betraktade honom med förvåning, men han yttrade ingenting vidare, utan gick bort från henne.

Bruno kom emot Aslak och lade sin hand tungt på hans axel.

— Tror du, kralis, — sade han doft, — att den der kaptenen hyser rena afsigter med Dufkulla? Glöm ej, att hon är en höfdings dotter och blod af ditt eget blod... glöm ej heller, att du lofvat att bevara henne åt mig!

Aslak teg och vände sig bort. Förgäfves försökte Bruno att aflocka honom något svar.

ELFTE KAPITLET.

Så går det till, lika lätt och lustigt, för
att få det bedrägliga hjertat att
förblöda.

Den natt, som härpå följde, soficke Skogsstjerna. Modren hörde, huru hon vände sig af och an på den hårda halmbädden och suckade, som vore hon rof för en stor ångest.

Vid midnattstimmen steg den gamla zigenerskan upp och böjde sig ned öfver dottern, som låg med vidöppna ögon och stirrade i taket, der månljuset lyste i en klar, bred strimma.

— Har den onde flugit i dig, Dufkulla, eller hvad fattas dig?

Skogsstjerna svarade endast med en suck och reste sig till hälften upp. Hon for några gånger med händerna öfver sin panna, men öppnade icke sin mun till svar.

— Du döljer någonting för mig? — fortfor modren och satte sig på sängkanten. — Men hvarför gör du det, Dufkulla? Du vet, att jag har dig kär, och att du är närmast mitt hjerta? Hvad du tror dig kunna hålla hemligt, har legat uppenbart för mig från första stund, — tillade hon och lade sin arm omkring dotterns hals. — Dina sinnen ha blifvit bedårade af kärlek och du har hufvudet fullt af tankar på den unge kaptenen, i hvars hand jag läste endast falskhet och bedrägeri.

— Helt säkert såg du inte rätt! — utbrast Skogsstjerna, liksom vaknande ur en dröm.

— Åh, jag såg nog rätt och jag har aldrig bedragit mig på dylika saker. Handens linier tydde

för mig ett lättsinnigt hjerta, som många gånger förr varit fästadt och som nu rufvar på en främmande tärna, hvars olycka det en gång skall komma att göra. Den främmande tärnan är du, Dufkulla. Har du äfven nu mod att älska honom och följa honom, såsom kanske aftaladt blifvit er emellan?

— Ja, jag har mod dertill, — Skogsstjerna kastade hufvudet bakut och sammanknäppte sina händer. — Jag har mod att offra allt, till och med mitt fria, sköna lif, för att älska honom. Han skall inte bedraga mig...inte han! Och skulle den stunden verkligen komma, såsom du spår, mor, då, då vet Dufkulla att hämnas! — Hon stack handen under hufvudkudden och drog fram en liten, skarp knif, hvars klara stål skar som en blixst genom mån-ljuset.

— Och må afgrundens alla andar träda i förbund med dig, om det gäller att utöfva en rättvis hämnd! — instämde modern. — En trolös kärlek bär inte en dotter af vår stam med undergifvenhet och tålmod. Ve honom, om han lemnar dig med skam och förnedring!

— Du tviflar då verkligen på honom, moder?

— Ja, jag tviflar på hans allvar och beständighet. Jag varnar dig ännu en gång, Dufkulla...

— Men om jag inte lyssnar till din varning? Om jag ändock uppsöker honom och ställer mig under hans beskydd?

— Så följer jag dig, mitt hjertebarn, för att vaka öfver dig och hans trohet. Mig skall han inte föra bakom ljuset...jag skall blifva eder tjenarinna och jag skall blunda, jag skall sofva, men med öppna ögon, förstår du.

— Tack, moder! Till dig tryggar jag mig.

De timmar, som återstodo af natten, fortforo mor och dotter att samtala, men i största tysthet, så att deras röster ej skulle störa männen, der de

lågo och sofvo på den kringströdda halmen i stugan.

Morgonens svaga ljus började slutligen intränga genom de små rutorna till Skogsstjernas kammare. Det blef allt starkare och solstrålarne började dansa på fönsterglasen, men Skogsstjerna gjorde sig ingen brådska med att stiga upp från sitt torftiga läger och kläda sig, ehuru hon hörde, huru männen i stugan redan voro uppe och talade om att göra allting redo för affärden från byn.

— Vi göra inte uppbrott förr än i skumrasket, så att vi komma i mörkret till Stockholm, för att slippa bli begäpade af den nyfikna och hätska folkhopen, — hörde hon brodern, Aslak, yttra.

— Mitt herrliga, fria lif skall jag visserligen komma att sakna, — tänkte Skogsstjerna och suckade i sitt hjerta, — men hvad eger detta lif för värde numera, sedan jag mistat all min makt efter min faders död. Hade det varit förr, skulle jag kanske ha betänkt mig i många dagar, innan jag lyssnat till honom. Men jag älskar... och hvad vore väl min kärlek, om ej allt annat gäfvade vika för den? Försmådd, glömd, hånad! — utbrast hon, sedan modren lemnat kammaren och stängt dörren efter sig. — Nej, det kan aldrig ske! Och om det skulle hända, — hon reste sig häftigt upp och svängde knifven öfver sitt hufvud, — så skall han få känna, huru kallt stål smakar. I hjertrotten på honom! — hon stötte med ett gällt skratt dolken ända till skaftet i halmkärven. — Så går det till, lika lätt och lustigt, för att få det bedrägliga hjertat att förblöda!

Medan Skogsstjerna flätade ihop sitt hår, glänsande svart som korpens vinge, gjorde sig Aslak färdig för att gå till Ekebyhof. Tiden var redan inne för att, såsom aftaladt var, uppsöka grefve Runa. Bruno följde alla hans rörelser. Med zigenarens vanliga bakslughet beslöt han att lura ut Aslak, ty

att denne hade något i sinnet, derom var han fullt öfvertygad, liksom att det rörde Skogsstjerna och en annan, den han hatade mest af alla menniskor.

Aslak befallde, att ingen af bandet skulle få aflägsna sig, medan han var borta. Han skulle snart vara tillbaka och då ville han ha alla samlade omkring sig för att rådpläga om affärden. Men Bruno tycktes icke mycket akta denna order, eftersom han en halftimme efter kralis' bortgång smög sig ut och försvann i samma riktning som Aslak, nämligen på vägen till Ekebyhof.

— Jag vädrar vilddjuret, som vill rycka henne till sig som sitt rof, — mumlade han och tog hastigt ut stegen. — Hvem skall segra, den förnäme herrn, eller den landstrykande tataren? Att röfva min vilda skogsblomma bort ifrån mig, som sett henne spira upp till sin fägring! Att skoningslöst bryta henne och sedan trampa henne i stoftet! Jag känner till dessa herrars sed, ty hvad vill han väl annat än gyckla och hyckla, så länge hennes ögon glänsa och hennes läppar glöda, men sedan . . . hvad väntar väl henne sedan? Förbannelsen, föraktet af både vänner och fiender. O, Dufkulla, jag vill skydda dig för detta! Om du blott visste ditt eget väl!

Han stannade ett ögonblick på landsvägen och försjönk i djupa tankar. Sedan gick han åter framåt, tills han kom till den höga furan, der Skogsstjerna hade återsett Bertel. Der stod han stilla, med ryggen lutad mot stammen, för att invänta kralis. Han ville tala med honom, och tala skulle han med sådana ord, att Aslak ej skulle kunna svika sitt en gång gifna löfte, att skänka systemen åt honom.

Emellertid hade Aslak hunnit fram till Ekebyhof. Innan han gick in i förstugan, kastade han en forskande blick upp åt fönsterna, Ett guldhårigt hufvud drog sig hastigt tillbaka, och han såg, huru gardinen häftigt darrade under en späd, hvit hand.

Det var Guladis, som blef skrämnd, då hon fick se den fantastiskt utstyrde zigenaren komma gående och kasta sina svarta, lurande ögon upp till hennes fönster.

— Det var helt visst hon, som qvinnorna prisade som en Guds engel, — tänkte Aslak och steg djerft in i förstugan.

— Träffas herrn i huset? — sporde han en livréklädd betjent i den öfversittareton, tatarne vanligen antaga mot de rikes tjensteandar.

— Visst träffas han, — blef det vårdslösa svaret, — men icke lär han vara hemma för en sådan som *ni*.

Det blixtrade till i Aslaks ögon.

— Säg om det der en gång till, om du vågar, din slyngel! — Han höjde sin seniga näfve mot betjenten, som förskräckt drog sig tillbaka. — Jag kommer inte för att begära några almosor, — tilllade han — jag kommer i ett viktigt ärende och för att lemna åtskilliga upplysningar åt din husbonde.

— Men jag måste likväl först fråga grefven, om han vill tala med er, innan jag släpper er in.

— Gör det!

Och medan betjenten hastigt aflägsnade sig genom dörren till venster, som ledde till kaptenens enskildta rum, väntade Aslak, stödjande sig mot det stora ekbordet framför fönstret i förstugan, hvilket förskref sig ända från Gustaf Wasas tid.

Bertel satt i sin faders fordna arbetskabinett, ett stort, enkelt och i allvarlig stil dekoreradt rum. Utmed väggarne stodo antika skåp, fullsatta med in- och utländska böcker, de äldre inbundna i pergamentsband, de yngre prälände i mörkgrönt och rödt maroqvin. Mörka gardiner hängde i tunga draperier framför fönsterna, som öppnade utsigt till gårdsplanen, nu inbäddad i bländande snö.

Bertel, som utom tjensten nästan aldrig syssel-

satte sig med något allvarligare arbete, hade redan tidigt på morgonen hängifvit sig åt en för honom högst angenäm lektyr. Det var en af dessa gamla fransyska romaner, hvilkas slippriga innehåll och lättfärdiga qvickheter så mycket roade honom. Han satt framför spiseln, der en liflig eld sprakade, och vid hans fötter låg utsträckt på mattan en stor dogg, som med halfsofvande ögon såg upp till sin herre.

— En af fanteföljet pockar på att bli insläppt till nådig grefven, — sade betjenten och stod stilla vid dörren.

— Till mig?

Bertel låtsade förvåning och mumlade något om det fördömda landstrykande tiggarpacket.

— Skall jag visa honom bort? — frågade betjenten.

— Det går väl inte så lätt för sig, kan jag tänka. Släpp in karlen, så får jag ge honom en hacka; det är väl ändå hans ärende.

Dörren öppnades för Aslak, som med ödmjuka åtbörder steg öfver tröskeln. De voro nu ensamme, grefven och landstrykaren.

— Ni är punktlig och det länder till ert beröm, — började Bertel och stödde fötterna mot spisgallret. — Sätt er, så få vi talas vid. Jag vill göra er ett förslag. Men kan jag först och främst lita på, att ni inte gör Skogsstjerna något illa, om ni inte samtycker till min önskan?

— Ni kan fullt lita på det, nådige herre. Skogsstjerna är min syster och står mig således mycket nära.

— Maka er stol närmare intill min, vi kunna ha lyssnare; men ingen bör få veta hvad jag har att säga er, förstår ni.

Bertel spände ögonen i tataren, som begrep honom mycket bättre än hvad han sjelf trodde.

— Det är som jag anade, — tänkte Aslak, —

det är Skogsstjerna det gäller. Nå vi få väl se, om vi komma öfverens.

Aslak höll ögonen fästade på hunden, som vid hans inträde med ett högt skall hade sprungit upp från sin plats framför spiseln, men blifvit kallad tillbaka af sin herre. Zigenaren, som satt och tummade den bredskyggiga, slokiga hatten, tog på sig en så enfaldig min, som han möjligtvis kunde.

— Er syster, den vackra Skogsstjerna, behagar mig så mycket, att det skulle djupt smärta mig att se henne gå förlorad under det kringstrykande lif hon nu för.

— Har hon då klagat för er? Skattar hon inte sina fäders fria lif högre, än att hon beklagar sig för en främling? — svarade tataren och såg upp med en lurande blick.

— Hon har icke sagt något till mig derom och jag känner således ej, om hon finner sig lycklig med sitt kringirrande lefnadssätt; men jag förmodar, att hon *inte* skulle göra det, om hon frestades att göra ett utbyte.

— Och det är ni, nådige herre, som vill fresta henne dertill?

— Nå, om så vore? Jag vill dock inte blifva en frestare, som hon skall ångra att ha gjort bekantskap med. Jag vill tvärtom blifva en beskyddare för henne och omhulda henne så, som hon förtjenar.

Aslak log försmädligt.

— Er välvilja mot Skogsstjerna är visserligen mycket stor, herr grefve, men det är inte därför sagdt, att jag lemnar mitt samtycke till hvad ni ämnar göra.

— Ni måste det! — utbrast häftigt Bertel, som hade föresatt sig att till hvad pris som helst komma i besittning af den vackra zigenarflickan.

— *Måste* jag? Åh, kan ni *tvinga* mig till något sådant, då kan ni sannerligen göra underverk.

Den sluge tataren skrattade gällt och gnuggade sina händer.

— Men ni kan väl inte heller tvinga Skogsstjerna att stanna för evigt hos er? — Bertel såg oroligt på zigenaren, ty han var icke fullt säker, huruvida denne verkligen egde en sådan makt. — Hon kan rymma från er, — tillade han.

— Rymma? Låt henne försöka det, men tro inte, att ni kan dölja henne så, att ej min arm hin- ner henne. Hennes svarta blod förråder henne snart.

— Jag tror nog det, men därför vill jag att ni skall gå in på mitt förslag.

— Att öfverlemna Skogsstjerna åt er? — Aslak lutade sig bakut i stolen och slöt sina ögon, liksom ville han, fri från alla yttre intryck, rådgöra med sig sjelf.

Han hade länge ingenting högre önskat, än att blifva af med Skogsstjerna, som beständigt stred med honom om makten. Hade hon inte varit af hans eget kött och blod, skulle han mången gång ha strängt bestraffat hennes djerfhet. Om hon bara blefve gift, — hade han tänkt, — och finge man och barn att egna sig åt, skulle det helt säkert blifva annorlunda, och det var därför han gifvit Bruno ett halft löfte, att Skogsstjerna aldrig skulle tillhöra någon annan än honom. Men nu yppade sig helt andra utsigter för Aslak. Han kunde helt och hållet göra sig af med den hersklystna systemen, och modern skulle naturligtvis följa henne. Att den unge, förälskade kaptenen skulle gifva honom en rundlig summa för hans bifall till affärens uppgörande, derom var han väl öfvertygad, men han ville synas liknöjd i det längsta, för att derigenom kunna stegra sina fordringar och öka ifvern hos Bertel, som redan började blifva het, då han stötte på motstånd.

— Nå, ni funderar bra länge på saken, tycker jag.

Aslak slog upp ögonen och fäste dem stinnt på Bertel.

— Jag . . . hvad skulle jag väl fundera på?

— Att öfverlemna er syster i mina händer.

— Nej, det kommer inte att ske. Det vore ju en stor skam för oss, att låta en af våra qvinnor kasta sig i armarne på en främling. Dessutom, hur skulle det gå till?

— Det blir min ensak. Låt ni bara Skogsstjerna helt fredligt få lemna bandet, och låtsas sedan, som om ni ingenting visste.

— Ah, — kralis knäppte med fingrarne. — Ni är slug, herr kapten . . . jag skulle blunda, menar ni, om någon af de våra ville sätta efter rymmerskan.

— Ja, det är alldeles min mening.

— Men om jag inte kan det?

— Ni kan det, om ni blott vill, — svarade Bertel med öfvertygelse.

— Och ni har kanske redan öfverenskommit med Skogsstjerna, huru hon skall gå till väga för att rymma ifrån oss? — Aslak betraktade honom med en lurande blick.

— Jag har redan aftalat allt med henne, — svarade Bertel uppriktigt, — och hon går med för-tjusning in på mitt förslag.

— Men det skall dock aldrig gå i fullbordan.

— Och hvarför icke? — Bertels hand föll tungt på tatarens skuldra. — Jag har ju redan sagt er, att Skogsstjerna aldrig skall komma att ångra, att hon ställt sig under mitt beskydd.

— Ni vill då gifta er med henne? Ni vill då göra den föraktade taterskan till er hustru? Jag får då kalla er svåger, herr grefve? — Aslaks röst var full af hån och han sträckte fräckt fram sin hand åt Bertel.

Bertel makade sin stol ett stycke från zigenaren. Blodet hade stigit upp på hans panna . . . hela hans utseende talade om sårad stolthet.

— Ah, står det så till? — mumlade Aslak.

— Jag trodde, att ni hade hederliga afsigter . . . jag trodde, att jag skulle få se min syster såsom herskarinna här på Ekebyhof.

Bertel höjde handen och pekade mot dörren.

— Ni vill, att jag skall gå? — Aslak störtade upp från sin plats, men besinnade sig snart, ty han började frukta, att han gick för långt. — Nej, för djefvulen, herre, — han grep hårdt om Bertels arm, — vi skola först riktigt komma på det klara med hvarandra.

— Det är ju det jag vill, men ni pratar bara galenskaper. Vill ni gifva mig Skogsstjerna? Resten drager jag försorg om. Ja, eller nej?

— Skall jag lemna min syster i ert våld utan någon ersättning? Tror ni då, nådige herre, att jag är en fåne?

— Det tror jag visst inte, och jag har alltid tänkt på en frikostig belöning.

— Se, det låter höra sig! Pengar, pengar! — Aslak grinade bredt och hans hvita tänder lyste rofdjurslikt, — ja, för pengar skall jag släppa henne. Jag lofvar er tillika, att blunda för hvad som kommer att ske, och att förbjuda hvem som helst af de våra, att utforska hennes vistelseort, — tillade han, då Bertel steg upp och gick fram till ett skrifbord, hvars mosaikskifva hvilade på tvänne liggande lejon, med ögon och klor af matt brons.

— Således äro vi ens? — sade Bertel.

— Ja, om ni, herr kapten, äfven å er sida lofvar mig, att aldrig för någon förråda, att jag sålt henne åt er och tillåtit hennes flykt. Skogsstjerna måste också sjelf hållas i okunnighet derom.

— Jag lofvar det, — svarade Bertel i en sådan ton, att zigenaren trodde sig fullt och fast kunna lita på hans försäkran.

Hvarför var då Aslak så angelägen om, att hans egen medverkan i saken aldrig skulle bli förrådd för Skogsstjerna? Jo, han tänkte på systemens vilda

sinnelag, som han dock icke ville blotta för den unge grefven, för att ej afkyla dennes ifver att få ega henne. En gång glömd och öfvergifven, hvilket förr eller senare måste inträffa, skulle nog Skogsstjerna veta att hämnas, och denna hämnd kunde då äfven komma att sträcka sig till brodern, som hade köpslagit med förföraren om priset för systemens vanära.

Bertel hade framtagit en af dessa stora plånböcker af pressadt skinn, som den tiden voro brukliga. Den var gul till färgen och tycktes hafva ett digert innehåll.

— Vi äro nu qvitt, — sade Bertel och räckte plånboken åt zigenaren, som betraktade densamma med lystna blickar.

— Det är väl ej meningen, att jag skall behålla hela plånboken?

— Jo, visst. Och jag hoppas, att dess innehåll skall fullt motsvara edra anspråk.

Aslak kramade plånboken hårdt i sina händer. Derefter stoppade han den på sig med ett förnöjdt grin.

— Jag tackar er inte, nådige herre, — sade han och skrapade med foten mot golfmattan. — Skogsstjerna är en vacker flicka och är nog värd hvad jag fått.

Bertel nickade stumt bifall. Aslak bugade sig djupt och gick mot dörren, genom hvilken han snart försvann.

— Du behöfver nu ingenting mera frukta, stackars Skogsstjerna, — tänkte Bertel. — Nu är du *min* tillhörighet och jag skall nog veta att dölja dig, min fagra vildblomma.

Aslak aflägsnade sig med stormsteg från Ekebyhof. Då han närmade sig den höga furan, som stod tätt invid landsvägen, stannade han häpen, men på samma gång vredgad.

— Hvad ser jag? — ropade han med högljudd stämma. — Du har vågat att mot min befallning lemna herberget!

— Ja, jag har vågat det, — svarade Bruno trotsigt och närmade sig honom, — emedan jag ville tala några ord enskildt med dig, kralis.

— Hur visste du, att jag skulle träffas här?

— Du ser, att jag visste det, — svarade Bruno och lade sin hand på hans axel.

— Hvad vill du då? — frågade Aslak vresigt. — Säg fort, ty tiden hastar och vi måste snart göra uppbrott.

— Du har lofvat mig Skogsstjerna till hustru. Ämnar du hålla ditt ord?

— Har du då vunnit hennes tycke? — Aslak hånlog, då han sade detta.

— *Du* kan tvinga henne att blifva *min!*

— Skulle jag tvinga henne mot hennes vilja? Nej, det ha vi aldrig kommit öfverens om.

— Du är en skurk, du tänker bryta ditt löfte! — Bruno fattade med sin hårda näfve i tröjan, som betäckte Aslaks bröst.

— Du vill bruka våld, tror jag, mot mig, din kralis?

— Du är en förrädare och således inte längre min kralis, — hväste Bruno ilsket. — Ville jag, kunde jag störta dig, — han grep med sina starka armar om Aslaks lif och kastade honom efter ett förtvifladt motstånd till marken.

— Usling! — den uppretade tataren tryckte sitt ena knä mot den fallnes bröst och drog fram en knif, hvarmed han kittlade Aslaks strupe.

— Jag ropar på hjälp och du skall bli olycklig! — qved Aslak, som gjorde fåfänga försök att blifva fri från Bruno, som var honom mycket öfverlägsen i styrka och vighet.

— Skrik allt hvad dina lungor förmå! Om det är någon som hör dig och kommer hit, skall han dock inte våga hjälpa dig. Dessutom, när såg du någon hvit man räcka en hjälpsam hand åt oss svarte?

— Hvad vill du då mig? frågade Aslak.

— Jag vill, att du skall säga mig hvad du har uträttat vid Ekebyhof. Du står i förbund med den falske kaptenen, som hviskat Skogsstjerna öronen fulla med galenskap? Du har sålt henne åt honom? Erkänn sanningen!

— Du misstager dig... låt mig stiga upp. Mig skrämmer du inte, Bruno. Tag bort knifven, du vågar ändå inte begagna den.

— Det skall du få se.

Han ämnade just med handling visa hvad han vågade, då han helt plötsligt kom på andra tankar, hejdade sin upplyftade arm och stoppade knifven åter på sig.

— Du må lefva, din stackare, som förrådt ditt eget kött och blod. Men penningarne skall jag taga rätt på — det svär jag vid afgrundens alla djeflar!

Efter ett förfärligt brottande, hvarvid blodet strömmade under de hårda knytnäfsslagen, vann Bruno slutligen segern.

Med ett jublande skri sprang han upp, med den stora plånboken i sin hand. Innan Aslak hunnit resa sig från den blodfläckade snön, hade Bruno öppnat plånboken och hastigt räknat igenom dess innehåll.

— Han har betalt dig bra; men du visste också hvad Dufkulla var värd.

— Bruno, du ämnar väl inte råna din kralis?

— Var lugn för det! Se här, tag syndapeningarne, — han kastade dem i snön framför Aslak, som med bloddrypande fingrar plockade upp de stora sedlarne.

— Du har väl inte glömt, hvem det var, som förådde sin frälsare för lumpna trettio silfverpengar? — fortfor Bruno. — Du är inte bättre än Judas Ischariot, — och han spottade Aslak i ansigtet och vände honom ryggen. — Plånboken behåller jag, — tillade han, — den kan i en framtid blifva mig till nytta. Hur obetänksamt af din grefve, kralis, att lemna

ifrån sig en plånbok, som så lätt kan bli igenkänd! Farväl! Måtte du aldrig få ångra din svarta gerning!

Aslak svarade ingenting. Han kanske icke ens hörde hvad Bruno sade, utan lät honom gå, glad att blifva befriad från en fiende, som han måste frukta.

Bruno vände ej tillbaka till herberget, utan aflägsnade sig åt motsatt håll till Tappström och gick sedan den breda landsvägen framåt, som förde till Stockholm.

Då tatarne längre fram på dagen lemnade Träqvista, med sina magra hästskulptur förspända framför de lastade vagnarne, kastade Skogsstjerna en blick åt den väg, som ledde till Ekebyhof. Hon tänkte på Bertel och på den stund de hade utsett till hvarandras återseende.

— Dufkulla, — utbrast modren, förskräckt, och gaf dottern en knuff i sidan med sin hvassa armbåge, — se, se, — och hon pekade på den blodfläckade snön under furan. — Om Bruno gjort sig något illa för din skull? Om det är hans blod... han är ju försvunnen och Aslak har förbjudit oss att tala om honom.

Skogsstjerna såg det purpurröda blodet och hon tryckte händerna för ögonen af fasa.

— Blod, — mumlade hon, — blod på denna plats, der jag träffade Bertel... Det var ett elakt förebud, — och hon vände sig bort och kröp tyst och blek ned i vagnshalmen.

TOLFTE KAPITLET.

Att gifta sig så unga vore icke bra
för dem båda.

En tår föll från Guladis' öga.

— Bertel är sig inte lik, — suckade hon, der hon satt med händerna sammanknäppta i knäet. — I går hela dagen sade han inte ett enda vänligt ord till mig, utan gaf mig blott en flyktig helsning och en handtryckning som hastigast vid middagsbordet. Måhända har jag sårat honom genom att inte samtycka till hans förslag att taga den der vilda tatarflickan i mitt beskydd? Men jag skulle aldrig kunna det efter hennes besynnerliga uppträdande. Hon skrämde mig så mycket och jag sade Bertel det. Jag sade honom tillika, att jag inte ville öfvertala min goda fostermor att låta zigenerskan få stanna under hennes tak. Han svarade väl ingenting, men jag såg, att han blef allvarsam, och han gick ifrån mig utan att säga ett ord.

Guladis hörde, att någon gick i det yttre rummet och närmade sig dörren till kabinettet, hvori hon uppehöll sig. Hon spratt till, ty hon hade igenkänt Bertels steg. Hon hade gerna velat stiga upp från sin plats och försvinna genom den andra dörren till kabinettet, men hon förmådde det icke... hon satt, som vore hon fastnaglad vid den röda divanen, med händerna ännu sammanknäppta och med ögonen ännu fuktiga af den nyss utgjutna tåren.

Bertel stod på tröskeln. Då han fick se Guladis, log han. Någon förändring hos honom kunde åtminstone icke nu förmärkas. Han gick gladt och

vänligt fram till fostersystemen, slog sig ned vid hennes sida och fattade hennes hand.

— Guladis, — sade han, — det fattas dig något... du är dig inte riktigt lik.

— Nog är jag densamma, — sade hon och rodnade, — men du, Bertel, — tillade hon med blyg förvirring, — du har sedan någon tid blifvit så förändrad.

— Det vet jag då åtminstone sjelf inte af, — skrattade han. — Är jag inte lika glad och skämtsamt som alltid?

— Visst är du glad, men skämtar... det gör du dock inte, såsom förr, med mig. Då kunde du hela aftnar sitta och språka med mamma och mig, men nu...

— Jag har varit så upptagen med att i min fars gömmor gå igenom hela den der massan af viktiga papper, som du vet att jag måste ha med mig till Stockholm, att jag sannerligen icke haft tid att sysselsätta mig så mycket med er, som jag velat.

Guladis höjde sina ögon mot honom, liksom ville hon utforska, om han talade sanning. Men han var nog djerf att icke nedslå sin blick inför henne, utan såg blott leende tillbaka och frågade, hvad hon hade fått för underliga misstankar om honom i sitt lilla hufvud.

Ja, hvad kunde hon egentligen misstänka honom för? Intet. Hon kände icke hans lättsinniga, flyktiga sinne och aldraminst kunde hon ana, att hans tankar voro helt och hållet upptagna af den vackra zigenarflickan. Hon var för ung och för litet erfaren af lifvet, för att kunna tro honom ha vikit så långt bort från dygdens och hederns väg. Hvad hon egentligen fruktade, var att hon sjelf icke förmådde fångsla hans hjerta så, som hon ville. Om han älskade henne, skulle han nog ha sagt det för länge sedan, tänkte hon, ty hon var ju icke längre något barn. Visst hade han ofta prisat hennes fägring och sagt henne, att den man, som en gång kunde vinna hen-

nes kärlek, helt visst skulle blifva den lyckligaste människa på jorden, men han hade icke i tydliga ordalag låtit henne förstå, att han sjelf önskade vara denne man. Hans uppförande mot henne hade dessutom varit så ojemnt och ombytligt, att hon icke visste hvad hon skulle tro. Stundom hade han kysst hennes händer och visat sig mera öm än en broder, men en annan gång hade han åter talat med henne, som vore hon ingenting annat för honom än en kär anförvandt. Var detta kärlek, en sann, verklig kärlek? Guladis måste tvifla derpå, och då grät hon i tysthet.

— Det är så, som jag ofta sagt dig, Guladis, — yttrade Bertel och klappade henne på handen, — att det inte är nyttigt vid din ålder att lefva i denna enslighet och dysterhet. Du blir misstänksam och lillgammal i förtid... Jag skall genast gå och tala vid min mor om att ditt lif måste förändras, så att det får mera ljus och glädje, — han ville stiga upp.

— Nej, nej, Bertel, — hon höll honom mildt tillbaka, — jag är så lycklig här och, om jag någon gång längtat ut i verlden, har jag gjort mig bittra förebråelser för denna syndiga önskan.

— Syndiga önskan? — Han skrattade högljudt. — Nej, min kära syster, nu börjar du bli gudsnådlig, tror jag. Just därför måste jag tala vid min mor om saken, innan ditt unga sinne blir helt och hållet...

— Bertel...

— Guladis... lilla toka, — och han nickade åt henne och gick.

Hon skyndade efter honom, men han vinkade åt henne med handen, och hon förstod och lydde honom, såsom alltid.

— Med honom skulle jag vilja njuta lifvet, som hans trolofvade eller maka; hvarom inte, vill jag inte veta af någon annan glädje i verlden än detta hems tysta frid.

Bertel sökte upp sin mor. Han kysste vördnads-

fullt hennes hand och gjorde sig underrättad om, huru hon hade sofvit under den förflutna natten och om hon var vid god helsa. Ingen son kunde vara ömmare, kärleksfullare mot sin mor än Bertel, men ingen son kunde ock så helt och hållet föra sin mor bakom ljuset, som han. Han talade om dygd och ära, han, den lättsinnige mannen, om det husliga lifvets lycka och behaget af att skapa sig ett eget hem, ehuru han aldrig tänkte förverkliga denna dröm förr än i en aflägsen framtid.

— Hvad jag nu vill säga dig, älskade moder, — sade Bertel och satte sig ned bredvid henne, — rörer egentligen Guladis.

Grefvinnan Runa hade länge väntat, att hennes son en dag skulle komma och säga henne, att han ville trolofva sig med den unga flickan, och hon trodde nu, att detta ögonblick var inne, den kära, efterlängtdade stunden, om hvilken hennes make så ofta hade talat.

— Guladis är inte längre något barn och det lif, hon hittills fört, är för enformigt för en ung flicka i hennes samhällsställning. Du måste, kära mamma, tidtals vistas i hufvudstaden för att låta Guladis se och erfara något annat, än hvad det ensliga hvardagslifvet här på Ekebyhof kan erbjuda.

— Jag efterkommer blott min makes önskan, att Guladis först som gift skulle uppträda på hofvet och i stora verlden. Det var äfven hennes fars vilja.

— Men hvarför?

Grefvinnan såg på honom förvånad.

— Hvarför? — upprepade hon, — och det frågar du, Bertel? Du vet ju, att Guladis är utsedd till din hustru, och att det är för att bevara henne åt dig, som jag håller henne qvar i hemmet.

— Men det är orätt mot henne.

— Gift dig, min son, och med detsamma skall du gifva henne tillfälle att njuta af det lif, hvilket du så gerna vill, att hon skall lära känna.

— Giffta mig nu genast! — utbrast Bertel och steg upp samt gjorde några slag kring golfvet. — Nej, mamma, jag har inte tänkt på att giffta mig så ung . . .

— Bertel, hvad hör jag? — Grefvinnan stirrade häpen på sin son. — Ämnar du då först giffta dig, sedan du blifvit gammal?

— Ja, ty då behöfver man ett hem.

— Men Guladis?

— Guladis? — Bertel stannade midt för modern. — Håller Guladis af mig, så väntar hon nog, och jag skall säga henne, att jag helst af alla vill hafva henne till min hustru. Hon är mild, saktmodig och passar ypperligt för hemmets härd. Vi skola helt visst blifva lyckliga med hvarandra, hon och jag.

— Men om du älskar henne uppriktigt, Bertel, så vill du väl ju förr dess häldre giffta dig med henne?

— Vi äro äro ännu så unga, mamma, och jag fruktar, att vi snart nog skulle ledsna vid hvarandra.

— Bertel, Bertel, — grefvinnan skakade på hufvudet och suckade; ty om hennes son verkligen varit kär i den unga älskvärda flickan, så hade han i stället gjort allt hvad han kunnat för att så snart som möjligt få henne till sin maka.

— Han älskar henne inte, — tänkte grefvinnan, böjde ned hufvudet och förblef tyst.

Då gick Bertel fram till henne och talade sakta och ödmjukt om, huru nödvändigt det vore, att Guladis finge göra sitt inträde i sällskapslifvet.

— Inte på annat sätt än som din hustru, — svarade grefvinnan bestämdt. — Det är ett löfte till din fader, hvilket du aldrig skall kunna förmå mig att bryta.

— Stackars Guladis, — svarade Bertel och vände sig bort.

— Ja, stackars Guladis, — upprepade grefvinnan och försjönk i dystra, sorgliga tankar.

Bertel ville ingenting mera säga, emedan han

anade, att han skulle göra sin mor bedröfvad. Skulle han gifta sig? Han tänkte derpå med afsky, emedan han visste, att han aldrig skulle förblifva sin hustru trogen, att upptäckter voro möjliga och att tårar och sorger deraf skulle följa. Hvarför icke bespara Guladis all denna smärta? Det fanns åtminstone något hederligt hos honom. Vid mera stadgade år trodde han, att han skulle kunna blifva en god make och familjfar, men icke nu, icke nu, då han så ofta var ett rof för livvets frestelser och förförelser. Höll Guladis honom kär, skulle hon nog vänta, och han var säker om, att hon förr skulle gråna än gifta sig med någon annan. Men han tyckte att det var synd, att hon skulle offra sin ungdoms glädje för intet, ty att gifta sig med henne nu, det nästan ryste han för. Hade hon icke varit så ren och oskuldsfull, så stark i sin tro och tillit till honom, skulle han måhända ha gjort det; men han ville icke mottaga en så hängifven kärlek af henne, utan att kunna gifva henne detsamma tillbaka. Heldre vänta . . . framtiden kunde ju bära så mycket i sitt sköte.

— Guladis, — han hade återvändt till henne, då han lemnade modern, — min mor står inte till att öfvertala . . . Du måste stanna här tills du blir gift . . .

— Gift . . . och med hvem? — Hon reste sig hastigt upp, men darrade så häftigt, att hon måste stödja sig vid spegelbordet, för att ej sjunka tillbaka på sin plats.

— Du ser så förskräckt ut, kära barn. Inte behöfver du frukta för, att man skall tvinga dig att gifta dig mot din vilja.

— Bertel . . .

— Vet du då inte af, att det är jag, som både af min mor och min aflidne far blifvit utsedd till din brudgum?

Han log och tog hennes båda händer i sina och höll henne så fast.

— Bertel...

Ingenting annat än detta namn kunde komma öfver hennes läppar.

— Är jag för dig så motbjudande? Var lugn, Guladis, jag tager ingen hustru med våld.

Nu brast allt det löst, som så länge hade kämpat inom den unga, älskande flickan att få luft. Hon kunde icke hejda sig, utan slog sina armar omkring hans hals och grät vid hans bröst.

— Stilla, stilla, — tröstade han och smekte hennes mjuka, guldglänsande hår. — Jag anar, hur det står till i ditt hjerta, och det kan ju inte göra mig annat än lycklig, — han höjde hennes ansigte mot sitt och tvang henne att lyfta upp de tårfyllda ögonen mot honom. — Du älskar mig, Guladis, är det inte så?

— Bertel... ja, jag älskar dig!

Han förde henne sakta och mildt till soffan och drog henne ned bredvid sin sida. Han sade, att om han nu gifte sig, fruktade han, att han skulle blifva så bunden vid det lyckliga hemmet, att han kanske skulle bryta sin bana och förlora all lust för det militära yrket. Men han hade icke ännu avancerat längre än till kapten, och det vore en skam för hans namn, om han icke kunde vinna en högre befordran. Att gifta sig så unga vore icke bra för dem båda. Han tyckte väl icke heller om långa förlofningar, men om Guladis älskade honom, skulle hon nog vänta.

— Tiden blir lång, Bertel, — hon såg tillitsfullt upp till honom, — men den går nog, som allting annat. Gör, huru du vill, — tillade hon, — din vilja är min lag... jag skall tåligt vänta.

— Älskade!

Hon syntes honom i detta ögonblick så skön och ren, att han knappast vågade med sina läppar

vidröra hennes fingerspetsar. Men då nu allting var klart emellan dem och han visste, huru innerligt han var älskad, kunde han icke underlåta att kyssa henne. Han hade gjort det flera gånger förut, men då var hon endast en liten flicka på tio, tolf år.

— Hästtraf... jag hör tydligt en galopperande häst, — utbrast Guladis och lyssnade.

Några sekunder derefter anmälde betjenten, att ett ridande bud kommit från Stockholm och ögonblickligt begärde att få träffa kaptenen, emedan det rörde en angelägenhet af högsta vigt.

— Släpp in honom, — sade Bertel och gick till sina rum.

Det var en af underofficerarne vid hans kompani, som lemnade honom ett försegladt bref, hvilket han bröt.

— Hvad? — ropade Bertel häpen och släppte brefvet till golvet. — Kungen är död!

— Ja, han dog i natt.

— Besynnerligt, man sade mig, att han inte var dödligt sårad och att man kunde hoppas det bästa.

— Man sade så och man trodde det också, — svarade underofficeraren.

— Kungen är död! — upprepade Bertel och stod förstummad ett par sekunder. — Gustaf den tredje är inte mera till. Hvilka förändringar skola nu inträffa? Jag följer er genast till hufvudstaden, — tillade han och ringde på kammartjenaren för att tillsäga om sadlandet af en häst.

En halftimme derefter hade han tagit afsked af sin mor och Guladis, hvilka hade blifvit mycket uppörda af den bedröfliga underrättelsen om kungens död.

Huru länge skulle det nu komma att dröja, innan Guladis skulle få återse Bertel?

TRETTONDE KAPITLET.

Skulle han någonsin komma att älska henne?

Aslak tänkte natt och dag på Bruno och beredde sig på, att hans uppretade stamförvandt skulle utkräfva en fruktansvärd hämnd, ty han kände alltför väl Brunos sinnelag, alltsedan denne var en liten gosse. Finge han dock möta honom öga mot öga, hoppades han att kunna försvara sig, men att oupphörligt frukta ett lömskt och oförberedt öfverfall, var ytterst plågsamt och beröfvade Aslak allt lugn. Då mörkret inbröt, vågade han sig aldrig utom det herberge, der zigenarne hade funnit sin tillflykt, en gammal träkåk i den aflägsnaste trakten af Kungsholmen. En gång hade han tyckt sig se en bred skugga skymta förbi fönstret och han tänkte ögonblickligt, att det var Bruno, som gick och spionerade utanför. Han riglade skyndsamt dörren, ty han var alldeles ensam. Detta tilldrog sig helt kort efter Skogsstjernas försvinnande.

Skogsstjerna och hennes moder hade, då bandets medlemmar en dag voro ute och ströfvade hvar på sitt håll, funnit rätta stunden vara inne att öfvergifva kamraterna. Hon visste, hvar hon skulle träffa Bertel och att han otåligt väntade henne.

Skogsstjernas flykt väckte allmän bestörtning bland zigenarne. Somliga ville, att man skulle söka få reda henne, men andra menade deremot att hon gerna kunde vara, der hon var, då hon icke högre hade aktat sina kamrater, utan lemnat dem på ett så falskt sätt och icke ens bevärdigat dem med ett afsked. Aslak visade sig för syns skull mycket ond och utfor i svordomar öfver systemen och modern,

som hade vågat handla på detta sjelfrådiga vis, utan att begära hans samtycke till aflägsnandet.

Bruno hade ännu ingen aning om, att Skogstjerna icke längre befann sig i herberget, i hvars närhet han alla aftnar uppehöll sig. Aslak hade icke gissat orätt, då han trott sig se skuggan af Bruno. Det var verkligen han, som i största hast hade rusat förbi fönstret, för att ej blottas af månljuset, hvilket der föll som klarast. Hade Bruno blott vetat, att Aslak var ensam, skulle han ha gått in och gifvit denne ett dråpslag, ty han kunde icke styra sitt sinne, då han tänkte, huru gräsligt han hade blifvit bedragen.

— Att först lofva mig henne och låta mig vara lycklig i detta hopp — och sedan sälja henne åt en annan — det skall han få plikta för! — Bruno knöt handen om skaftet på knifven, som han dolde under tröjan. — Jag skall tappa några kannor blod ur honom, få se sedan hur morsk han blir. Tyst... om det skulle vara han? — han sträckte fram hufvudet och lyssnade.

En karl gick framåt gatan och kom närmare. Han hade Aslaks växt och gång, rörelserna voro alldeles desamma som hans. Bruno störtade fram, men såg genast sitt misstag.

— Ah, var det bara du, kamrat, — sade han och slog zigenaren på axeln.

— Är du här, Bruno? Hvar har du hållit hus?

— Lite hvarstans.

— Men hvarför har du öfvergifvit oss?

— Emedan jag icke gillar vår kralis. Han och jag ha haft ett ord obytt med hvarandra och du kan helsa honom från mig och säga, att jag nog skall utkräfva min hämnd på honom och att han aldrig skall kunna undfly den.

— Men hvad ha ni då kommit ihop om? — frågade zigenaren nyfiket.

— Fråga honom sjelf! Men ännu ett ord, innan vi skiljas . . . hur står det till med Dufkulla?

— Jag vet inte.

— Vet du inte? — Bruno fattade hans arm och kramade den hårdt. — Vet du inte? — upprepade han ännu en gång.

— Nej, emedan hon rymt ifrån oss med modern, den elaka käringen, som ingen lär sakna.

— Rymt? . . . har hon rymt? — Bruno slog sig med knuten näfve för pannan och ilade bort, liksom ämnade han genast söka rätt på henne.

Zigenaren stod ett par minuter och såg efter honom, gick sedan in till Aslak och berättade denne ord för ord hvad som hade förefallit mellan honom och Bruno.

— Den galningen! — utbrast kralis, utan att säga något mera, och försökte hånle, men han bäfvade inom sig och grubblade endast öfver ett medel att bli qvitt den hämnd, Bruno hade lofvat utkräfva.

Han hade fullt upp med penningar och, om han ville, kunde han fly till ett annat land och lefva på sitt sätt ett ganska bekymmerfritt lif. Tidigt en morgon lemnade han herberget och återkom icke. Han lyckades således undgå Brunos hämnd och de båda fienderna återsågo hvarandra aldrig mera i lifvet. Det fanns ingen som visste, hvart Aslak hade styrt kosan, men att han lemnat Sverge, tog man för afgjordt, eftersom han aldrig hördes vidare af. Hans öden förblefvo okända och ingripa dessutom icke i denna berättelse.

Men hvar fanns Skogsstjerna? Hvar skulle Bruno söka henne? Naturligtvis hos *honom*, tänkte han först och höll sig i närheten af den unge kaptenens boning för att utforska, om hans gissning var riktig. Men han började snart tro, att Skogsstjerna icke fanns der. Hur han letade och spionerade, kom han henne icke på spåren.

En afton stod han som vanligt i skymningen och såg uppåt den unge grefvens våning. Skulle han då aldrig få se det vackra, mörka, strålande ansigtet titta fram bakom fönsterdraperierna deruppe? Han suckade tungt och ämnade just gå, för att kanske komma igen ännu en gång på qvällen, då en lätt hand klappade honom på skuldran.

— Hvarför ser ni så sorgen ut?

Denna fråga kom från ett par qvinliga läppar, så mildt och deltagande, att Bruno, i stället för att med ett groft ord jaga den näsvisa på flykten, vände sig om.

En helt ung flicka stod framför honom. Det mörka ansigtet med sina stora, svarta ögon och egendomliga drag sade honom genast, att hon var af samma stam som han. Väl var hon ej så vacker som Skogsstjerna, men hon gjorde dock ett oemotståndligt intryck på honom och han frågade henne, hvarifrån hon kom. Hon berättade då i korthet, att hon följde med sin far, som drog jemte henne omkring gatorna med ett positiv. Detta lif plågade henne mycket och hon önskade ingenting högre, än att få slippa derifrån, och så tillade hon, att hon sett honom, Bruno, flerfaldiga gånger och tänkt, att han skulle taga henne med sig till andra trakter.

— Vill du följa mig, barn? — frågade Bruno, som hade fått en ingifvelse.

— Ja visst vill jag det, — svarade den sextonåriga.

— Men jag stannar i Stockholm ännu så länge, — inföll Bruno. — Du kan dock blifva mig till nytta. Jag är ensam och du kan få dela min ensamhet, om du har lust.

— Ack ja, — svarade den unga flickan, som på hvad vilkor som helst ville slippa ifrån fadren, som grymt misshandlade henne.

Bruno tog hennes hand i sin och de gingo ga-

tan utför och samspråkade så förtroligt, som om de hela sitt lif hade känt hvarandra. Hon hette Zela, sade hon, och då hon fick veta hans namn, upprepade hon det flera gånger.

Brunos plan var att uppehålla sig i Stockholm, till dess han hade fått spaning på Skogsstjerna. Han var mycket händig och kunde flera slags handverk. Visst älskade han framför allt ett beqvämt och sysslöst lif, men för att kunna uppehålla sig i hufvudstaden, måste han dock arbeta. Räckte brödet till åt honom, så fanns väl alltid något qvar åt den unga Zela, som slumpen så oförmodadt hade fört i hans väg. Hon skulle hålla hans lilla kammare snygg, hans kläder hela, och det var ju alltid trefligare att hafva något sällskap i ensamheten. Tröttnade han vid henne eller blefve hon honom icke till lags, så kunde han ju när som helst visa henne på dörren.

De gingo flera gator, tills de slutligen uppnådde Brunos bostad bakom Humlegården. Det var en liten ruskig träbyggning, med en hög, rankig trappa, uppför hvilken de måste sträfva, innan de kunde inträda i den låga kammaren, med sitt spräckta, hopklistrade fönster. En stol, ett bord och en halmkärffe på golvet, som utgjorde Brunos läger, var allt hvad som fanns derinne. Sådan var Zelas nya fristad, men hvilken hon långt mera föredrog än faderns hem, som kanske ej heller var stort bättre.

— Jag slipper åtminstone att bli slagen, — svarade hon Bruno, som sade henne, att hon icke hade något öfverflöd att vänta. — Hellre svälta med dig, än misshandlas af min elake far. O, låt mig få stanna här, — bad hon så bevekande och knäppte ihop sina händer.

— Stanna, om du vill! Men du känner mig inte, Zela, jag kan ju vara mycket stygg.

— Nej, det kan du inte, — hon böjde sig ned öfver honom, der han satt, och strök med sina båda händer håret ur hans panna. — Du är af samma

stam som jag, vi måste därför hålla tillhopa och blifva vänner. Om du visste, huru jag följt dig på gatorna, huru jag grubblat på hvad sätt jag skulle våga närma mig dig. Du såg så bedröfvad ut och jag tänkte, att du hade någon stor sorg.

— Det har jag också, men försök inte att utforska hvad det är, — sade han och sköt henne ifrån sig. — Jag skall hämnas en oförrätt...

Han tystnade. Zela stod stum och betraktade honom.

Skulle han någonsin komma att älska henne?

— Nej, — besvarade han sjelf denna fråga, som han i tysthet en gång gjorde sig, då Zela syntes honom täck, behaglig och uppbjöd allt för att draga honom till sig, — nej, Skogsstjerna glömmmer jag aldrig, mitt sista hjerteslag blir för henne!

FJORTONDE KAPITLET.

Det gjorde honom ondt, att hon satte en sådan förtröstan till honom.

Trots all möjlig list och ihärdighet hade det icke lyckats Bruno att få reda på Skogsstjerna. Hon var så väl undandold, som om grafven redan hade slutit henne i sin mörka gömma. Men Bruno var outtröttlig och öfvergaf icke hoppet att slutligen finna henne.

Den dag randades, då Stockholms befolkning skulle strömma till för att åskåda konungamördarens bestraffning. Bruno, som visste att Skogsstjernas natur icke hörde till de vekaste, trodde, att äf-

ven hon, gripen af begär att betrakta det hemska skådespelet, skulle sälla sig till massan. Månne han icke då skulle få ett tillfälle att upptäcka henne?

Det var den 19 April, som Ankarström fördes från häktet under folkets skrän och förbannelser till Riddarhustorget, der han enligt domen i tvänne timmar skulle stå och schavottera. Hans hufvud var bart och halsjernet var så trångt, att blodet trängde upp i hans ansigte och utspände hans ådror.

Att skildra pöbelns råa uppförande och de hjertslitande qval, den olycklige fick utstå, dertill saknar pennan ord. Det var, som om afgrundens alla onda demoner hade blifvit lössläppta. De spottade åt kungamördaren, de stampade, de tjöto, de gnisslade och skymfade på alla sätt den lidande dödsfången.

Det tyckes, att Gustaf III:s blinde beundrare och gunstlingar hade bort vara tillfredsställda med detta, men nej, det fanns somlige af dem, som icke ansågo straffet tillfyllest försona brottet. Bland dem var Armfelt, hvars pligt det var, i egenskap af öfverståthållare, att vara tillstädes vid afstraffningen. Han gaf en vink åt den vakthafvande officeren att släppa in den påträngande, rasande folkhopen inom spetsgården. Nu började ett gräsligt uppträde, som ingen försökte att afstyra och som kungagunstlingen triumferande åsåg, der han satt stolt och rak på sin hvita häst. Hundratals knutna händer höjdes under gräsliga eder öfver Ankarströms hufvud... han misshandlades och tilltygades mycket illa.

— Bra, — mumlade Armfelt, — bra! Ingen nåd, ingen miskundsamhet mot Gustaf III:s mördare! — och sålunda eggade han pöpelu till ytterligare misshandlingar.

Ankarström hade en gång under schavotteringen höjt sina ögon, slocknande och blodsprängda. Hans darrande blick träffade Gustaf Vasas bildstod midt emot hvilken schavotten hade blifvit upprest. Han gjorde en rörelse med läpparne — han ville tala.

— Tyst! — skreko några röster. — Låt oss höra hvad den rackaren har att förkunna.

Ankarström höll ännu ögonen fästade på bildstoden och yttrade högt, så att mängden skulle höra det:

— *Så står man, när man lyckas!*

Dermed menade han, att Gustaf Vasa skulle ha fått lida samma, om ej värre straff, om han hade råkat i konung Christians våld; ty liksom Gustaf Vasa drefs framåt af sitt brinnande begär att befria fäderneslandet från en blodtörstig tyrann, så styrdes också han, Ankarström, af samma driffjäder. Han trodde sig göra hela svenska folket lyckligt genom att befria det ifrån den egoistiske och skenhelige despoten på tronen, skedde det än genom lönnmord; men han glömde, att ett lönnmord är och förblir alltid ett fegt nidingsdåd, som ur ingen synpunkt kan försvaras.

De tvänne timmarne för schavotteringen hade äntligen nått sitt slut. Men det förskräckligaste återstod: hudflängningen. Den vilda folkmassan uppgaf ett jublande skri, ohyggligare än det vilddjuren i öknen uppstämman, då de kasta sig öfver sitt rof, när bödelsknekten närmade sig med spöna, som genom bryggaren Westmans försorg hade blifvit uppmjukade i saltlake. Det var samme man, som hade lofvat profossen hederliga drickspenningar, om han »slog som en karl».

Ankarström afkläddes, så att ryggen helt och hållet blottades. Derefter fästades han vid pålen, som var så hög, att han med fötterna icke nådde schavotten, utan hängde i handklofvarne. Hvilka marter han led under denna barbariska bestraffning, kan lätt tänkas, då en fjerdedels timme åtgick hvarje gång för slagen af de fem paren spö, han var dömd att slita, först denna dag på Riddarhustorget, sedan dagen derpå på Hötorget och så åter igen den tredje dagen på Nytorget, tills han afrättades på galgplat-

sen utanför Skanstull den 27 April. Blodet strömmade, skinnslamsorna flögo omkring och derunder hurrade folket. En och annan röst hördes till och med hota bödeln att, om han ej slog nog hårdt, skulle han sjelf få umgälla det.

Dödsfången kunde ej qväfva det skri, smärtan frampressade öfver hans läppar. Han var ståndaktig i det längsta i sina plågor, men nu tiggde han om förskoning, om förlåtelse, men sade derunder tillika, att »han vore försonad med sin Gud och alldeles säker om sin frälsares nåd och sin salighet och att deras öde, som ej hyste försonlighet, torde blifva osällare än hans i den evighet, der han snart vore redo att ingå.»

Lidandet, liksom allt annat här i jordelivvet, har en ända. Ögonblicket var äntligen kommet, då den bestraffade lösgjordes från pålen och fördes tillbaka till fängelset. Han skälfde af smärta och qual, så att en af vaktkarlarne måste stödja honom. Icke ens då rördes något hjerta af medlidande, utan fortfarande man att skymfa honom och spotta på den, som led mera än hvad hans synd kanske var värd. Och likväl kallade sig dessa menniskor och de, som hade suttit till doms öfver honom, för *kristna* och bekännare af *Försonarens* lära, hvilka vid anammandet af sakramenten hade bedit med Kristi ord »förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåte dem oss skyldige äro.»

Folkhoparne började slutligen skingra sig, men ibland dem hade Bruno förgäfves letat efter Skogsstjerna. Kapten Runa hade han en gång sett och stått så nära, att han, om klokheten icke hade afhållit honom derifrån, lätt skulle kunnat stöta sin knif i hans bröst.

— Det vore en för lindrig hämnd, — tänkte han och aflägsnade sig, — nej, han skall hellre få lefva under qual och pina!

Ännu mera dyster och tung till sinnet, gick han

hem till Zela. Hon väntade honom nedanför trappan och helsade honom med vänliga ord. Han klappade henne på kinden och tänkte i tysthet, huru mycket lyckligare det skulle varit för honom, om Skogsstjerna aldrig hade funnits till, ty en mera trogen och tillgifven väninna än Zela hade han aldrig kunnat få. Många af hans gelikar skulle prisat sig lycklige öfver denna skatt, som endast lefde och andades för honom, hvilken likväl i det hela icke satte det minsta värde derpå. Hon hade *sjelfmant* kommit till honom, *sjelfmant* velat dela hans knappa bröd och *sjelfmant* öppnat sitt hjerta, som var fullt af kärlek till honom. Han hade således ingenting att förebrå sig, menade han, om den dagen och stunden skulle komma, då han icke längre ville hafva henne hos sig och fortsätta den flyktiga förbindelsen. Så ungefär tänkte han om Zela och han gjorde sig därför inga förebråelser för det förtroliga förhållande, i hvilket han slutligen hade kommit till henne, ett förhållande för öfrigt högst vanligt bland zigenarne.

Zela var ung, stod ensam i verlden och var mycket olycklig genom en grym faders råa behandling. Hvad var naturligare, än att hon fattade en gränslös tillgifvenhet för Bruno? I sin oerfarenhet tänkte hon ej längre än för stunden. Att någon förändring skulle kunna inträffa, derpå grubblade hon icke det minsta. Bruno var god och vänlig mot henne, och det var allt hvad hon begärde för sin hängifna kärlek och det offer, den bringade...

Bruno sysselsatte föga sina tankar med Zelas framtid. Han var helt och hållet upptagen med sina egna planer rörande Skogsstjerna. Hvad skulle han göra, om han åter fann henne? Han kunde ju icke tvinga henne att älska honom. Han kunde ju icke heller med våld bortföra henne. Hvad ville han henne då? Hämnas? Men hon hade ju aldrig bedragit honom, aldrig brutit några löften? Bruno öfver-

vägde detta noga och hade så stor hederskänsla, att han föresatte sig att aldrig göra henne något ondt. Han ville endast ha reda på, hvar hon vistades, och sedan tålmodigt invänta den stund, då hennes älskare öfvergaf henne, ty att grefve Runa skulle bli henne trogen, ansåg han för en omöjlighet. Då måhända skulle Skogsstjerna skatta sig lycklig att i Bruno finna en vän och beskyddare, som kunde återupprätta hennes skam och nesa.

— Jag skall förlåta och glömma allt, blott hon en gång vill bli min, — yttrade han med en bitter suck. — Hvad kan vänta henne annat än att bli glömd och förskjuten? Jag skall då gå till henne, icke med förakt och spe på läpparne, utan säga henne, att jag icke skall blygas öfver att taga henne till hustru.

Bruno satt ensam i kammaren, ty Zela hade gått bort i något hushållsärende. Han gick fram och tillbaka öfver golvet, hvars maskstungna tiljor knarrade under hans tunga steg.

Då Zela kom hem, berättade hon för honom, att hon öfverenskommit med en af grannqvinnorna, att i hennes sällskap gå och se på Ankarströms af rättning.

— Vi skola bege oss af tidigt, — tillade hon ifrigt, — så att vi riktigt få se alltsammans. Men jag borde väl först bedja dig om lof, Bruno, att få gå? — hon gick fram till honom och läggande sin hand på hans axel, såg hon bedjande upp i hans ansigte.

— Skall du bedja mig om lof? — Bruno smålog. — Du har ju din fria vilja, Zela, gör huru du vill. Vid mig är du ju inte bunden med några lagliga band

— Bruno, — en tår steg upp i hennes öga, — *kärleken* är starkare än alla band på jorden. Vi zigenare bekymra oss ej så mycket om lagen, vi följa mera kärlekens och samvetets röst. Vi be- draga aldrig hvarandra, vi äro trogna och stånd-

aktiga intill döden. Vål har du inte sagt, Bruno, att du för alltid skall hålla mig kär; men jag gör det och du har gifvit mig skydd under ditt tak. Är det inte nog, Bruno, nog för att du aldrig skall öfvergifva mig?

Det gjorde honom ondt, att hon satte en sådan förtröstan till honom, och han ville derföre ingenting säga, men han sköt henne sakta ifrån sig och ytttrade blott, att hon vore för god åt honom och att det nog torde finnas någon annan, som vore mera värd hennes tillgifvenhet.

— Bruno, — hon sprang fram och hennes späda hand grep hårdt om hans arm, — Bruno, — hon andades häftigt, — det är för sent att tänka på något sådant. Du vet ju . . . du vet ju, Bruno . . ., mera kunde hon icke säga, ty tårarne började häftigt strömma utför hennes kinder.

— Zela, var det jag, som bad dig komma till mig? Var det jag, som . . .

— Tyst, Bruno, tyst! — hon gick ifrån honom och läggande händerna öfver ögonen, sjönk hon ned på halmkärften.

Hon gret. Det var en stilla, rörande gråt, som ej utbröt i snyftningar eller någon högljudd klagan. En och annan suck hördes hon väl utandas, men så sakta, så varsamt, som om hon fruktade för att Bruno skulle vredgas.

FEMTONDE KAPITLET.

Han skulle ha gjort henne till sin hustru, om ej familjförhållanden hade funnits, hvilka han omöjligt kunde trotsa.

Då Bruno första gången öppnade sitt hjerta för Skogsstjerna och sade henne, huru kär hon var för honom, hade han tillika hotat att, om hon försmådde honom, blifva hennes dödsfiende, och han hade ytterligare tillagt att, om lidandets stund en gång skulle komma för henne, skulle han, långt ifrån att känna något deltagande, tvärtom öka bitterheten af hennes qual. Och nu hade han likväl kommit på så försonliga tankar! Hvad var orsaken till detta? Jo, sedan han icke längre såg Skogsstjerna, ångrade han, att han skrämt henne, ty det var säkert därför hon höll sig så väl undangömd.

Bruno var också bland dem, som åsågo Ankarströms afrättning. I folkhopens vilda ursinne deltog han dock icke. Sedan hans ögon en kort stund varit fästade på delinqventen som, till följd af de ohyggliga marter han under de föregående dagarne utstått, nästan halfdöd forslades på rackarkärran till afrättningsplatsen, såg han sig spejande omkring för att om möjligt upptäcka den han sökte. Qvinnor och barn trängdes omkring honom, för att riktigt kunna få se det hemska skådespelet. De knuffades, skreko, men plötsligt blef det alldeles stilla . . . en graflik tystnad rådde. Ankarström, som inför den blodtörstiga massans blickar långsamt leddes upp till schavotten, höjde sin röst och yttrade till Armfelt, som satt till häst inom spetsgården, »att ordningen väl också en gång skulle komma till ho-

nom, att på samma ställe lida för sina gerningar». Derefter nedlade han med oförändradt lugn sitt hufvud på stupstocken och emottog dödshugget. Hans brott var nu försonadt och det gräsliga skådespelet slutadt. Många af den råa, vidskepliga pöbelhopen trängde sig fram för att med skopor och glas upphemta det rinnande, varma blodet, som ansågs ega den undergörande kraften att häfva vissa sjukdomar.

Bruno var en bland de första som aflägsnade sig, långsamt och dröjande för hvarje steg. Han vände sig oupphörligt om för att betrakta den böljande folkmassan. Han stannade vid Skanstull och beslöt att der invänta Skogsstjerna, ty en aning sade honom, att hon befann sig bland den nyfikna mängden.

På den punkt, der han stod, höjde sig marken, så att han hade en öfverblick öfver den otaliga människoskaran. Plötsligt ryckte han till . . . hjertat slog hårdt i hans bröst . . . detta mörka, sköna flickansigte, som hastigt skymtade förbi, kunde han väl misstaga sig derpå? Nej, det var *hon!* Han var nära att uppgifva ett glädjeskri, men kloketen hejdade honom. Stark och vig som han var, trängde han sig in i folkmassan och följde efter den röda duken med de hvita rosorna i den breda bården. Den fläktade till och visade ett svart, glänsande hår i tvänne tjocka flätor. Han var nu öfvertygad, att det ej var något misstag. Ingen annan kunde till den grad likna Dufkulla. Han kom henne en gång så nära, att han, om han velat, endast hade behöft räcka ut handen för att vidröra henne. En gång vände hon sitt hufvud så, att han kunde se henne rätt i ansigtet. Så hade han då äntligen funnit henne!

Skogsstjerna var ensam. Hon bar icke den vanliga zigenardrägten, utan var klädd som mängden af kvinnorna. Då hon kommit ur trängseln, vek hon hastigt af uppåt Mosebacke och skyndade in i Stora Fiskargränden, der hon försvann genom en

liten låg port i planket, som sträckte sig ett stycke uppåt gränden. Detta plank finnes än i dag och öfver porten läses nr 5.

Bruno hade följt henne på afstånd. Han ville icke blifva bemärkt — det var endast hennes bostad han ville ha reda på.

— Således der! — mumlade han.

Först då det blef full skymning, smög han sig efter en lång och otålig väntan försigtigt fram till stället.

Han såg, huru ljus tändes innanför ett fönster, som låg föga höjdt öfver marken, och huru en lätt rök började att stiga upp ur skorstenen, som reste sig till lika höjd med gafveln på den lilla träbyggningen. En skugga skymtade bakom den nedsläppta gardinen. Bruno inbillade sig, att det var hennes, och omedvetet sträckte han ut armarne mot denna skugga, liksom ville han rycka den till sig och hålla den fast vid sitt hjerta.

Hastigt drog han sig åt motsatta sidan af gränden i det djupaste dunklet och höll sig andlöst stilla. Han hade hört steg, som kommo allt närmare. En smärt figur syntes insvept i en vid, rundskuren kappa, med hatten nedtryckt i pannan.

— Der har jag honom! — tänkte Bruno. — Platsen här är tillräckligt ödslig för ett öfverfall. Om jag skulle? — han sträckte ut foten, men drog den lika hastigt tillbaka. — Nej, det är inte en sådan hämnd jag bör önska mig.

Kapten Runa, ty Bruno hade gissat rätt, gick in genom samma port, der Skogsstjerna försvunnit. Bruno smög sig efter och kände på porten, men den var tillåst innanför och kunde således icke öppnas. Ännu dröjde han en stund utanför i mörkret och kölden, som blef allt skarpare, ju längre qvällen framskred. Öfver honom lyste det milda, stilla stjernljuset. Hans ögon irrade ditupp och hans tankar riktades på honom, som styrde alla dessa verldar.

Han hade aldrig trott, att den mäktige anden, detta osynliga, outgrundliga väsende, befattade sig med människornas små bestyr. Hade väl Bruno någonsin tänkt på maskens pina och qval, då denne af hans fot ovarsamt trampades till döds? Lika litet hade han hittills trott, att Gud bekymrade och varkunnade sig öfver människorna. Och nu hade han dock plötsligt kommit på andra tankar, ty han anropade i sitt hjertas ångest himmelens herre om hjälp att härda ut och bära den qvalfulla börda han hade fått på sin lott. Han bad... hade han gjort det någonsin förr? Men kunde han väl blifva bönhörd, då hans hjerta var fullt af hat, bitterhet och rufvade på hämnd? Derpå tänkte han icke, utan gick bort, suckande och förtviflande.

Och Skogsstjerna, hon satt derinne i ljus och värme och frossade af kärlek vid sin älskares sida. Hon hade lagt af sig de simpla kläderna och iklädt sig en hvit, tunn klädning, urringad omkring hals och armar, som voro omlindade af röda, äkta koraller. Det rika, svarta håret föll upplöst och krusigt öfver de blottade skuldrorna. Detta hade hon gjort för att behaga honom. Hon var skön, hänförande, strålande, och han sade henne det med smickrande ord, då han ställde henne framför spegeln med den breda, förgyllda ramen. Derefter förde han henne till en liten låg divan med öfverdrag af rosenrött siden. Han satte sig vid hennes sida och de talade nu om ingenting annat än om deras varma kärlek, om trohet och om löften, som aldrig skulle brytas.

Han hade köpt det lilla huset i Fiskargränden i Skogsstjernas moders namn. Men för att vilseleda dem, som möjligtvis ville utforska hvad de båda invånarinnorna lifnärde sig af, hette det, att mor och dotter väfde strumpor och hade sina vissa kunder, att de varit så arbets- och sparsamma, att de kunnat köpa den lilla, anspråkslösa egendomen,

hvilken de nu bebodde. Gjorde någon af de nyfikna grannqvinnorna ett besök, så inskränkte sig detta till det yttre rummet, af hvars enkla, fastän snygga möblering ingen kunde ana, huru det såg ut i kammaren innanför. En dyrbar, turkisk matta betäckte der golfvet och de tarfliga tapeterna doldes af rosiga draperier. I ett af rummets hörn stod ett förtjusande toilettbord i en skog af hvitt flor, som en bevingad kupido uppbar med sin förgyllda pil, och då ljuset tändes i de höga silfverarmstakarne, föll skenet på de högröda, fransade sängomhängena, hvarifrån ett svagt, darrande purpurskimmer kastades öfver den svällande, snöhvita bädden.

Grefve Runa öfverhopade beständigt sin älskarinna med alla möjliga små lyxartiklar. Han kom aldrig till henne med tomma händer. Detta tycktes ändock icke göra Skogsstjerna någon egentlig glädje. Det var hans kärlek, som gladde, hans ömhet och smekningar, som förtjuste henne. Men modern förstod så mycket mera att uppskatta värdet af alla de dyrbarheter, som den eldige älskaren offrade. Hon gömde dem troget till andra dagar, som skulle komma; ty, fastän hon icke ville oro dottern, så trodde hon fortfarande på sin spådom, att den unge mannens känslor snart skulle förändras.

Skogsstjerna lefde i ett rus af sällhet och lycka. Hennes kärlek var sann och den var värd ett bättre föremål, än den hade funnit. Hon trodde blindt på Bertel och att den stunden aldrig skulle komma, då han skulle öfvergifva och glömma henne. Han hade ju sagt henne, och hon hade aldrig tviflat på sanningen af hans ord, att han skulle ha gjort henne till sin hustru, om ej familjeförhållanden hade funnits, hvilka han omöjligt kunde trotsa.

— Men jag förblir dig lika trogen för det, — slutade han alltid och kysste henne.

— Bertel, jag tror på dig . . . jag tror icke, att du *nu* kan bedraga mig. Och om du skulle det, så,

— hon drog fram en liten dolk och höll den under ögonen på honom, — skall jag veta att hämnas.

— Du lilla vildinna, — svarade han och skratade. — Jag fruktar inte din dolk, emedan din hand aldrig skulle kunna tillfoga mig något ondt.

— Kanhända har du rätt, — suckade Skogsstjerna och stack dolken i slidan.

Denna dolk hade Bertel gifvit henne såsom en gåfva, emedan hon alltid hade önskat sig en sådan.

— Se här, — hade han sagt, då han lade dolken i hennes hand, — gifver jag dig ett medel att hämnas, i fall jag blir dig otrogen. Du ser sjelf, Dufkulla, att jag rädes för ingenting . . .

— Emedan du aldrig skall handla så, att du behöfver det, svarade Skogsstjerna och betraktade den vackra gåfvan.

Skaftet på dolken var af gediget silfver och *Skogsstjerna* stod der att läsa, med bokstäfverna inristade mellan blommor och blad.

SEXTONDE KAPITLET.

Sedan den stunden han hade sagt henne, att hon i en framtid skulle blifva hans hustru, hade hon betraktat sig som hans trolofvade.

Några månader hade förflutit.

Bertel, som tillbringade det återstående af sommaren på Ekebyhof, hade gjort täta utflykter till hufvudstaden. Det var Skogsstjerna, som lockade honom. Han hade aldrig varit så länge trogen nå-

gon af sina föregående älskarinnor, men så hade ock ingen af dem varit så förtrollande vacker, som den mörklockiga zigenarflickan. Det första ruset var dock öfver och passionens glöd började redan svalna, ehuru han sökte dölja det för Skogsstjerna, hvars smek och joller föreföllo honom allt mera enahanda. Att öfvergifva henne, derpå hade han likväl ännu icke tänkt. Kom den stunden, då han icke vidare ville veta af henne, så ämnade han icke lemna henne blott och bar. Han skulle rikligt sörja för hennes framtid — fattigdom och brist skulle hon icke känna till. Han hade ju då uppfyllt alla skyldigheter, förmenade han, och smickrade sig sjelf med att vara en mycket hederlig karl.

Det var en herrlig afton i solnedgången. Ljusa, lätta skyar summo i den klarblå luften och augustirosornas doft strömmade in genom de öppna glasdörrarne till terrassen på Ekebyhof. Derinne i salongen sutto mor och son, inbegripne i ett allvarligt samtal. Bertel hade lagt sin hand i moderns knä och betraktade med det innerligaste deltagande hennes ansigte, hvars ytterliga blekhet vittnade om någon invärtes tärande sjukdom. Det var sorgen öfver hennes bortgångne make, som så djupt hade gripit henne, att den grundlagt ett obotligt kroppsligt lidande. Hon hade länge döljt detta för sin omgifning, men det onda hade nu tagit så öfverhand, att hon icke längre kunde hålla det hemligt. Bertel sökte att trösta sig sjelf och henne dermed att, om hon blott vistades någon tid i ett varmare klimat, skulle hon åter blifva frisk. Han trodde icke, att moderns sjukdom var så allvarsam, som den var, utan att den skulle kunna häfvas genom en omsorgsfull vård. Grefvinnan Runa log ett matt leende, då han yttrade detta.

— Nej, nej, käre Bertel, — sade hon och klappade honom sakta på handen, — min sjukdom hör till dem som inte kunna botas, jag vet det, och

jag fruktar inte heller därför. Jag tackar Gud, att han bevarat mig från ett långt lif, fullt af saknad och sorg. Jag lemnar inga efter mig, hvilkas framtid jag behöfver oroa mig för. Du är nu en man, Bertel, och vet att sjelf taga dig fram i lifvet. För Guladis behöfver jag ej heller ängsla mig, ty du har ju lofvat mig, att blifva hennes stöd?

— Ja, jag har lofvat det, älskade moder, — Bertel steg upp och ställde sig i dörröppningen.

— Du har väl sagt, att du först längre fram ämnade gifta dig med Guladis, — fortfor grefvinnan, — men om jag nu snart går bort, Bertel, så får du inte längre uppskjuta att förena dig med henne. Jag skulle inte kunna lugnt lägga mina ögon tillsammans, förrän jag fått se henne som din hustru.

Bertel undgick att svara, ty i samma ögonblick såg han parkgrinden öppnas och Guladis närma sig på sandgången, som han hade midt framför sig. Den unga flickans höga, smärta gestalt omfladdrades af en hvit klädning och öfver skuldrorna låg i mjuka veck en blå silkessjal, med breda, knutna fransar. Hennes rosiga ansigte skuggades af en halmhatt, omkring hvars kulle var knutet ett blått, smalt band med långa, dubbla öglor. Hon hade sett Bertel redan på afstånd och rodnade nu vid hans möte. Sedan den stunden han hade sagt henne, att hon i en framtid skulle blifva hans hustru, hade hon betraktat sig som hans trolofvade, ehuru han ännu icke gifvit henne någon ring att bära. Med ett gladt leende och en vänlig nick med hufvudet gick hon förbi honom på terrassen och in till grefvinnan, som sträckte sina båda händer mot henne.

— Guladis, — sade hon, — hvar har du varit?

— Jag kommer från skogen, — svarade Guladis och tagande af sig hatten, strök hon det guldskimrande håret från kinderna, — se här, hvad jag sökt upp, — och hon plockade fram blommor ur en liten korg, som hängde vid hennes arm. — Jag

vet, att mamma älskar de vilda skogsblommorna och därför skall jag nu binda hop dessa till en bukett åt dig, — hon satte sig på en pall vid grefvinnans fötter.

— Du är alltid så god, Guladis, och tänker på mig, — svarade grefvinnan och for med handen smekande öfver hennes blonda hjessa.

Guladis såg upp till henne med en blick af innerlig kärlek och tacksamhet.

— Kan jag vara nog god och nog uppmärksam mot dig, som alltid varit för mig i en moders ställe?

Bertel gick utanför på sandgången, fram och tillbaka, med sin trogne hund tätt efter sig i spåren. Guladis kastade då och då en blick ditut, men han såg ingen enda gång in i salongen, utan tycktes vara försänkt i djupa tankar.

Guladis hade under ett gladt skämt bundit ihop buketten och steg upp för att sätta den i ett glas, hvilket hon fyllde med vatten.

— Det skall stå på ditt nattduksbord, mamma, — sade hon och vred glaset omkring i handen för att pröfva, om blommorna sutto i öfverensstämmelse med deras färger.

— Jag fruktar, att jag inte längre tål att sitta vid öppna dörrar, — sade grefvinnan, som var ömtålig för qvällsluften, sedan solen hade gått ned.

— Skall jag stänga dörrarne? — frågade Guladis och satte hastigt ifrån sig glaset.

— Nej, mitt barn, jag går in i min sängkammare. Du behöfver ej följa mig, — tillade hon vänligt. — Gif mig blomglaset, jag bär det sjelf.

Guladis räckte henne detsamma och mottog en kyss på pannan till godnatt.

Då dörren slutit sig efter grefvinnan, gick Guladis fram till de uppslagna dörrarne, ställde sig på tröskeln och betraktade Bertel. Hon stod tyst och stilla, och han märkte henne icke. Slutligen såg han ditåt. Guladis log och gick de få trappstegen nedför terrassen.

— Stör jag dig, Bertel? — frågade hon.

— Visst inte; tvärtom finner jag ditt sällskap mycket angenämt, Guladis.

— Men du ser så allvarsam ut? Hvarpå har du tänkt så mycket?

— På min mors sjukdom. Kan det vara möjligt, att hon lider af kräfta?

— Läkaren påstår det, och sjelf tror hon det äfven, — svarade Guladis sorgset. — Jag försöker att vara glad, men Gud vet, huru mycket det kostar på mig. Ack, Bertel, om hon dör, hvad skall det då blifva af mig! — Guladis knäppte ihop sina händer och tårarne trängde sig upp i hennes ögon.

— Du skall bli min hustru, Guladis? Detta är ju afgjort? — svarade Bertel och lade hennes arm i sin.

De gingo utefter sandgången och han öppnade grinden och sköt henne sakta framför sig. Derutanför stodo tvänne säten. På det ena satte han sig bredvid henne.

— Guladis, — sade han och slöt hennes hand i sin, — du minnes väl hvad jag en gång sade, att jag först längre fram ville gifta mig?

— Jag minnes det, — svarade Guladis blygt.

— Men om min mor är så sjuk, som du tror, och inte lefver länge... huru skola vi då göra?

— Som du vill, Bertel.

— Har du då ingen önskan sjelf, Guladis?

Guladis slog upp sina stora, själfulla ögon, hvilka strålade i sin fuktiga glans. Hennes blick uttryckte en sådan innerlig värme, en sådan trofast kärlek, att han icke kunde motstå begäret att böja sig ned och kyssa henne.

— Vi skola inte tala så mycket om framtiden, vi ha ju den båda klar för oss, — sade han. — Ingen annan än du skall bli min hustru, ty ingen annan qvinna skulle passa så bra åt mig. Men om

jag kan göra dig så lycklig, som du förtjenar, Guladis, vet jag inte . . .

— Bertel, — hon smög sig intill honom, — Bertel . . .

Han lindade sin arm omkring hennes lif och höll henne sålunda länge fast. Då hördes ett gällt skri, ej olikt en skarp hvissling, som kom dem båda att spritta till. Var det en fogel? De lyssnade . . . De sågo upp i luften, de tittade omkring bland trädstammarne, men kunde icke skönja någon lefvande varelse. Dock höjde sig bakom gärdesgården, som skilde skogen från parken, en mörk, svarthårig karl, som snabbt ilade bort i dunklet bland träden. Det var Bruno, som hemligt förföljde Bertel. Nu hade han sett den blonda flickan i hans armar och han kunde nu gå till Skogsstjerna och förråda hennes älskare. Men skulle hon väl tro honom? Han öfverlade detta och beslöt att dröja så länge, tills den rätta stunden var inne.

— Jag är rädd, — yttrade Guladis och steg upp.

— Rädd? För hvad?

— Detta hemska skri, hvad var det?

— Ingenting att fästa sig vid. Se så, sitt stilla, Guladis.

— Nej, Bertel, låt oss gå härifrån, jag känner mig så ängslig till mods.

— Du är då alltjemt ett litet barn, — svarade han skämtsamt och gick efter henne genom grinden.

— Kanhända, Bertel, men jag rår inte för att jag är rädd. Kom, så gå vi och sätta oss under boken.

På gårdsplanen stod ett ovanligt vackert och resligt bokträd, hvares lummiga grenar bildade liksom ett hvalf. Detta träd finnes ännu i dag och har under årens lopp vuxit till en underbar storlek. Dess jättegrenar ha dock af ålder börjat murkna, så att de måste stödjas, men ännu bära de grönskande löf och skänka riklig skugga.

Det var under detta träd som Bertel och Guladis slogo sig ned. Grefvinnan Runa betraktade dem obemärkt från sitt fönster och då hon såg, huru öm och uppmärksam sonen var mot den unga, älskliga flickan, knäppte hon samman sina händer och utbrast i öfvermåttet af den glädje hon kände:

— Nu kan jag dö lugnt, ty min käraste önskan skall gå i fullbordan! Jag har uppfyllt min oförgätlige makes vilja och förenat dessa båda unga hjertan. Guladis skall bli lycklig med en sådan man som Bertel.

Sade hon sannt? Skulle Guladis finna lyckan med honom? Skulle den ljumma tillgifvenhet, han skänkte henne, alltid blifva henne nog?

SJUTTONDE KAPITLET.

Så voro de nu man och hustru — och
Skogsstjerna visste intet.

Månad för månad förvärrades den obotliga sjukdom, hvaraf grefvinnan Runa led. Men ehuru plågorna voro svåra, hördes hon dock sällan klaga. En och annan gång kunde hon visserligen frampressa en djup suck, men hon hade alltid på samma gång ett mildt leende i beredskap, för att dermed trösta Guladis. Hvad den unga flickan led af att se sin fostermors plågsamma och långsamma aftynande, utan att kunna afhjelpa det, kan icke med ord beskrivas. Hon blef blekare med hvarje dag och hennes sinne blef allt tyngre och dystrare.

— Guladis, finge jag blott upplefva den glädjen

att få omfamna dig som min sonhustru, skulle jag lättare dö, — yttrade grefvinnan ofta till den unga flickan.

— Bertel vill icke gifta sig med mig förrän längre fram i tiden, — svarade då Guladis, — vi skola därför icke tala med honom om detta. Måhända älskar han mig inte nog högt . . .

— Guladis, — afbröt grefvinnan hastigt, — han skall aldrig på jorden bli lyckligare med någon annan än dig. Ditt milda, stilla väsen passar så väl för hans . . . detta har han sjelf många gånger sagt mig.

Men grefvinnan tillade alltid i tysthet:

— Han älskar henne inte med någon varmare kärlek, men jag är förvissad om, att han skall lära sig att göra det, sedan hon blifvit hans hustru.

Guladis skref ofta till Bertel och beskref de minsta omständigheter rörande modren. Och Bertel besvarade alltid dessa bref på ett ömt och kärleksfullt sätt. Ofta öfverraskade han sin mor med oförmodade besök och för hvarje gång såg han med bitter smärta, hvilka förfärliga framsteg sjukdomen hade gjort. Grefvinnan var nu ständigt sängliggande och läkaren hade sagt honom, att hon troligtvis aldrig mera skulle komma upp. Bertel var djupt och uppriktigt bedröfvad och han hade till och med icke kunnat tillbakahålla sina tårar, då han talade med Guladis om den så högt älskade modern.

En vecka efter Bertels sista besök på Ekebyhof fick han ett bref från Guladis. Det innehöll endast några rader, hvilka syntes vara nedskrifna under den största oro. Det var en bön, att han så fort som möjligt skulle komma hem, emedan modern önskade det och trodde, att hon icke hade många timmar kvar att lefva.

Bertel begaf sig genast åstad. Guladis visste, att han skulle komma, och hon hade väntat och lyssnat för att gå honom till mötes. Och nu kom han . . . hon sträckte sina händer mot honom och

drog honom in i rummet näst intill grefvinnans sängkammare. Af hennes nedslagna utseende och rödgråtna ögon drog han den slutsatsen, att han kunde frukta det värsta.

— Guladis, — sade han därför häftigt och tryckte hårdt hennes händer, — stunden har väl inte kommit ... det dröjer väl ännu till det förskräckliga ögonblicket ...

— Bertel, — afbröt Guladis under snyftningar, — för vår skull önskade jag visst, att hvad du befärad icke måtte inträffa nu, men för hennes skull beder jag Gud, att allt snart måtte vara öfverståndet ... O, om du visste hennes plågor, hennes gräsliga smärtor! — och tårarne strömmade utför den unga flickans kinder. — Dessa tvänne sista nätter ha varit grufliga, — fortfor hon, bekämpande sin förtviflan. — Läkaren trodde visserligen, då du sist var här, att hon aldrig skulle komma ur bädden, men han bedrog sig. Hon var uppe några dagar och sade, att hon kände sig så stark, att hon ville fara till kyrkan, för att gå ned i grafven och taga det sista afskedet.

— Men du hindrade väl henne derifrån?

— Ack, Bertel, om du visste, huru jag bad henne att stanna hemma och ej utsätta sig för faran att bli ännu sämre. Jag talade om den starka kölden i kyrkan, om den myckna snön på kyrkogården, jag försökte att uppfinna alla möjliga hinder, men allt var förgäfvets. Hon endast log och yttrade med bestämdhet, att ingenting kunde förmå henne att afstå från sitt beslut. Jag skall ju ändå dö, svarade hon mig, men innan dess vill jag se den kista, som innesluter min älskade makes qvarlevfor. — Hvad skulle jag göra?

— Hon var således nere i grafven?

— Ja, jag tror, att hon uppehöll sig der under en halftimmes tid och då hon kom hem, var hon så svag, att hon genast måste lägga sig. Och nu,

Bertel, tror jag med full visshet, att vi kunna räkna hennes återstående timmar.

— Guladis, hvad har du icke varit för henne ... om hon inte hade haft dig, hvem skulle då förljufvat hennes lif, — och nu först kände han en stickande ånger öfver sitt lättsinniga lefverne.

Han tänkte med verkliga qual på de stunder, han under skämt och glam tillbragt hos Skogsstjerna, ehuru han vetat, att modren led och pinades.

— Min Gud, — sade han och gick några steg från Guladis, — min Gud, förlåt och haf misskund med mig!

— Bertel ...

Han vände sig om. Guladis stod der så skön i sin rörande smärta, att hon drog honom oemotståndligt till sig. Han gick fram till henne och ett beslut slog blixtnabbt ned i hans hjerna.

— Jag vill gifva min moder ett bevis på, huru högt jag älskar henne, — utbrast han. — Hon får inte dö innan hon sett oss förenade. Du vill ju det ... säg, att du vill det?

Han talade med ifver ... samvetet ropade inom honom och manade honom att försona många synder.

— Du skall göra mig lycklig, Guladis, endast *du* skall kunna ha öfverseende med mig och förlåta, om jag ej handlat rätt.

— Bertel, jag förstår dig inte riktigt ...

— Du behöfver ej heller förstå mig. Du vill ju bli min?

— Har jag inte sagt det? — svarade hon leende och smög sig intill honom.

I nästa ögonblick hördes en ringklocka från grefvinnans sängkammare. Hon hade blifvit lemnad ensam, medan hon slumrade. Guladis gick in ... hennes steg voro knappast hörbara. Bertel följde henne lika tyst.

— Min mor, — utbrast han och böjde sig ned

öfver det bleka, aftärda ansigtet, som hvilade mot örongottskudden.

— Min son!

De talade icke något vidare, men deras händer slöto sig fast vid hvarandra och deras ögon sade mer än alla ord i verlden.

Slutligen räckte Bertel handen åt Guladis, som kom fram till sängen.

— Välsigna oss, moder! — bad han. — Om söndag lyses det första gången för Guladis och mig.

— Bertel, — grefvinnan höjde sina båda händer, — du har beredt mig den ljufvaste glädje. Mina barn, — och hennes händer sjönko sakta ned på deras hjessor, — Herren vare med eder i alla edra lifsdagar!

De båda trolofvade hade sjunkit på knä och lågo qvar i samma ställning, medan hon fortfor att tala. Hon hade vändt sig till sonen och lade honom varmt på hjertat att blifva trogen sina löften till Guladis, att vara henne ett trofast stöd och älska henne så, som hon förtjenade. Till Guladis talade hon också och gaf henne många moderliga råd och förmaningar.

Efter denna stund inträdde en ljufvig frid i Bertels själ. Moderns dödsbädd uppväckte så många goda tankar, så många ädla föresatser hos honom att förbättra sitt lefverne och göra den unga flickan lycklig samt blifva för henne en värdig och kärleksfull make.

Skulle han blifva beståndande i sitt beslut? Och skulle icke samvetets röst snart nedtystas, sedan allt det sorgliga var öfverståndet, som komma skulle.

Han tänkte på Skogsstjerna. Han ryste vid minnet af deras så kallade kärlek, han vämjdes vid erinringen af hennes glödande kyssar. Hennes skönhet hade bedårat honom. Han ville nu försona allt genom att skilja sig från den frestande zigenarflickan,

hvars lycka han genom en riklig penninggåfva ville söka att på annat sätt bereda.

— Hennes hämnd aktar jag föga, — sade han, då han kom ihåg alla hennes hotelser, i fall han öfvergåfve henne. — Hvad skulle hon väl kunna göra mig? Jag skall söka tvinga henne till förnuft. Hon har mig dessutom allt för mycket kär, för att vilja skada mig.

Han tryggade sig vid detta och kände icke den minsta fruktan eller oro vid tanken på skilsmessan från Skogsstjerna. Men då han kom till henne — det var aftonen efter hans första lysningsdag — förlorade han modet att säga henne sanningen. Hon kom emot honom som vanligt och gjorde, såsom hon brukade på sista tiden, anmärkningar öfver hans förändrade utseende och sätt. Men kunde hon väl begära, invände han, att han skulle vara densamme som förr, då han led så djupt af sin sorg öfver att snart bli beröfvad en älskad moder. Skogsstjerna deltog väl i hans smärta, men kunde dock icke undertrycka en hemlig glädje öfver att döden skulle slita det starkaste band han egde i lifvet.

— Sedan är han helt och hållet min, — tänkte hon, — och hvem vet... skulle det vara så alldeles omöjligt för mig att blifva hans hustru?

Första, andra och tredje lysningsdagarne gingo förbi, utan att Bertel ännu sagt ett ord till Skogsstjerna. Han visste icke sjelf hvad som afhöll honom derifrån. Det var liksom en hemlig makt hade beherrskat honom och förmått honom att tiga. Han önskade, att han hade kunnat hålla denna sak hemlig, men han visste, att sanningen till slut måste uppdragas, och bäfvade vid tanken derpå.

Grefvinnan Runa hade, genom glädjen öfver att se alla sina önsknningar uppfyllas, återfått så mycket krafter, att döden liksom skydde att nalkas henne. Sanden var ej fullt utrunnen i hennes timglas... det sista kornet föll först morgonen efter

Bertels och Guladis' bröllopsdag. Just då dagen bräckte, blef hennes ande löst från de jordiska banden. Bertel och Guladis lyckte hennes ögon tillhopa, kysste hennes händer och läste en bön öfver hennes stoft.

Så voro de nu man och hustru — och Skogsstjerna visste intet. Men det fanns en som fortfarande vakade — *Bruno*, som varit närvarande i kyrkan vid alla tre lysningarne och som strök spejande omkring vid Ekebyhof, då presten var derinne och vigde de tu till ett.

ADERTONDE KAPITLET.

Denna välmening förkrossade henne, ty bevisade icke den, att hans anklagelse mot Bertel var sanning.

Det var nästan alltid i skymningen Bertel brukade besöka Skogsstjerna. Hon väntade honom därför sedan några veckor hvarje dag vid denna tid, men alltid förgäfves. Hvarför dröjde han så länge? Var hans moder död? Hon anade det, men plågades dock af stor oro, emedan hon ej visste något bestämdt.

En afton hade hon åter tändt ljusen i silfverarmstakarne och, sedan hon klädt sig i sin vackraste klädning, den, hvori Bertel mest beundrade hennes fägring, kastade hon sig ned på divanen, väntande, lyssnande. Hon var alldeles allena, ty modren hade gått ut och sagt, att hon icke skulle återkomma förr än sednare på qvällen.

Under det Skogsstjerna tänkte på Bertel, lekte

hon med den lilla dolken, drog den ur slidan och lät dess blanka stål blixtra mot ljusskenet. Plötsligt gömde hon dolken och sträckte fram hufvudet för att bättre kunna lyssna. Hon hörde, huru porten slogs häftigt igen och huru tunga, långsamma steg närmade sig dörren till förstugan. En hand vidrörde låset. Skogsstjerna erinrade sig nu, att hon efter moderns bortgång glömt att draga för rigeln. Hvem kunde det vara som kom? Det borde ju icke vara någon annan än Bertel och ändå var det icke hans gång... hvem var det då? Skogsstjerna höll sig andlöst stilla... en hög gestalt, insvept i en mörk, veckrik kappa, stannade på tröskeln, liksom fruktade han att stiga öfver densamma. Ett svart hår nedföll i bucklor under en stor hatt med slokiga brätten. Kände Skogsstjerna igen denne gestalt? Hon gjorde det ögonblickligt och drog sig instinktmässigt högre upp på divanen. Hennes hand fattade hårdt om skaftet på dolken, ty, om det gällde, så ämnade hon försvara sig. Hvarför kom Bruno hit, om ej i onda afsigter?

Han dröjde ännu på tröskeln, dröjde och betraktade henne. Hans hjerta klappade våldsamt vid återseendet af den sköna flickan, för hvars skull han hade lidit så mycket. Den praktfulla dräkt, hon bar, förvånade honom lika litet, som all den lyx, hvarmed hennes älskare hade omgifvit henne. Hon bar en gul, glänsande klädning, med smala guldränder, draperad som på en teaterdrottning, och i det mörka håret, som böljade ned öfver hennes axlar, voro invirade stora, hvita perlor. Samma slags perlor smyckade äfven hennes blottade hals och armar. Den ena foten, liten som ett barns, stack behagsjukt fram under klädningsfållen och visade en spetsig, hvit sidensko med guldspänne och en hög, smal klack, såsom damerna nyttjade vid hofvet.

Och det var Skogsstjerna, zigenarflickan, hvilken hade fört ett så kringirrande lif, som hölls innesluten

här, liksom en sällsynt juvel i en sidenklädd ask! Sannerligen var också hennes skönhet en äkta diamant, värd att bevara, att troget gömma och afundsjukt dölja för lystna blickar. Den unge kaptenen visste nog hvad han hade gjort — en sådan skatt, som hans älskarinna, aktade man sig väl för att öppet skryta med, af fruktan att någon annan möjligtvis skulle få lust att bortsnappa den. Så ungefär vexlade tankarne i Brunos hufvud. Han hade ändtligen kommit och uppsökt henne, emedan han fann, att rätta stunden var inne.

— Dufkulla, — sade han doft efter en stunds betraktande, tog af sig hatten och lät kappan glida ned från skuldrorna.

Skogsstjerna svarade ingenting. En stark rädsla hade smugit sig öfver henne, ty hon tog för afgjordt, att Bruno hade kommit för att hämnas. Hon hade blifvit helt blek och skakades af en lätt darrning. Bruno begrep hennes sinnesrörelse.

— Var inte rädd, — sade han därför och log sorgset, — jag är inte en sådan usling, att jag öfverfaller en stackars svag, värnlös qvinna, som du nu är.

Han nalkades henne och satte sig på divanen.

— Jag har sökt dig länge, Dufkulla, och jag fann dig slutligen. Jag har troget vakat öfver dig och honom, som du skänkt mera än ditt hjerta — din ära och din dygd...

Skogsstjerna fortfor att tiga. Men den rädsla, som hade bemäktigat sig henne, var nu sin kos. Bruno var ej vredgad eller i en uppbrusande sinnesstämning. Han hade förändrat sig mycket. Den våldsamhet, han förut hade visat, var alldeles försvunnen och ett djupt, stilla lidande hade tryckt sin stämpel på hans ansigte.

— Jag hotade dig en gång, Dufkulla, — fortfor han, — men jag skall aldrig verkställa detta hot. Hade jag trott dig fortfarande lycklig, skulle jag måhända ha krossat dig som en mygga, men nu då

förhållandet ej är eller kan blifva sådant, så . . . förlåter jag dig. Dufkulla, har du aldrig känt någon ånger, aldrig kommit till eftertanke? Haf förtroende till mig, såsom vore jag din bästa vän, din aldrekäraste broder.

Då slog Skogsstjerna upp sina stora, strålande ögon och fästade dem på honom. Hon suckade och, läggande sin hand i hans, tryckte hon den sakta.

— Jag älskar honom så högt . . . högre än mitt lif, Bruno, — hviskade hon.

— Och ändå har han haft hjerta att bedraga dig.

Skogsstjerna uppgaf ett skri och reste sig hastigt, men sjönk åter ned på divanen.

— *Han* skulle ha bedragit mig? Bruno, du far med osanning . . . han bedrager mig aldrig!

— Hur länge sedan var det han var hos dig?

— Hvad rör det dig! — Hon kände sig förnämrad och svarade honom med stolthet. — Hans mor är sjuk, död kanske, och han dröjer för att begrafva henne. Du hör, att jag har reda på allt . . .

— Inte allt, Skogsstjerna, inte hans stora falskhet mot dig.

— Jag vill ingenting mera höra, — och hon trädde fingrarna i öronen, för att slippa höra Brunos stämma, men lika fullt hörde hon hvart ord han sade, ord, hvilka trängde som förgiftade dolkspetsar djupt in i hennes hjerta.

— Minnes du den guldhåriga fröken på Ekebyhof? — fortfor han. — Hon är nu hans hustru . . . vid modrens dödsbädd sammanvigde presten dem med hvarandra för hela lifvet. Det är ett lagligt äktenskap, Dufkulla, och hon är en rik, förnäm dam, då du deremot . . .

— Ah! — Dufkulla störtade upp och slet i vild förtviflan perlorna ur sitt hår. — Du ljuger, Bruno, — hon slog honom med sin knutna hand midt i ansigtet, och han mottog med lugn hennes slag. — Du ljuger! — skrek hon ånyo som ett rasande vilddjur.

— Han skulle ha vågat taga henne till hustru, han, som är bunden vid mig med starka, outslitliga band? Nej, han vågar inte... han har inte så kunnat hyckla... Se här, — fortfor hon och drog fram dolken, — se här, hvad han sjelf gifvit mig för att hämnas, om han skulle svika mig.

— Han fruktar ingenting, Dufkulla, han finner nog skydd och skall låta bevaka dig, om du är nog dåraktig att vilja hämnas. Du skall genast bli kastad i fängelse, om han blott vinkar med handen. Han har makten och du...

— Vi skola se det. Med denna dolk skall jag mörda honom och henne! Men det är ej någon sanning, — hon kastade dolken i motsatta väggen och rusade på Bruno samt skakade honom häftigt, under det hon skar tänderna i utbrottet af sin ilska. — Du vill hämnas din försmådda kärlek genom att ingjuta misstroende hos mig?

— Dufkulla, — Bruno visade fortfarande samma lugn och slöt hennes små händer i sina, — då han nästa gång kommer till dig, så se honom rätt in i ögonen och tvinga honom att tala sanning. Han skall inte våga förhålla dig den...

— O, hur skall jag kunna tro dig, Bruno! Du sade en gång, att du älskade mig; för din kärleks skull säg, om du farit med lögn? — Hon sjönk ned på golvet och omfattade snyftande hans knän.

Han hade haft rätt den gång han sade, att hon en dag skulle ödmjuka sig i stoftet för honom. Den stunden hade nu kommit; men han hade ju också sagt, att han skulle öka hennes qual och pina. Hvarför gjorde han det icke? Emedan kärleken icke hade kunnat dö hos honom. Han älskade henne fortfarande och han kände, att han skulle göra det till sitt sista andedrag.

— Om det är sant, — fortfor Skogsstjerna, — om du kan bevisa mig, att han tillhör en annan, att han skändligt bedragit mig, skall jag blifva din...

om du ej blyges för min skam, — tillade hon sakta.
— Bruno, Bruno . . .

— Dufkulla, — han böjde sig ned öfver henne och lyftade upp henne med sin starka arm, — din skam skall jag utplåna och ve den, som vågar peka finger åt dig! — Jag anar, huru det är fatt med dig . . . du behöfver skydd mer än någonsin och jag skall blifva ditt värn, ditt stöd . . .

Hon stötte honom hastigt ifrån sig och dolde ansigtet i sina händer.

— Du stöter mig bort. Gud gifve, att du aldrig får ångra det! Men jag går ändå inte ifrån dig . . . jag skall vaka . . . jag skall osynligt vara hos dig och det ögonblick skall komma, då du önskar mig tillbaka.

— Bruno, för mig till honom. Låt mig se dem båda . . . låt mig se hans hustru . . . förr kan jag ej tro dig.

— I morgon, om du så vill, skall jag hemta dig. Jag skall skaffa en vagn och vi skola åka tillsammans . . .

Denna välmening förkrossade henne, ty bevisade icke den, att hans anklagelse mot Bertel var sanning.

— I morgon, — upprepade hon, — ja, i morgon.

— Lugna dig nu, Dufkulla, och låt inte din mor ana något.

— Och hvarför skall hon ingenting få veta? — inföll Skogsstjerna misstroget.

— Emedan hon skulle skämma bort alltsammans för oss, ty vi skola ju hämnas, och jag skall hjälpa dig att straffa honom.

— Du har rätt. Hon skall ingenting få veta, ingenting.

Bruno fortfor att tala med Skogsstjerna och lyckades att lugna henne. Men sedan han gått och hon såg sig ensam och tänkte på sin öfvergifna be-lägenhet, brast hon ut i en vild förtviflan. Hon slet ned de röda sidendraperierna, som betäckte väggarne,

krossade det tjocka glaset på toalettspegeln, sönder-skar med dolken sidenöfverdraget på divanen och sårade derunder sig sjelf i händerna, hvilka blod-drypande stötte ned ifrån bordet de brinnande ljusen, som slocknade i sitt fall. I mörkret och förstörelsen sjönk hon vanmäktig ned på sängens mjuka kuddar, der modern, efter återkomsten, med den djupaste fasa fann henne.

Följande morgon, innan det ännu blifvit full dager, kom Bruno med en vagn, såsom han hade lofvat. Han klappade på porten flera gånger, innan den öppnades. Slutligen kom den gamla zigenerskan, men då hon fick se Bruno, försökte hon stänga porten för honom, men han sköt upp den med ett så kraf-tigt tag, att hon höll på att falla baklänges. Derpå gick han in, rätt in till Skogsstjerna. Men hvar fanns hon? Han tog ljuset, som brann i staken på bordet, och lyste omkring i rummet. Han häpnade, då han såg den förskräckliga oordningen, men i det-samma spratt han till, ty han hade sett ett blekt ansigte, omgifvet af ett långt mörkt hår, skymta fram bland sängens hvita kuddar. Han rusade dit, böjde sig ned och igenkände Skogsstjerna. Hon slumrade och under sömnen höll hon sin arm hårdt omsluten omkring ett föremål, hvars åsyn frampressade ett skri från Brunos läppar och kom hans hand att skälfva, så att han släppte staken i golfvet. Men bakom ho-nom stod med ett annat ljus i handen Skogsstjernas mor, bäfvande för hvad hon trodde skulle inträffa. Bruno vände sig om och, fattande henne hårdt om armen, hväste han fram:

— Detta barn... när föddes detta barn?

— I natt, — svarade zigenerskan och försökte att slita sig lös.

Han släppte henne och vände sig åter till den slumrande Skogsstjerna. — Jag skall ändå inte bryta mitt löfte, — hviskade han, — jag skall blifva dig ett värn, ett stöd... och för barnet i faders ställe.

NITTONDE KAPITLET.

Hur enkelt och lätt hade det icke gått att
göra upp denna sak, som han hade
trott skulle blifva så svår?

Skogsstjerna och Bruno hade väl öfverenskommit att dölja Bertels trolöshet för den gamla zigenerskan, men hemligheten förråddes snart under de anfall af yrsel, hvaraf den olyckliga, öfvergifna angreps, sedan hon till följd af den öfverretning, hvori hon de sednaste dagarne lefvat, blifvit rof för en allvarsam sjukdom. Bruno ansåg det då vara klokast att upplysa hennes moder om allt. Det tycktes icke det minsta förvåna denna, att den unge kaptenen hade gift sig och helt och hållet fört sin älskarinna bakom ljuset.

— Jag visste ju, att det skulle komma derhän, — sade hon, — och jag har därför tagit mina mått och steg för att bevara Dufkulla från nöd och elände. Han skall inte taga från oss hvad han så rikligen gifvit.

Då Bruno började tala om, att han ville rädda Skogsstjerna från skam och vanära, log zigenerskan och menade, att Dufkulla ingenting hade att frukta och att hon icke behöfde Brunos skydd. Bruno teg, men han var nu viss på, att Skogsstjerna icke längre skulle förkasta honom.

I två långa månader sväfvade Skogsstjerna mellan lif och död och med hennes tillfrisknande gick det ytterst långsamt. En svår hjernfeber var nära att rycka henne bort från sitt lilla barn och den troget vakande Bruno. Utan tvifvel hade det varit bäst, om hon fått dö, för att blifva besparad ännu

värre lidanden. Men hennes styrka och ungdom segrade slutligen och den dag kom, då hon fullkomligt redig kunde sitta uppe i bädden. Hon uttalade icke Bertels namn . . . det var, som om han aldrig funnits till för henne.

— Gif mig en spegel, Bruno, — sade hon åt honom, som med öm oro betraktade hennes afmagrade gestalt.

Bruno vägrade, men en blick från hennes ögon sade honom, att han måste lyda. Han räckte henne en liten handspegel, också en gåfva af hennes älskare. Med darrande hand grep Skogsstjerna efter spegeln och blickade en sekund deri. Hon förskräcktes för sin egen bild, dödsblek med glasartade ögon och insjunkna kinder. Hon släppte spegeln i golvet, der den krossades i tusen bitar.

— Hämd! mumlade hon. — Hämd skall träffa honom en gång! Bruno, — hon ropade honom till sig, — mina ögon ha blifvit öppnade och för sent inser jag ditt värde.

— Inte för sent, Dufkulla, nej, det är inte för sent, — och han kastade sig ned för hennes fötter och gömde sitt hufvud i hennes knä.

— Jag skulle inte ha trotsat min moders spådom, — sade Skogsstjerna och strök sakta med handen öfver hans hår. — Men min förnedring kan glömmas, om du har mod, Bruno, att taga mig till hustru och mod att bli en far för mitt barn, — hon sträckte handen mot barnet, som slumrade bakom sängomhängena.

— Det felas mig inte mod, — svarade Bruno och kysste hennes händer. — Jag vill tjena dig som en slaf, som en hund, Dufkulla, jag vill offra mitt lif för dig.

— Jag tror dig, och jag har nu intet skäl till annat. Men du måste också hämnas min vanära, — svär mig det!

Bruno höjde handen och svor.

— Jag skall bli din hustru, men blott på vissa villkor.

— Säg mig dem, — inföll Bruno häftigt och såg upp till henne.

— Vi, du och jag, — svårade hon och lade sina händer på hans axlar, — skola bo så nära honom som möjligt, för att sätta honom i daglig ångest. Dyrt skall han få betala sin falskhet mot mig...

— Du vill då...

— Tyst, afbryt mig inte! Vi sälja den här lilla egendomen och köpa oss en stuga i Träqvista... du minnes ju byn?

— Ja, men sedan?

— Sedan? — upprepade hon med ett bittert leende. — Hvad som sedan skall hända, få vi vidare uttänka.

Och de öfverenskommo med hvarandra om hvad som skulle göras och sedan den dagen lemnade Bruno ej mera Skogsstjerna. Han bodde tillsammans med de båda zigenerskorna och efter en kort tid blefvo han och Skogsstjerna man och hustru på fullkomligt lagligt sätt?

Men Zela, huru gick det med Zela? Kärleken till Skogsstjerna döfvade helt och hållet samvetets röst hos Bruno. Utan ett ord till förklaring lemnade han den stackars flickan åt sitt öde. Han gick och kom aldrig tillbaka. Hon väntade honom i sju långa dagar och under denna tid förtärde hon knappast någon föda, sof blott föga om nätterna, men steg tidigt upp från sin halmkärfve och gick ut och ställde sig på trappan.

— Hvad har blifvit af honom? — tänkte hon och, sammanknäppande händerna i sin förtviflan, såg hon upp mot de klart tindrande stjernorna, liksom ville hon der finna svaret på sin i ångest frampressade fråga. — Hvad har blifvit af honom? Han har måhända råkat ut för någon förfärlig olycka... han är kanske död... hvad skall det blifva af mig?

Hon hade väntat honom länge nog i hemmet. Nu skulle hon ut för att söka honom. Och tidigt en morgonstund började hon att vandra genom gatorna, men utan framgång — icke en skymt af Bruno syntes till. I tvänne dagar sökte hon och började slutligen att uppgifvas af trötthet. Utmattad och hopplös, sjönk hon ned på stentrappan till ett större hus. Det var i skymningen och de förbigående tycktes icke gifva någon akt på den gråtande flickan, ty hon hade ännu tårar kvar efter alla sina qual. Om Bruno fanns i lifvet, tänkte hon, och med grym beräkning hade öfvergifvit henne, skulle den allsmäktige guden nog hämnna henne. Men hon var dock så olik alla öfriga af sin stam, att hon icke önskade något straff åt honom, utan bad i sitt hjerta till den mäktige hämnaren, att han i sin stora nåd skulle afvända alla faror från Bruno. Hon hade ju varit så lycklig med honom; det var ju icke mera än rätt, att hon nu fick återgälda denna lycka. Hon borttorkade sina tårar och försökte att qväfva sina snyftningar.

— Hvad är det, som gör dig så bedröfvad, mitt barn? — hörde hon en vänlig röst plötsligt yttra.

En förbivandrande hade en lång stund stannat och betraktat henne, utan att hon vetat derom. Slutligen gick han fram till henne, lade sin hand mildt på hennes axel och gjorde henne ofvanstående fråga. Zela såg upp . . . hon ville ingenting svara, utan reste sig för att gå. Men den, som tilltalat henne, var en medelålders man med ett värdigt och tilldragande utseende, som ingaf henne förtroende.

— Frukta ingenting af mig, — sade han, — jag är en menniskovän och skulle vilja trösta dig, om jag kan.

Zela gick icke bort, men stod en stund tyst, innan hon förmådde svara. Han lugnade henne småningom, så att hon med darrande röst berättade sitt lifs korta, bedröfliga historia, men en sak förteg hon

dock och, då hon tänkte derpå, uppsteg blygselns rodnad på hennes panna . . .

— Arma barn, jag deltagar djupt i ditt öde. Jag vill hjälpa dig . . . Jag har en god hustru och en liten son, som båda skola fästa sig vid dig. Får jag föra dig till dem?

— Om jag vågar, — svarade Zela, darrande af hopp och glädje. — Gud har då inte alldeles öfvergifvit mig, — tänkte hon, — det finnes då barmhertiga människor, som ej med förakt stöta bort den stackars zigenerskan.

Detta sade hon högt och, sedan hon på alla vis blifvit lugnad, följde hon sin beskyddare.

Det var hos goda människor Zela fann ett hem. Deras enkla vanor kommo sig ej af någon slags fattigdom, ty de voro tvärtom förmögna och sparade endast för sina barns framtid. Zelas uppförande väckte förtroende och man behöll henne. Då hon slutligen tvingades att omtala den hemlighet, hon i det längsta velat dölja, beredd att genast stötas bort ur den vunna fristaden, blef hon till sin förvåning hvarken bortvisad eller hånad.

— Skola vi, syndiga människor, sätta oss till doms öfver dig, stackars förvillade barn? — sade de tröstande. — Vår pligt är att beskydda dig, ty vi vore eljest inte kristna.

Och den unga zigenerskan blef icke öfvergifven. Hennes beskyddare hade af viktiga skäl beslutat att för någon tid bosätta sig utomlands. Zela fick följa dem och en trognare tjänare hade de aldrig kunnat finna. Fastän hon aldrig återsåg Bruno, glömde hon honom icke och fortfor att bedja Gud för honom.

Ehuru begrafningsceremonierna för länge sedan voro öfverståndna på Ekebyhof, dröjde dock Bertel med att besöka Skogsstjerna. Han fruktade att återse henne, ty han hade handlat falskt mot sin älskarinna. Han borde ju ha sagt henne hela sanningen, innan han gifte sig med Guladis, och fullkomligt

brutit med Skogsstjerna, eftersom han hade föresatt sig att göra slut på sitt förra lättsinniga lefverne. Må vara att Skogsstjerna icke var annat än en simpel zigenerska, men hon var dock en qvinna och en qvinna, till hvilken han hade talat kärlek, och som hade hängifvit sig åt honom.

— En gång måste dock förklaringen ske, — tänkte han, — och ju förr, dess hellre.

Han sade därför åt Guladis, att hans tjänstledighet var tilländalupen och att han måste återvända till Stockholm. Hon blef bedröfvad, men underkastade sig att stanna qvar på Ekebyhof, ty till hufvudstaden ville hon på inga vilkor. Landets stilla frid behagade henne långt mera under hennes sorg och saknad efter den älskade fostermodern. Icke förrän hon hade lagt bort den dystra sorgdräkten, ville hon ut i verldshvimlet; — det vore ju en uppenbar missaktning mot den afidnas minne.

Med en inre oro, som Bertel ej kunde bekämpa, ställde han sina steg mot Skogsstjernas hem. Den gamla zigenerskan kom emot honom och förbjöd honom att gå in till dottern.

— Och hvarför?

— Emedan Dufkulla icke vill se er . . . hon vet allt . . . ni har bedragit henne.

Bertel stod ett ögonblick slagen af häpnad öfver att han var upptäckt, men han återhemtade sig snart och fann det vara lyckligast för honom att slippa möta sin förra älskarinna.

— Jag vill icke lemna henne i nöd och fattigdom, — sade han. — Behåll hvad jag gifvit er, och se här, — han lade en sedelbundet på bordet, — för barnets räkning.

Han visste icke, att hans barn redan var kommet till verlden. Hade han vetat det, skulle han troligen gått in, utan att akta på den gamla zigenerskans förbud. Men hon teg och grep med sina knotiga fingrar efter sedelbundet.

— För barnets skull, — mumlade hon, — ja, för barnets skull, — och penningarne försvunno i barmen.

Bertel gick. Hur enkelt och lätt hade det icke gått att göra upp denna sak, som han hade trott skulle bli så svår? Skulle väl Skogsstjerna en gång komma att hämnas?

— Bah, — utbrast han vid denna tanke. — Hvad ondt skulle hon kunna göra mig?

Men samvetets röst oroade honom dock vid tanken på det öde, som väntade hans barn.

TJUGONDE KAPITLET.

Men han låtsade icke höra henne, låtsade icke ens som han hade sett henne.

Hade Skogsstjerna helt och hållet kunnat glömma Bertel? Var hennes själ så uppfylld af hat och hämnd, att hvarje gnista af hennes fordna kärlek hade slocknat? Nej, det var med fasa hon blickade in i sitt hjerta, der hvarje blodsdroppe ännu glödde för den falske älskaren. Hon kände, att hon aldrig skulle kunna glömma honom, men svor dock att hämnas sin försmådda kärlek.

Hatade hon väl hans barn? Ack nej, det var just den ständiga åsynen af detta barn, som höll den aldrig qväfda lågan vid lif. Om barnet icke hade funnits till, skulle hon troligen haft lättare att glömma Bertel. Således var hennes lidelse fortfarande densamma, fast hon dolde den och lät Bruno lefva lycklig i den tron, att hon icke egde ens en tanke för Bertel.

Bruno var henne tillgifven till det yttersta och var helt och hållet hennes slaf. Han försökte att gissa sig till hennes minsta önskan, gaf akt på hennes minsta vink och uppbjöd allt för att kunna vara henne till behag. Barnet kunde han dock icke älska, ehuru han insåg att han måste låtsas som om han gjorde det. Men hade han fått följa sin inre känsla, skulle han ha undanskaffat detta barn, för att bli skonad ifrån att se, huru Skogsstjerna så ofta kysste dess kinder och vaggade det på sina armar. Många gånger, då han var ensam och stod bredvid den slumrande lilla, böjde han sig ned med knuten hand och mumlade en ed. Zigenarblodet kokade inom honom och det vilda sinnet rann på honom . . .

— Med ett enda slag skulle jag kunna krossa detta djefvulens foster, — yttrade han med gnisslande tänder, — och bandet mellan dem skulle i och med detsamma vara slitet.

Men han vågade icke, ty han visste, att Skogsstjerna aldrig skulle förlåta honom detta och att hon då vore för honom evigt förlorad.

För att ännu mer väcka Skogsstjernas afsky för Bertel, berättade Bruno för henne, huru nesligt hon blifvit såld af sin egen broder, och han visade henne plånboken, i hvilken hennes älskare hade inlagt penningarne. Skogsstjerna grep med händerna konvulsiviskt om plånboken, kastade den på golvet och trampade den under sina fötter.

— Han köpte mig som en hund, — sade hon, — och öfvergaf mig som en sådan.

Ja, om hon kunnat, skulle hon ha hatat honom, men en kärlek, sådan som Skogsstjernas, dör aldrig bort. Förgäfves försökte hon att släcka lågan i sitt hjerta, den brann likafullt . . .

Det lilla huset i fiskargränden hade blifvit såldt och en stuga i Träqvista inköpt i dess ställe, densamma stuga, i hvilken Skogsstjerna hade mot-

tagit Bertel och der han först inledt henne i frestelse.

Bruno hade ensam ombestyrts inredningen af stugans tvenne kamrar och nu var allt ordnadt för att mottaga Skogsstjerna. Hur han gladde sig öfver att alla hans önskningar nu blifvit uppfyllda! Om barnet blott icke hade funnits . . . detta var molnet på hans himmel, skuggan på hans solglänsta väg.

Skogsstjerna hade i tysthet så mycket längtat efter att få återse Bertel, att hennes glädje var öfvermåttan stor, då Bruno kom för att hemta henne, barnet och den gamla modern. Men till Bruno talade hon endast om sin hämnd och lyckönskade sig öfver att äntligen vara vid målet för dess utförande.

Det var i qvällningen som Skogsstjerna, med barnet på sina armar och modern vid sin sida, åkte vägen fram till Träqvista. Bruno gick bredvid på vägen och körde.

Då Skogsstjerna återsåg denna trakt, som nu stod i sommarens fulla fägring, började hennes hjerta att våldsamt klappa och tårarne stego upp i hennes ögon. Hon slog armarne om sitt slumrande barn, böjde sig ned och suckade.

— Om jag inte hade varit den landstrykande taterskan, skulle jag nu ha suttit vid hans sida och han skulle inte ha blygts för att älska mig. En annan har nu intagit min plats, en annan, för hvilken han icke behöfver rodna, och hvars kärleksförbund är helgadt af lagen. Arma barn, — och hon tryckte den lilla hårdt intill sig, — du eger inga rättigheter, ingen far, som erkänner dig, och intet namn, då du en gång går ut i verlden. Han skall få andra barn, men dig skall han aldrig minnas . . . du skall kanske komma att lida nöd, kämpa med fattigdom och elände, medan din faders barn omgifvas af rikedomens alla beqvämligheter. Men, — hon bet tillsammans tänderna, så att blodet framsipprade, — du skall en

gång hämnas din moder, ty jag fruktar för, att jag sjelf icke eger makt dertill. Din första tanke, ditt första begrepp skall bli att hämnas din moders vanära och din egen tillvaro.

Ett sorl af hotande röster kom Skogsstjerna att spritta till. Förvirrad, höjde hon hufvudet och stirrade framåt vägen, der några karlar och pojkar hade stannat för att taga dem i betraktande.

— Se der komma de svarta tatarne! — ropade pojkarne. — Det är de, som skola slå sig ned vid Träqvista.

— Trefliga grannar man får, — sade en af karlarne och knuffade på en annan, — men om jag ej ser rasande, — han steg djerft fram till kärran, i hvilken Skogsstjerna satt, — är det inte samma tatterska, som förgjorde mina kor och trollade sjukdom på mina barn. Du ser, att jag känner igen dig, — han knöt näfven under näsan på Skogsstjerna, — jag är inte rädd för dig, din trollkona, som rätteligen borde brännas.

— Hon borde slitas i stycken, — skreko pojkarne och togo upp stenar från landsvägen.

— Hvad är det ni vilja? — röt Bruno och höjde sin arm. — Ni glömmet, att jag är närvarande och att det är min hustru ni oqvädar.

— Hans hustru? En zigenares hustru är ej, såsom andra männens, en ärbar qvinna. Vi känna till de der äktenskapen...

— Gå ur vägen eller skall ni få med mig att göra! — Bruno gaf hästen ett piskrapp och aflägsnade sig så fort han kunde.

Skogsstjernas mor, som hittills hade suttit tyst, men med ilskna blickar betraktat de hätske karlarne och de okynnige pojkarne, vände sig nu om i åkdonet, hotade dem med handen och ropade, att de skulle bittert få ångra detta, ty hon egde mera i sin makt, än de anade. En sten slungades mot henne, men träffade ej.

Då Skogsstjerna trädde öfver stugutröskeln, stannade hon och såg sig omkring. Ja, det var samma rum, der Bertel hade suttit och berättat den vackra sagan om Träqvista, samma rum, der hon dansat för honom och der han talat med henne om, huru kär hon var honom.

— Han blef min olycka, — tänkte hon och erinrade sig moderns spådom, som också blifvit uttalad i detta rum, — hvarför trotsade jag?

Bruno såg, huru tankspridd hon var, och greps af svartsjuka, ty han gissade, att hon tänkte på flydda stunder.

— Se, Dufkulla, — sade han och ledde henne till den inre kammaren, som hon en gång haft till sofrum, — se hvad jag gjort för dig!

Skogsstjerna hviskade ett vänligt tack, men fäste sig ej synnerligt vid de vackra, rosiga sängomhängena, de hvitmålade möblerna och spegeln på väggen med friska blommor omkring ramen.

— Tack, Bruno, — sade hon endast och lade barnet sakta på sängen.

Det stack till i Brunos hjerta. Denna liknöjdhet sårade honom . . . skulle det alltid blifva på detta sätt, så misstrodde han sig sjelf att kunna hålla ut. Skulle Skogsstjerna då aldrig lära sig att älska honom? Han hade hoppats det, men hoppet började redan att svika.

Bruno gick ut, ty det blef honom för qvaft i kammaren. Han hade länge stått och väntat att få se Dufkulla slutligen utbrista i glädje öfver alla de små bekvämligheter, som han skaffat henne. Men förgäfves . . . hon var dyster, trött och suckade så tungt, som om hennes hjerta vore färdigt att brista.

— Se efter barnet, — sade Skogsstjerna åt modern, då Bruno gått.

— Hvart skall du gå, Dufkulla?

— Fråga mig inte, jag vet det ej sjelf, men ut skall jag, ut öfver ängar och stigar.

Och hon gick ut på landsvägen, der dammet flög upp under hennes hastiga steg. En vindkåre drog öfver det friska, höga gräset, som växte ymnigt på ängarne, hvilka lågo utmed skogskanten. Skogsstjerna lemnade landsvägen och skyndade dit. Hon bröt en och annan blomma, som föll henne i ögonen, och satte dem tillsammans i en knippa, den hon band ihop med långa strån. Hon gick åter upp på vägen, stannade, gick så åter några steg och stannade. Der stod den höga furan, under hvilken hon hade väntat honom. Och der förbi gick vägen, som förde till hans hem. Hon tryckte händerna för ögonen och andades tungt. O, att hon kunde lefva om den stunden igen, då han kom och andades på hennes frusna händer i den månklara vinterqällen! Men allt var förbi och allt var nu annorlunda... så olika som naturens förändring nu mot då. Gröna ängar och blomsterrika kullar, sjungande foglar och fladdrande fjärilar i stället för snöhöljda fält, glindrande stjernor och dödslik tystnad...

Skogsstjerna hade långsamt nalkats den höga furan. Viden susade i grenarne, som kastade långa skuggor öfver marken. I en af dessa skuggor satte hon sig och drömde om förgänglig kärlek, brutna löften och qualfull ånger.

Då nalkades en galopperande häst med en ståtlig ryttare i sadeln. Det var Bertel... Skogsstjerna igenkände honom, reste sig upp, sprang ned på vägen och störtade fram mot hästen, så att denne skyggade.

— Bertel, — ropade hon, — Bertel...

Men han låtsade icke höra henne, låtsade icke ens, som att han hade sett henne. Men blekt var hans ansigte, då han tvang hästen att draga sig åt sidan, för att hon ej skulle bli söndertrampad under dess hofvar. Som en stormil flög han sedan förbi... han hade tryckt sporrarne djupt i hästens sidor och

det eldiga djuret störtade fram och lemnade ett blodigt spår efter sig.

Skogsstjerna vacklade . . . en dödskylla grep hennes hjerta . . . hon sträckte ut armarne . . . ett stöd fanns ej och hon sjönk ned i det upprörda landsvägsdammet, som om hon varit död.

TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

Hon fruktade allt för sitt barns skull, ty hon visste, att Bruno från denna stund skulle komma att hata det.

Skogsstjerna reste sig vacklande upp från landsvägen. Huru länge hade hon legat der medvetslös? Hon visste det icke sjelf. Småningom återkom hon till full sans. Bertels namn gick öfver hennes läppar. Ack, hon älskade honom, oaktadt allt hvad som hade händt, och alla hennes hämndtankar voro liksom bortblåsta. Huru hade han kunnat vara så hård och låtsa, som om han ej hade sett henne! O, att hon hade fått dö under hästens hofvar! Hon började gråta och tårarne föllo droppvis ned från hennes kinder.

— Om han vände åter till mig, skulle jag kunna förlåta honom och ännu en gång blifva lycklig. Jag drömde om hämnd och nu — skulle jag vilja kyssa stoftet från hans fötter.

Hvad frågade hon nu efter hans bedrägeri, sedan hon återsett honom? Kärleken beherskade så helt och hållet hennes vilda natur, att inför denna kraft kände hon sig vanmäktig. Om han kom i detta

ögonblick och hviskade samma ord i hennes öra, som förr, skulle hon kanske åter tro honom.

Hon drog en djup suck och torkade med afviga handen bort tårarne från sina kinder. Vid dikeskanten stod en hög sten, betäckt af mjuk, grönskande mossa. Der ställde hon sig och stödde sig mot densamma. Hon slöt ögonen till hälften och återkallade i sitt minne alla de stunder hon upplefvat med honom. Ack, hon tänkte så lifligt på honom, att hon tyckte att Bertel var hos henne, stod vid hennes sida, låg vid hennes knän, vid hennes fötter. Huru han betraktade henne... huru hon smekte hans blonda hår! Han kallade henne i ömma namn och hon svarade honom... Och allt detta trodde hon i sin fantasi vara verklighet, och hon grät och log om hvartannat.

Men hvarifrån kom denna rytande stämma, som väckte henne med fasa ur hennes ljufva drömmar? Hon for tillsammans af ångest, ty det var ett skri af blandad vrede och smärta.

Skogsstjerna öppnade ögonen. Nu först upptäckte hon, att dagsljuset helt och hållet hade slocknat. En blek månskära lyste mellan träden och under det hvita, brustna molnet glänste aftonstjernan.

Åter detta skri, högre, starkare och alldeles tätt invid henne... Derpå grep en grof, senig hand så hårdt om hennes arm, att hennes läppar frampressade ett rop af smärta. Det var Bruno, som hade sökt och funnit henne här. Han hade stått nära intill henne och lyssnat till hennes vansinniga kärleksutgjutelser.

— Nu kan det vara nog, — sade han med dämpad röst. — Kom, skall jag följa dig till din älskare och du skall få se honom dö vid dina fötter. Du ville ju hämnas... du ville ju se honom plågas? Nå väl, ögonblicket är inne!

— Bruno, släpp mig!

— Släppa dig, sedan du tillhör mig? Du ville

det ju sjelf? Det var ju af fri vilja du blef min hustru?

— Ja, Bruno, af fri vilja.

— Och likväl älskar du honom fortfarande. Jag har hört allt och du har talat, som om han hade varit hos dig. Ah, är det så du håller dina eder mot mig, som låtit så bedåra mig, att jag afskuddat din vanära och blifvit din och ditt barns beskyddare? Så lönar du mig!

— Bruno . . .

— Nej, se ej på mig, Dufkulla, vänd dina ögon ifrån mig! De skola dock aldrig mera kunna be- draga mitt hjerta. Jag älskade dig länge utan hopp och jag led så mycket af att se dig förskjuta mig, att jag skulle kunnat göra dig allt ondt, om min kärlek ej hade varit så stark. Du blef min . . . och i verlden fanns för mig ej större lycka. Skogsstjerna, du har nu sjelf gifvit min kärlek dödsstynget . . . den är nu död. Jag älskar dig ej längre, Skogsstjerna, jag hatar dig lika mycket som honom.

Skogsstjerna blef full af ångest. Hon var rädd, hon ville ropa på hjälp, men tungan lådde vid hennes gom och kallsvett betäckte hennes panna. Ville han döda henne? Tanken på hennes barn förskräckte henne ännu mera.

— Bruno, — hviskade hon i bedjande ton.

— Nu skola vi följas åt till din hjertegud, — fortfor han med vild röst och flammande ögon.

Han grep hennes hand och drog henne med sig fram öfver vägen, öppnade grinden vid Ekebyhof och närmade sig byggningen genom parken. Hade han gått öfver gårdsplanen, skulle han genast blifvit bemärkt och bortvisad, det visste han, och valde i stället denna väg. Han stannade i skuggan af ett träd. Skogsstjerna skälfde . . . om hon kunnat, skulle hon ha flytt, men hennes hand satt fast som i ett skrufstäd. Hvad ämnade han göra? Hon bäfvade för Bertels lif . . . hon ville icke se honom dö, nej,

nej, hon skulle försvara honom till det yttersta. Hon hade sin dolk gömd i barmen, hon gladdes deröfver, ty med den trodde hon sig kunna försvara honom.

— Se, — sade Bruno och visade på Bertel, som stod på sandgången nedanför terrassen.

Skogsstjerna öppnade sina läppar för att varna den unge mannen, som icke anade, att han hade sin dödsfiende så nära, men hon slöt dem hastigt, då hon fick se, hvem som närmade sig Bertel.

Det var Guladis, som kom genom glasdörrarne och sväfvade nedför de få trappstegen. Hur tjusande och englalik hon framträdde! Hennes fina, smidiga gestalt med sina mjuka, lediga rörelser, hennes leende, halföppna läppar, hennes strålande ögon med sin djupa, drömmande blick, och det gyllene håret i sin böljande rikedom — allt var så fulländadt skönt, så qvinligt ljuft, så barnsligt oskuldsfullt, att Skogsstjerna kände, huru svartsjukan kokade inom henne och tillintetgjorde alla hennes bättre känslor. Hastigt stack hon handen, som var fri, i barmen och drog fram dolken. Hade Bruno ett ögonblick släppt henne, skulle hon störtat fram och slitit sönder denna qvinna, som egde Bertel för hela lifvet. Men Bruno höll henne fortfarande fast och betraktade med skadeglädje hennes stirrande, stela blick, hennes skälfvande, bleka läppar och det mordiska raseri, som började flamma i hennes ögon.

Skogsstjerna såg, huru Bertel lindade sin arm om Guladis' lif och huru de gingo fram och tillbaka nedanför trappan.

— Nu har du sett nog för denna gång, — hviskade Bruno till Skogsstjerna. — Om jag ville, kunde jag döda honom på fläcken, men det vore ej klokt af mig. Jag dröjer så länge, — och han släpade Skogsstjerna bort med sig.

Då Bruno upptäckte, att kärleken till den fordne älskaren aldrig skulle dö bort hos Skogsstjerna och att han sjelf aldrig skulle kunna blifva något för

henne, stegrades hans svartsjuka till ytterlig grad och han ångrade, att han hade gjort henne till sin hustru. Hvad som fanns godt och ädelt i hans vilda natur förqväfdes och ve Skogsstjerna, om han verkligen ville hämnas!

Först då han trädde öfver tröskeln till det hem, han så omsorgsfullt hade ordnat åt henne, släppte han hennes arm. Den sjönk domnad ned utefter hennes sida, och blek vacklade hon sjelf bort till spiseln, der hon stödde sig för att ej sjunka till golfvet.

— Dufkulla, hvad fattas dig? Hvad har händt? — frågade i bekymrad ton modern, som märkte, att det ej stod rätt till.

— Det har inte händt något annat, än att jag upptäckt, att hon bedragit mig, — svarade Bruno, med höjd, knuten näfve. — Hon skulle hvilket ögonblick som helst kunna gå tillbaka till sin fordne älskare. Det hedrar en gift qvinna, eller hur? Mig svor hon trohet, mig svor hon glömska af det förflutna, och jag förlät henne allt och lät verlden tro, att jag var far till hennes barn.

— Är det sanning, Dufkulla? — modern tviflade. — Skulle du kanske ha träffat grefve Runa?

Skogsstjerna svarade ingenting. Hon var liksom tillintetgjord af Brunos vrede. Hon fruktade allt för sitt barns skull, ty hon visste, att Bruno från denna stund skulle komma att hata det.

Bruno hade försvunnit i den inre kammaren, der barnet nyss hade insomnat, vaggadt till ro af mormodern. De båda qvinnorna anade icke, huru han, uppfylld af svartsjuka och hat, böjde sig ned öfver det menlösa barnet och tvenne gånger sträckte ut sina fingrar öfver dess lilla ansigte. Hur lätt vore det icke att hämma dess andedrägt, att qväfva barnet under sömnen, så att den unga modern finge famna endast ett lik. Men han vågade icke... han drog sig tillbaka.

— Jag skall dock väcka oro och bäfvan hos

henne, — han sträckte åter ut handen öfver det sofvande barnet och ryckte upp det ur dess lilla bädd.

Det vaknade och uppgaf ett gällt skrik. Vid detta skrik störtade Skogsstjerna intill Bruno. Blek, skälfvande, men samlande hela sin styrka, rusade hon på honom för att rycka barnet ur hans händer. Modern var henne behjelpig, men Bruno hånskrattade blott åt de båda qvinnornas fåfänga ansträngningar.

Han skakade våldsamt det skrikande barnet och kastade det med en förbannelse ifrån sig. Dess hufvud skulle ha krossats, dess lilla kropp skulle ha blifvit sönderbruten, om det ej lyckligvis hade fallit ned i den mjuka bädden. Det var oskadadt, men det visste ej Skogsstjerna. Likt ett vildt djur, en lejoninna, som försvarar sin unge, störtade hon på Bruno, klöste honom och tryckte sina händer så djupt in i hans kött, att han med ett skri af smärta slungade henne ifrån sig. Dergå gick han ut och slog dörren hårdt igen efter sig.

— Han vill mörda mitt barn, — sade Skogsstjerna och böjde sig ned öfver den gråtande lilla, — och han skall en gång göra det. Men förr skall hans eget lif gå förloradt... Mitt barn, — hon smekte dess små kinder, — mitt arma, lilla barn... Bertels och mitt barn...

Mormodern gick fram och tillbaka i de båda kamrarna, vridande händerna och förbannande den stund, då de gjorde bekantskap med Bertel. Huru skulle allt detta sluta?

Det skred öfver midnatten och ännu var icke Bruno återkommen. Skogsstjerna hade lagt sig bredvid barnet, men kunde icke sova. Hon väntade på Bruno. Då han kom, skulle han då mörda henne?

Slutligen öppnades dörren och Bruno raglade in, drucken och vild. Skogsstjerna låtsade, som om hon sof. Då försökte han tända ljus och lyckades. Derpå letade han sig fram till Skogsstjerna, trefvande

med handen efter barnet och mumlade, att det endast vore några sekunders verk att blifva af med det. I nästa ögonblick skulle han funnit barnet, Skogsstjerna kände det, och hon beredde sig på ett försvar, då han plötsligt raglade tillbaka och föll baklänges i sin egen säng.

Der låg han nu, oförmögen att resa sig upp. Skogsstjerna höjde sig långsamt på armbågarne och betraktade honom en stund med fasa och vämjelse. Derunder vaknade hos henne en svart, afgrundslig tanke, som försatte hennes själ i vildt uppror. Hon letade efter sin dolk, men den fanns icke. Hvar hade hon lagt den? Hon steg upp ur sin bädd, lyssnande på Brunos svordomar och förbannelser öfver hennes barn.

— Dina läppar skall jag tysta för evigt, — mumlade hon, hotande. — Du skall annars inte sluta förr, än du bragt mitt barn om lifvet.

Bruno somnade slutligen. Skogsstjerna lutade sig fram öfver honom. Hennes ögon lyste af vildt hat... hon var i det sinnestillstånd, att hon kunde begå hvilken handling som helst.

— Jag vill befria mig från denne usling, — tänkte hon, — jag vill rädda mitt barn, och Gud skall en gång förlåta min synd. Om han vaknar och då har sofvit ruset af sig, skall han kanske verkställa sin hotelse, — hon såg sig omkring efter sin dolk, men hon fick icke fatt i den.

Hon visste, att hon hade lagt den ifrån sig, men hvar? Under det hon sökte, ökades mordlystnaden allt mera hos henne. Hon darrade icke på handen, då hon lyfte från bordskifvan det tunga tennstopet med Adolf Fredriks bild på locket.

— Nu eller aldrig! — och med säker hand slog hon med hela sin kraft stopet i hufvudet på Bruno.

Denne vaknade och uppgaf ett klagande tjut. Slaget hade träffat hårdt... blodet strömmade ned

från hans tinningar. Han försökte att resa sig upp . . . men han föll tillbaka.

Den gamla zigenerskan vaknade.

— Dufkulla, hvad i Guds namn tager du dig till?

— Han vill mörda mitt barn, — svarade Skogsstjerna, vildt skrattande, — jag vill endast beröfva honom möjligheten dertill. Hjelp mig, mor, — tillade hon, — eljest skall han göra samma sak med oss.

— Dufkulla . . .

Modern närmade sig sängen, der Bruno vrålade och förgäfves sökte att komma upp. Slaget hade gjort honom dubbelt rusig. Då ryckte den gamla zigenerskan stopet ur Skogsstjernas hand och lät det falla flera gånger på den olyckliges panna och hufvud. Hur det skrällde . . . det ljudet skulle ringa för Skogsstjernas öron intill hennes sista stund. Han tystnade . . . nej, han talade, hans läppar gjorde en konvulsivisk rörelse för att hviska ett namn:

— Zela . . .

Således kom han först i dödsminuten att tänka på denna unga, olyckliga flicka. Hvar fanns hon? Hvar hade hon fått sin tillflykt?

Nu först vaknade samvetet hos Skogsstjerna. Hon sjönk ned på golvet och betäckte sitt ansigte med händerna. En förfärlig ångest grep henne . . .

Med ansigte och händer blodbestänkta drog sig den gamla taterskan tillbaka, för att torka af sig på skynket vid spiseln.

Var han död? Skogsstjerna lyssnade. Nej, hon hörde tydligt en svag rossling. Det var den sista andepusten och nu var han verkligt död, den starke, kraftfulle mannen, mördad af tvänne qvinnor.

Säggen härom, och huru Bruno mördades med tennstopet, lefver ännu i orten.

TJUGUANDRA KAPITLET.

Den lilla skuldfria gungade framåt på
solglänsta böljor, med hviskande
vindar till vaggsång.

Den gräsliga gerning, Skogsstjerna med sin moder hade begått, grep henne med hela sin fasa. Hon kunde icke tänka, ännu mindre handla... hennes själ hade blifvit liksom förlamad. Och der låg han död, med blodet lefradt omkring tinningarne. Hans ögon hade stelnat och stirrade vidöppna mot henne... han tycktes betrakta henne med en rysligt anklagande blick; det var, som om hans halfslutna, blåbleka läppar höllo på att röra sig, för att högt ropa mörderskans namn. Hu! Skogsstjerna vände bort sitt ansigte och betäckte med händerna sina ögon, men hon såg likafullt sitt blodiga offer... hans bild skulle aldrig kunna utplånas ur hennes inre.

Det började slutligen att dagas. Foglarnes glada qvitter i träden utanför trängde in till Skogsstjerna och en klar solstråle föll snedt öfver golftiljorna.

Den gamla zigenerskan kände icke samma själsångest som Skogsstjerna. Väl hade hon några gånger med bäfvan vändt sig ifrån liket, men någon verklig ånger hade ännu icke vaknat hos henne. Då hon såg dagsljuset inströmma i hela sin klarhet, började hon förskräckas vid tanken, att mordet möjligtvis kunde bli upptäckt. Detta var hvad hon mest af allt fruktade och hon ansåg nödvändigt att taga sådana mått och steg, att alla spår af den fasansfulla gerningen blefve undanröjda.

Hon gick fram till Skogsstjerna, hvilken stod,

som om hon varit fastspikad, på samma plats, och ruskade henne hårdt i armen.

— Dufkulla, — hviskade hon, — vi måste skaffa undan liket, om vi ej skola bli upptäckta. Sedan begifva vi oss härifrån...

Nu först vaknade sjelfbevarelsens drift hos den unga mörderskan.

— Ja, — svarade hon hastigt, — låt oss fly härifrån!

— Först måste vi sopa igen alla spår efter vår gerning. Hjelp mig, Dufkulla. — Hon gick fram till liket och lyfte det vid fötterna.

— Nej, nej, jag vill ej komma vid honom! Jag kan inte... min hjerna skulle i samma ögonblick bli förvirrad.

— Men du kunde gifva honom det första slaget, — ett grymt leende förvred taterskans ansigte.

— Ja, jag gjorde det. Måtte Gud vara min själ nådig! — Skogsstjerna sjönk förtviflad ned på knä. — Det var för att rädda mitt barn... det var för att rädda mitt barn, — upprepade hon med skallrande tänder.

— Nå väl, om du verkligen vill rädda ditt barn, så måste du göra något för att ej bli upptäckt. Jag har riglat dörren, så att ingen kan öfverraska oss; vi måste nu dölja liket.

— Gör hvad du vill, mor, men min hand kan ej vidröra honom.

— Fega stackare! — svarade modern och slog henne i ansigtet.

— Ja, slå mig, slå mig, jag har förtjent värre än detta.

— Tig! Skulle du få råda, så sutte vi snart der hvarken sol eller måne skiner. Men jag skall rädda oss derifrån, — och hon släpade ned liket på golfvet, der hon betäckte det med halm.

Skogsstjerna sprang upp och ryckte sitt barn till sig.

— Gå ur vägen, — sade modern och knuffade dottern ut i den yttre kammaren. Hon började sedan torka blodet från sängkanten.

Derpå bommade hon igen dörren om den mördade och sade i hviskande ton:

— Jag går nu ut i skogen för att leta upp en undangömd plats, der liket kan risas ned. Du stannar kvar här, tills jag kommer tillbaka, och skulle någon bulta på dörren, så öppna inte, om lifvet är dig kärt.

— Nej, nej, jag stannar inte här! Låt mig följa med, — bad Dufkulla och trängde sig mot dörren.

— Men barnet?

— Det tager jag också med.

— Nå kom då, din toka.

Och Dufkulla följde modern inåt skogen. Då de kommo in på en upptrampad stig, mötte de en liten gosse, som bar ett fång torrt ris. Då gossen fick se dem, blef han likblek af förskräckelse och släppte sin börda. Derpå började han att skrika och sprang sin väg. En vedhuggare, som satt på en stubbe och åt sitt tidiga frukostmål, skrattade åt honom, fattade tag i hans arm och tvingade honom på detta sätt att stanna.

— Hvad ger du hals för? Är du så rädd för Fantan och hennes följe?

Bland andra namn, som användes om Skogsstjerna af befolkningen i Träqvista, var äfven *Fantan*, och då Bruno hade kommit till byn, för att ställa i ordning den lilla stugan, talade man om honom under namnet *Fant* och än i dag lefver detta namn på folkets läppar.

Den lille gossen, som vedhuggaren höll fast, skälfde af rädsla.

— Hon såg så vild ut och hon hade blod på kjolen, — sade han, rysande.

— Blod?

Detta utrop hörde Skogsstjerna. Hon hade icke

tänkt på att tvätta af sig de hemska fläckar, som vittnade om hennes gräsliga brott, och då hon nu såg dem, blef hon ännu blekare. Kjolen var verkligen mycket nedsölad af blod, som hade droppat ned från den mördades hufvud, då hon låg på golvet bredvid sängen.

— Gå på, — påminde modern henne och gaf henne en knuff i sidan, — vi kunna bli förföljda för den der pojkvaskens skull.

Några gånger vände den gamla zigenerskan sig om för att se, om någon kom efter dem. Men hon såg ingen och snart hade de kommit ur sigte.

Tysta som skuggor, fortsatte de sin gång genom den djupa skogen, hvars höga tallar stodo så tätt tillsammans, att dagsljuset nästan helt och hållet utestängdes. Den mjuka mossan var genomvåt af daggen, liksom ormbunkarne och blåbärsriset.

— Hit kunna vi släpa honom nattetid, — sade Skogsstjernas mor och stannade plötsligt, men i det samma fick hon se den klara, solbeglänsta fjärden skimra fram mellan träden. — Ah, sjön, vi äro nära sjön. Kom, Dufkulla, så gå vi ned till stranden, der du kan tvättå dina händer och skölja din kjortel.

Skogsstjerna följde. Då de kommo ned till sjöstranden, blickade hon utöfver de löfrika stränderna. Midt i de klara vågorna lågo små, grönskande holmar.

— Der, — sade hon och sträckte pekande ut handen, — vore det inte bättre att föra honom dit?

— Det var första gången på länge du yttrade något klokt, Dufkulla. Jag ger dig rätt, — vi skola föra liket dit bort till en af dessa holmar; den största synes mest trädbevuxen, det är bäst att välja den. Ah, se här en båt, — och hon gick några steg framåt till en gammal, bräcklig farkost, som låg till hälften uppdragen på land.

— Hjelp mig, Dufkulla, att få den ut i vattnet. Skogsstjerna lade sakta ned barnet i det mjuka

gräset. Med förenade krafter fingo de båten i sjön. De satte sig och, fattande i årorna, började de att ro. Den lilla farkosten klöf de glittrande vågorna, som slogo plaskande mot dess köl. Skogsstjerna tänkte nu på ingenting annat än sin egen räddning och såg då och då med tårade ögon ned på det slumrande barnet, hvilket hon hade lagt på botten i båten. Den lilla skuldfria gungade framåt på solglänsta böljor, med hviskande vindar till vaggsång. Hurudant skulle detta barns öde blifva? Kan en rättvis och barmhertig Gud straffa intill tredje och fjärde led? Skogsstjerna böjde sitt hufvud och grät tyst och sakta . . . O, att hon icke hade belastat sitt samvete med denna synd, denna förfärliga blodskuld, från hvilken hon aldrig i sitt lif skulle kunna befria sig, ty hvad som var gjordt, kunde icke omgöras.

— Jag sade dig ju, att han en gång skulle komma att göra din olycka, — yttrade modern, då hon såg den ångest, dottern led. — Hade du inte lyssnat till hans fagra tal, så hade allt nu varit annorlunda och detta barn hade intet varit födt.

Skogsstjerna svarade ingenting, hon endast suckade djupt.

De landade slutligen vid holmen och letade ut en plats, der de ämnade undangömma Bruno följande natt. De drogo därför hop en mängd ris, för att arbetet sedan skulle gå så mycket fortare.

Och då midnattstimmen kom, släpade de liket öfver landsvägen inåt skogen. Skogsstjerna måste hjälpa till . . . hon måste gripa med sina fingrar i den stela kroppen, om hon ville rädda sig från fängelse och död. Utan att bli öfverraskade af någon, lyckades det dem att få den döda kroppen i båten, hvilken de sedan rodde till holmen, der de dolde sitt offer.

Än i dag, då ortens befolkning berättar Skogsstjernas historia, visar den på denna holme i Mäla-

ren och kallar den *Fantens holme*. Den ligger liksom flytande på vattnet, med grönskande mark och löfrika träd. Utsigten derifrån är förtjusande — på stranden midtöfver synes det natursköna Norsborg och på andra sidan, tätt invid sjökanten, reser Ekerö kyrka sina hvita murar.

TJUGUTREDJE KAPITLET.

Hon anade icke det öde som väntade henne.

Skogsstjerna ville icke lemna orten med mindre än att ännu en gång ha återsett Bertel, men denna önskan förrådde hon icke för modern, utan gaf undvikande svar, då denna rådde henne att, så fort de kunde, öfvergifva Träqvista.

— Vi våga nog stanna ännu ett par dagar, — svarade Skogsstjerna och vände sig bort, för att ej modern skulle kunna läsa i hennes ansigte.

— Du vill då, att vi skola bli upptäckta? Har du glömt den lille pojken, som såg dina blodfläckade händer och kjortel?

— Jag har inte glömt det.

— Nåå? Och liket kan nog påträffas?

— Tror du det, mor? Jag tänkte eljest, att det är så väl nedrisadt, att ingen skall kunna hitta på det, och ännu dröjer det väl en tid, innan det öfvergår till förruttnelse.

— Lita inte på någonting, Dufkulla! Låt oss bege oss härifrån i natt, så att ingen märker vår flykt.

— I morgon, mor, inte förrän i morgon.

Och dervid blef det. Skogsstjerna beslöt att smyga sig fram till Ekebyhof, för att få se den sista

skymten af Bertel. Hon ville säga honom några ord och sedan gå bort och aldrig oroa honom mera. Förlåta honom skulle hon väl aldrig kunna, men hämnas allt hvad hon hade lidit, ville hon icke längre. Han skulle endast lofva henne att icke helt och hållet glömma bort barnet. Till detta löfte skulle hon tvinga honom, om han ej ville gifva det godvilligt. Ack, Skogsstjerna skulle aldrig träffa Bertel mera i detta lifvet! Hon anade icke det öde som förestod henne . . .

Hur kunde hon lägga sig ned för att sofva, den gamla zigenerskan, då hennes olyckliga dotter gick af och an på golfvet, full af ångest och samvetsqual öfver det gräsliga brott hon hade begått? Skogsstjerna stannade esomoftast, tryckte händerna för ögonen, liksom hon skulle haft sitt blodiga offer framför sig, och hon borrhade fingrarne djupt in i öronen, liksom hon ännu hörde skrällen af dödsslaget. Ja, hon tyckte sig se Bruno, med den stelnade, vidöppna blicken, med blodfradgan omkring de blekå läpparne och med ena handen tryckt mot den sönderkrossade tinningen. Ah! det blef henne outhärdligt! Skulle hon aldrig undslippa denna syn? Hon sköt upp dörren och sprang ut i det fria. Hon stannade ett ögonblick och drog ett djupt andedrag. Nu ville hon till honom, Bertel, som ändock var orsaken till allt hennes elände. Hade han aldrig kommit i hennes väg och hade han aldrig bedårat henne med kärlekstal, skulle hennes lif helt visst nu varit helt annorlunda.

Med nästan ljudlösa steg smög hon omkring Ekebyhof. Det hade blifvit sent och troligtvis sofvo alla derinne i den stora byggningen. Och *han* hade kanske också gått till hvila och drömde nu vid *hennes* sida, denna guldhåriga qvinna, för hvars skull han hade offrat och öfvergifvit sin älskarinna. Hvad hade hans trolöshet icke åstadkommit! Skogsstjerna tänkte på allt detta, der hon stod i den ljumma som-

marnatten, som var uppfylld af nattviolernas doft. Dessa nattviolerna växte tätt bredvid på blomsterrabatten, som kanske vårdades af den unga grefvin- nans händer och gjorde henne stor glädje. Denna förmodan grep Skogsstjerna blixtnabbt och hon satte foten på blommorna och krossade dem... O, att det hade varit hennes rivals hjerta, hon i stället hade trampat på! Med ett vildt, hjertskärande skri störtade hon bort och sprang fortfarande framåt tills hon uppnådde den höga furan. Der sjönk hon ned och önskade, att hon der finge dö, ty hvilket värde egde lifvet numera för henne?

Natten förflöt och dagen bräckte. Då först steg hon upp och gick med tunga steg tillbaka till Trä- qvista.

Modern sof ännu vid barnets sida. Ack, detta arma barn! Skogsstjerna böjde sig ned och kysste häftigt dess kind. Det vaknade och sträckte leende sina små armar mot henne. Detta leende uppfyllde hennes hjerta med glädje, ty det uttryckte ju, att barnet igenkände modern. Hvad hon skulle ha kun- nat vara lycklig! Denna tanke grämde henne så djupt, att hon brast ut i snyftningar.

Plötsligt hördes ett sorl af röster utanför på vägen. Skogsstjerna lyfte upp sitt sänkta hufvud och lyssnade. Det blef allt högljuddare, kom allt närmare och hon hörde tydligt hotelser uttalas öfver henne.

— Fantan skall förgöra oss allesammans! — skrek en röst öfver alla de andra. — Ingen går sä- ker för henne! Vi kunna icke stänga våra dörrar, ty fan sjelf läser upp dem för henne, som kanske en vacker natt smyger sig in på oss och mördar oss allesammans.

— Ja, ja, låt oss göra oss af med henne! — sor- lade hopen. — Jaga vi bort henne, så kommer hon tillbaka. — Att bringa en sådan der' trollkona om lifvet, är Gud en täckelig gerning. Må djefvulen be-

skydda henne, om han kan . . . Då hon har mördat sin egen man, hvem går då säker för hennes mordlusta?

Skogsstjerna for tillsammans och hvarje blodsdroppe strömmade till hennes hjerta. Hon var upptäckt . . . Hade man funnit liket på holmen? I nästa sekund återhemtade hon sig dock från den första förskräckelsen. Hon ruskade modern hårdt i armen och tvang henne att vakna.

— Vi äro upptäckta! — skrek hon henne i örat. — Skynda . . . vi måste rädda oss, — och instinktmässigt grep hon barnet och tryckte det mot sitt bröst.

Den gamla zigenerskan trodde, att hon hade drömt, hvarför Skogsstjerna flera gånger måste upprepa hvad hon hade sagt.

— Du är orsaken till alltsammans, Dufkulla; vi hade för länge sedan kunnat vara långt härifrån. Försök att rädda dig genom att ihärdigt neka, om man vill anklaga dig för mordet. Vi hade inga vittnen, då gerningen begicks, och utan bevis dömer ingen lag.

Ett hårdt slag på dörren afbröt zigenerskan, som skyndsamt höll på att kläda sig. Skogsstjerna gick till dörren, beredd på det värsta.

— Låt inte upp! — hviskade modern.

— Det vore ju att anklaga oss sjelfva, — svarade Skogsstjerna och slog upp dörren på vid gavel.

Men den syn, som mötte henne, kom henne att med ett fasans rop vackla tillbaka. Hon stödde sig mot dörrposten och andades, flämtande. Man hade funnit den mördade och ditburit hans lik samt nedlagt det på förstuguqvisten. Skogsstjerna såg den dödes ansigte, ännu ohyggligare än förut, vanstäldt, blåfläckigt, och med en tjock, blodig hinna öfver ögonen.

— Tag bort honom! — skrek hon.

— *Du* är mörderskan! — sade någon och grep henne hårdt i armen.

— *Jag?* — Skogsstjerna stirrade med en förvirrad blick på den tillfrågande. — *Jag?* — upprepade hon. — Hvem har sagt, att jag är mörderskan?

— Det är du, som gjort det, emedan ingen annan än du, trollpacka, har kunnat begå en så ohygglig gerning.

— För mig då till domarn, — Skogsstjerna talade lågt, ångestfullt. — Låt lagen döma...

— En sådan som du står utom lagen, — skreko flera röster.

— Hvar står det skrifvet? — höjde Skogsstjerna modigt rösten.

— Släpa ut henne och låt oss sjelfva skipa rättvisa! Om hon kommer till domaren, skall nog satan så lägga orden på hennes tunga, att hon friar sig. Och sedan skall hon nog komma tillbaka och hämnas på oss...

— Ja, slå ihjäl henne! Släpa ut henne, om hon ej godvilligt gifver sig i händerna på oss.

— Släpp ditt förbannade yngel! — skrek någon tätt bredvid henne och sträckte ut handen efter barnet.

— Rör inte vid mitt barn! Den hand, som kommer vid den lilla, skall förtvina och falla bort! — hotade Skogsstjerna och hennes ögon lyste som en fladdrande eldslåga.

Hon ville försöka att skrämma dem ifrån sig och började fördenskull att mumla en mängd hotelser på tatarespråket, som var obegripligt för folkhopen.

— Hon anropar den ondes hjälp mot oss. Slå henne för munnen!

Denna hotelse verkställdes genast. En grof, senig, knuten näfve träffade hennes läppar, som sprungo i blod, dessa läppar, hvilkas form och purpur Bertel hade så mycket beundrat. Då Skogsstjerna såg, att hon icke längre kunde försvara sitt barn, räckte hon det åt modern. Strax derpå skuf-

fade ett par starka armar henne så häftigt ut genom dörren, att hon höll på att falla öfver liket.

Hvad vill ni mig? — sade hon, då de uppretade karlarne slöto sig tätt omkring henne. — Om ni tror mig om något ondt, så fångsla mig och låt mig, som andra, bli rättvist hörd och dömd.

— För att du sedan skall förgöra våra kreatur och våra barn!

— Jag lofvar att aldrig mera komma hit till orten, om ni nu bara släpper mig lös, — och hon försökte att tränga sig igenom den slutna ringen.

— Släppa dig lös, du huggormars afföda! Nej, det skola vi akta oss för.

— Go' vänner, — stammade Skogsstjerna med blodiga läppar. — Jag ber er, släpp mig, — och hon sammanknäppte sina händer, — släpp mig lös för mitt lilla barns skull! Ni ega ju sjelfva barn; ack, ni borde då kunna förstå, hur innerligt kär jag har mitt!

Men intet hjälpte, intet rörde dessa råa, vidskep- ligen menniskor. Deras öfvertygelse var, att den unga taterskan egde makt att skada dem till lif och lem- mar, att hon stod i djefvulens sold och att, om de slog ihjäl henne, begingo de ingen synd.

Skogsstjernas mor försökte att tränga sig fram till dottern, men hon skuffades undan och hotades med samma öde, om hon vågade knysta. Hvad ville de då Skogsstjerna? Ja, hvad ville de annat än skaffa henne undan för alltid.

— Gör henne intet ondt! — ropade den gamla zigenerskan. — För henne till grefve Runa på Ekebyhof och ni skall få se, att han beskyddar henne.

— Ja, låt mig få gå till honom, — bad Skogsstjerna, allt mera ångestfull, ty hon såg, att det började gälla hennes lif.

— Nej, för henne inte till Ekebyhof, — skreko några röster. — Hon skall förtrolla grefven och han

skall släppa henne för hennes fagra skinns skull, hur svårt det än är.

Larmet och ropen från den sorlande folkhopan tilltogo i styrka och vildhet. Qvinnornas i byn uppmärksamhet började väckas. De sprungo från spiselden, barnet i vaggan eller de göromål, de hade för händer, för att taga reda på hvad som stod på färde. De fingo nu veta, att Fanten hade blifvit mördad och nedrisad på en af holmarne i sjön och att ingen annan hade begått detta hemska dåd, än Fantan, den mördades hustru, att Per Ers' pojke hade träffat henne en morgon i skogen, blodig om händer och kjortel, och att nu samma öde kunde hända hvilken som helst af dem, om de ej undan-skaffade den gemena taterskan.

Då Skogsstjerna såg qvinnorna, försökte hon att vädja till deras känslor. De flesta af dem voro ju mödrar liksom hon sjelf. Men hon kunde icke röra deras hjertan. Ack, att hon hade vågat högt ropa, att fadern till hennes barn var grefven på Ekebyhof! Hon höll på en gång att göra det, men tanken på att ingen skulle tro henne, att Bertel sjelf skulle kunna förneka det, tystade hennes tunga. Hon skulle möjligtvis kunna göra sin sak värre, om hon yppade denna hemlighet.

— Mitt barn! — ropade hon med denna hjertskärande förtviflan, som endast en mor kan känna, då hon ser sig förlorad, — mitt barn... Släpp mig, vilddjur, — och hon gjorde en öfvermenschlig ansträngning för att slita sig lös ifrån de händer, som hade fattat i hennes kläder.

— Släpp henne inte! — skreko qvinnorna och eggade upp männen att utkräfva hämnd för allt ondt, hvarför de anklagade Skogsstjerna.

Ett stycke refs ur den olyckligas kjortel och kastades i luften med skallande hurrarop.

— Ja, slit af henne kläderna och piska henne sedan! — ropade några af qvinnorna.

— Tvi dig, du trollpacka! — och man spottade henne i ansigtet, ryckte i hennes långa hårflätor, så att de flögo upp, länk för länk.

Den gamla zigenerskan skuffades in i stugan, hvars dörr tillbommades, så att hon ej skulle slippa ut. Moderns skrik och barnets gråt hördes ända ut till Skogsstjerna.

— Hvad viljen i mig? — frågade hon ännu en gång. — Hvad ondt har jag väl gjort eder?

— Åh, det vet du nog. Hvad vi vilja dig, skall du snart få se.

Flera händer höjdes öfver henne, knutna, grofva, seniga, och träffade henne hårdt på rygg och skuldror. Skogsstjerna bet ihop tänderna, för att qväfva de klagorop, smärtan ville frampressa ur hennes mun.

— Ni viljen således mörda mig? Vet ni inte, hvad straff väntar er för detta?

Men ingenting skrämde dessa uppretade menniskor, tvärtom stegrades deras ilska till det yttersta raseri. Förgäfves försökte den arma qvinnan att värja sig mot deras upprepade anfall. De sletto plagg efter plagg från hennes kropp och utdelade trasorna deraf som troféer sinsemellan. Och der låg Brunos lik med de vidöppna ögonen... Skogsstjerna led nu sitt straff, ohyggligare och mera fasansfullt än hvartill någon lag hade kunnat döma henne.

Nästan alldeles naken, stod hon nu med det svarta håret i vild oordning utslaget utöfver bröst och skuldror, hvarifrån blodet framsipprade.

— Barmhertige Gud, — hviskade hennes skälvande läppar, — rädda mig, om inte för min skull, så för den skuldlösa varelse jag gifvit lifvet! Vål är jag värd allt hvad jag lider, men gif mig nåd, du Frälsare, försonaren för alla våra synder!

— Du skall få nåd, om du kan rädda dig sjelf, — upprepade en röst hånfullt, alldeles tätt invid henne. — Spring, och om du hinner så långt, att

du får syn på kyrkan nere i dalen, så må du behålla lifvet. Eller hur, go' vänner?

— Ja, ja, — sorlade alla, ty de visste, att hon omöjligt skulle kunna springa denna väg, utan att stupa.

— Hon skall få värja sig sjelf, så godt hon kan, och vi skola kasta sten efter henne. Hinner hon inte att bli ihjälslagen, innan hon får se kyrkan, så må vi släppa henne fri.

Detta blef den dom, som enhälligt afkunnades öfver den arma zigenerskan.

— Vi låta henne få trehundra stegs försprång, — skrek en i hopen.

— Ja, ja! — svarade alla.

Och nu började den vilja jagten om den olyckliga qvinnans lif. Hon sprang halfnaken och blodstänkt framåt vägen, som oupphörligt höjde sig och därför betydligt försvårade hennes fart, men hon sprang fortfarande, med stenarne hvinande omkring sitt hufvud. Hjertat bultade i hennes bröst, som hotade att sprängas af de våldsamt arbetande lungorna, pulsarne slog och kring hennes läppar stod en blodig fragga.

Skulle dessa djeflar i menniskohamn icke tröttna att förfölja henne? Nej, de kommo henne allt närmare och de skrattade och hurrade, då någon sten träffade henne. Syntes ännu icke kyrkan? Skogsstjerna spejade förgäfvdes efter att få se dess torn skymta fram mellan träden. Skogen reste sig å ömse sidor, hotande och mörk, och icke en solstråle hittade fram och skingrade dess dysterhet. Än i dag kallas denna skog för *röfvarskogen*, ett namn, för hvilken den gifvit fullt skäl. Ingen koja syntes till, som möjligtvis kunde öppna sin dörr och skydda det arma offret, ingen räddande hand utsträcktes åt henne och ryckte henne från hennes bödlar, nej, ingen, ingen minsta skymt till räddning fanns.

Ännu återstod en backe, den svåraste, och se-

dan ett långt stycke till, innan Ekerö kyrka kunde skönjas. Skulle hon väl hafva styrka att springa längre? Nej, hon kände, att krafterna började svika, och all den plåga och sveda, som brände henne efter hvarje sten som träffade hennes kropp, försvårade ytterligare hennes lopp. Likväl hann hon, underbart nog, uppför backen, men då hon nådde dess yttersta punkt, vacklade hon och dignade med ett sönderslitande skri ned på vägen. *Hon hade icke sett kyrkan!*

Hennes öde var således afgjordt. Från sidorna af vägen plockade nu hundra händer stenar, hvilka kastades på Skogsstjerna. Hon ville för sista gången vädja till deras barmhertighet, men hon hade icke ens så mycket krafter kvar, att hon kunde frampressa ett ord, hennes läppar gjorde endast en konvulsivisk rörelse. Hon betäckte hufvudet med sina händer och släpade sig qvidande ett stycke åt sidan. Hon ville åtminstone slippa att dö i dammet på vägen, hon ville utandas sin sista suck på den mjuka gräsmattan, hvars små blommor färgades röda af hennes varma, rinnande blod. Dödskampen blef lång, ohygglig, och den var ännu icke slutad, fastän hennes kropp icke mera syntes till under de stenar, man bäddade öfver henne.

Hvilket straff som drabbade hennes mördare, förmåler icke folksägner. Troligen sluppo de ifrån saken för lindrigt pris. Men än i dag finnes en del kvar af stenhögen, under hvilken Skogsstjerna fick sin bane, och för några år sedan stod äfven kvar ett svart träkors, som man låtit uppresa på denna plats för att väcka den förbigåendes uppmärksamhet, så att han måtte bedja för den mördades själ. Sedan att nedlägga en risqvist på stenhögen är bibehållen än i denna stund och backen kallas efter denna händelse *Fantans backe*, ett namn som troligtvis alltid kommer att bibehållas.

Medan Skogsstjerna kämpade om sitt lif, satt

Bertel hos sin unga hustru. Hans beslut att helt och hållet förändra sitt lättfärdiga lefverne hade han hittills obrottsligt hållit. Vål hade han tänkt mycket på Skogsstjerna, sedan han hade sett henne på vägen. Hvarför hade hon kommit till denna trakt, om ej för att få träffa honom? Han väntade henne och han fruktade, att hon skulle möta Guladis. För den skull yrkade han enträget, att Guladis skulle följa honom till Stockholm och vistas der en tid.

Han talade just om detta, då hans kammartjenare inträdde och med upprörd stämma berättade det ohyggliga mordet på Fantan.

— Är hon mördad? — upprepade Bertel och störtade upp, skälfvande i alla leder.

— Ja, tyvärr, är brottet redan begånget.

— Ve allå dem som höjt sin hand mot henne!

Då Bertel med ansträngning uttalat detta hot, sjönk han tillbaka i stolen medvetlös och med likblekt ansigte.

Samvetet ropade inom honom, att han ändock i det hela var orsaken till denna qvinnas olycka, att hon hade kommit till trakten blott och bart för att få återse honom. O, hvilken blodsskuld hade han icke att bära på hela lifvet igenom! Hon hade träffats af ett grymt straff för sin onda gerning. Skulle väl straffet uteblifva för honom? Framtiden skulle utvisa det.

TJUGUFJERDE KAPITLET.

Om hon skulle lägga Dufkullas barn i deras
väg och sjelf försvinna, månne de
skulle upptaga den lilla
moderlösa?

Förgäfves hade den gamla zigenerskan försökt att få upp stugudörren, som Skogsstjernas förföljare hade bommat till om henne. Hon ansträngde alla sina krafter för att spränga sitt fängelse, men utan framgång. Det lilla barnet, som hon hade lagt ifrån sig på bänken invid väggen, började skrika och då det märkte, att ingen bekymrade sig om det, blef dess skri ännu smärtsammare och förvandlades slutligen i gråt. Arma varelse, som icke egde någon aning om, att dess moder just då höll på att jagas till döds!

— Dufkulla, mitt hjertebarn, jag kan ej komma till din hjälp! — vrålade zigenerskan och svetten droppade i stora perlor ned från hennes panna. — I guds eller satans namn läs upp, ty ni, vilddjur, äro visst komna från afgrunden! — och hon slog med den knutna handen så hårdt på dörren, att hennes knogar blefvo blodiga. — Låt upp, att jag må få klösa ögonen ur er! Hvad viljen I göra med Dufkulla?

Men ingen brydde sig om att lyssna till hennes rop, alla voro upptagna med att plåga och förfölja den unga taterskan. Slutligen hörde den gamla zigenerskan, huru hopen springande aflägsnade sig. Det var då den vilda jagten begynte. Hvad gjorde de med Skogsstjerna? Hon visste naturligtvis intet.

Barnet fortfor att gråta. Och sjelf grät den gamla mormodern, grät af raseri och förtviflan.

— Om de mörda mitt barn, min Dufkulla, så skall jag ej upphöra att andas förrän jag hämnats hennes död och lidande på *honom*, ty han är orsaken till allt, *allt*... Hade hon inte träffat honom och hade han icke varit falsk mot henne, skulle vi aldrig kommit tillbaka hit. Du, barn, — och hon tog det gråtande barnet på sina armar, — du skall en dag hämnas din olyckliga tillvaro! Det föraktade tatarblod, som rinner i dina ådror, skall en gång svalla öfver, och att hämnas din mors vanära skall blifva hela ditt lifs uppgift. Du skall lära dig att förbanna din fader, din moders förförare, och hvad han låtit henne lida, skall du tiodubbelt vedergälla honom. Ah... — och hon tryckte tillsammans sina tandlösa käkar och strök med den knotiga handen det gråsprängda håret från sitt ansigte.

Ännu en gång försökte hon att slippa ut, men lika förgäfvdes. Hon hoppades väl, att någon till slut skulle komma och öppna för henne; men kanske skulle då samma öde vänta henne som dottern? Förskräckelsen för en fasansfull död började vakna hos henne. Hon ängslades och vändades. Hon måste rädda sig, men på hvad sätt?

— Ah, genom fönstret! — hon rusade fram och stötte upp detsamma.

Tryckande barnet tätt intill sig, lyckades det henne temligen lätt komma ned, ty fönstret låg icke mycket högt öfver marken. Hon var fri... hon drog ett djupt andedrag af lättnad och såg sig hastigt omkring. Ingen menniska syntes till och en djup tystnad rådde omkring henne; men hördes icke på afstånd samma sorl som nyss? Jo... hon lyssnade och det var ingen inbillning, då hon tyckte sig höra ett och annat högljudt rop. Det var just i samma ögonblick som Skogsstjerna dignade ned på vägen.

— Gråt inte, du lilla, — hviskade mormodern

till barnet, — du kan förråda oss, och hvem vet hvad som då kunde hända.

Hon flydde till närmaste skog, i hvars djupaste snår hon skyndade att dölja sig. Och der satt hon hela dagen, väntande tills natten skulle komma. Då tänkte hon smyga tillbaka till stugan och hemta de penningar, hon der hade gömt. Det var den summa, hon mottagit af Bertel för barnets räkning. Skogsstjernas alla smycken och dyrbarheter, som hon fått af sin fordne älskare, hade, innan de lemnade Stockholm, äfven blifvit förvandlade i penningar. Den gamla zigenerskan visste, hvar Skogsstjerna förvarade dessa, och äfven dem skulle hon medtaga på sin flykt från byn.

Ändtligen kom natten. Försigtigt smög hon fram ur sitt gömställe, med det sofvande barnet på sin arm. Det hade gråtit sig till sömn, sedan det förgäfves skrikit af hunger och törst.

Derinne i stugan på spishällen stod mjölken kvar i skålen, orörd, som hon hade lemnat den. Denna mjölk hällde hon i en flaska, hvilken hon sedan stoppade i barmen, der hon äfven dolde den icke obetydliga penningsumma, som hon i hast öfverräknat och inlagt i en liten lärftspåse. Lika tyst, som hon kommit in i stugan, gick hon nu derifrån.

— Hvar är Dufkulla? — tänkte hon. — Har man fångslat henne eller har något ännu värre händt henne?

Då hördes steg tätt invid henne. Hon spratt till och ville skynda undan, men det var redan för sent. Hon hade blifvit bemärkt af två karlar, som kommo gående på vägen.

— Se der, — sade den ene och grep henne om armen, — ha vi den andra trollpackan! Skola vi släppa henne onäpst?

— Ja, låt henne gå, — rådde den andre. — Men visa dig aldrig här mera på orten, ty då skola vi göra med dig som med din dotter.

— Och hvad ha ni då gjort? — sporde hon darrande.

— Vet du inte det?

— Nej, men säg mig hvad som blifvit af mitt barn? Hon är mitt enda barn, som jag har qvar, ser ni. Ha ni gjort henne något illa?

— Vi? Åh nej, vi kastade endast två stenar . . .

— Ni ha stenat henne till döds?

— Inte vi, men de andra. Hon kunde ha sluppit undan, om hon hållit ut ett stycke till, men hon stupade på vägen och der dog hon.

— Hur? Hvar? — flämtade zigenerskan.

— Upp i backen, der du finner stenhögen till venster om vägen. Der stenades hon ned, men liket drogs fram på eftermiddagen för att begravas på kyrkogården.

— Hon borde inte få ligga i vigd jord och presten borde inte få läsa Fader vår öfver henne, — sade den andre karlen.

Skogsgtjernas mor hörde icke hvad de talade, hon hade blott uppfattat, att hennes dotter var död, stenad till döds, mördad på det grymmaste sätt. Hon uppgaf ett vildt tjut och ilade bort, framåt vägen, densamma väg, som det olyckliga offret hade blifvit tvingadt att springande tillryggalägga för att rädda sitt lif. Hon fann stenhögen och på denna sjönk hon ned under våldsamt gråt. Hade det icke varit för barnets skull och af fruktan att sjelf bli miss-tänkt såsom delaktig i mordet på Bruno, skulle hon ha stannat qvar i trakten, för att anklaga och yrka straff på Dufkullas mördare.

Nattskuggorna försvunno och dagsljuset började att tändas. Zigenerskan satt ännu qvar på stenhögen, men under de långa timmar, hon suttit der, hade liksom tio år gått fram öfver hennes hjessa. Håret, som förr var gråsprängdt, var nu hvitt som snö; så mycket hade hon lidit och kämpat med sin smärta. Väl var hon brottslig och djupt sjunken i

synd, men funnos icke de, som voro brottsligare och syndfullare än hon?

Tungt suckande, reste hon sig upp, sträckte handen öfver stenhögen, hvarunder Skogsstjerna hade utstått sina bittra dödsqval, och svor, att dotterns utgjutna blod skulle komma öfver Bertels och hans barns hufvuden. Derefter aflägsnade hon sig med stapplande steg och började att halfhögt sjunga en vaggång för barnet, som höll på att vakna.

Hon vandrade framåt i timmar utan rast eller hvila. Hon gick oafbrutet tills hennes fötter började ömma. Det var i middagsstunden och solen lyste glödande het från en hög och molnfri himmel. På afstånd syntes skymta mellan träden en större herrgårdsbyggnad och ju närmare den trötta vandrerskan kom, desto tydligare framträdde den med sitt röda koppartak, sina gråa stenmurar och sina glittrande fönsterrader. Måhända kunde hon derstädes få en dryck vatten, tänkte hon, ty någon källa hade hon ännu icke träffat på. Törsten brände hennes tunga och hungern började äfven plåga henne.

En skuggrik park låg utanför herrgårdsbyggningen, med hvita slingrande sandgångar, der en och annan bänk syntes. I denna park fördjupade hon sig, den gamla zigenerskan, men stannade plötsligt vid ljudet af tvänne röster. De voro klara, klingande och muntra.

Zigenerskan sjönk ned i gräset. Ett tätt buskage dolde henne helt och hållet. Barnet sof tungt och hon kunde ostörd lyssna till det samtal, som fördes mellan tvänne unga damer. De sutto på en liten soffa, hopflätad af ekgrenar, och båda voro vackra och klädda i eleganta drägter. De voro systrar och att den ena var på besök hos den andra, som var gift, kunde zigenerskan sluta till af deras konversation. Plötsligt tystnade den ena, och den andra gjorde henne en fråga, hvarför hon blef så hastigt allvarsam.

— Ack, Angelique, — svarade hon, — jag kom att tänka på, hur ensam jag åter skall bli, sedan du rest. Den som ändock hade ett litet barn att fröjda sig åt och att sysselsätta sig med! I fem år har jag varit gift, och jag är nu fullt öfvertygad om, att jag hela mitt lif igenom blir barnlös. Och jag som så mycket älskar små barn . . .

— Du kan ju taga upp ett litet barn som ditt eget. Huru många göra inte det? — afbröt den andra.

— Visserligen, men det kan ändock aldrig blifva detsamma. Jag har nog många gånger tänkt derpå, Angelique, och jag vet, att Adolf inte skulle vara deremot; men hvar finna ett barn, på hvilket föräldrarne aldrig skulle göra anspråk eller gifva sig tillkänna?

— Jag tror detta inte vara så svårt, som du föreställer dig, Julia. Jag skall hjälpa dig att söka rätt på något stackars litet, föräldralöst barn.

— Gör det, Angelique, och om du finner något täckt och vackert, så lemna det åt mig. Jag skulle bli den ömmaste mor, och den lilla skulle aldrig i lifvet veta annat, än att jag verkligen vore det.

— Jag tror nog det, Julia, ty jag känner ditt goda hjerta.

En tanke slog blixtnabbt ned i den gamla zige-nerskans hjerna. Om hon skulle lägga Dufkullas barn i deras väg och sjelf försvinna, månne de skulle upptaga den lilla moderlösa? Helt visst, och hon skulle nog, utan att ge sig tillkänna, vaka öfver dotterdottern och då dagen och stunden kom för hämnden på honom, *fadern*, då skulle hon framträda, men till dess vore barnet skyddadt och blefve troligtvis uppfostradt som en förnäm dam. Ja, det var icke längre tid att besinna sig. — Gud sjelf hade ju ledt hennes steg hit!

Försigtigt klädde hon af barnet dess kläder, så att ingenting kunde leda en upptäckt på spåren. Derpå steg hon upp och gick ljudlöst öfver marken

ända fram till gången, invid hvilken de båda damerna sutto, vända ifrån henne. Varsamt lade hon dotterdottern ned i det höga, mjuka gräset bland de doftande blommorna och smög sig sedan undan och dolde sig i den täta häcken, der hon omöjligt kunde upptäckas. Hon väntade med högt klappande hjerta på att de unga fruntimmerna skulle stiga upp. Äntligen skedde det. Om de skulle gå förbi den lilla?

— Hvilka små fagra blommor, — sade den ena och böjde sig ned för att bryta dem. — Ack huru de dofta, — det var den gifta, som talade, och hon band ihop en bukett af blommorna och fäste dem vid barmen.

Hon gick ännu några steg framåt och hennes ljusa klädning fladdrade för de ljumma vindfläktar, som sakta drogo förbi. Nu böjde hon sig ned, den gamla zigenerskan såg det, och hon såg äfven, huru häpen den unga frun hastigt drog sig tillbaka.

— Se! — ropade hon. — Angelique, se, det är som om en osynlig engel lyssnat på oss!

Och Angelique såg det främmande barnet, naket och med de mörka lockarne i små ringlar omkring hufvudet. Sedan såg hon sig omkring, men upptäckte ingen annan lefvande varelse än de små hop-pande foglarne i trädgrenarne.

— Angelique!

— Julie!

Båda upprepade de hvarandras namn och båda hade de sammanknäppt sina händer, liksom till en bön öfver den lilla flickan.

— Hur oförklarligt! Men ack, hur hjertlöst af den som lagt ut barnet så här naket! Om vi inte hade kommit, skulle döden ovilkorligt ha blifvit hennes öde. Mätte denna stund vara välsignad och måtte hon ha gifvits mig till en verklig glädje!

— Du upptager då detta barn?

— Ja, det måste ju vara Guds egen vilja. Jag upptager henne och om jag ej finner modern, så

behåller jag henne som min dotter, — och hon lyfte sakta upp den lilla flickan från gräset och svepte henne in i den mjuka sjal, som hon haft hängande öfver sin arm.

— Måtte du bara få glädje af henne!

— Ack, kära syster, hvarför skulle jag ej få det? Hon tyckes bli mycket vacker, fastän hon är bra mörk; jag föredrager eljest ljuslätta barn.

— Om . . . om det vore en zigenarunge?

— Nå ja, hvad rår hon för det? Dessutom tror jag ej detta, ty ännu har man aldrig hört, att zigenare lägga ut sina barn. Hon må nu vara af hvad släkt som helst, så behåller jag henne och Irma skall jag kalla henne.

— Irma?

— Ja, emedan detta namn klingar så vackert. Irma, min lilla Irma, — och hon vaggade barnet på sina armar.

De båda damerna aflägsnade sig slutligen. Den gamla zigenerskan trädde fram ur sitt gömställe.

— Måtte allt godt komma öfver dig, som förbarmade dig öfver den lilla! Herrens nåd hvile öfver ditt hus! — och hon gick bort med hjertat fullt af glädje, ty barnet hade funnit ett hem och en moder.

— *Irma*, — upprepade hon. — Irma blir hennes namn. Jag skall minnas det och jag skall många gånger återse mitt eget kött och blod.

En liten gosse reste sig hastigt upp ur det djupa diket på andra sidan af vägen. Han stirrade på den gamla zigenerskan, men vände sig snart bort från henne och började plocka de röda smultronen som växte på dikeskanten.

— Hör på, lille pilt, sade zigenerskan och stannade, — kan du säga mig, hvem som bor der borta i den ståtliga herrgårdsbyggningen?

— Åh, kors, det är ju baron Brandfelt.

— Baron Brandfelt, — upprepade zigenerskan och aflägsnade sig, — jag skall inte glömma detta namn.

TJUGUFEMTE KAPITLET.

Hvad skulle fader och moder tänka annat, än att deras lilla barn hade blifvit mördadt?

Skogsstjernas ohyggliga slut hade gjort ett så starkt intryck på Bertel, att han under en lång tid var tyst och grubblande. En mera skarpsynt qvinna, än Guladis, måste ovilkorligt ha misstänkt det förhållande som egt rum mellan zigenerskan och honom; men Guladis trodde endast, att han obetänksamt hade visat henne en smula välvilja, som Skogsstjerna troligtvis hade tagit för kärlek. Guladis gjorde likväl inga frågor eller sökte att utforska honom. Hennes sätt var detsamma som förr, om icke ännu mera kärleksfullt.

Bertel lugnade sig småningom och återtog sina gamla vanor. Dock undgick det ej hans unga hustru, att hans lynne hade förlorat sin förra glädtighet och jemnhet.

Ett år förflöt. Guladis hade gifvit Bertel en dotter, som helt och hållet upptog de båda makarnes kärlek. Den unge mannen hade aldrig trott, att han så skulle kunna hängifva sig åt ett litet barn, att han så skulle kunna fröjda sig öfver att vara fader åt denna lilla ljuslockiga varelse, som likt en liten kattunge sprattlade i sin spetsprydda bädd. Men midt i sin glädje framträdde det dystra minnet af Skogsstjerna. Hvar fanns hennes barn? Och hade detta barn icke att fordra af honom lika mycken kärlek som Guladis'?

— Gud ske lof, — försökte han att trösta sig

med, — att dess framtid är betryggad. Mormodern drager nog försorg om den lilla med de penningar, jag lemnade henne.

Huru litet anade Guladis hvad som föregick inom Bertel! Detta barn, på hvilket han så ofta tvingades af sitt samvete att tänka, visste hon icke en gång, att det fanns till. Om hon hade vetat det, skulle helt visst hennes goda hjerta gjort sig gällande och förbarmat sig öfver den oskyldiga.

Sedan Bertels och Guladis' barn hade kommit till verlden, voro de båda föräldrarne sällan borta från hemmet, åtminstone den unga modern. Men en afton, sedan den lilla inslumrat, lät hon öfvertala sig af Bertel att med honom göra ett besök på Malmvik.

— Gå inte från barnet, — var det sista Guladis sade åt sköterskan, en ung flicka från Träqvista, som visat sig vara mycket pålitlig och tillgifven.

Men då den unga grefvinnan väl var borta, trodde sig flickan icke göra något illa med att för en liten stund lemna det sofvande barnet, ty hvad ondt skulle väl kunna hända det? Hon sprang ned till kamraterna i köket och för den sqvallerhistoria, dessa hade att berätta henne, glömde hon sig qvar hos dem en halftimme.

Barnet sof fortfarande och genom fönstret, som stod på glänt, inströmmade doftet från rosenbuskarne derutanför. En guldvingad fjäril förirrade sig in i rummet, gjorde några kretsar omkring vaggan, slog ned på det himmelsblå sidentäcket och höjde sig åter derifrån för att taga plats på barnets blomstrande kind. Då föll i detsamma en bred skugga ända bort till den slumrande lilla. Den föll ifrån fönstret, som öppnades utifrån af en brungul hand, och derpå syntes en mörk skepnad höja sig på fönsterbrädet och nästan ljudlöst halka ned på golvet. Det var en kvinna, med ett styggt ansigte och med

hjessan full af hvita hår. Hennes insjunkna ögon glänste och hennes skrynkliga läppar logo.

— Länge har jag bidat efter en lämplig stund att hämnas, — hväste hon och, närmande sig barnet, betraktade hon det under några sekunder. — Ljus och fager som de båda! Min dotters barn försköts, glömdes och ingen lag och rätt skyddar henne, då deremot du eger din faders namn och alla hans egodelar. Men du skall aldrig komma att njuta af dessa eller bli kallad med din faders namn — vare detta min hämnd! Fader och moder skola sörja dig som död, men du skall lefva, lefva under mitt hägn.

Hastigt drog hon fram Skogsstjernas dolk och gjorde en djup skåra i sin egen arm. Såret blödde starkt och blodet fläckade ned den lilla bäddens snöhvita lakan och kuddar. Men barnet sof icke längre der, det sof i den gamla zigenerskans famn och bars bort, utan att vakna ur sin djupa sömn. På golfvet, der barnaröfverskan gått fram, hade blodet droppat och på sandgången nedanför fönstret syntes samma ohyggliga spår efter taterskan. Hvad skulle fader och moder tänka annat, än att deras lilla barn hade blifvit mördadt, och det var också hvad den gamla taterskan åsyftade, för att göra sin hämnd så fullkomlig som möjligt.

För att icke blifva bemärkt och upptäckt, vaggade hon ej förrän på natten återvända till sitt hemvist i Stockholm. Hon väntade därför i en tät skogsdunge, till dess tiden var inne.

Den lilla flickan hade emellertid vaknat och börjat skrika. Den gamla zigenerskan vaggade henne på armarne för att stilla hennes gråt, men hon lät icke lugna sig. Troligtvis kände hon, att det icke var samma ömma händer, som varsamt brukade sköta henne, hvarför hennes skrik blef allt mera häftigt och högljudt.

— Tig, du elaka unge! — utbrast taterskan och ruskade flickan. — Vore det inte därför att jag

vill, att du skall lefva och lida för din fars synder, så kastade jag dig ifrån mig.

Hon lade det gråtande barnet våldsamt ned på den af qvällsdaggen fuktade marken.

— Det är en annan bädd jag består dig, än ejderdunskuddar och siden och spetsar, men duger den inte kanske? Är inte den mjuka mossan med sina doftande blommor tillräckligt god åt dig?

Uttröttad af att skrika, insomnade slutligen barnet. Det var nu tillräckligt sent för att börja vandrigen till Stockholm. Zigenerskan smög sig försigtigt fram ur skogen och gick sedan landsvägen framåt, lyssnande vid det minsta aflägsna ljud. Då hon förnam bullret af en annalkande vagn eller trodde sig höra någon vandrares steg, skyndade hon straxt att dölja sig bakom någon buske eller någon hög sten.

Utan något missöde passerade hon tullen och trädde inom Stockholms område. Lika lyckligt uppnådde hon sitt hem, beläget vid en af Kungsholmens aflägsnare gator. Hon lefde der sysslolösa dagar, uppassad af en ung, fattig flicka, som hon hade antagit till sin piga. Hennes egentliga förströelse, och som tillika inbringade henne rätt vackra inkomster, var att spå i kort och i ägghvita. Det sednare tillgick sålunda, att en ägghvita slogs i ett glas vatten och ställdes öfver en torsdagsnatt, då hon på fredagsmorgonen kunde läsa dens framtida öde, för hvilkens skull ägget blifvit sönderslaget. Hon hade vunnit en viss slags ryktbarhet för sin spådomskonst och många förnäma damer och högt uppsatta personer besökte henne i smyg. Hon kallades allmänt för »Hjulan», emedan hon alltid lade ut korten i form af ett hjul med sina kuggar och sin axel i midten. Då hon mottog något besök, var hon alltid iklädd en fantastisk zigenardrägt, naturligtvis för att imponera. Hon bar en eldröd kjortel, med brandgula tungor nedom klädningsfällan, och äfven ett brand-

gult lif, hopsnördt med gröna silkessnoddar öfver bröstet. Omkring halsen bar hon samma glaskulor, som hade prydt Skogsstjerna, då hon med sin dans förhexade Bertel. Och den lilla dolken, med sin damaskerade klinga och Skogsstjernas namn på skaftet, stack alltid fram ur barmen. Men då hon eljest gick ut på gatorna, var hon iklädd en vanlig qvinnas drägt, merendels mycket enkel, midt emellan hvad medel- och arbetsklassen brukade.

Det var i dagbräckningen.

— Låt upp! — sade »Hjulan», hvilket namn vi också kunna begagna oss af. — Låt upp, Nelly! — upprepade hon med högre röst, då dörren ej ögonblickligen öppnades.

Ett tassande, som af ett par nakna fötter, hördes inifrån brådskande skynda öfver golfvet. Låset rasslade och äntligen blef dörren öppnad.

— Nå, gudskelof, att ni är hemma, matmor! Jag har inte varit litet orolig för er skull!

— Och likväl har du inte väntat bättre på mig, än att du gått och lagt dig att sofva.

— Ack, matmor, det är ju snart ljusan dag! Jag trodde inte, att ni skulle komma hem i natt...

— Så skulle du ändå ha suttit och väntat, ditt nöt! Se så, skynda och tag emot det här! Ah, hvad jag är trött och hvad den här ungen är tung att kånka på.

Nelly, som stod i blotta linnen och sträckte ut armarne, för att taga emot det knyte, matmodern räckte henne, gaf till ett lätt rop af öfverraskning.

— Hvad skriker du för?

— Jag tyckte matmor sa'...

— Att du skulle taga emot flickungen här, ja, det sa' jag. Se så, stå inte och gapa längre!

Nelly mottog den slumrande flickan och vid det inbrytande morgonljuset såg hon det lilla rosiga ansigtet titta fram ur den fina spetsmössan.

— Så näpen hon är och vacker som en liten guds engel, — sade Nelly förtjust.

— Jag vet en som är vackrare, — mumlade zigenerskan, som pustande satte sig ned. — Jag tål inte ljuslätta barn, — sade hon så högt, att Nelly kunde höra det.

— Men hvarför har matmor då tagit hit den lilla? Är det meningen, att hon skall stanna qvar här? Hvarifrån har matmor fått henne?

— Hvad rör det dig, Nelly; men, — tillade hon, som fann försigtigheten bjuda, att Nelly fick en nöjaktig förklaring, — eftersom du nu skall få sköta den der skrikhalsen, så kan jag säga dig, att barnet blifvit lemnadt åt mig mot en liten betalning. Far och mor vilja inte veta af henne . . .

— Stackars lilla kräk, som intet ondt har gjort, — klagade Nelly, som var ömhjertad och barnkär. — Hon måste dock vara af rika föräldrar . . .

— Hvad ser du det på? Är det därför att ungen har ett mjölkansigte, likt ett stycke lärft, som har legat på bleke? Tror du inte, att mörka barn kunna ha en förnäm far? Jag känner en liten flicka, mörkhyad och med ögon som glimmande kol, hvilken är lika förnäm som den der sillmjölken du har på armen, Nelly.

— Jag vet ingenting, jag, — svarade Nelly som sakta vyssjade det späda barnet, — jag dömer blott af det fina och dyrbara linnnet . . .

— Bah, klädtrasorna har man kunnat låna eller tigga ihop. Men de der kläderna skola brännas upp, förstår du; det har man anbefallt mig.

— Men inte förrän matmor har skaffat andra, kan jag tro.

— Jo, genast.

Likvisst dröjde Nelly något dermed. Hon hade klädt af den lilla och noga granskat hvarje persedel. Det grämde den unga flickan, att dessa vackra saker skulle förstöras. På hvarje plagg var broderadt ett

anglosachsiskt *R* i en krans af fina blad och qvistar. Den lilla tröjan var af hvitt, tjockt sidensars och garnerad med blå silkesspetsar. Nelly föresatte sig att icke bränna upp någonting så vackert och dyrbart. Hon kunde aldrig föreställa sig, att andra barn än kungliga kunde ha råd att bära sådana kläder. Och huru mycket än matmodern försökte att öfvertyga henne om, att barnets föräldrar icke voro förnämre folk än Nellys, så hade den unga flickan sin tanke för sig, fastän hon gaf matmodern rätt och icke lät henne förstå annat, än att hon trodde på hvarje hennes ord.

Om Nelly icke hade funnits, skulle den lilla bortröfvade varelsen ha fått lida mera, än hvad hon nu gjorde. Den gamla zigenerskan blef ursinnig, hvar gång barnet skrek, och Nelly hade all möjlig möda att hålla tillbaka hennes senfulla, hårda näfve, som hotande höjdes. Då Nelly, hvilket olyckligtvis ofta hände, sändes bort i något ärende, utgöt taterskan hela sitt hat, sin ilska mot Bertels och Guladis' barn.

Då den lilla utsträckte sina händer mot bågaren, hvarur hon blifvit van att dricka sin med vatten uppblandade mjölk, roade det zigenerskan att hålla bågaren en lång stund tätt framför hennes läppar, men så att icke en droppe hittade vägen till barnets mun. Den lilla började då slutligen att gråta och skrika, och då skrattade taterskan vildt och njöt af sin grymma hämnd.

— Skrik du... din söta mamma och pappa höra dig inte! De äro ej till hands att borttorka dina tårar, — och så kastade hon barnet baklänges och lät det ligga och skrika så länge, att det slutligen höll på att qväfvas.

— Jag skulle pina dig till döds, ditt giftiga yngel, om jag ej ville att du skall lefva för det som är ännu värre, — mumlade hon, der hon satt och såg på, huru flickan hjälplöst sprattlade på sin hårda bädd.

Det var Nellys lott att trösta det arma barnet, hvilket, allt efter som dess uppfattningsförmåga utvecklades, uteslutande fästade sig vid henne. Då hon kom, log den lilla och sträckte sina små armar mot henne, men då den elaka zigenerskan nalkades, gömde den värnlösa sitt ansigte vid Nellys bröst.

Nelly vågade icke att visa barnet alltför mycken vänlighet, då matmodern var inne, ty denna hade en gång hotat att köra henne på porten, om hon slösade för mycken tid på »ungen».

— Jag afskyr allt pjunk, — hade hon sagt, — och om du ej låter bli att klema med det der lilla våpet, så skaffar jag mig en annan, som i tid kan aga henne.

Nelly suckade i tysthet. Hon begrep icke, att matmodern kunde vara så hårdhjertad att ej älska en sådan täck varelse, som den lilla ljuslockiga flickan. Ofta betraktade hon den lilla sidentröjan, som hon hade lyckats rädda, då matmodern brände upp de andra kläderna.

— Jag skall gömma den och gifva den åt flickan, då hon blifvit större, — tänkte Nelly. — Den lilla tröjan skall nog blifva kär för henne... hon skall också få den. Hvem vet, — tillade hon i sina tankar, — till hvad upptäckt tröjan kan leda... jag har min tro för mig — gud styre allt till det bästa!

ANDRA AFDELNINGEN.

FÖRSTA KAPITLET.

I nio långa år hade hon på detta sätt blifvit förtryckt och fått lära sig att uppfatta lifvet såsom ett hemvist endast för sorg och lidande.

Marken grönskade, och ängar och kullar skiftade af blommornas brokiga färgprakt.

Det var vid middagstiden. En klar sol lyste. Ljusa, lätta skyar, guldkantade och med ständigt vexlande former, summo i det djupa blå.

Lik en pelarsal, med mörkgröna draperier, sträckte sig skogen på båda sidor om vägen. Det var en lång, dystert skog med raka, höga stammar och med vaggande trädkronor. Vinden hviskade och susade . . . det var, som om osynliga andar hade talat i detta hemlighetsfulla sus, som om de förtäljt en lång, sorglig saga.

Till denna vindarnes mystiska sång lyssnade en liten flicka, som såg ut att vara endast nio år och som hade satt sig på dikeskanten tätt invid det svarta korset, hvilket blifvit rest till ett minne af det hemska mord, som der för flera år sedan hade blifvit begånget. Hon var tarfligt och illa klädd, och hennes bleka ansigte, med sina blåa, matta ögon, uttryckte mycket lidande. Barnets friska leende fanns

icke på hennes läppar och af den vackra rundning, som kinden alltid eger vid denna ålder, fanns intet spår. Och likväl var detta lilla ansigte, med sitt blonda hår under den bredrandiga duken, som var knuten omkring hufvudet, vid närmare betraktande fint och ädelt formadt, med rena, anslående drag. Hon höll händerna hopknäppta i knäet, tvänne små händer, som tidigt arbete hade gifvit en grof yttre prägel, men som dock vittnade om ett helt annat ursprung, än man kunnat sluta till af barnets torftiga drägt.

Bakom henne låg en stor stenhög och på den satt en gammal qvinna med armbågarne i knäet och med hakan stödd i händerna. Hon hade ett elakt ansigte, gult, skrumpet, med svarta, insjunkna ögon och hvitt, stripigt hår, fallande djupt ned öfver de beniga tinningarne.

På denna qvinna sneglade den lilla flickan esomoftast med en skygg, af rädsla darrande blick. Det var, som om hon knappast vågat draga andan af fruktan att störa denna stygga varelses ro. Då gnistrade något i luften framför den lilla flickans ögon. Det var en trollslända med glänsande, smaragdgröna vingar. Den höll sig ett ögonblick alldeles stilla, derpå började den att kretsa omkring barnets hufvud. Flickan reste sig upp och sträckte ut handen efter den dansande sländan . . .

— Hvad tager du dig till, Rosa? — skrek den gamla qvinnan med en hes, skärande stämma. — Har jag gifvit dig lof att stiga upp förrän jag sjelf gör det? Hvasa?

Rosa hade hoppat till af förskräckelse och sjönk nu åter ned på dikeskanten. Hon var strängt förbjuden att vara såsom andra barn, att röra sig som ett sådant och glädjas som ett sådant. Hon vågade icke ens bryta en blomma, icke utsträcka handen efter de högröda smultronen, som hon just nu upptäckte i gräset ett kort stycke derifrån. I nio långa

år hade hon på detta sätt blifvit förtryckt och fått lära sig att uppfatta lifvet såsom ett hemvist endast för sorg och lidanden. Aldrig ett vänligt ord, aldrig en smekning hade kommit henne till del, och om det hade funnits en, som hade talat till henne med goda och milda ord, så hade denna nödgats göra detta i smyg. Men Nelly, den kära Nelly, den enda vännen på jorden, hade döden redan ryckt bort och hon låg nu väl bevarad i grafvens djupa gömma. Innan hon drog sin sista suck, hade hon dock för den lilla, stackars flickan berättat, på hvad sätt denna hade kommit i den hjertlösa matmoderns våld. Och så hade hon lemnat henne den lilla hvita sidentröjan med de blå silkesspetsarne och lagt henne på hjertat att väl gömma den för framtiden. Sedan den dagen Nelly bars bort i sin svarta kista, fanns det blott tårar och lidande kvar för den lilla flickan.

— Nu får du stiga upp, Rosa, — sade fostermodern, som sjelf reste sig från sin plats. — Vi ha ett långt stycke ännu att gå, och vi få skynda oss, om vi skola få något med af middagen.

Med en halfqväfd suck steg Rosa upp, fattade den ganska stora korgen, som stod vid hennes fötter, och hängde den på sin ena arm. Det var en ingalunda lätt börda och det hårda handtaget gjorde ett djupt märke i köttet. Det syntes tydligt, att barnet plågades och att hon bar korgen med stor ansträngning. Detta märkte den gamla, elaka qvinnan och vidrörde flickans axel ganska hårdt med den tunga knölpåk, på hvilken hon stödde sig under vandringen.

— Hva', jag tror, du pustar, lättjefulla unge!

— Det är så varmt, — ursäktade sig Rosa.

— Ja så, det är för varmt. Har man hört, — hon skrattade skyggt, — du vill kanske frysa i stället?

Ack, det lilla hjertat frös nog, men af brist på kärlekens värme!

— De skulle nu se sitt barn, hon, som låg un-

der sidentäcke och som sof under skyar af tyll och spetsar, — sade »Hjulan» för sig sjelf. — Min dotterdotter, den förskjutna Skogsstjernas barn, lefver i öfverflöd och bortklemas, medan det barn, hvilket egde rätt till ditt namn och dina rikedomar, usle förförare, får digna under det hårda arbete, jag pålägger henne. Ah, du skall en gång få se ditt barn, den lilla, söta fröken, såsom en förkastad, borttappad varelse! — och hon knöt handen hotande i luften och svor en hemsk ed.

Långt bort på vägen syntes en herrskapsvagn, dragen af tvänne ståtliga, svarta hästar. Den kom allt närmare och zigenerskan drog sig åt sidan, för att ej bli öfverkörd. Hon hade så när gifvit till ett rop, då hon fick se de båda damer, som åkte i vagnen med en liten flicka på baksätet, ty hon visste, att den ena af dessa damer var friherrinnan Brandfelt, men hon hejdade sig och sträckte ut handen, begärande en allmosa. En silverslant kastades ned på marken och vagnen skulle ha rullat vidare, om ej den lilla flickan på baksätet hade bemärkt Rosa, som med vidöppna ögon betraktade det granna ekipaget.

— Stanna, stanna, säger jag! — befalldes den lilla, som ögonblickligt blef åtlydd. — Jag vill tala vid den der tiggerungen.

— Irma, Irma, sitt stilla, du kan ju falla ur vagnen, — varnade en af damerna. — Hvad har du att säga det fattiga barnet?

— Det skall du strax få höra, mamma. Jag vill ur vagnen, genast!

Och ingenting hjälpte förrän det envisa barnet lyftades ur åkdonet af betjenten, som stod bakpå i ett utstyrdt livré.

Då Irma nalkades Rosa, drog denna sig baklänges, som vore hon rädd att komma för nära en sådan grann liten dam. Men Irma gick henne in på lifvet och såg henne stinnt in i ansigtet.

— Hvarför är du så blek? — frågade hon och slog henne med sin parasoll lätt på kinden. — Jag skall göra dig röd, jag. Men hvad har du i korgen? Får jag se?

— Det är knappar, band och andra saker, som jag är ute för att sälja, — svarade Rosa blygt.

— Ah, kanske att jag vill köpa något, — och Irma lyfte upp locket och började rifva om sakerna i korgen.

— Låt mig få gifva er hvad ni vill ha, nådig fröken, ni stökar så om för mig, — och Rosas lilla hand började att ordna hvad Irma hade rafsats ihop.

— Åh, bevars, låt lilla fröken hållas, du får väl städa sedan, — inföll zigenerskan, som närmat sig de båda flickorna.

— Fy, så fula och simpla saker ni har att sälja! Jag vill inte ha någonting, och Irma gick tillbaka till vagnen, men vände sig åter hastigt om mot Rosa. — Hvad heter du? — frågade hon.

— Rosa.

— Samma namn som min lilla knähund, — Irma skrattade högljudt. — Kanske, — tillade hon retsamt, — att du, liksom hon, kan springa efter stenaar, som jag kastar? Låt se, — och Irma tog upp en sten från stenhögen och kastade den, men så oförsigtigt, att den träffade det arma barnet i pannan.

Rosa gaf till ett skri af smärta och tryckte händerna mot det slagna stället.

— Min Gud, Irma, huru vild och obetänksam du är! — sade den ena af damerna och ropade Rosa till sig.

— Ack, jag rådde ju inte för det; gif henne en slant till, så slutar hon nog upp att gråta.

Icke endast en slant, utan en större sedel räcktes åt den misshandlade flickan, men hon tog icke emot den, hon låtsade icke ens, att hon såg den.

— Nå, skall du inte taga emot hvad nådig herr-

skapet behagar gifva dig? — sade zigenerskan och stötte henne i ryggen.

— Jag vill inga penningar ha . . . det helar inte min panna, — vågade Rosa svara.

— Hör man på, hvilken otäck unge! Tack, jag skall gömma pengarne, — sade zigenerskan, tog sedeln och neg djupt, — jag skall använda den för hennes räkning. Det är en elak unge, som jag har mycket ondt utaf.

— Irma rådde inte för att hon gjorde henne illa, — ursäktade friherrinnan Brandfelt. — Hon är så yr . . . du förlåter ju henne, barn?

Men Rosa svarade icke ett ord. Hon vände sig bort och torkade blodet från sin panna. Hon skulle ha förlåtit, om den främmande flickan sjelf hade bedt henne derom, men denna satt redan åter i vagnen och blott skrattade och såg elak ut.

— Det är mitt blod, som rinner i hennes ådror, — tänkte taterskan med förtjusning och betraktade det mörklockiga, sjelfsvåldiga barnet. — Om du visste, lilla vackra dam, att jag är din mormor och att denna flicka, som du slagit, är din syster . . . om du kände din mors olyckliga öde och att du med en af de stenar, hvarmed man mördat henne, sårat barnet af din mors förförare, om du bara visste . . . men du skall en gång få veta det!

ANDRA KAPITLET.

Var Skogsstjerna tillräckligt hämnad?

Uppe i en skogsbacke låg en stuga, liten, förfallen och med torfbetäckt tak. Den beboddes af en stackars ofärdig, qvinlig varelse, som släpade fram sin usla tillvaro på ett par kryckor och som lefde af baron Brandfelts barmhertighet. Hos denna krympling brukade »Hjulan» alltid taga in, då hon en gång hvarje sommar vandrade från Stockholm för att få se en skymt af sin dotterdotter. Hon hade aldrig vågat sig fram till det präktiga herresätet, utan endast betraktat det på afstånd och strukit omkring i parken, der hon, dold bakom en buske, fröjdats sig öfver att se, huru Dufkullas barn växte upp i yppighet och öfverflöd.

Det var nu första gången »Hjulan» hade tagit fosterdottern med på sin utflykt till Brandfelts gods, det gamla ståtliga Elfkulla. Då hon, utan att klappa på dörren, inträdde till krymplingen, tycktes hon blifva mycket väl emottagen af denna.

— Jag har väntat er dag från dag, — sade den vanföra qvinnan och sträckte välkomnande ut sin magra hand. — Men hvem har ni med er? En liten flicka, tror jag.

— Det är min fosterdotter, en stygg unge, som jag ej vågat lemna ensam hemma, emedan hon då skulle ha vändt upp och ned på hela huset. Ni förstår mig nog, Sara?

— Ja, ja, det är bäst att ha sådant der småherrskep under ögonen. Sätt dig ned, barn, du är väl mycket trött?

Rosa satte sig tungt suckande i vrån invid dörren.

Väl var hon trött, som hade gått så långt och ensam fått bära den stora korgen, och hungern började dessutom att qvälja henne. Men hon vågade ingenting begära, icke ens en dryck vatten, utan hon satt der orörligt stilla, med nedböjdt hufvud och somnade så slutligen. Skulle det aldrig blifva någon förändring i hennes eländiga lif? Derpå tänkte hon ofta och denna fråga förföljde henne till och med under sömnen.

Det var året efter sedan zigerskan hade lagt ut Skogsstjernas barn i parken vid Elfkulla, som hon gjort bekantskap med gamla Sara. Det hade tillgått på det sättet, att hon gått in till den ofärdiga qvinnan, för att hvila en stund efter vandringen, och dervid liksom tillfälligtvis frågat henne, om hon önskade veta något om framtiden. »Hjulan» hade då lagt ut korten och pratat så väl, att Sara blifvit alldeles betagen och bedt henne icke glömma bort henne, i fall hon någon gång mera hade sina steg åt trakten.

— Nästa år vid midsommartiden kommer jag kanske tillbaka, — svarade taterskan, som dock aldrig lät Sara förstå, af hvad ursprung hon egentligen var och hvilket intresse det var, som för hvarje år drog henne till Elfkulla.

Af Sara hade hon fått upplysning om Brandfelts, hvilka efter hennes påstående voro englar på jorden. Den unga friherrinnan var barnlös, men hade upptagit en liten flicka, som hon under de mest märkvärdiga omständigheter hade hittat i parken. Detta barn egnade friherrinnan den ömmaste kärlek och hennes man lät på sin unga makas böner barnet växa upp i den tron, att det verkligt var deras egen dotter. Men i ett afseende förmådde dock icke friherrinnan att en hårsman rubba sin mans beslut och det var rörande hennes önskan att adoptera det främmande hittebarnet som deras enda arfvinge.

— Vi skola först se, hvad glädje hon kommer att göra oss, — svarade alltid baronen, undvikande.

— Men om vi skulle dö, Adolf, innan vi gjort något testamente, huru skulle det då gå med min lilla Irma?

— Hon skall aldrig komma att lida någon nöd, lita på detta mitt löfte.

Och dervid förblef det. Baronen hade aldrig känt samma innerliga kärlek för Irma, som hans maka. Han var visserligen god och eftergifven mot den lilla yrhättan, men han syntes aldrig egentligen sysselsätta sig med henne. Häftig och lidelsefull till sin natur, var hon mycket svår att uppfostra och skaffade sin sköterska otaliga bekymmer. Hon hade nu uppnått tio år, men uppförde sig i odygd, som om hon varit många år yngre. Elak, okynnig och vild, var hon ständigt en fasa för de fattiga torparbarnen, som icke vågade sätta sig upp emot hennes orimliga önsknings eller pockande befallningar.

Allt detta och mycket mera fick »Hjulan» veta. Hon hatade i tysthet baron Brandfelt, som ej ville adoptera barnet, men hon vågade ej med ord uttrycka detta hat, af fruktan att förråda sig.

Det var äfven af Sara, som zigenerskan fått veta den otröstliga sorg och djupa förtviflan, som hade gripit den unga grefvinnan Runa efter förlusten af hennes barn. Att den lilla flickan blifvit mördad, hade naturligtvis tagits för afgjort, men af *hvem*? Af någon okänd fiende till familjen — någon annan förklaring fanns icke. Bertel misstänkte väl genast Skogsstjernas mor och höll på att öppet anklaga henne; men efter närmare besinnande slog han detta ur hågen, ty skulle icke den hämndgiriga taterskan blotta hans förhållande till Skogsstjerna och kanske kasta hennes barn åt honom? Det vore således bäst att tiga, huru mycket det än kostade på honom.

Guladis sörjde så häftigt, att hon emellanåt blef förvirrad till sina sinnen. Och då en af tjenstfolket

en tid derefter sade sig ha funnit en redan till föruttnelse öfvergången barnkropp under en rishög i den närbelägna skogen, utbröt hos henne ett fullkomligt vansinne. Att den döda kroppen, hvilken likmaskarne hade gjort oigenkänlig, var det förlorade barnet, derom voro alla öfvertygade, och det lilla liket begrofs därför med stor högtidlighet i Ekerö kyrka. Modern till detta mördade barn, som icke var någon annan än en tjenstepiga i Träqvista, såg, då liktåget for förbi, och log i tysthet öfver att hennes hemska gerning aldrig skulle blifva upptäckt. Hon hade i löndom födt detta barn, sedan qväft det och dolt liket under den stora rishögen, der det sedermera hittades.

Var Skogsstjerna tillfyllest hämnad? Bertels lättsinne hade grymt blifvit straffadt, men föll icke detta straff hårdast öfver de oskyldiga? Tänkte väl den gamla zigenerskan på detta? Visserligen, men hon hade i sin råhet och vildhet beslutat att icke skona någon, som bar hans namn.

— Ni nämnde sist jag var här, att grefvinnan på Ekebyhof blifvit ännu galnare, — sade »Hjulan», sedan hon försigtigtvis först talat om helt likgiltiga ämnen. — Hur är det nu med henne? Kan hon aldrig återfå sitt förstånd?

— Jag har hört sägas, att en utländsk doktor varit på Ekebyhof och försökt öfvertala grefven att lemna grefvinnan i hans vård.

— Nåå?

— Grefven ville inte skicka henne så långt bort som till Tyskland, hvarifrån den der doktorn kommit. Men nu har grefvinnan blifvit allt sämre och så oregerlig, att grefven måste låta henne komma till Danviken . . .

— Till Danviken? — afbröt »Hjulan» och slog ihop händerna af förvåning. — Till Danviken! — upprepade hon ännu en gång. — Var hon då så lifsfarlig att ha hemma?

— Ja, hon hade fått i sitt stackars hufvud, att hon skulle mörda alla som hon såg, emedan de hade mördat hennes lilla barn.

— Ah, Dufkulla, du är nu hämnad, fullkomligt hämnad! — mumlade zigenerskan mellan tänderna. — Och grefven då? — sade hon högt.

— Grefven sitter nu ensam på Ekebyhof. Han har blifvit gråhårig af sorg och bekymmer. Gud vare honom nådig, ty en god husbonde skall han vara.

— Men en lättsinnig usling har han varit, — tänkte taterskan, — och nu lider han blott hvad hans gerningar förtjent.

— Mycken sorg och bedröfvelse har träffat honom, — fortfor Sara. — Till sist måste han nu taga afsked ur armén, han som, efter hvad man sagt mig, hade kunnat blifva general.

— Huru? Hvarför har han då gjort detta?

— Emedan han är så godt som krympling.

Taterskan störtade upp från sin plats och upp-gaf ett rop. Det lät som ett glädjeskri och hennes ögon flammade bakom de gulbruna, skrynkliga ögonlocken.

Sara såg på henne förvånad, och Rosa borta i vrån vaknade och stirrade häpen på fostermodern.

— Hvad går åt er? — sporde den förra.

— Ah, ingenting, det är alls ingenting, — och hon satte sig igen och andades tungt. — Hvad var det ni sade om grefve Runa? Har han blifvit krympling?

— Om inte precis krympling, så har han blifvit oduglig till militär. Det hände i våras, att han var ute på jagt och fick sigte på en präktig fågel, hvilken han ämnade skjuta. Han stod på branten af Kafleberget, som ligger på Lofön . . .

— Och vidare? — frågade »Hjulan» nyfiken, då Sara höll upp för ett ögonblick.

— Han skulle just försigtigt närma sig fågeln,

men foten slant och han stupade mot en sten med den laddade bössan, hvars skott brann af och träffade honom i högra knäet. Benpipan skadades och följden deraf blef, att han nu är lam i benet för hela sin lifstid.

— Ah, — inföll taterskan, som tyng sig att hålla inne den glädje, hon kände. — Ödet har gått mig i förväg, — mumlade hon i tysthet, — han har fått nog: hustrun vansinnig, barnet, såsom han tror, mördadt, och han sjelf förlamad. Om jag träffar honom en gång, skall jag fråga honom, om han tycker, att Dufkullas vanära nu blifvit tillräckligt hämnad?

TREDJE KAPITLET.

Hon hade icke den minsta aning om sanna förhållandet.

Ett par år hade förflutit.

En stor förändring hade timat i baron Brandfels hem. Friherrinnan, som en kall och blåsig höstafton varit nog oförsigtig att allt för tunnklädd deltaga i en längre båtfärd, hade fått sin icke särdeles starka helsa ohjelpigt bruten. Det onda hade småningom allt mera förvärrats och då tillika den plötsliga underrättelsen om hennes enda, högt älskade systers Angeliques död träffade henne helt oförberedt, ökades hennes lidande till ytterlig grad af den häftiga sorg, som hon egnade systemns minne. Hon blef ständigt sängliggande och läkarne beredde baronen på, att hennes lifstråd snart kunde brista.

Baron Brandfelt, som lefvat i ett lyckligt äktenskap och som mycket höll af sin maka, sörjde djupt och innerligt.

Vid denna tidpunkt hade Irma uppnått sina tolf år. Ännu hade hon ingen aning om, att hon ej var en verklig dotter i det friherrliga huset. Alla baron Brandfelts vänner och bekanta hade på fosterföräldrarnes böner troget bevarat hemligheten. Och ej heller någon af tjenarne eller godsets underhåfvande hade någonsin fallit på den tanken att emot husbondfolkets önskan göra den minsta hänsyftning på detta ämne. Visst var Irma sjelfsvåldig och elak samt hade åstadkommit mycken förargelse, men de flesta urskuldade henne dermed, att hon blifvit alldeles bortskämd af fostermodern och att hon nog skulle bli helt annorlunda med tiden.

En fanns dock, som aldrig kunde lida detta barn, och som ständigt höll Irma på afstånd. Hon var ock den enda, som flickan icke vågade förnära. Denna person var baron Brandfelts syster, en äldre, ogift dam, som mycket sällan var på besök hos brodern. Men nu, då svägerskan låg så illa sjuk och intet hopp längre fanns om hennes vederfående, kom hon en dag helt oförmodadt till Elfkulla, stannade der i veckor och tycktes icke alls brådska med att resa derifrån. Då hon insläpptes till friherrinnan, fann hon genast af dennas lidande utseende, att svägerskans dagar voro räknade.

— Jag skall stanna och se henne dö, — tänkte hon. — Sedan få vi se, om ej min bror behöfver mig i huset.

Och hon stannade. Hvad hon icke varit förr, blef hon nu: mild, vänlig och uppmärksam emot sin brors hustru. Hon vann derigenom helt och hållet dennas förtroende och mycket ondt, hvartill hon varit orsaken, blef af den hjertegoda friherrinnan i tysthet glömdt och förlåtet.

En lugn afton hade följt på en stormig och

regndiger dag. Luften hade småningom klarnat och de mörka molnmassorna upplöstes, skingrades och smälte bort i ett aflägsset fjerran.

Friherrinnan Brandfelts sängkammare var ett stort, högt rum, beläget i byggnadens vestra del och följaktligen föll det sista solljuset på dess tvänne fönster. Gardinerna hade blifvit nedsläppta, så att ej dagern skulle på något sätt besvära den sjuka. De tunga draperierna voro till hälften tilldragna omkring den på förgyllda lejonfötter hvilande gustavian-ska sängen, och der bredvid satt i en högkarmad armstol fröken Brandfelt, rak, stel, med de långa, hvita fingrarne hopknäppta i knäet. Pendelns entoniga knäppande i det stora vägguret och den sjukas långsamma och tunga andedrag voro de enda ljud, som störde stillheten i det dystra sjukrummet.

— Ljus! — ropade plötsligt den sjuka och gjorde en matt rörelse med handen. — Ljus . . . låt mig se Guds klara dag!

Irma, som satt tyst och sorgsen på en pall vid sängfötterna, sprang fram till ett af fönsterna och uppfäste en af dess gardiner. Den nedgående solens strålar strömmade in och öfvergöt den afmerglade sjuka med ett skimmer af guld och purpur.

— Hur herrlig, hur skön, hur underbar är icke din skapelse, o, Herre!

Hon låg en stund stilla, endast då och då upplyftande den ena handen och betraktande dess genomskinlighet med ett matt leende.

— Hur vanskelig vår kropp är, — sade hon en gång. — Stoff och aska blott är det kött, som man en gång prydt med så stor fåfänglighet. En hand full stoft . . . det är slutet på alltsammans!

Hennes blick föll på Irma, detta barn, som hon hade egnat en så moderlig kärlek och efter hvars härkomst hon aldrig hade forskat, blott för att få behålla flickan hos sig, utan att någon annan gjorde anspråk på henne. Hade detta barn också gjort

gjort henne någon verklig glädje? Denna fråga måste nekande besvaras, men fostermodern hade alltid i sin svaghet förlåtit Irma och alltid ursäktat hennes fel. Om hon nu snart gick bort, hvilket hon tydligt kände, hvem skulle då ersätta henne och blifva i moders ställe för den arma flickan? Det fanns ingen på jorden, som kunde göra det.

På detsamma tänkte äfven Irma, der hon stod med tårarne glimrande i ögonvrån.

— Irma, min lilla flicka . . .

Irma var ögonblickligt vid sängen, föll på knä på pallen, så att hon helt och hållet nådde upp till den sjuka.

— Du gråter? Barn, du skall då mycket komma att sakna mig?

— Ack, mamma, huru skulle jag någonsin kunna glömma dig i lifvet! — utbrast flickan och tårarne droppade ned öfver hennes kinder.

Modern strök de mörka lockarne från hennes ansigte, som var beundransvärdt vackert, och slöt henne med sina svaga krafter så tätt intill sig, att hennes mun kunde vidröra barnets läppar. Det var den sista kyssen Irma fick . . . i denna låg ett afsked och hur själsvarm den än var, kändes den dock genomträngd af dödsfyla. Irma for tillsammans . . . hennes hjerta ville liksom brista. Hvad hon nu kände för denna älskade moder, om hvilken hon icke visste annat än att hon hade henne att tacka för lifvet, kan ej beskrivas.

— O, gå ej så snart ifrån mig! — snyftade barnet. — Jag blir så ensam, så ensam sedan . . .

— Du har din far, Irma, du skall älska honom dubbelt efter min bortgång. Var honom lydig, gör honom glädje, så skall Gud aldrig öfvergifva dig.

Irma svarade ingenting. Hon älskade icke baronen, ehuru hon icke hade något skäl att betvifla, att han var hennes verkliga far. Han hade visserligen varit vänlig mot henne, men ingenting mera,

och barnets skarpsynta öga hade längesedan upptäckt, att hon icke var lika omtyckt af honom, som af modern. Hennes instinkt sade henne många gånger, att han icke höll af henne mera än andra främmande barn, kanske till och med mindre, ty hon hade flerfaldiga gånger sett honom kyssa andra barn, något som hon knappast mindes, att han hade gjort med henne.

Irma låg kvar på pallen vid sängen. Hon hade tryckt sitt hufvud djupt ned i täcket och gret våldsamt.

— Du oroar kanske för mycket, Irma, — sade fröken Brandfelt, som hela tiden hade suttit tyst och med mörka ögon betraktat sin svägerska och hennes hittebarn.

Vid denna röst, som Irma fruktade mest af allt i verlden, höjde hon upp sitt hufvud och, då den sjuka icke gjorde någon rörelse för att hålla henne kvar, steg hon upp och aflägsnade sig några steg från sängen.

— Det torde vara bäst, att du nu går ut, — upprepade den gamla fröken med en min, som icke tycktes tåla någon motsägelse. — Gå...

— O, låt mig få stanna! — bad Irma med ett förtvifladt ögonkast på modern, som icke tycktes lyssna till hvad som föregick.

Men fröken Brandfelt sträckte endast ut handen och pekade på dörren.

— Nej, — svarade Irma, som tog mod till sig, i den ton, hvarmed hon blifvit van att göra sin vilja gällande, — jag går inte. *Det är min rätt* att stanna här, huru länge jag vill, och det är äfven min pligt...

Ett hotfullt leende krusade den gamla frökens läppar, då hon hörde Irmas ord: »*det är min rätt*». Om hon icke fruktat att allt för mycket störa den sjuka, skulle hon stigit upp och ledt ut den styfsinta flickan.

— Vi skola snart få se, huru mycken rätt du eger, lilla dam, — mumlade hon och knep hårdt ihop sina tunna läppar.

I nästa sekund öppnades dörren sakta och baron Brandfelt inträdde. Hans ansigte uttryckte en dyster sorg. Då han gick förbi Irma, klappade han henne sakta på hufvudet. Det var längesedan han hade gjort detta och han gjorde det nu troligen blott för att glädja sin älskade maka. Irma fattade häftigt hans hand och höll den länge tryckt mot sina läppar.

— Adolf . . .

— Julie . . .

De båda makarne upprepade hvarandras namn.

— Öfvergif aldrig barnet! — bad hon honom, som knäböjde vid hennes bädd. — Lofva mig att alltid bli för henne hvad jag har varit, och Gud skall löna dig. Öfvergif henne inte och dölj för henne vår hemlighet!

— Tyst, tyst, du förråder ju dig sjelf, — varnade han med sänkt röst och visade på Irma, som med häpnad lyssnade till deras ord.

— Gå ut en stund, Irma, du får komma strax igen, — sade modern vänligt.

Irma dröjde ett ögonblick, men fann dock för godt att lyda. Då hon kommit utom dörren, stannade hon.

— Hon bad honom att aldrig öfvergifva mig, — upprepade hon. — Behöfver en mor bedja sitt barns far om detta? Och så talade hon om en hemlighet . . . Ah, jag förstår, min far hatar mig därför, att jag är en flicka i stället för en gosse.

Hon hade icke den minsta aning om sanna förhållandet. Huru skulle hon också kunnat gissa till, att hon ej var någon ättling till den friherrliga släkten, utan ett stackars okänt hittebarn, som naket blifvit påträffadt i en aflägsen del af parken.

FJERDE KAPITLET.

Men det var under helt andra omständigheter hon skulle återse sin bror.

Följande dag, i morgongryningen, sprang Irma ur sin bädd och klädde sig skyndsamt, utan att kalla någon till hjälp. Hon hade blifvit väckt af ett ovanligt buller i nedre våningen, der man gick fram och tillbaka, och hon hörde äfven, huru någon smög sig förbi hennes egen dörr med tysta steg, liksom af fruktan att störa hennes sömn.

Hon ordnade hastigt med kammen sitt långa, mörka hår, hvilket af naturen föll i en mängd glänsande lockar omkring hennes hals. Hon hade nu icke tid att så länge som vanligt stanna framför spegeln, för att med förtjusning och sjelfbeundran betrakta sin fagra bild. Till hennes lycka eller olycka var hon ovanligt vacker och lofvade att med tiden blifva en utomordentlig skönhet, af detta strålande, sällsynta slag, hvilket blixtrar som diamanten, tjusar, hänrycker och tager hjertan med storm.

Mjuk och försiktig i sina rörelser liksom katten, smög Irma sig genom de stora salarne och gemaken till friherrinnans sängkammare, men här mötte henne ett hinder i en lång, mörk skepnad, som med utbredda armar ställde sig i vägen för henne.

— Redan uppe, — sade en sträf, allt för väl bekant röst till henne. — Hvart ämnar du dig?

— Till mamma, — blef Irmas hviskande svar.

— Mamma? — Samma underliga, hånfulla leende, som Irma så många gånger bemärkt, krusade fröken Brandfelts läppar. — Hon finnes ej mera till. Hon

dog för en timme sedan, — fortfor hon långsamt och kallt.

— Jesus i himlen! — Irma fattade med sina båda händer hårdt om den gamla frökens arm. — Min mamma är död... död och ni hemtade inte mig, faster, för att låta mig taga afsked af henne? O, det var ej snällt af er!

Fröken gjorde sig lös från flickan och undskyllde sig med, att hon icke hade velat oroa den döende i hennes sista stund.

— Men pappa, hvar är pappa? — snyftade Irma, som åtminstone egde tårar i sin sorg.

— Han är på sina rum.

— Jag vill taga afsked af min mor och kyssa henne för sista gången.

Hon försökte att gå förbi fröken, för att komma till sängkammardörren.

— Du slipper inte in, Irma, dörren är läst och nyckeln urtagen. Det är inte helsosamt att kyssa döda... låt bli det.

Med ett förtviflans och smärtans skri störtade den tolfåriga flickan ur rummet för att uppsöka sin far, men fann äfven dörren till hans rum stängd.

— Släpp mig in, pappa! — bad hon och klap-pade på dörren. — Mamma är död... jag får ej kyssa henne för faster... O, pappa, pappa, släpp mig in till dig!

Baron Brandfelt hörde barnets ifriga bultande och häftiga snyftningar. Sjelf var han så förkrossad af sin sorg, att han satt orörlig, nedsjunken i en länstol, och stirrade med tårlösa ögon framför sig. Irma fortfor att klappa, men han steg ej upp för att öppna.

— Ack, pappa, öfvergif mig inte... mamma bad dig att inte öfvergifva mig!

Dessa ord, som hans maka hade lagt honom på hjertat, återförde honom till sig sjelf. Han steg långsamt upp och gick för att öppna dörren. Då

Irma kom in, sjönk hon ned på sina knän och sträckte sina händer upp emot fadern.

— Öfvergif mig inte! — upprepade hon.

— Aldrig barn, aldrig! . . . För hennes skull, — och han lyfte upp Irma och kysste henne på pannan, — för hennes skull . . .

Så länge han lefde, höll han också detta löfte och lät Irma aldrig ana, att hon ej hade någon rättighet till det namn hon bar. Han tvingade sin syster att tiga med hemligheten rörande barnets härkomst och, fastän det kostade på den gamla damen, vågade hon ingenting förråda af fruktan att stöta sig med brodern.

Så förgick det långa, dystra sorgåret. Irma återföll så småningom i sina gamla vanor och allt mera sällan bad hon om lof att få gå ned uti Brandfeltska grafkoret i Ekerö kyrka och lägga en af hennes egna händer bunden krans på moderns kista. De smärtsamma minnena började småningom förblekna i det trettonåriga hjertat. Irmas känslor voro af naturen flyktiga. En djup och långvarig sorg öfverensstämde ej med hennes lynne.

Baron Brandfelt behandlade henne med mycken godhet, men dock på ett i det hela mycket olämpligt sätt, emedan han lät alla hennes minsta önskningar och nycker uppfyllas, dels för att få vara i fred och dels emedan han trodde sig dermed ära den dödas minne. Hans syster deremot, som måste smälta den förtroliga benämningen af faster från den af henne så mycket hatade flickan, höll henne fortfarande på afstånd ifrån sig, men vågade dock icke visa henne någon uppenbar elakhet. En sak glädde och tröstade henne på samma gång: att brodern ej hade adopterat Irma som sin arftagerska.

— Hvem vet, hvarifrån den der ungen härstammar? — tänkte hon ofta och grämde sig öfver att hon, om hon öfverlefde brodern, måste blifva i faders och moders ställe för det främmande hittebarnet.

— Ja, väl skall jag lofva det, men aldrig hålla det!

Baron Brandfelt, hvars hela väsen blifvit förändradt sedan hans makas frånfälle, inträdde en dag till sin syster, hvilken som vanligt satt och sydde sin tambursöm, som aldrig tycktes taga slut.

— Jag har länge haft något på hjertat, Ulrika, — började han och gick fram och tillbaka öfver golvet.

— Lätta din börda för mig, Adolf, — svarade systemen inställsamt. — Måhända kan jag gifva dig ett godt råd.

— Jag har ingenting att rådgöra med dig om, syster, ty det bästa rådet har mitt samvete redan gifvit mig. Du minnes den kärlek min oförgätliga maka egnade Irma . . .

Här såg Ulrika upp, nyfiken och tillika orolig för hvad som skulle komma.

— Hon var helt och hållet en mor för henne, — fortsatte baronen. — Hvad som nu grämer mig så mycket, är att jag aldrig ville lyssna till hennes böner om att adoptera Irma som min arftagerska. Jag ångrar detta djupt och jag vill därför försöka godtgöra det.

Ett lätt rop undslapp Ulrika, hvars ansigtsfärg skiftade i askgrått.

— Min käre bror, du får ursäkta mig, om jag säger dig, att du handlar ganska orätt i detta fall, — stammade Ulrika, medan hennes fingrar nervöst ordnade klädningsveckan.

— Orätt? — Brandfelt stannade tvärt i sin gång och såg frågande på systemen.

— Ja, jag vågar ännu en gång upprepa, att du handlar ganska orätt, som insätter den der främmande varelsen i andras rättigheter.

— Andras rättigheter?

— Ja, förskjuter du inte ditt eget kött och blod? — Nu kunde Ulrika icke hålla längre inne med hvad

som tryckte på hennes sinne. — Tänk på hvad du gör, Adolf! Jag är väl den närmaste arvingen och skall tåligt lida den oförrätt, du ämnar göra mig; men sedan komma andra efter mig, och de skola på det bestämdaste protestera. Hela vår släkt, Adolf...

— Ulrika, du fattar mig inte rätt. Du skall inte bli lidande på, att jag gör detta barn till min arftagerska. Du skall få din beskärda del och så tillräckligt, att du skall bli nöjd för hela ditt lif.

— Men Elfkulla? Och dina andra egendomar, Adolf, skola alla dessa tillfalla henne efter din död?

— Inte alla, endast de som inte äro fideikommiss.

— Således skall hon ärfva Elfkulla?

— Framför allt denna egendom, hvarvid så många kära minnen knyta sig.

— Jag tror, att Irma inte längre så djupt sörjer sin dyra fostermor. Hon har endast sinne för att pryda sig...

— Säger du det, Ulrika? Ja, jag vet, att du aldrig rätt tålt flickan, men jag för min del glömmar aldrig, att hon var Julie kär, och det är endast en helig pligt, jag nu vill uppfylla.

— Nu genast, utan närmare betänkande?

— Jag har öfverlagt tillräckligt hvad jag bör göra och inte göra.

— Gud låte dig aldrig få ångra dig, min käre bror!

— Jag hoppas, att jag inte skall göra det. Jag skall genast rida till lagman Ulfsax för upprättandet af testamentet.

— Det är då oåterkalleligt afgjordt? — mera skrek än talade Ulrika, som hade störtat upp och närmat sig brodern, skälvande af undertryckt raseri.

— Det är för Julies skull jag vill göra det, — upprepade Brandfelt och lade handen på ringklockan. — För minnet af henne... jag skulle ej kunna dö lugnt, om jag ej uppfyllt hennes käraste önskan.

— Men, min bror . . .

Brandfelt ringde. Den inträdande betjenten fick befallning att tillsäga om sadlandet af baronens ridhäst.

— Adolf, är jag då inte dig längre det minsta kär? Jag har alltid tyckt, att du ej sjelf hållit af det der hittebarnet? Älskade bror, om jag lofvar och svär dig att blifva en mor för flickan och att mitt hem skall blifva hennes . . .

Ett lätt förstådt leende på Brandfelts läppar afbröt Ulrikas ordsvall, men blott för ett ögonblick.

— Adolf, tro ej, att det är af egennyttja jag är emot detta testamente; det är endast för vår slägts skull, vår stolta släkt, som aldrig gillat detta barns upptagande i ditt hus.

— Så mycket mera skäl för mig att göra flickan oberoende.

— Adolf . . .

— Se så, Ulrika, — han sköt henne något omildt ifrån sig.

— Min Gud, kan du tillstämja något sådant! — och hon knäppte händerna öfver pannan och vaggade med hufvudet fram och tillbaka. — Men, — tillade hon djerft och såg honom stadigt in i ögonen, — sker detta . . . visar du mig testamentet och jag får läsa det, ty jag tror inte förr på denna gälenskap, så skall jag i samma stund upplysa Irma om, att hon inte eger den minsta rätt till det namn, hon bär, att hon lefvat i alla dessa år på nåd och barmhertighet, att hon hittades naken i parken och att hon lika naken kan visas härifrån, om hon ej hellre föredrager något annat . . .

— Håll! Du säger henne ingenting af allt det der, förstår du, — och han gick henne in på lifvet och hon såg på honom, att hon ej längre kunde trotsa hans vilja.

— Du tiger, — förstår du, — upprepade han. — Förråd, om du vågar, för barnet hvad min maka

befalldes oss tåga med och hvilket löfte du gaf henne, liksom jag . . .

— Men, Adolf, skall hon då aldrig få veta . . .

— Jo, efter min död, då testamentet upplåses för henne, men inte förr, och ve den, som bryter deremot?

Och detta blef Brandfelts sista ord, innan han lemnade systern, som förskräckt hade sjunkit ned i en stol. Hon yttrade ingenting, men det syntes tydligt, att hela hennes inre var i uppror.

— Jag skall rifva sönder detta testamente, då han lägger det under mina ögon!

Men det var under helt andra omständigheter, som hon skulle återse sin bror.

FEMTE KAPITLET.

Var det Guds finger, som öfverkorsade hennes planer, eller var det en lek af ödet, att just hon skulle blifva en orsak till dotterdotterns olycka?

— Jag stör väl inte nådig fröken? — hördes en sakt röst i dörren, som till hälften hade öppnats.

Ulrika spratt till, som hade hon oangenämt blifvit öfverraskad; men då hon såg, att det var Irmas guvernant, ett fruntimmer som varit på Elfkulla i fem år och med hvilken den aflidna friherrinnan hade umgåtts, som om hon varit en medlem af familjen, gaf hon henne en vink att komma in.

— Mamsell Elvers kommer väl med klagomål öfver Irma igen. förmodar jag?

— Fröken gissar rätt. Den flickan gör mig med hvar dag allt större bekymmer. Sedan friherrinnan dog, har jag inga händer med henne. Jag vet knappast, om jag längre kan stanna kvar i huset såsom hennes lärarinna, och sjelf säger hon, att hon inte behöfver mig mera.

— Irma är en elak flicka, — inföll Ulrika och knäppte bort några damkorn från sin klädningsärm. — Min svägerska skämde bort henne alltför mycket och det är nu vi, som få uppbära följderna deraf. Men var det endast för att berätta mig detta, som jag redan alltför väl vet, mamsell uppsökte mig?

— Inte allenast för det, utan äfven för att bedja fröken begagna sin myndighet öfver flickan, så att hon lyder mig. Jag lofvade friherrinnan på hennes dödsbädd att, så länge jag stannade på Elfkulla, ha ett vaksamt öga på Irma. Nyss sprang hon ut, utan någon sjal eller kappa på sig, och det blåser rätt svalt, så att hon kan förkyla sig.

— Åh, var det ingenting annat, — afbröt Ulrika med ett egendomligt leende, — så låt henne få sin vilja fram. Hon har alltför het blod för att så lätt förkyla sig, aldraminst på en solig sommardag.

— Men det blåser, — inföll guvernanten.

— Pjäsk... mamsell pjäskar med henne för mycket. Jag får rent ut säga, ty för mamsell, som är invigd i hemligheten rörande detta barns härkomst, behöfver jag ej dölja mina känslor: jag önskar intet högre, än att hon måtte så grundligt förkyla sig, att hon strök med på kuppen... så sluppe jag allt vidare ansvar...

— Men, fröken, så ni talar! Hur kan ni ha en sådan syndig önskan?

— Den är helt naturlig och min bror vet också, huru mycket jag afskyr denna flicka.

— Men fröken...

Ulrika steg upp och gjorde en afvärjande rörelse.

med handen, för att tysta guvernanten, som misslynt drog sig tillbaka.

Under tiden sprang Irma i bara klädningen, som var uringad i hals och ärmor, omkring i parken. Genom grinden, som afstängde parken från landsvägen, kom hon ut på denna, der hon stannade ett ögonblick och, skuggande ögonen med handen, försökte att urskilja hvad det kunde vara, som rörde sig långt borta på vägen. Hon var icke säker på, om det var en qvinna som nalkades, men hon förmodade det af de fladdrande kjolarne och en röd duk, som till följd af blåsten stod upprätt i luften. Föremålet kom allt närmare och befanns då verkligen vara en äldre qvinna, som bar en liten korg på armen och hade en grof käpp i handen, på hvilken hon stödde sig. En eldröd sjal, med en bred, gul bård, var knuten omkring lifvet och öfver det hvita, stripiga håret var kastad en fransad duk, äfven röd till färgen. Irma stod alldeles stilla, för att låta den främmande passera, men qvinnan stannade midt framför flickan och nickade vänligt åt henne.

— Känner du mig? — frågade Irma näbbigt, men drog sig tillika några steg tillbaka, ty detta gulbruna, skrynkliga ansigte, med sina insjunkna, svarta ögon, skrämde henne.

— Om jag känner lilla hennes nåd? — svarade gumman. — Jo, jo men, lilla fröken, visste hon bara, hvem jag vore, så...

— Jag vet det, — svarade Irma, — jag vet, att du är en gammal, ful käring, som brukar stryka omkring här sommartiden och som folket kallar för Hjulan.

— Åh, vet hon verkligen det! Men hon vet inte för hvems skull jag gör det. Det är just för att få se henne, mitt vackra barn, ty hon är min ögonfägnad...

— Gör er inte till, jag ger er ingenting ändå.

— Har jag då begärt något? Kom hit, lilla

fröken, så skall jag säga henne de märkvärdigaste saker, om jag bara finge se i hennes hand.

Hjulan sträckte ut sina magra, knotiga fingrar, men Irma gömde sina små, hvita händer bakom ryggen och ville visst icke låta spå sig.

— Jag behöfver ingenting veta. Jag vet tillräckligt förut...

— Men framtiden, framtiden, kära barn...

— Kan icke blifva annat än lycklig för mig, som är enda barnet till en rik baron och...

— Tyst! — Hjulan höjde hotande sitt finger — Din mor är död, Irma, hvem vet...

— Hvem har gifvit dig lof att dua mig? Och hvad rör det dig, om min mamma är död?

— Irma, ett vänligt ord... jag tigger dig om ett endaste vänligt ord.

— Gå din väg! Kom mig ej för nära, elaka trollpacka! — och Irma sprang innanför parkgrinden och tryckte handen hårdt mot klinkan.

— Var snäll, var snäll, lilla nådig fröken, — bad Hjulan och hennes röst darrade lätt. — Det är för er egen skull jag stryker här omkring.

— Gå din väg bara, eljest så... — Irma böjde sig ned för att upptaga en sten och kasta på Hjulan.

— Akta dig, barn, gör mig inte illa! Du torde då komma att få ångra dig i en framtid.

— Den, som är så rik som jag, har ingenting att frukta af en sådan der fattig och eländig spåkäring som du!

Blicken från Hjulans ögon afhöll henne dock från att slunga stenen, utan hon lät den åter falla på marken.

— Hon är en elak unge, — mumlade Hjulan, — men just så tycker jag om henne... alldeles sådan var äfven Dufkulla som barn, obändig och vild. Då hon blir större, skall hon förstå mig och bli invigd i sin mors historia.

— Hvad mumlade du? — sporde Irma, hvilken,

liksom alla barn och helst på denna tid, var icke så litet vidskeplig. — Tänker du kanske förtrolla mig?

— Ah nej, jag önskar endast, att ni vore litet mera vänlig mot mig.

— Och hvarför det?

— Emedan . . .

Hjulan yttrade ingenting vidare, utan nickade blott ett stunt afsked och aflägsnade sig. I en framtid skulle Irma nog i sitt minne återkalla detta besynnerliga möte och då förstå hvad som nu för henne var obegripligt. Hon stod qvar vid grinden och såg, huru den gamla, brokigt utstyrda qvinnan långsamt vandrade framåt, stödd på sin käpp och med den eldröda sjalen fladdrande för vinden.

— Hvad har den der otäcka trollpackan med mig att göra? — tänkte Irma för sig sjelf och bortströk från sitt ansigte de glänsande, mörka lockarne, som råkat i oordning under hennes häftiga språng. — Bara tiggeri . . . detta var orsaken till hennes inställsamhet, men jag gifver ingenting och skall aldrig kasta mina pengar på landsvägen. En dag, då jag får göra hvad jag vill med mina pengar, skall jag låta bortvisa allt tiggarpack . . .

Hon stannade i sin tankegång, då hon fick se, huru en ryttare sprängde fram utåt vägen. Hon tyckte, att det var hennes fars grå skymmel. Plötsligt såg hon, huru hästen skyggade för den gamla qvinnan, som hastigt vek åt sidan. Troligtvis hade hästen blifvit skrämmd af den fladdrande röda sjalen, ty han stegrade sig ett ögonblick, men ilade sedan vildt framåt. Förgäfves sökte ryttaren att tygla honom . . . det bar af i sken förbi Irma, som i den hastiga förbifarten igenkände sin far, blef dödsblek och stödde sig skälvande mot grinden. Hjulan vände sig om, ängslig och orolig, för att se, om ej hästen slutligen skulle förmå sig att stanna.

Men hon såg ingenting af hvarken häst eller ryttare... de voro försvunna inåt skogen.

Irma, som återhemtat sig, ryckte upp grinden och sprang ut på landsvägen.

— Pappa! Pappa! — ropade hon och rusade hejdlöst framåt. — Gud, måtte ingen olycka hända pappa!

Men hon såg icke en skymt af fadern. Hon stannade ett ögonblick för att hemta andan, och på samma gång upptäckte hon, huru hästen kom tillbaka i lika vildt sken. Med flygande mahn och fradgande betsel, kastade han ett hvitt skum omkring sig, men sadeln var tom... blixtsnabbt tog Irma sin tillflykt ned i diket, för att ej bli söndertrampad af det förbiilande djuret. Då hon åter vågade se upp, stod Hjulan på vägen framför henne, blek och uppskakad.

— Det är du, som är skuld till olyckan, — utbrast Irma, — det var din röda sja, som skrämde Cæsar. Om pappa ligger död... min Gud, min Gud! — och barnet började bitterligen gråta.

— Kom, vi skola söka rätt på honom, — sade Hjulan, tröstande. — Han lefver nog och är oskadad.

— Det kan du inte veta.

Det dröjde länge innan de träffade på baronen. Han låg på marken, blodig och sanslös. Hästen hade kastat honom ur sadeln och i det häftiga fallet hade han slagit hufvudet mot en större sten, hvars hvassa kanter voro blodiga.

Baron Brandfelt hade varit på väg till lagman Ulf sax, men erinrande sig, att han glömt några viktiga papper, som han ovilkorligt måste hafva med sig, vände han om mot hemmet. Hans favorithäst hade alltid varit skygg och lättskräm, men det hade dock aldrig ännu inträffat, att baronen ej förmått beherrska honom. Det var verkligen Hjulans röda sja, som skrämt honom, och zigenerskan var således en oskyldig orsak till baronens olycksöde. Hon

hade aldrig förr känt sig så ängslig, som nu, der hon stod bredvid den sanslöse mannen, ty om han dog, hurudant skulle då Irmas öde blifva? Irmas hela framtida lycka hängde på ett hår... om den svaga lifstråd skulle brista, som ännu tycktes finnas kvar hos baron Brandfelt, var Irma utan hem eller skydd. Hade taterskan vetat, att just denna händelse skulle hafva till följd, att Irma blef arflös, skulle hon ha grämt sig ännu mera. Var det Guds finger, som öfverkorsade hennes planer, eller var det en lek af ödet, att just hon skulle blifva en orsak till dotterdotterns olycka?

— Hvad skola vi göra? — klagade Irma, som låg på knä och torkade bort det rinnande blodet från faderns panna.

— Ah, se der är folk! — ropade Hjulan och vinkade åt tvänne vedhuggare, som syntes komma ur skogen.

Då desse hunnit fram till stället, studsade de vid anblicken af baron Brandfelts liflösa kropp. De rådplögade om bästa sättet att föra honom tillbaka till Elfkulla och öfverenskommo att skaffa en bår och varsamt bära honom på denna.

Zigenerskan stannade hos Irma, medan karlarne gingo inåt skogen, der en stuga fanns, der de trodde sig kunna erhålla en bår.

SJETTE KAPITLET.

Hon behöfde icke längre frukta, att detta barn stod i vägen för hennes timliga fördelar, så att hon kunde kosta på det en smula medlidande.

I samma ögonblick, som baron Brandfelt af sin skenande häst kastades ur sadeln, stod hans syster Ulrika framför hans porträtt, som måladt i olja och i kroppsstorlek hängde på den ena salongsväggen. En solstråle bröt just fram ur den täta molnbädd, som vinden hade skockat tillsammans och som antagit formen af ett mörkt, hotande menniskoansigte, och denna stråle föll rätt på porträttet.

— Det var den största olycka, som kunde hända, att denna flicka någonsin kom i huset! — utbrast Ulrika. — Hvilken galenskap af min svägerska att upptaga ett barn, om hvars härkomst man icke hade den minsta aning! Har inte min bror redan gjort mera än han bort... skall han nu till på köpet adoptera henne? Denna flicka har ständigt varit min afsky och kommer hon nu till makt och rikedom, skall hennes högmodiga sinne bli ändå värre. Mig skall hon se öfver axeln, jag som kunde ega makt att visa henne på dörren likt en annan tiggaringe, om ej det fördömda testamente vore, som min bror så envist beslutat att låta upprätta. O, att ett hinder komme emellan, så att saken åtminstone blefve uppskjuten och jag kunde vinna tid. Om lagmannen blott ej vore hemma eller sjuk eller på annat sätt förhindrad...

Litet kunde hon ana, att hennes önskan om

testamentets tillintetgörande så snart skulle uppfyllas — och detta på bekostnad af broderns lif.

Ulrika gick af och an i rummet, urståndsatt att företaga sig någonting af idel oro, ängslan och harm. Hon tänkte på framtiden och gjorde sig alla möjliga föreställningar, huru det skulle komma att blifva, då Irma ensam styrde och befallde på Elf-kulla. Ju mer hon grubblade, desto mera upptändes hennes vrede. Hon knöt samman händerna, bet sig i läpparne och kände sig så illamående, att hon fruktade att bli allvarsamt sjuk.

Hon gick att ställa sig vid ett fönster och blickade tankspridd ut i rymden. Plötsligt fäste hon ögonen på den breda parkgången. Hon såg ett tåg röra sig framåt, långsamt och liksom dröjande på hvarje steg. Det var en bår, som bars af tvänne karlar, och der bredvid gick Irma. Båren närmade sig och Ulrika kunde snart urskilja, hvem som låg der, blek och blodig.

— Barmhertige Gud, hvad har händt! — utbrast hon och kunde ej af förskräckelse röra sig från sin plats.

Hon kände, huru blodet stockade sig kring hennes hjerta, mörka skyar drogo förbi hennes ögon och, för att ej sjunka till golfvet, grep hon i fönsterposten och höll sig fast. Hon såg, huru det sorgliga tåget stannade och huru Irma med förgråtna ögon böjde sig ned öfver fosterfadren.

Ändtligen återfick hon besinningen. Hon ilade ur rummet, nedför trappan och fram till båren.

— Min bror, min bror! — ropade hon och, sjunkande på knä, fattade hon hans händer och öfverhöljde dem med kyssar.

— Cæsar har blifvit skrämnd och skenade. Pappa har slagit sig mycket illa . . . kanske att han dör! — klagade Irma under en ny flod af tårar.

— Fort till doktor Alm! — sade Ulrika åt tje-

narne, som nu kommo från alla håll med förskräckta ansigten.

En betjent hörsammade genast befallningen, kastade sig upp på en häst och begaf sig af i sträckande galopp. Innan läkaren hann att anlända, hade emellertid en god timme förflutit. Under denna tid hade baronen blifvit uppburen i sin sängkammare och nedbäddad. Ulrika satt bredvid hans hufvudgärd och bytte oupphörligt om kompresser, doppade i kallt vatten. Blodet fortfor att droppvis sippra fram ur det djupa såret och sansen hade ännu icke återkommit. Irma stod tyst och nedslagen vid sängfötterna, kastande då och då en och annan skygg blick på Ulrika.

— Han har inte kunnat träffa lagman Ulfsax, — tänkte Ulrika. — Testamentet har inte blifvit uppsatt, och om han dör, det Gud förbjude, så är Irma helt och hållet i mitt våld. Hvilken besynnerlig händelse, — fortfor hon i sina tankar, — det är liksom Herren sjelf velat straffa den orättvisa, Adolf höll på att begå mot mig, men straffet var för hårdt. . .

Då doktor Alm inträdde, steg Ulrika upp och lemnade sin plats åt honom. Läkaren började nu undersöka de skador, baronens hufvud hade lidit, och talade med sakta röst om hvad som borde göras. Då Ulrika frågade, om det var någon fara för lifvet, skakade han på hufvudet och gaf ett undvikande svar.

— Det ser mörkt ut, — sade han, — men måhända kan jag säga något mera bestämdt i morgon. Slaget har troligen förorsakat en blodutgjutning i hjernan . . .

Natten gick till ända under den största oro. Först mot morgonen arbetade sig en suck fram ur baron Brandfelts bröst. Derefter slog han upp ögonen, hvilka liksom sökte efter något i rummet. Då trädde Irma fram. Hon hade hela natten suttit tyst och vakat bredvid sängen. Ulrika hade icke haft mod att visa bort henne.

Baron Brandfelt sträckte ut sin hand mot flickan, såg derefter på Ulrika och lade Irmas hand i hennes. Hans läppar rörde sig, men de ord, som banade sig väg öfver dem, voro så svaga och otydliga, att Ulrika måste lägga sitt öra tätt intill hans mun för att kunna uppfatta deras mening.

— Ulrika, — sade han, — öfvergif aldrig Irma! Testamentet — han höll upp, — testamentet, — fortsatte han, — jag hann inte upprätta det, men du, kära syster, skall ej kunna göra henne orätt.

Ulrika tryckte sakta hans hand, men icke ett ord gaf hon honom till svar.

— Irma, — han såg på fosterdottern och kanske ämnade han säga henne, att han icke var hennes far, men han tystnade plötsligt och låg så stilla en stund.

Derefter började det rossla i hans bröst, en sakta qvidan förnams från hans läppar, händerna sträcktes fram och tillbaka och efter en halftimme var han död.

Irma hade förlorat *allt* — och dertill var hennes mormoder orsaken — men sjelf visste hon ännu ingenting annat, än att hennes verkliga fader låg der med de brustna ögonen och blåbleka läpparne, och hon trodde fortfarande, att den gamla zigenerskan blott var en elak tiggerska.

Med ovanlig mildhet ledde Ulrika bort Irma från den dödes läger och talade till henne några tröstande ord. Hon behöfde nu icke längre frukta, att detta barn stod i vägen för hennes timliga fördelar, så att hon kunde kosta på det en smula medlidande, åtminstone så länge liket stod ofvan jord.

Irmas häftiga natur uttog hela sin rätt i den djupa sorg, som hade träffat henne. Hon rasade i sin smärta, hon skrek, som om hennes hjerta hade fått ett dödligt styng, och hon ingaf alla en fruktan för, att hennes hjerna blifvit rubbad. Men efter de tre första dagarne stillades i någon mån hennes tårar och

förtviflan; dock kände hon ännu lifligt sin stora förlust.

Ulrika hade varit nog barmhertig att icke straxt yppa för Irma förhållandet med hennes okända börd. Hon lät henne tills vidare lefva i den tron, att hon var ensam arftagerska till all den rikedom, hon hade omkring sig. Hon hade väl inom sig beslutat, att säga den fader- och moderlösa flickan, att hon icke ens egde en droppe af det Brandfelska blodet i sina ådror, men att dock göra detta med så mycken skon-samhet som möjligt. Hon skulle tillika erbjudas Irma ett skydd hos sig, om hennes uppförande blefve oklanderligt och hon lade bort allt sjelfsväld och lät ödmjukhet inträda i den förra spotskhetens ställe.

Irma förvånades mycket öfver sin fasters förändrade sätt, men tänkte, att det endast var inställsamhet af henne, för att så mycket mera kunna få njuta af Irmas rikedomar.

— Men jag skall aldrig låta henne stanna hos mig, — tänkte den trettonåriga flickan en dag några veckor efter begrafningen, då Ulrika hade gått förbi henne och klappat henne på hufvudet. — Hon är bara falsk, men jag skall akta mig för henne. Jag tål inte faster Ulrika och kan aldrig glömma, huru stygg hon varit mot mig.

Fröken Ulrika gaf emellertid tjenarne en vink om, att baron Brandfelt icke hade upprättat något testamente för Irmas skull och att hon nu endast var ett fattigt hittebarn, beroende af nåd och barmhertighet. Tjenarne betraktade flickan med medlid-samma blickar och beklagade henne mycket. Men Irma anade ingenting... hon lefde ännu i den tron, att hon verkligen var den rika fröken Brandfelt.

SJUNDE KAPITLET.

Det fanns ingenting, som Irma så mycket fruktade och afskydde som fattigdomen, och nu var hon själf fattig.

Det var i den stora salongen på Elfkulla.

Framför Ulrika stod Irma, tyst, blek och undrande. Den gamla damen talade visserligen mildt till henne, men hon sade saker, hvilka voro för den unga flickan alldeles ofattliga och främmande. Irma hade flera gånger velat öppna sin mun för att yttra sitt misstroende, men af häpnad kunde hon icke få ett ord öfver sina läppar.

Skymningen höll just på att sänka sig öfver jorden och skuggorna blefvo allt djupare i det stora rummet. Ett fönster stod öppet och lät blomdoftet från rabatterna utanför inströmma i salongen. Det var en stund, som aldrig skulle gå ur Irmas minne, den viktigaste stunden som hon upplefvat, ty hon blef nu invigd i hemligheten af sitt lif. Hade hon blott haft makt att högljudt skrika ut sin smärta, ty det kändes, som om hennes hjerta ville sprängas! Men hon stod der, som vore hon förlamad, stod, med utspärrade ögon och med händerna konvulsiviskt hoptryckta.

— Du har nu hört, Irma, på hvad sätt du kommit in i min brors familj. Jag har inte haft hjerta att säga dig allt detta förr än nu. Likvisst har jag alltid funnit det i högsta grad orätt, att låta dig förblifva okunnig om, att du ej var min brors barn, ty någon gång måste du ju få veta det, och den stunden än nu kommen. Att tala illa om de döda,

är en ful sak, men jag kan inte underlåta att klandra min svägerska, som öfvertalade min bror att utgifva dig för deras barn. Hon hade kunnat göra dig godt på ett helt annat sätt.

Irma knäppte nervöst med fingrarne och hennes läppar gjorde en rörelse, men något tydligt ord förnam icke Ulrika.

— Du är således blott ett fattigt hittebarn, Irma, — fortfor Ulrika, jublande inom sig att kunna få säga det. — Min bror har inte lemnat något arf åt dig, inte så mycket som ett öre. Deraf ser du, att du ej var honom så kär, — tillade hon obarmhertigt.

Då brast det löst inom Irma. En tåreström störtade utför hennns kinder och våldsamma snyftningar arbetade sig ur hennes bröst.

— Det är naturligt, att du skall vara mycket bedröfvad, barn, det är ju helt naturligt.

— Min Gud, min Gud, hvad skall det blifva af mig?

— Du är nu helt och hållet beroende af min barmhertighet och, om jag ville, kunde jag låta dig genast lemna detta hus.

— Ni har aldrig tålt mig, faster, aldrig!

— Lägg bort den der benämningen, ty jag ämnar inte längre spela en falsk roll inför världen och gifva dig ut för min brors dotter. Det kommer helt och hållet att bero på ditt eget uppförande, om jag behåller dig hos mig.

— O, detta har inte kunnat vara min fars mening! — snyftade Irma. — Nej, fröken Ulrika, nej, han har inte kunnat lemna mig så fattig och värnlös.

— Det finns intet testamente efter honom, och inte må du tro, att jag och min släkt afstår någonting åt dig. Hvem är du? Hvarifrån har du kommit? Vi kunde då lika gerna kasta våra gods och penningar åt den första landstrykerska, ty lika litet ha vi att göra med dig.

— Det är förskräckligt... o, detta kan inte vara sannt!

— Sanningen af mina ord kan du få bekräftelse på af hvem som helst.

Irma torkade hastigt bort tårarne och rätade på sig. Hennes mörka ögon flammade och hela hennes inneboende hat till Ulrika väcktes till nytt lif. Hon sträckte ut armen mot sin plågoande och uttrycket i hennes ansigte hade bättre passat en fullmogen qvinna än ett trettonårigt barn.

— Och ni tror, att jag skulle vilja äta nådebröd hos er? Nej, nej, hellre går jag och tigger.

Ulrika häpnade öfver flickans djerfhet. Hon steg upp från sin plats och tog Irma hårdt i armen.

— Jag trodde dig inte vara ett så elakt och styfsint barn, som du verkligen är. Jag trodde, att du med böner skulle vädja till mitt hjerta... gå, gå, stygga varelse! — och hon slungade henne ifrån sig.

— Ja, jag skall gå, och ni skall aldrig mera få se mig, — svarade Irma med blossande kinder och skyndade till dörren. — Farväl! — ropade hon, innan hon försvann.

Ulrika trodde icke Irma ega krafter att sjelfvilligt lemna ett hem, der hon så länge hade lefvat, som om hon varit dess enda arftagerska. Hon häpnade och ämnade skynda efter flickan för att tvinga henne att stanna; ty huru skulle det se ut inför verlden, om hon lät sin brors fosterdotter på detta sätt gå sin väg? Men hon hejdade sig och tänkte, att Irma nog icke skulle gå så långt, förr än ångern kom och dref henne tillbaka för att bedja om förlåtelse.

Ulrika inkallade guvernanten för att höra hennes tanke. Mamsell Elvers, som hyste stor fruktan för den rika och mäktiga fröken Brandfelt, vågade icke hysa någon annan mening än hon.

— Ni har fullkomligt rätt, nådig fröken, — yttrade hon, — flickan bör tuktas. — Låt henne gå... hon kommer nog tillbaka och faller till bönboken.

Under tiden sprang Irma, barhufvad och med två tomma händer, från Elfkulla. Hon sprang genom parken, der hennes fostermor hade hittat henne naken bland blommorna, hon sprang och såg sig icke en gång tillbaka. Hon flydde in i skogen, der hon sjönk ned, gråtande och förtviflad.

— Jag är icke längre en rik och förnäm fröken, jag är sämre än den uslaste torparunge, ty de veta åtminstone, hvilka deras föräldrar äro. Men nej, — återtog hon efter en stunds tystnad, — det kan inte vara så, jag känner, att jag är en förnäm mans dotter . . . ja, jag känner på mig, att jag inte är en lågbördig varelse, men hvart skall jag taga vägen?

Det fanns ingenting, som Irma så mycket fruktade och afskydde, som fattigdomen, och nu var hon sjelf fattig. Ju mera hon grubblade öfver, huru förändradt hennes lif härefter skulle blifva, desto mera vaknade ångern inom henne, att hon stött sig med Ulrika och flytt från Elfkulla.

— Jag vill lida allt, — tänkte hon, då hungern började qvälja henne, — ja, allt, blott inte fattigdomen.

Men hon vände dock icke tillbaka, fastän natten redan hade förflutit och solen stod högt på himlen. Hennes sinne var styft och det fordrades ännu mera för att få det att mjukna. Men ju närmare det led fram på dagen, desto mera tänkte hon på sitt öfvergifna tillstånd.

— Om jag återvände och bad henne förlåta mig, skulle jag kanske få stanna på Elfkulla? Hon skall bli mycket elak mot mig, jag vet det, men det är dock långt bättre än att svälta ihjäl. En gång blir väl också jag fullväxt och då . . . då skall jag taga mig fram i verlden. Om jag skulle vända tillbaka?

Denna fråga gjorde hon oupphörligt sig sjelf och för hvarje gång kom hon närmare Elfkulla. Men hon förmådde icke att gå längre, då hon såg den

ståtliga byggnaden skymta fram mellan träden. Hon stannade . . . men då hon kastade ögonen på sin i oordning komna klädsel och tänkte på alla de vackra och dyrbara klädningar, som hon hade i sitt rum, tvekade hon icke längre, utan fattade mod och gick rakt fram till målet.

Ulrika stod just ute på stentrappan till byggnaden, då Irma kom.

— Hvar har du varit, barn? — frågade hon och antog en vänlig ton, emedan en af de äldsta tjenarne stod bakom henne och höll just på att ifrån armen släppa ned hennes lilla favorithund.

— Ifrån skogen, — svarade Irma skyggt och rodnade.

— Ifrån skogen? Store gud, hvad har du gjort der?

— Låt mig få tala några ord ensamt med er, — bad Irma och kastade en flyktig blick på tjenstqvinnan.

— Bah, hvilka hemligheter har du väl att säga mig?

Hon ämnade riktigt förödmjuka Irma, som varit van att bli bemött med blind lydnad. Irma kände en grufflig harm, men hon vågade icke gifva den något utbrott. Hon hade velat fly igen, men hungern och fasan att vara öfvergifven tvungo henne att stanna.

— Hvad vill du mig? — upprepade Ulrika. — Kommer du för att bedja om förlåtelse för ditt uppförande i går?

— Ja, — förmådde Irma sig till att framhviska.

— Gå då in och, sedan du ätit dig mätt och ordnat din klädsel, vill jag tala med dig.

Irma gick tyst uppför trappan förbi Ulrika och höll ögonen medslagna. Hur annorlunda hade icke hennes lif blifvit? Hon, som i sitt högmodiga sinne hade lofvat att köra Ulrika på porten, fick nu i stället äta hennes nådebröd och frukta för hvarje

dag att bli bortvisad. Hennes stolta sinne led, men det blef icke kufvadt . . .

— Vore jag blott äldre, — upprepade hon i tysthet för sig sjelf.

ÅTTONDE KAPITLET.

Hon kunde ju höra på hennes tokprat,
tänkte hon; det kunde ju icke göra
henne någon förtret eller skada.

Hvad Ulrika hade att säga Irma, sedan denna stillat sin hunger och ordnat sin klädsel efter nattens äfventyr, kom aldrig för främmande öron. Men då samtalet var slut, gick Irma med rödgråtna ögon upp i sin lilla kammare, hvilken hennes älskade fostermor en gång hade efter sin egen smak möblerat.

— Det är på en tjenares plats hon vill ställa mig, — mumlade Irma och knöt ursinnigt ihop sina händer. — Hon vill, att jag skall uppfylla vissa sysslor, att jag skall passa upp på henne . . . ja, må hon tvinga mig dertill, så länge jag ännu är ett barn, men några år till . . . och allt skall blifva annorlunda för mig.

Irma måste verkligen, utan att våga visa något knot, förändra hela sitt förra lefnadssätt. På ett visst klockslag skulle hon vara ur sin bädd och inställa sig hos fröken Ulrika, för att gå till de göromål som af henne befordes. Några timmar på dagen läste hon sina lexor och musicerade. Detta ansåg Ulrika sig böra tillåta för sitt goda ryktes skull. Ingen kunde ju förevita henne, att hon på något

sätt handlade orätt mot broderns fosterdotter; tvärtom berömde de flesta henne därför, att hon höll den bortskämda flickan till nyttigt arbete och tog bort hennes dåliga vanor.

Hvad som Irma mest grubblade öfver, var det dunkel, som hvilade öfver hennes härkomst. Hvems barn var hon och hvad var orsaken till att hennes far eller mor hade lagt ut henne naken i en främmande park? Hon ville icke tro på, att hon var barn af någon landstrykerska. Vid denna föreställning sprang hon alltid fram till spegeln, strök lockarne från sin panna och betraktade sitt fagra ansigte.

— Nej, nej, — mumlade hon då, — jag är för mycket vacker, för att vara dotter till en sådan. Jag har sett så många af dem, som stryka landsvägarne omkring, och de äro nästan alltid fula. Men *om . . . om . . .* nej, — tillade hon och stampade med foten i golfvat, — nej, jag måste vara född af förnäma föräldrar. Hur många sagor och berättelser har jag inte läst om mödrar, rika, högborna mödrar, som nödgats för någon vigtig orsaks skull utlägga sina barn. Det samma måste ha hänt med mig, det kan inte vara annorlunda.

På detta sätt tröstade hon sig i sitt barnsliga högmod, hvilket Ulrika aldrig förmådde kufva.

Några månader förgingo, då Ulrika en dag helt oförmodadt underrättade Irma om, att hon ämnade resa till en släkting, hos hvilken hon skulle stanna några veckor. Irma vågade icke visa den glädje hon kände öfver att få bli ensam på Elfkulla. Visst stod hon under sin guvernants uppsigt och Ulrika hade dessutom varit nog klok att sätta för henne ett arbete, som hon ovilkorligt måste ha färdigt till dennas hemkomst, men hon slapp åtminstone fröken Brandfelts ögon, som oupphörligt följde henne, de plågsamma och elaka stickorden samt den ständiga uppässning, som fordrades af henne. Än var det den gamla frökens sykorg Irma skulle hemta, än

hennes handskar eller parasoll, än skulle hon skjuta pallen under hennes fötter, mata hennes knähund, och Gud vet allt hvad Ulrika fann upp, för att låta Irma känna sitt beroende och vara i ständig rörelse och oro. Nu skulle hon åtminstone få lugn för en tid. Den makt, hon förr haft under fosterföräldrarnes lifstid, var visserligen alldeles försvunnen och tjänarne förbisågo henne uppenbart många gånger, hvilket sved i Irmas sinne, men hon glädde sig ändock öfver att få slippa sin värsta förtryckerska.

Ändtligen reste fröken Ulrika och Irma stod kvar på trappan och såg med glädjefylldt hjerta, huru afståndet mellan vagnen och Elfkulla blef allt större.

— Du tyckes riktigt fröjda dig öfver fröken Brandfelts resa, — sade guvernanten och slog Irma lätt på axeln.

— Har jag då sagt något? — svarade Irma, rodnande öfver att bli ertappad i sina tankar.

— Ditt ansigte uttrycker mera än ord.

— Skall jag då gråta?

— Jag kan inte begära det, ty du skulle då vara mycket falsk och det vore ännu sämre. Jag måste beklaga dig, Irma, fast jag ej vågar visa dig något medlidande.

— Mamsell Elvers är en feg stackare, alla, som omgifva mig, äro riktiga krukor, som inte våga försvara mig mot den stygga fröken Ulrika!

— Akta dig, Irma, gör inte också mig till din ovän!

— Det är ni tillräckligt förut, — svarade flickan och vände guvernanten ryggen.

— Fröken har ändå allt rätt, att Irma är ett elakt, styfsint barn, som det aldrig kan bli något godt af — tänkte mamsell Elvers inom sig sjelf.

Ja, Irma var verkligen ett elakt barn, dock ännu ej så förderfvadt, som fröken Ulrika trodde. Det var det vilda tatarblodet, som rann i hennes

ådror, hvilket så ofta brusade öfver. Hon var ett svårt barn att uppfostra, men genom en rätt behandling skulle hon icke ha blifvit sämre än andra människor. Fröken Ulrika var icke vuxen att taga hand om en så eldig, passionerad natur som Irmas.

En morgon tog sig Irma den friheten att, guvernanten alldeles ovetande, spatsera omkring i parken. Det låg väl ingenting orätt i att lyssna till fåglarnes glada qvitter eller vindens sakta sus i de väldiga ekarne, eller att betrakta de daggbegjutna blommorna, kring hvilka brokiga fjärilar kretsade, men fröken Ulrika hade strängeligen förbjudit Irma allt slags onyttigt ströfvande, vare sig inom eller utom parken.

Plötsligt stannade den unga flickan och lyssnade. Ett ljud hade träffat hennes öra, ljudet af en människas steg. I nästa minut delade sig buskaget, som skymde den slingrande gångstigen öfver gräsvallen der bakom, och ett ansigte framträdde, hvars vissnade drag Irma alltför väl igenkände.

— Hjulan! — utbrast hon och gjorde en rörelse med handen, som betydde, att hon ej ville se henne.

Irma kunde aldrig glömma, att denna qvinna hade varit orsaken till hennes fosterfaders död. Det var henne hon hade att tacka för hela sitt lifs olyckliga förändring. Många gånger hade hon sett, huru denna landstrykerska förföljt henne, men hon hade alltid flytt henne. Hon ämnade nu göra på samma sätt, men Hjulan bad henne ifrigt, att hon skulle stanna, emedan hon ville gifva henne några viktiga upplysningar.

— Inte kan du inbilla mig, att du vet något som kan intressera mig.

— Mycket, min fröken, mycket . . .

Irma stannade. Hon kunde ju höra på hennes tokprat, tänkte hon; det kunde ju icke göra henne någon förtret eller skada.

— Kom närmare, nådig fröken, det kan någon komma och höra oss.

Irma gick bakom buskaget och slog sig ned på en bänk, som stod der. Det var samma plats, der hennes fostermor hade hittat henne för tretton år sedan.

— Jag känner allt hvad som rör er, — började Hjulan och ville klappa Irmas hand, som hastigt drog sig undan.

— Hur kan du det? — svarade Irma stolt.

— Vill ni då, att jag skall upprepa på hvad sätt ni kommit till Elfkulla?

— Nej, nej, jag har hört tillräckligt deraf.

— Jag skall förskona er, men nog ville ni bra gerna veta, hvilka edra föräldrar äro?

— Ja visst, det är ju naturligt och jag är förvissad om, att de äro högförnäma och rika.

— Såå, ser man på, — den gamla zigenerskan log. — Hvem har sagt er det?

— Ingen, blott min egen aning. Jag *måste* vara en förnäm mans dotter!

— Kanske att ni har rätt.

— Huru, du skulle veta, hvem min far är, *du?*

— Irma grep Hjulan hårdt om armen och flyttade sig närmare intill henne.

— Ja, jag vet det.

— Ah, det är därför du så mycket förföjt mig?

— Just därför.

— Nej, du talar inte sanning; huru skulle väl du, en gammal kringstrykande käring, kunna veta något om min börd?

— Jag vet det likafullt; men ni är ännu för mycket barn för att kunna bevara en hemlighet. Om några år . . .

— *Jag* för mycket barn! — afbröt Irma häftigt.

— Åh, nej, jag kan tåga, om du fordrar det . . .

— Ni måste, ty eljest skulle ni skada er sjelf.

— Vet du verkligen något, så tala . . . och jag lofvar dig heligt att vara tyst! Ack, hvem har jag väl att förtro mig åt? Alla, alla hata mig, — och hon började sakta gråta.

— Min stackars flicka, — Hjulan smekte hennes hufvud, hvilket Irma besynnerligt nog tillät.

— Om du inte skrämt min fars häst, hade ingen olycka skett, — yttrade Irma. — Jag borde rätteligen aldrig tala med dig . . .

— Då ni fått veta min hemlighet, barn, skall ni ej döma mig så hårdt. Jag blef en oskyldig orsak till er olycka, men om ni visste, huru väl jag vill er och hvad jag gjort för er, skulle ni aldrig stöta bort mig.

— Du talar så besynnerligt. Har du något att säga mig, så gör det straxt och pina mig inte längre . . .

— Inte nu, men i afton, om ni kommer hit efter solnedgången.

— Du yppar då allt hvad du vet? — Irma såg med misstroende på Hjulan.

— Ja, allt hvad jag kan säga er, ty jag svär en dyr ed på, att ni endast af mig kan få veta, hvilka edra föräldrar äro.

— Välan, vänta mig här i afton . . . men narra mig inte!

Irma stod upp och tog ett kort afsked af Hjulan, som satt qvar en stund på bänken i djupa funderingar.

— Hon skall få veta, hvem hennes mor är, men ännu inte hvem som är hennes far. Den stund, då hon eger makt att hämnas, skall jag leda henne till honom, inte förr . . . Att hon skall tiga med hemligheten, är jag öfvertygad om, ty hennes högmodiga sinne skall lida af att veta, det hon är dotter af den mördade taterskan.

NIONDE KAPITLET.

Det var något inom henne, som sade, att
 hon hade större lycka att vänta sig
 ute i verlden, än på det ens-
 liga, landtliga Elfkulla.

Irma hade vid den öfverenskomna tiden infunnit sig på mötesplatsen och Hjulan hade på ett klokt och försigtigt sätt meddelat den unga flickan hennes mors sorgliga historia. Men hvem hennes far var, hade hon icke fått veta — den hemligheten skulle gömmas tills vidare.

Irma tviflade först på Hjulans berättelse, men blef småningom öfvertygad om sanningen deraf. Hon var således icke ett barn af förnäma föräldrar, tänkte hon med stor grämlse. Om också hennes far vore af aldrig så hög börd och rik, egde hon dock inga lagliga anspråk hvarken på hans namn eller penningar. Hon tänkte och kände som en fullmogen qvinna, och att hon skulle i framtiden, om tillfälle erbjöd sig, hämnas på den som gjort hennes eget och hennes mors lif så olyckligt, — deri öfverensstämde hon fullkomligt med Hjulan.

— Men hvem är då min far? O, säg mig det?
 — hade hon bedt med tårade ögon.

— Jag vågar inte ännu förråda det, men jag lofvar, att du skall få veta det längre fram. Irma, du är min dotterdotter och jag vill dig därför allt godt och väl i verlden... du får hädanefter inte undfly mig — vi måste blifva vänner.

Irma hade tyst räckt sin hand åt den gamla zigenerskan. Hur olycklig hon kände sig, hade hon icke förrådt med ett ord, icke ens med en suck.

Men då Hjulan lemnat henne, steg hon icke upp från sin plats, utan satt qvar på bänken, satt i timmar tills natten kom och månen spred sitt skimmer genom ekarnes dunkla kronor. Från den stunden hade hon blifvit liksom flera år äldre. Och då Ulrika kom tillbaka från sin resa, fann hon Irma tyst, nästan skygg, men lydig och stillsam.

— Hon är helt och hållet förödmjukad, — tänkte Ulrika och prisade sjelf det utmärkta sätt, hvarpå hon hade behandlat flickan.

Litet anade hon, att det endast var fruktan, som hade framkallat Irmas förändring, fruktan för att Ulrika skulle få veta, att hon var dotter till den mördade taterskan, hvars historia fröken Brandfelt så ofta hade omtalat. Endast af fruktan var det också, som Irma måste vara vänlig mot mormodern, ty denna kunde ju eljest i vredesmod upptäcka allt för den gamla fröken.

Trenne år förflöto. Irma hade nu upphunnit sexton år och ansåg sig sjelf för en fullväxt dam. Också var hon mycket olik flickor vid denna ålder. Hennes smärta växt hade redan den mognade qvinnans yppiga rundning och hennes rörelser och sätt att föra sig voro icke lika en vanlig sextonårings. Hon hade blifvit utomordentligt vacker, och öfverallt der hon visade sig, väckte hon stort uppseende. Detta såg Ulrika och höll fördenskull Irma så mycket som möjligt vid hemmet.

Den unga flickan hade emellertid fattat det beslut att, så fort ett lämpligt tillfälle gafs, öfvergifva Elfkulla. Det var något inom henne, som sade, att hon hade större lycka att vänta sig ute i verlden, än på det ensliga, landtliga Elfkulla. Hon hade skönhet och en lika god uppfostran som fruntimmer i allmänhet. Hon kunde föra sig i hvilken salong som helst . . . hvarför kunde hon icke då våga sig ut i verlden? Med mycken slughet och list hade hon, Ulrika ovetande, korresponderat med ett frun-

timmer i hufvudstaden, som hade till yrke att skaffa unga damer anställning i familjer såsom lektriser eller guvernanter. Hon hade erbjudit Irma en plats hos en yngre, rik enka, som för sin sjuklighets skull ämnade sig till Italien och som till sällskap hade önskat sig en ung, bildad dam. Irma antog denna plats med förtjusning. Och en förmiddag, efter frukosten, beslöt hon att säga fröken Brandfelt sitt beslut. Hon stod en stund med klappande hjerta och öfvervägde, huru hon skulle lägga sina ord. Slutligen fattade hon dock mod och gick fram till fönstret, vid hvilket Ulrika satt och just höll på att smeka sin hund, som hoppat upp i hennes knä.

— Fröken Brandfelt, — sade Irma med en högtidlighet i rösten, som kom denna att se förvånad upp, — ni har nu dragit försorg om mig till denna stund och jag tackar er därför. Jag betraktar mig nu inte längre som ett barn och tror därför, att ögonblicket är inne, då jag sjelf kan förtjena mitt bröd.

— Irma, hvad hör jag! — utbrast Ulrika och gaf henne en uddhvass blick. — Du vill lemna Elfkulla, *du*, ett sextonårigt barn? Tror du, att jag släpper dig så handlöst ut i verlden? Hvad skulle väl människorna då säga om mig?

— Det goda, ni gjort mig, är således icke för min egen skull, utan för att människorna skulle prisa er. Fröken Brandfelt, jag säger er, att jag tackar er för hvad ni gifvit mig, men jag vill inte längre äta ert nådebröd.

— Och hvart ämnar du taga vägen utan penningar eller rekommendationer?

— Hvad rekommendationer beträffar, har jag ju tillräckligt af att ha vistats i ert hus och en gång varit er brors fosterdotter. Och litet penningar hoppas jag, att ni ger mig för att på ett anständigt sätt kunna komma härifrån.

— Jag skulle hjälpa dig till att fly mitt hus och sedan skrika ut i verlden, hur elak och obarmhertig

jag varit mot dig, ja kanske till och med, att det är jag, som har drifvit dig härifrån?

— Så otacksam är jag inte.

— Men jag befäller dig att stanna!

— Det kan ni inte, — inföll Irma lugnt.

— Kan jag inte? Men om jag inte gifver dig ett öre?

— Så lånar jag af vår goda kyrkoherde, hvars nattvardsbarn jag varit.

— Irma!

— Fröken Brandfelt!

Deras ögon möttes och Gud vet, i hvilkens blickar låg det djupaste hatet.

— Farväl, fröken Brandfelt, om en timme är jag i ordning att resa.

— Men hvart, hvart?

— Till Stockholm, att börja med; men sedan skall jag såsom sällskap följa enkegrefvinnan Lagerblad till Italien.

— Du talar inte sannt, ty hvem skulle väl ha kunnat rekommendera dig åt henne.

— Fru Geller, som har dylika kommissioner.

— Fru Geller? Huru känner du henne?

— Jag har skrivit till henne.

— Hvilken falskhet! Du är den listigaste varelse under solen! Gud skall straffa dig!

— Derfor att jag inte längre vill ligga er till last...

— Har jag yttrat något sådant?

— Flera gånger, och dertill äro edra egna tjenare mina vittnen.

— Irma!

— Fröken Brandfelt!

— Gå, ja gå, och kom aldrig mera för mina ögon! — utbrast Ulrika och pekade på dörren.

Irma gjorde en djup, ceremoniös bugning med ett hänleende på sina läppar.

Efter en stunds betänkande tillsade Ulrika emeller-

tid, att en vagn skulle förspännas, och skickade tillika med en af tjenarne ett kuvert till Irma, deri hon inneslutit några hundra riksdaler. Hon ansåg sig nödsakad till detta, emedan Irma eljest skulle ha vändt sig till kyrkoherden för att få dennes hjälp. Nu kunde ingen ha ett ondt ord att säga om henne, ty Irma hade sjelfvilligt lemnat Elfkulla.

En timme derefter var Irma på väg till Stockholm. Innan hon reste bort med grefvinnan Lagerblad, gick hon för att uppsöka Hjulan.

Den gamla zigenerskan upptog Irmas resa med missnöje. Men då den unga flickan förklarade, att vistandet i Italien endast komme att räcka ett år, lugnade hon sig, kysste Irma på pannan och sade henne att, då hon kom tillbaka, skulle hon få veta, hvem hennes far var.

— Så mycket kan jag dock säga dig, att han är en rik man . . .

— Huru? — afbröt Irma, — är han en rik man, och ändock har han haft hjerta att öfvergifva mig?

— Han skall aldrig erkänna dig, stackars barn, aldrig.

— Och hvarför?

— Emedan du är född utom äktenskapet och din mor var en föraktad zigenerska.

— Ah, detta skall jag hämnas! — mumlade Irma.

— Se här skall jag lemna dig ett minne af din moder, — Hjulan räckte henne Skogsstjernas dolk. — Denna gaf din fader en gång din moder. Om händelsen gör, att du träffar någon man som blir öfverraskad, kanske bleknar, då han ser den, så är han den rätte. Akta den . . . bär den ständigt på dig.

Irma betraktade dolken och vände den många gånger i handen, innan hon dolde den i barmen. Plötsligt spratt hon till. Hennes öra hade träffats af en mild, darrande röst, som gjorde en fråga till Hjulan. Det var Rosa, Guladis' bortröfvade dotter, som i något ärende hade kommit in i rummet. Hon

var en smärt, lång flicka, med ljust, rakt hår utslaget öfver ryggen. Hennes bleka ansigte såg lidande ut och på de stora, dunkelblå ögonen syntes, att de fällt många tårar.

— Gå! — befallde Hjulan, och hon gick med nedsänkt hufvud ur rummet.

— Hvem var hon? — frågade Irma nyfiket.

— Då du kommer tillbaka från Italien, skall du få veta det, Irma. Hon är min fosterdotter.

TIONDE KAPITLET.

Var det inte Guds försyn, som hade ledt henne dit?

Rosa, Guladis' dotter, hade nu uppnått femton år. Om hon icke hade måst genomgå så många lidanden, skulle hon troligen varit långt skönare. Det fanns ingen frisk rodnad på hennes kinder, intet lyckligt leende på hennes läppar och ingen glädjens strålgans i hennes ögon. Hennes ansigte var blekt och bar ett ständigt uttryck af oro och bekymmer. Men likväl fanns deri något, som anslog en hvar, som såg henne, något som väckte på samma gång beundran och medlidande.

Hjulan hade, så mycket hon kunnat, hindrat Rosa att komma i beröring med främlingar. Hon fruktade ständigt, att hemligheten af denna flickas härkomst skulle bli upptäckt, och därför vakade hon öfver henne, som draken öfver skatten.

Rosa hade icke vetat af, att fostermodern hade besök, då hon inträdde och fann Irma i rummet.

Hon var van vid att Hjulan i hemlighet mottog många fina damer, som af nyfikenhet att glänta på framtidens dörr läto spå sig, och därför blef hon ej förvånad öfver denna unga dams granna utstyrsel. Irma var ytterst svag för sin klädsel och bar en toalett, som ovilkorligen måste väcka uppmärksamhet. Rosa hade likväl mera fäst sig vid hennes briljanta skönhet och då hon hörde, att den främmande aflägsnade sig, kände hon sig frestad att ännu en gång få se en skymt af det vackra, mörka ansigtet. Hur litet hon kunde ana, att denna mörklockiga flicka var hennes halfsyster och barn af samme far!

— Jag förbehåller mig alla vidare näsvisheter! — hörde Rosa plötsligt fostermoderns röst hotande bakom sig.

— Jag visste inte, att ni var upptagen, — svarade Rosa mildt.

— Inga ursäkter! Du talar osanning; du visste mycket väl, att jag hade en ung vacker dam hos mig. Såg du henne? Det skulle allt smaka att ha ett så fagert skinn — hva' sa?

Rosa svarade icke. Endast en suck stal sig fram öfver hennes läppar.

— Jag har så många gånger tänkt att fråga er, om jag eger någon far och mor i lifvet, och hvilka de äro? — utbrast Rosa plötsligt.

— Hur kom du just nu på den tanken? — frågade Hjulan med en märkbar oro i rösten.

— Jag har länge haft den, men har icke vågat fram med den.

— Du har inga föräldrar, du är en namnlösing, — blef Hjulans hjertlösa svar och sjelf vände hon sig bort från flickan.

— Men jag måste likväl en gång ha haft sådana?

— Ja, det är naturligt. Vill du verkligen veta, hvilka de äro? — Ett elakt drag spelade kring zigenerskans läppar och hennes ögon återspeglade den ingifvelse hon hade fått.

— Om jag vill veta det?

Rosa hade stannat midt framför Hjulan. Hon stod likt en bedjande engel, med det blonda håret skimrande omkring sin panna.

— Din far dog i galgen och din mor i smedjegårdshäktet.

Rosa frampressade ett skri och sträckte händerna hopknäppta öfver sitt hufvud. Men derefter fattade hon plötsligt Hjulan om armarne och skakade henne häftigt.

— Du ljuger! Jag läser i ditt ansigte, att dina ord äro lögn!

I första ögonblicket kunde zigenerskan af häpnad ej få ett ljud öfver sina läppar. Rosa, som icke ens hade kunnat värja sig för de simplaste misshandlingar, vågade nu sätta sig upp emot den elaka fostermodern. Men den arma flickan visste icke sjelf hvad hon gjorde — hon förstod endast, att Hjulan kastade en skugga öfver hennes okända föräldrar för att göra hennes smärta ännu större.

— Släpp mig, du stygga unge! — hväste Hjulan.

Rosa släppte henne och vek ett par steg tillbaka. Hon visste nu, att ett gräsligt straff väntade henne: hunger, törst och stryk, som hon så många gånger blifvit van vid, men som därför icke gjorde plågan mindre.

Hjulan grep efter sin påk och lät den falla några gånger våldsamt öfver den unga flickans rygg; derefter gick hon ut och slog dörren i lås efter sig.

Rosa hade sjunkit ned på golvet, snyftande och klagande. En lång stund förgick... På hvad sätt skulle Hjulan vidare straffa henne? Hon grubblade med fasa derpå och, då hon åter hörde hennes välbekanta, släpande gång, sammankrympte hennes hjerta af rädsla. Dörren öppnades och den elaka käringen kom in, knöt händerna framför Rosas ansigte och skrek, att hon skulle få känna på något, som skulle för alltid qväsa hennes stolta sinne.

— Förlåt mig, — qved Rosa.

— Förlåta dig! Nej, du har burit hand på mig och det skall du dyrt få umgälla.

— Men ni förtalade mina föräldrars minne.

— Huru? Hvad vet du om dina föräldrar?

— Jag vet ingenting, men en inre röst säger mig, att de ej voro brottslingar.

— Det är blott ditt högmod, som säger dig det. Du tror kanske, att du är en bortröfvad prinsessa?

— O, Gud, suckade Rosa och tårarne strömmade utför hennes kinder, — o, Gud, du som inte öfvergifver de fader- och moderlösa, öfvergif icke heller mig!

— Se så, stig upp och följ mig! Du skall få ångra ditt brott i källarhålan. Stig upp, säger jag!

— Nej, nej, ni får mig inte härifrån! Gör hvad ni vill med mig, piska mig blodig, slit hvart hårstrå från mitt hufvud . . . heldre det, än att bli inspärrad i källarhålan, hvars mörker och fukt påminna mig om grafven, och för hvars råttor jag ej kan värja mig, — och hon tryckte sig af ångest och förskräckelse tätt intill väggen.

Hjulan skrattade och njöt af den oskyldiga flickans ångest. Hon hade tillfyllest hämnats Skogsstjernas olycka genom att låta grefve Runas lagliga dotter få så bittert lida!

— Ja, detta är min hämnd, — mumlade hon. — Du vill inte godvilligt följa mig? — sade hon till Rosa.

— Nej, låt mig förr dö!

Hjulan sträckte ut sina seniga, långa fingrar och grep tag i flickans blonda hår. Förgäfves försökte Rosa att göra motstånd — förgäfves, ty den minsta rörelse förorsakade henne olidlig smärta.

— Släpp mig!

— Du vill ej godvilligt följa mig, nå väl, jag skall i stället släpa dig till källaren.

— Jag går . . . jag skall gå . . .

— Det är för sent.

Den obarmhertiga qvinnan släpade sitt offer ut i köket, der en lucka i golvet stod uppslagen. Der nere var den fuktiga källaren, i hvilken Rosa för den minsta förseelse så många gånger hade blifvit inspärrad. Med en spark af foten lät Hjulan den miss-handlade flickan handlost falla ned och slog sedan igen luckan öfver henne.

På knä låg nu det arma offret på den fuktiga marken. Hon bad, bad varmt och innerligt, att Gud i sin stora barmhertighet ville frälsa henne eller göra slut på hennes lidande. Många gånger hade hon tänkt på att rymma, men alltid förkastat denna plan, emedan hon icke visste, hvart hon skulle fly. Men nu vaknade detta beslut hos henne starkare än någonsin. Och hon trodde sjelf, att det var guds röst, som talade inom henne.

— Fly! Fly! — upprepade hon. — Ja, fly, och du är frälst!

Hon satte sig ned och lade hufvudet i sina händer. Det var så tyst, så tyst omkring henne... timmar förgingo och natten måste ha inträdt. Ett sakta prasslande ljud väckte henne till besinning. Hon visste hvad detta pipande i vråna betydde... det var råttorna, som hon många gånger hade slagits med. Nu kommo dessa otäcka djur framsmygande i mörkret, nosade på henne och beto sig fast i hennes kläder. De voro ej små och lättskrämda, de voro jättestora, uthungrade och räddes icke för ett anfall. Rosa slog med armarne omkring sig, sprang upp och skakade sina kläder. För en stund lemnade de henne, men började åter sitt anfall och allt flera blefvo de. De växte i massa omkring henne och hon skulle kanske ha dukat under i striden, om hon ej i sin förtviflan hade sträckt armarne uppåt för att känna efter, om Hjulan möjligen hade glömt att stänga luckan. Det var ett svagt hopp, ty huru skulle hennes plågoande ha kunnat för-

summa något sådant? Men den drunknande griper efter halmstrået och den lifdömde hoppas intill sista ögonblicket. Hon ansträngde alla sina krafter och hon tyckte, att luckan gaf vika. Var detta blott en inbillning? Ännu ett tag... hon var räddad! Det var en Guds skickelse, att Hjulan ej hade tänkt på att skjuta rigeln för luckan eller, såsom hon ock plägade göra, lägga någon tyngd på den.

Rosa klättrade upp och kom utan minsta buller ur källaren. Hon lät luckan försigtigt glida igen och sjelf smög hon sig ut ur huset.

Det var natt. En klar månskära lyste och myriader stjernor strålade.

— Räddad! — utbrast Rosa och stannade ett ögonblick på den lilla gården, der maskrosor ymnigt växte i ogräset. — Herren skall leda mina steg dit jag skall gå, — tillade hon förtroendefullt och lemnade detta hem, hvarifrån hon icke medtog ett enda gladt minne.

Ja, Herren ledde hennes steg. Hon gick oafbrutet framåt och vek in på den ena gatan efter den andra. Slutligen kom hon oantastad på en mycket lång gata. Hon gick också den i ända, men der stannade hon, ty nu vidtog landsvägen, som låg strax bredvid. Hon visste icke sjelf, hvar hon befann sig, visste icke, hvilka innevånare dessa portar inneslöto, utanför hvilka hon hade satt sig ned, portarne till en större stenhusbyggnad.

Det var till Danviken hon hade kommit. Derinne hölls Guladis inspärrad. Rosa var ovetande nära sin moder... var det icke Guds försyn, som hade ledt henne dit?

ELFTE KAPITLET.

Och så stod hon försänkt i tacksam bön till Allfader, som hade fört henne till en barmhertig människa.

Den långa och för Rosa ovanliga vandringen hade alldeles uttröttat henne. Det blef allt tyngre i hennes hufvud, allt svårare för henne att hålla ögonen öppna. Väl försökte hon i det längsta att streta emot den annalkande sömnen, men förgäfves. Hon somnade slutligen, somnade med händerna i knäet och ansigtet sänkt mot bröstet. Och drömmarne kommo... ohyggliga drömmar, i hvilka hon såg sin fostermor, som vredgades öfver hennes flykt och jagade efter henne. Hon tyckte, att Hjulan med utsträckta händer sökte att gripa henne, att hon kom allt närmare och slutligen fick henne fast. Hu! hvilken smärta det förorsakade, detta tag af de långa, magra fingrarne. Rosa vred sig som en mask och gaf till ett anskri... Hon vaknade... solljuset föll henne i ögonen. Men midt i detta solljus stod en qvinlig skepnad. I första ögonblicket, innan Rosa var fullt vaken, inbillade hon sig, att det var Hjulan, och hon gjorde därför en afvärjande åtbörd med sina händer.

— För Guds skull, — utbrast hon, — lemna mig åt mig sjelf! Jag har flytt från ert hem, emedan jag icke vill längre ligga er till last!

— Mitt barn, jag är säkert inte den du tager mig för, — ljöd en mild röst henne till mötes.

Den femtonåriga flickan höjde hastigt sitt hufvud, gnuggade det sista af sömnen ur ögonen och såg sedan stadigt och klart på den som hon hade framför sig. Det var ett medelålders fruntimmer, enkelt, men väl

klädt och med ett ansigte, som ingaf det största förtroende. Hon hade stått länge och betraktat den sofvande flickan. Att denna icke var någon förderfvad varelse, utan en stackars olycklig, hade hon gissat sig till, och då Rosa med skrämnd röst tilltalade henne, trodde hon sig ana hennes historia.

— Jag har misstagit mig, — svarade Rosa blygt.

— Huru gammal är du, min flicka? — den främmande satte sig ned bredvid Rosa, som förlägen och rodnande ryckte upp gräset med fingrarne.

— Femton år.

— Jag kunde gissa det. Men hvarifrån kommer du?

— Rosa svarade intet. Hvarför skulle hon berätta sitt lifs sorgliga historia? Hon skulle kanske icke blifva trodd.

— Du kan hafva förtroende för mig, — fortfor frumtimret och klappade henne mildt på hufvudet.

— Du är helt visst inte någon elak flicka, men du lider, och för alla lidande klappar mitt hjerta. Flicka, om du visste, hvilket elände finnes innanför dessa portar, hvilka qval här utkämpas! Man säger, att dårarne ej lida . . . ack, de, som tro derpå, skulle ha sett hvad jag har bevittnat! Tårar, ångest och förtviflan . . .

— Hvar är jag då? — sporde Rosa, som började fatta intresse för den främmande.

— Detta är Danviken. Har du aldrig hört talas om dårhuset?

— Jo, jo, — svarade Rosa. — Det är således här?

— Ja, och om du vill följa mig . . .

— Till dårarne? — afbröt Rosa.

— Nej, så var ej min mening. Jag har mitt hem i detta dårhus och jag är en af dem som sköta de olyckliga, hvilka sitta här inspärrade. Min man är uppsyningsman här, han är mycket menniskovänlig och skall således ej taga illa upp, om jag för dig med mig. Du har ingenting att frukta af mig,

stackars barn, — tillade hon, då hon såg, att Rosa ännu tvekade. — Säkert behöfver du riktigt hvila ut dig? Du ser ännu så trött ut . . . kom!

Rosa kunde nu icke längre motstå den vänliga inbjudningen. Hon steg upp, framstammade en tack-sägelse samt följde derefter fruntimret.

Det var mycket tidigt på morgonen, så att blott få menniskor voro i rörelse.

Rosa såg sig mycket nyfiket omkring, då hon kommit inom portarne. Hon var till en början rädd att hon skulle möta någon dåre, men sedan hon blifvit upplyst om, att dårhuset var den byggningen, som låg nere vid sjön och att dårarne fingo vistas ute blott på bestämda tider och då under bevakning, kände Rosa sig trygg.

Innan hon trädde in genom den port, som ledde till dårhuset, stannade hon och läste hvad som stod tecknad på den svarta trätaflan, som hängde deröfver. Der stod med gula bokstäfver:

»VANDRINGSMAN

HÄR

SER DU

EN AFMÅLNING AF VERLDEN

DER

DEN MINSTA DÅRE ÄR KLOK.

OM

ALLA DÅRSKAPER FÖRTJENTE

LIKA MEDFART

BLEFVE OFTA

DEN LÄRDES BOKKAMMARE

DEN VÄLLUSTIGES SAL

DEN SKÖNAS FÖRMAK

DEN RIKES SKATTKAMMARE

ETT DÅRHUS.

EN ÖMKLIG ÄREGIRIGHET

EN OLYCKLIG KÄRLEK

HAFVA ALSTRAT DESSA INNEVÅNARE.

GACK LÄSARE KÄNN DIG SJELF!»

Rosa blef införd i ett mindre rum, med utsigt åt en större inhägnad gård, der dårarne brukade utsläppas för att hemta frisk luft.

Rosa fann den lilla kammaren inbjudande och önskade i tysthet, att hon hade fått stanna der. Golfvet var så hvitt, som om det nyss hade blifvit skuradt, och möblerna med sina storrosiga sitsöfverdrag stodo så prydligt uppställda, kopparsticken med bilder ur gamla testamentet hängde i svarta blankpolerade ramar på väggarne, och på fönsterbrädet stodo blommande gyllenlack, geranium och en utslagen ros, hvars välukt Rosa med välbehag inandades.

— Sätt dig, kära barn, — inbjöd uppsyningsmannens hustru sin unga gäst. — Vill du nu säga mig hvad du heter?

— Mitt namn är Rosa.

— Nå, min lilla Rosa, då får jag bedja dig sitta ned, och medan jag går och lagar i ordning något att äta, kan du fundera på, om du vill omtala för mig din lefnadshistoria.

Rosa hann icke att svara, innan hon blef lemnad allena.

— Herre Gud, — utbrast den unga flickan för sig sjelf, — det finnes då verkligen goda människor i verlden.

Och så stod hon försänkt i tacksam bön till Allfader, som hade fört henne till en barmhertig människa.

Fruntimret kom snart tillbaka med den lofvade förfriskningen. Rosa kastade en begärlig blick på den goda frukosten och åt med stor aptit, då hon såg, att det icke hjälpte att vara blyg.

— Nå, vill du nu säga mig, hvem du är och hvarifrån du kommer? — sporde värdinnan, sedan hon hade ätit sig mätt.

— Säg mig först, goda fru, ert namn, så att jag vet hvad jag bör kalla er.

— Kalla mig fru Karin, som jag är van vid.

— *Jag* har nog förtroende till er, fru Karin, och skall gerna berätta för er alla mina sorger och lidanden; men är det sagdt, att *ni* skall tro mig? Kan jag inte vara en elak, en stygg varelse, som diktar fel på andra och som, för att slippa ett välförtjent straff, flytt från ett hem, der jag hade både föda och kläder?

— Nej, nej, kära barn, redan det, som du nu säger, bevisar, att du är en oskyldig varelse, som lidit och är olycklig.

— Nå väl, efter ni är så god och fördragsam mot mig, skall jag säga er, att jag är ett fattigt, fader- och moderlöst barn, — och så berättade Rosa om sitt lif, så långt hon kunde minnas tillbaka, och välsignade den goda tjänstflickan, som hade bevarat åt henne den lilla tröjan, hvilken hon nu framtog och kysste under tårar.

Fru Karin blef djupt rörd och grät med Rosa. Men så mycket större var hennes vrede och afsky vid tanken på Hjulan, som borde anklagas för den gräsliga misshandling, hon hade låtit barnet undergå.

— Nej, nej, för Guds skull, fru Karin, låt henne vara i okunnighet om, hvar jag är. Så länge jag kan vara dold, är det min lycka. Hon kunde befalla mig att komma tillbaka och då måste jag lyda, ty jag är ju hennes fosterbarn?

— Ja, ja, men nu stannar du här, Rosa, om du vill. Jag skall tala vid min man om saken, du kan alltid vara mig till någon nytta.

— Hur skall jag tillräckligt kunna tacka er! — svarade Rosa och kysste fru Karins händer.

— Så så . . .

Ett buller vid dörren kom de båda att se dit. Det var fru Karins man som inträdde och förvånad stannade på tröskeln vid åsynen af Rosa. Fru Karin skyndade att upplysa på hvad sätt den unga flickan kommit till henne, berättade sedan hennes

sorgliga historia och bad att få behålla henne hos sig.

— Inte för att jag tviflar på sanningen af flickans ord, — svarade uppsyningsmannen, som noggrannt betraktade Rosa, — men jag vet just inte, om det går an att vi behålla henne, med mindre än att vi först underrätta den der Hjuln...

— Nej, nej! — afbröt Rosa och sjönk ned på knä. — O, jag ber, låt henne ingenting få veta! Låt min vistelseort få vara obekant för henne!

Fru Karins man, som var en välvillig människa, blef rörd af Rosas förtviflan. Han upplyfte henne sakta från golfvet och bad henne lugna sig.

— Det skall bli som du önskar, mitt barn. Du får stanna qvar här och Gud vare med dig. — Han strök med handen öfver Rosas blonda hjessa och såg henne in i de blåa, själfulla ögonen.

— Vet du, min gumma, hvem den här flickstumpan påminner om?

— Den olyckliga grefvinnan Runa, — svarade fru Karin. — Jag tyckte det genast jag såg henne.

— Underbart, — mumlade uppsyningsmannen.

— Hvem är grefvinnan Runa? — frågade Rosa.

— En stackars vansinnig qvinna, som sutit här inspärrad i många år. Hon förlorade sitt lilla barn genom en ohygglig händelse och sorgen deröfver har rubbat hennes förstånd.

— Vi skola bedja Gud för henne, — inföll Rosa och sammaknäpte sina händer.

TOLFTE KAPITLET.

**Outransakliga äro Herrans vägar och
outgrundliga hans domar.**

Rosa hade, såsom det plägar vara med somliga menniskor, en afgjord förskräckelse för dårar. Åtta dagar hade hon nu vistats hos fru Karin, utan att hon hade haft tillräckligt mod att en enda gång titta in i de olyckligas celler. De vanvettigas skri hade skrämt henne midt i nätterna och försatt henne i den grufligaste ångest.

En dag, då Rosa stod vid ett fönster, som vette utåt gårdssidan, fick hon se, huru de qvinliga dårarne utsläpptes för att hemta frisk luft. De gingo af och an inom inhägnaden, pratande och gestikulerande på sitt underliga sätt. En af dem fäste Rosas synnerliga uppmärksamhet och hon kunde icke taga sina ögon från den olyckliga. Hon, som flydde lång väg vid blotta åsynen af dessa galna, stod nu stilla, fattad af djupt medlidande och ett oförklarligt, hemlighetsfullt intresse för denna vansinniga qvinna, med det likbleka, sorgna ansigtet och det gråsprängda, blonda håret, hvilket upplöst hängde ned öfver hennes midja. Hon höll armarne, liksom inbillade hon sig, att hon bar ett barn, hvilket hon vyssjade under en lullande, entonig sång. Plötsligt stannade hon och höjde sina ögon mot himlen, ett par stora, blåa ögon som, trots sin irrande blick, hade kvar ett uttryck af djup själfullhet.

— Det växte vingar på hennes skuldror och hon flög bort . . . dit, der de små guldmolnen simma, — sade hon med rörande undergifvenhet. — Färdväl . . . — de visade mig ett förruttnadt lik och sade,

att det var du, lilla ljuslockiga engel, och de lade dig i en svart kista med silfverstjerner på locket och gömde dig i den öde och kalla grafven; men jag vet, att det inte var dig presten läste öfver och kastade mull på, jag visste, att du satt der uppe och vinkade mig... ja, jag kommer... helsa alla englar och säg, att jag kommer, bara Gud låter vingar växa på mina skuldror.

Rosa stod andlös och lyssnade på den vansinniga. Tårar uppstego ur hennes ögon... hennes hjerta klappade häftigt och nästan omedvetet utbrast hon i klagan öfver, att så många sorger och lidanden skulle fördystra det menckliga lifvet.

— Hvem är det, som säger, att jag lider? — inföll plötsligt den galna och såg upp till fönstret, der Rosa stod. — Är det du? Har jag talat med dig om mina qval, om de qval, som bränna mig natt och dag och som förbränt mitt hjerta till aska?

Då den vansinniga, bleka qvinnan sade detta, gick hon långsamt fram till fönstret och ställde sig derunder. Rosa böjde sig fram och vinkade vänligt med handen.

— Ni har ingenting sagt åt mig, ädla fru.

— Kom ned till mig, kom ned, så skall du få se, hvad jag vill göra med dig. Kom ned, jag ber ju dig så vackert...

Rosa märkte, att hennes röst icke var den samma milda, klagande, som nyss, utan att den skälfde af en nervös darrning eller liksom af ett undertryckt hat. De vackra ögonen flammade och händerna knötos och öppnades oupphörligt.

— Hade jag dig blott här näre, så... Ah! — skrek hon i sitt vansinne, — jag vet, att du mördade mitt lilla barn! Jag såg ju blodfläckarne på de små kuddarne... du trodde, att du släckte hennes lifsgnista, du trodde det i din grymhet, men Gud gaf henne vingar och hon sitter der och ligger också ibland på mina armar, — och så började

hon igen att vyssja och sjunga densamma entoniga vaggsången.

Rosa tänkte gå ned, trots det hotfulla i den vansinnigas blickar, då en hand häftigt höll henne tillbaka. Det var fru Karin, som kom i rättan tid.

— För Guds skull, Rosa, gå inte, hon skulle rifva ögonen ur dig!

— Jag är inte rädd...

— Rosa, hur är det fatt med dig, du som annars har en så afgjord förskräckelse för de tokiga?

— Jag vet inte, hvaraf det kommer sig, men jag känner ett djupt deltagande för den olyckliga. Hvem är hon?

— Grefvinnan Runa.

— Hon, hos hvilken ni fann en så stor likhet med mig?

— Alldeles, men inte nu så mycket som förr, då hennes hår ännu ej blifvit så grått.

— Men var hon då så galen, att hon ej kunde få stanna i sitt hem? — frågade Rosa.

— Ja, hon har den fixa idén, att alla, som hon ser, varit orsak till hennes lilla barns död. Det är därför vi hålla henne afstängd från de andra dårarne.

— Eger hon inga anhöriga, som se om henne?

— Jo, hennes man, grefve Runa kommer hit nästan hvarje vecka. Ibland känner hon igen honom, ibland inte.

— Låt mig gå ner till henne! Ni ser ju, fru Karin, att jag inte hyser den minsta fruktan.

— Nej, Rosa, jag vet inte, om jag tillåter det. Hon är farlig.

— Åh, följ blott med mig och, om hon blir ursinnig, skynda vi strax bort. Vaktkarlarne sitta ju der bredvid, — tillade Rosa, som såg ut genom fönstret.

Fru Karin gaf slutligen med sig och följde Rosa.

Då den vansinniga fick se dem, störtade hon fram till Rosa, höjande händerna, liksom hon ville

klösa henne i ansigtet, men plötsligen studsade hon och drog sig tillbaka.

— Nej, nej, hon har inte gjort det! — utbrast hon. — Jag känner igen henne, det var hon, som kom från Gud med vingarne, som hon fäste på min lilla flickas skuldror. O, jag känner igen henne, jag känner igen henne! — utbrast hon och föll på knä och utbrast i en spasmodisk gråt.

Detta Guladis' beteende var helt och hållet nytt och främmande för fru Karin. Hon betraktade Rosa med förvåning och hviskade åt henne, att hon var den enda, som den vansinniga ej ville göra illa. Rosa kände sig rörd af grefvinnan Runas tårar. Hon gick fram till henne och bad henne stiga upp.

— Kommer du med helsningar från mitt barn?

— Ja, — tvingades Rosa att svara.

Då steg Guladis upp och fattade Rosas händer. Vid denna beröring genomilades Rosa af en känsla, så mäktig, att hon sakta darrade. Det var naturens röst, som omedvetet talade. Mor och dotter hade kommit i beröring med hvarandra, utan att någondera hade den minsta aning derom.

— Var hon inte vacker? Säg, om hon har kvar sina blåa ögon, sina ljusa lockar och sina rosiga kinder?

— Ja, ja, — svarade Rosa och lät leda sig af den vansinniga bort till en bänk, som stod invid planket.

Fru Karin stannade på afstånd och betraktade med allt större öfverraskning det goda förhållande, som rådde emellan Rosa och grefvinnan. Hon förvånade sig tillika öfver den stora likheten dem emellan och tackade Gud, som hade ledt Rosas steg till dårhuset, ty hvem kunde veta, om ej hennes sällskap kunde förbättra grefvinnans helsa.

Sedan den stunden besökte Rosa dagligen den olyckliga i hennes cell. Läkaren var henne tacksam för den omvårdnad, hon gaf den vanvettiga,

som icke lät lugna sig af någon annan än Rosa, då raseriet kom öfver henne. Men dessa ohyggliga utbrott blefvo allt färre och färre, och läkaren, som ej vågat hoppas på någon förhättring, ändrade nu helt och hållet tanke och förklarade, att det icke längre var omöjligt, att grefvinnan kunde återfå sitt förstånd.

Denna glädjande underrättelse träffade grefve Runa, då han en dag kom på besök hos sin olyckliga maka: Den lycka, han dervid kände, kan ej beskrivas. Han tackade och välsignade läkaren icke en, utan flerfaldiga gånger.

— Det är inte mig ni bör tacka, herr grefve; det är en helt ung flicka, som vistas hos uppsyningsmannens hustru, som är orsak till denna lyckliga förändring. Det händer stundom, att vansinniga återfå sitt förstånd genom en hastigt väckt sympati för någon medmänniska, och denna flicka har ett sätt, som kan göra dårar kloka. Vår Herre har nedlagt hos henne ett visst något, som gifver henne makt att på samma gång beherrska den sinnesrubbade och tillvinna sig dennas kärlek och förtroende.

— För denna flicka till mig, att jag må få tacka henne och säga henne, att jag hädanefter skall betrygga hennes framtid.

Rosa efterskickades. Blyg och med nedslagna ögon, trädde hon inför grefven. Bertel studsade vid den öfverraskande likhet han fann mellan henne och sin maka, men derom yttrade han ingenting.

— Och detta är det barn, som har gjort ett så stort underverk? — frågade han, liksom tviflade han på, att hon var den rätta.

— Ja, — svarade läkaren och fattade Rosas hand, — det är hon.

Bertel steg fram och lade sin hand på Rosas hjessa och uttalade en välsignelse öfver henne. Och detta var hans egen dotter, Guladis' och hans lilla, kära barn, som hade vuxit upp till en femtonårig

flicka, och han visste intet! Skulle han någonsin få veta det? Skulle straffet för hans lättsinne, som uppenbarade sig i zigenerskans hämnd, en gång blifva honom frånlyftadt och allt, hvad han hade brutit, varda af Gud förlåtet? Framtiden skall besvara frågan, ty outransakliga äro Herrans vägar och outgrundliga hans domar.

— Om grefvinnan blir fullkomligt återställd och jag för henne härifrån, skulle du då vilja följa oss och stanna hos henne? — sporde Bertel Rosa.

— Ja, — svarade hon tacksamt, — ja, jag önskar intet högre, ty ingen finnes i hela världen, som vårdar sig om mig.

— Men dina föräldrar? Äro de då döda?

Rosa såg upp och betraktade flyktigt grefvens ansigte. Det hade åldrats af sorg och pannan bar djupa fåror. Det alldeles gråa håret var tillbakastruket från tinningarne och den höga, smärta gestalten lutade framåt och stödde högra sidan mot en krycka. Detta var den fordom så ståtliga grefve Bertel Runa, som med sin manliga skönhet hade tjusat och bedårat så många qvinnohjertan.

— Mina föräldrar, — upprepade Rosa, — jag har aldrig vetat af några sådana.

— Jag skall då bli en far för dig.

Rosa fattade häftigt hans hand och tryckte en kyss på densamma. Hvad hon kände, kunde hon icke kläda i ord, men en tåreflod, som bröt fram ur hennes öga, vittnade, huru fullt hennes hjerta var.

TRETTONDE KAPITLET.

**De älskade hvarandra varmt, dessa
unga, som ännu stodo på barn-
domens gräns.**

Irma hade blifvit försatt i ett annat lif. Det var, som om hon lefvat upp på nytt. Hur beroende hon än var, hade hon dock aldrig förr haft så glädjrika dagar. Grefvinnan Lagerblad, en helt ung enka, rik och med ett mildt, vekt sinnelag, var icke svår att vinna och beherska för en så viljestark flicka, som Irma, och det dröjde icke länge förrän dennas smak och tycken nästan uteslutande gjorde sig gällande. Grefvinnan Lagerblad, som led af en obotlig bröståkomma, var, såsom fallet är med dylika patienter, ombytlig till lynnet, nyckfull och pjunkig, men ingen kunde dock vara henne så till nöjes och tillfredsställa alla hennes små kapriser, som Irma, och det var därför sällan den unga sällskapsdamen fick vika från hennes sida. Det utgjorde grefvinnans största glädje att få pryda Irma med granna, dyrbara kläder, som förhöjde hennes praktfulla skönhet. Och Irma visade sig också mycket tacksam och antog dels af erkänsla, dels af beräkning, detta ljufva, behagliga väsende, som ovilkorligt måste fångsla och tjusa. Hon var en prydnad i grefvinnans vackra villa, en liten obeskrifligt täck arkitektonisk skapelse, som låg vid Medelhafvets strand, i skuggan af höga lagerträd och med blommande klängväxter, som till hälften täckte fönsterna. Smärta popplar, uppför hvilkas stammar vinrankorna slingrade sig, höllo liksom vakt och tårpilarne nere vid stranden lutade

sig långt öfver vågen och kysste sin egen deri dar-
rande skugga.

Rummen i villan voro små, men på ett utsökt sätt inredda. Fönsterglasen voro kulörta, så att dagern föll in i skimrande färger, och de af golfven, hvilka icke betäcktes af sammetsmjuka mattor, voro smyckade med sköna mosaikstycken, som skuro hvarandra uti konstiga former, cirklar och kvadrater. På väggarne voro målade lätta sväfvande gestalter, genier, gungande på rosor och guldskimrande blad.

På en mjuk, elastisk divan låg den unga grefvinnan, blek och lidande. Irma hade lagt på det perlemorinlagda bordet bredvid henne en knippa blommor, som spredo sitt doft genom rummet. Dörrarne stodo öppna åt balkongen och en mild, svalkande vind fläktade in från hafvet. Solen, som höll på att sjunka, liknade en brinnande eld, skyarne purpurflammor och den vidsträckta vattenytans krusiga, hoppande vågor smält, rinnande guld. Och der stod Irma midt i det bländande solljuset, skön och strålande af ungdom och helsa. Hon var iklädd en luftig dräkt, bländande hvit, med spindelväfsfina spetsar kring hals och armar. En mörkröd kamelia satt fästad i lockarnes natt. Det guldstickade skärpet kring den runda, men smärta midjan sammanhölls af en lysande briljant. Hela denna dräkt var förtjusande och framhöll på det fördelaktigaste Irmas sydländskt yppiga skönhet.

— Irma, — sade grefvinnan och vinkade sin sällskapsdam att komma närmare.

Irma sväfvade fram öfver golfvet till divanen, der hon sakta sjönk ned på en bredvidstående pall.

— Ack, jag vet ej, huru jag skall våga lemna er, grefvinna, om någonting händer och ni behöfde mig?

— Ingenting skall hända och för i afton behöfver jag ej någon annan än min kammarjungfru. Roa dig, Irma, du är så ung och har så god helsa,

— den sjuka drog en djup suck, då hon betraktade Irmas friska, fylliga gestalt.

— Er godhet är utomordentlig, — svarade Irma och böjde sig ned för att kyssa grefvinnans hand.

— Hvad du är barnslig med dina tacksamhetsbetygelser! Du är en vacker flicka och jag håller af dig, hvarför skulle jag då neka dig ett oskyldigt nöje?

— Men jag är fattig . . .

— Så mycket mera skäl för dig att taga tillfället i akt . . . Du skall framföra min helsning till den svenska familjen och säga, att jag gerna skulle vilja deltaga i deras nöje, om jag egde krafter dertill . . . Irma, du söta flicka, — tillade hon, — hvad jag är glad att få rå om dig . . . gå, roa dig och var glad!

Irma hade haft god tur, då hon funnit en sådan skatt, som grefvinnan Lagerblad.

I Rom, der de uppehållit sig några veckor, hade de kommit i beröring med en svensk familj, som för flera år tillbaka hade bosatt sig i Italien och som egde en villa på ett obetydligt afstånd ifrån den boning, grefvinnan Lagerblad hade hyrt och der hon ämnade uppehålla sig till sommarens slut. Den flyktiga bekantskapen blef således fortsatt. Denna familj bestod endast af man och hustru, jemte en sällskapsdam med dennes son, jemngammal med Irma. Han var en lång, vacker yngling, mörklockig och med dessa egendomliga ansigtsdrag, som utmärka zigenarracen. Han hade blifvit född i Italien, skyddad och vårdad af sin moders välgörare. Han visste icke, hvem hans far var, och han hade heller aldrig velat forska derefter, sedan han en gång af naturlig nyfikenhet hade frågat sin moder, om han var faderlös och hvar hans fader låg begrafven.

— Tala aldrig om din fader, Cyril; du skall aldrig få veta något om honom i denna världen.

— Ack, moder, — hade han då svarat och lagt sina armar om hennes hals, — jag har bedröfvat

dig... du gråter? — och han kysste bort hennes tårar.

— Du kan inte göra mig mera bedröfvad, Cyril, än då du talar om din far. Han är död, död för dig och mig, min son.

En tid efter detta samtal gick Cyril tungsint och grubblande. Det sved i hans hjerta, att hans far hade gjort hans älskade moder olycklig, ty så måste det väl vara, emedan modern hade talat på detta sätt. Men han återfick sitt glada lefnadsmod, sedan han öfvervägt det dåraktiga i att gå och sörja, då han egde ett lyckligt hem och hade fått en vårdad uppfostran. Han kände sig föga beklämd af att veta, det han allenast var en fattig yngling, beroende liksom sin mor af barmhertiga människors godhet. Deras egen son hade dött och han hade helt och hållet fått intaga dennes plats. Likväl egde han intet hopp om något framtida testamente, ty hans välgörare egde många fattiga släktingar, som de icke ville göra orätt för en främlings skull.

Irma hade icke någon aning om det beroende, i hvilket Cyril och hans mor lefde. Hon hade hört af någon, att Cyril och modern stodo i släktskapsförhållande till sina vänner, hos hvilka de vistades, ja, hon hade till och med hört, att den vackre ynglingen skulle vara en rik arftagare, och kanske var det egentligen detta som gjorde honom så intressant i hennes ögon. Men vi få dock ej göra Irma alltför orätt. Hon hade blifvit djupt intagen af den mörklockige ynglingen för hans egen skull, om det ock var en sanning, att om hon hade vetat, att han var så fattig, som han verkligen var, skulle hennes förtrolighet aldrig gått så långt, som den gjort. Ja, Irma var förtrolig med Cyril — de älskade hvarandra varmt, dessa unga, som ännu stodo på barnomens gräns.

Och nu hade Cyril fått tillåtelse att se hos sig några vänner med deras systrar och fästmör. Irma

väntades också och hon kom så strålande vacker, i så utsökt toalett och med ett så oemotståndligt behag, att hon blef den sol, kring hvilken alla de andra kretsade. Det fann blott *en*, på hvilken Irma icke förmådde göra något gynsamt intryck, och likväl var denna enda just den, hvilken Irma mest af alla ville vinna och behaga — *Cyrils mor*. Hon hade aldrig ett välkommen åt den unga flickan, utan gaf alltid blott kalla och afböjande svar på hennes lifliga frågor.

— Jag kan inte lida henne, — hade hon mer än en gång sagt åt Cyril, som förvånat sig öfver, hvarför icke hon, såsom alla de öfriga, höll af Irma. — Jag rår inte för det, men jag anar, att hos denna flicka inte bor något godt.

— Man bör väl inte fördöma någon människa blott och bart på grund af en lös förmodan. Aningar bedraga ofta... pröfva i stället hennes hjerta.

— *Jag pröfva henne?* — afbröt modern häftigt. — Nej, Cyril, nej, denna flicka vill jag ej veta af.

Hvarför nästan hatade hon den vackra främlingen? Var det af afundsjuka, emedan hon såg, huru sonen intresserade sig för Irma? Det finnes få mödrar, som med välbehag se sina söner förälskade, så vida ej timliga förmåner förknippa sig dermed. Irma var en fattig flicka och Cyrils mor var säkerligen icke något undantag från de flesta andra qvinnor.

Huru hade Cyrils mor kommit i en sådan ställning till den svenska familjen, som till följd af vissa förhållanden hade öfvergifvit Sverge och bosatt sig i Italien? Ingen kände det, men ingen kunde tro annat, än att det måste finnas något slags släktförhållande dem emellan. Likväl förhöll det sig ej så, ehuru det aldrig talades derom. Cyrils mor mindes dock den stund allt för väl, då hon utan huld och skydd hade blifvit upptagen från gatan af den barmhertige mannen och förd till hans hustru, som rör-

des af hennes olycka. Hon hade en gång obetänksamt offrat allt för sin kärleks skull, men hade blifvit illa lönt: öfvergifven och glömd af *honom*, för hvilken hon skulle ha velat gifva sitt lif... Hans namn glömde hon dock aldrig och hon upprepade det, då hon visste, att ingen annan än Gud hörde henne.

— Bruno, — hade hennes läppar ofta hviskat, — Bruno, hvar finnes du? En gud skall en gång döma emellan oss...

Cyrils mor var Zela — Zela, som Bruno öfvergaf för Skogsstjernas skull, hvilken lönade hans kärlek med att lömskt taga hans lif.

Hur besynnerligt, att Zela kände en så stark motvilja för Irma! Är det då sannt, hvad som mången påstått, att de dödas andar omsväfva oss en viss tid efter sin bortgång från jorden och ingifva oss aningar och känslor? Och var det då Brunos ande, som ingöt denna oförklarliga afsky hos Zela för Skogsstjernas barn?

FJORTONDE KAPITLET.

Hon lofvade, med Gud till vittne, att
aldrig svika.

Ett högt hvalf af vinrankor öfverskuggade en smal, slingrande gångstig, på hvars båda sidor växte myrten och aloe. På denna stig, der endast två kunde gå i bredd, syntes Cyril och Irma vandra framåt. De voro alldeles ensamma och på väg till Irmas hem, dit Cyril hade förbehållit sig att få följa den unga flickan efter den glada festens slut.

Den milda, varma luften var uppfylld af ångande blomdoft och månen, som lik en silfverlampa hängde öfver deras hufvuden, lyste så klar, att natten var nästan lika ljus som dagen.

Cyril ville vara ensam med Irma, ty han hade någonting på hjertat, som han ämnade anförtro henne. Han hade lindat sin arm omkring hennes lif och hon lutade emellanåt sitt hufvud mot hans axel.

— Om jag måste resa bort, Irma, långt härifrån, skall du ju ändock inte glömma mig?

— Aldrig, Cyril, aldrig! — och hon sade sannt, ty qvinnan glömmet i sitt hjerta aldrig sin första kärlek, om hon ock i handling ofta är trolös mot sin ungdoms förbleknade ideal. — Men inte får du lemna mig och hvarför gör du det? — tillade hon häftigt och stannade.

— För din skull, Irma, för bådas vår framtida lycka. Jag måste blifva någonting, jag menar, blifva beroende af mig sjelf och icke af andra . . .

— Men du är ju rik, Cyril?

Cyril hade svårt att säga henne, huru fattig och beroende han i sjelfva verket var. Han hade låtit henne lefva i den tron, att han var en rik yngling, emedan han hade upptäckt, att hon hyste en afgjord fasa för fattigdomen, och det var egentligen därför han hade fattat ett beslut, som han fullt och fast trodde skulle lända till hans lycka. Han förteg sanningen och hemlighöll rätta beskaffenheten af det förhållande, hvori han och hans mor stodo till deras välgörare, men han gjorde det endast af fruktan för att förlora Irmas kärlek. Han älskade henne med passion och, huru ung han än var, kände han, att det var en kärlek för hela lifvet.

— Irma, inte vill du väl tillhöra en man, som inte eger någon verksamhet? Jag vill bli mycket rik för din skull, min älskade, — han kysste henne. — Jag vill se dig omgifven af allt som kan göra

lifvet skönt och behagligt. Dina lockar skola smyckas med juveler, dina armar, dina händer...

— Cyril, Cyril, — Irma kastade sina armar omkring hans hals, — jag kan ej säga, huru lycklig du gör mig! — och hon såg in i hans ögon med en så vacker, strålande blick, att han ej kunde motstå frestelsen att ännu en gång kyssa henne.

— Det är därför jag måste resa. Hör nu på mig med uppmärksamhet! Jag har kommit i beröring med en rik, engelsk familj, som är bosatt i en af Englands större städer, der den förträfflige familjfadern är hufvudman för en aktad, välkänd handelsfirma. Han har länge talat med mig om, att han gerna skulle vilja inviga mig i husets affärer...

— Nej, Cyril, — afbröt Irma något nedslagen, — inte vill du väl bli köpman?

Irma ansåg detta alldeles för simpelt för den man, hvars hustru hon en gång skulle bli. Hon hade drömt om någonting helt annat, något som kunde höja henne till makt och ära... hon hade invaggat sig i barnsliga, fåfängliga drömmar, och nu kom Cyril och talade om att bli köpman.

— En rik köpman, Irma, är väl inte något att förakta...

— Men...

— Se så, du lilla toka, du måste nu tänka förståndigt. Jag reser med denna familj redan om åtta dagar...

— Men jag då, jag... ack, hur skall det väl bli med mig, då du är borta?

— Du kan ju stanna, så länge du önskar, hos den goda grefvinnan, och vi skola skriftvexla med hvarandra.

— Men jag vill följa med dig till England, Cyril, jag vill det? — utbrast hon med barnsligt trots.

— Nej, Irma, det går inte för sig. Men jag skall kanske kunna skaffa dig ett hem i närheten af der jag vistas.

— Tack, Cyril! Men dröj inte länge dermed, ty jag leds annars ihjel efter dig.

— Min mor följer mig, vi hafva redan gjort upp detta.

— Din mor? — upprepade Irma och en skugga af missnöje kastade sitt mörker öfver hennes ansigte.

— Ja, min mor. Hon är så god, du skall en gång finna det, Irma, en gång, då du blir hennes sonhustru.

— Men hon håller ju inte af mig det minsta?

— Ack, ni skola nog lära er båda att älska hvarandra.

De hade kommit till slutet af stigen. En bred väg låg framför dem i månljuset och vid sidan af den sträckte sig de täcka planteringarne, som hörde till grefvinnan Lagerblads villa. Irma var således mycket nära sitt hem och stunden närmade sig för de ungas skilsmessa.

Cyril öppnade den lilla, förgyllda grinden och lät Irma passera, men sedan stannade de båda.

— Hur hastigt flyga ej minuterna, då jag är med dig, — suckade han och höll fast hennes hand i sin. — Måste vi nu nödvändigt skiljas, och jag har ännu så mycket att tala med dig om?

— Ännu en timme kunna vi väl vara tillsammans. Kom, så gå vi och sätta oss i templet, du ser der borta.

De gingo långsamt framåt till det öppna, götiska templet, hvars spetsiga hvalfbågar hvilade på smärta pelare. De satte sig ned på marmortrappan, i hvars remnor vilda, mörkröda lövkojor hade spirat upp.

— Det är då alldeles bestämdt, att du reser, Cyril?

— Ja, det är afgjort.

Irma satt med armarne hvilande i knäet, en tjusande bild af fägring och behag. Cyril kunde icke ett ögonblick taga sina ögon ifrån henne. Han

tyckte, att han aldrig sett henne så skön, som i denna bländhvita klädning, med de nakna armarne och den bara halsen, hvarifrån den mjuka silkessjalen hade glidit ned. Hon hade tagit af sig hatten och lagt den bredvid sig. Det mörka håret svallade ned i rika lockar. Han tog en af dessa lockar och lindade den öfver sina fingrar.

— Du är så ung, Irma . . .

— Och du, Cyril, är du då mycket äldre? Du är ju på det hela en gosse, — skrattade Irma.

— Du har rätt, men jag fattar dock inte på lek vår förbindelse och jag ämnar aldrig bryta den, — svarade han med mannens allvar. — Du blir mig ju trogen, Irma, du blir ju det?

— Ja visst, Cyril, — och hon lade handen på hans arm och lofvade, med Gud till vittne, att aldrig svika.

Cyril började nu tala om framtiden, huru ihärdig han skulle blifva i sitt arbete och huru hans mödor en gång skulle gifva honom en riklig belöning.

— Men du är ju redan förut rik? — inföll Irma.

Cyril undvek att besvara denna fråga, utan talade i stället om, huru han skulle försöka att få Irma i sin närhet. Hon borde dock icke så snart öfvergifva sin välgörarinna, grefvinnan Lagerblad. Irma svarade ingenting, men hon tänkte, att om hon fick det ännu bättre, än hon nu hade det, och om hon kom i närheten af Cyril — ty hon älskade honom verkligen — så skulle hon visst icke ett ögonblick draga i betänkande att lemna den sjukliga, pjunkiga grefvinnan. Irma kände allt annat än tacksamhet, då det gällde hennes egna fördelar. Visst höll hon Cyril mycket kär och hon skulle aldrig upphöra att bära hans bild i sitt hjerta, men om händelsen förde en annan man i hennes väg, som älskade henne och som kunde bereda henne en mera lysande framtid, än hon hade att hoppas vid Cyrils

sida, skulle hon troligen icke tveka att öfvergifva honom. Irma var i första ungdomsåren, men redan en fullmogen qvinna i beräkningar.

De sutto långt öfver timmen och samspråkade. Och då de slutligen måste skiljas, var det med tårar i ögonen. Cyril kände, huru mycket han skulle komma att sakna henne, som hade så helt och hållet bedårat honom. Irma blef också vemodig, då hon tänkte på, huru långsamt det skulle blifva efter honom, men hvilken skilnad på deras känslor! Det finnes flera slag af kärlek — Cyrils var den äkta, oförfälskade och oegennyttiga.

Åtta dagar derefter reste Cyril med sin mor till England. Deras välgörare ville icke lägga något hinder i vägen för ynglingens fasta beslut; tvärtom ansågo de, att han derigenom säkrast och fortast skulle kunna lägga grunden till en oberoende framtid. De visste nämligen, att han hade uppriktig håg och böjelse för den lefnadsbana han valt.

Den aldra första tiden efter Cyrils afresa var Irma sorgsen och nedstämd, men hon arbetade sig småningom ur detta själstillstånd och det stod icke länge på, förrän hon var densamma glada, lefnadslustiga flicka som förr.

Grefvinnan hade på läkarnes inrådan slagit hemresan till Sverge alldeles ur hågen. Hon var för mycket svag för att byta ut nordens kalla klimat mot den milda luft, hon under ett års tid hade fått inandas. Irma tänkte för sin del mycket på mormodern, den gamla zigenerskan, och betraktade esomoftast den lilla dolken, hon hade fått af henne.

— Om jag reser till Sverge för att få veta, hvem som är min far, så kanske jag inte har något mera för det. Fattigdom och arbete äro måhända det enda jag vinner... nej, jag stannar hellre här, så länge jag har det så bra, som jag har. Kunde min mormor läsa skrifvet, skulle jag skicka henne ett bref, men jag minnes, att hon sade, att hon inte

kan det. Dessutom, — tillade hon efter ett kort öfvervägande, — hvad bryr jag mig om henne, den gamla, fula, simpla käringen. Hon skulle blott till slut draga öfver mig skam och vanära genom att tala om mina släktförbindelser. Jag vill ej veta af henne, då jag blir gift och en rik dam. Jag vill inte ens tillbaka till Sverge, ty der finnes säkert ingenting för mig.

FEMTONDE KAPITLET.

Men sedan denna stund förföljde honom
Rosas bild oupphörligt så väl i hans
tankar om dagen, som i hans
drömmar om natten.

Grefvinnan Runas förbättring hade gått raskt framåt. De vilda utbrotten, som förut periodiskt återkommit, hade alldeles upphört under det sista halfåret. Hennes vansinne hade undergått den märkligaste förändring, småningom förmildrats och slutligen förbytt till ett stilla vemod. Men ännu var hon likväl ej fullt återställd, ännu voro hennes begrepp orediga och minnet af hennes förlorade barn tycktes aldrig vilja lemna henne. Och dock hade hon detta barn, utan att veta det, ständigt hos sig i Rosa, denna unga, tålmodiga flicka, som hon icke tillät att ett ögonblick vika ifrån sin sida! Att betrakta hennes vackra ansigte, smeka hennes gyllene hår och klappa hennes små händer, hade blifvit Guladis' förnämsta, ja, nästan enda tröst.

En dag kom grefve Runa till dårhuset. Hans

maka, som förr mången gång icke hade igenkänt honom, steg nu upp, då han inträdde, och gick honom gladt till mötes.

— Jag har längtat efter dig, Bertel, — sade hon och räckte honom sina båda händer. — Du skall nu taga mig med dig till vårt hem och vi skola åter upplefva lyckliga dagar.

Rosa stod på afstånd och betraktade de båda makarne — hennes föräldrar. O, att hon hade vetat det! Hon stod med hopknäppta händer, tårade ögon och bad Gud i sitt hjerta, att han måtte åter skänka helsa och förstånd åt den så hårdt pröfvade.

— Du gör ju det, Bertel? — upprepade Guladis. — Du tager ju mig med dig?

— Jag skulle ingenting högre önska, Guladis, — svarade han och satte sig med henne vid sin sida. — Men vi skola först rådgöra med läkaren. Kanske Rosa vill hemta honom hit?

Rosa var genast beredd att uppfylla hans önskan, men då hon kom till dörren, ropade Guladis henne tillbaka:

— Rosa, Rosa! — och hennes ansigte blef blekt. — Du går väl ej bort ifrån mig för alltid? Jag vågar ej vara ensam...

— Men du har ju mig hos dig, Guladis, — inföll Bertel.

— Ja, det är nog sannt, men Rosa får ej gå ifrån mig; det är, som om all sol och ljus skulle slockna, då jag ej längre ser henne, det blir så mörkt omkring mig... Rosa gif mig din hand...

Rosa räckte fram den och Guladis slöt den så hårdt mellan sina fingrar, att den unga flickan blott med största ansträngning skulle kunnat göra sig lös.

— Jag skall gå sjelf och tala med läkaren, — sade Bertel, — jag kommer strax tillbaka...

— För att hemta mig? inföll Guladis. — Ack, Bertel, jag vill återse vårt hem, jag vill komma till Ekebyhof! — en obeskriflig längtan uttryckte sig i

hennes ansigtsdrag. — Låt mig ej längre stanna här, — fortfor hon, bedjande, — jag lofvar att vara lugn, att inte göra någon illa... Man säger, att jag varit tokig, men det är ingen sanning, Bertel, det är ingen sanning... det var endast sorgens mask, som frätte mitt hjerta... han är nu död... Rosa har ryckt honom ur mitt bröst... Rosa, — hon lutade sitt hufvud mot den unga flickan, — jag har ibland tyckt, att du varit mitt lilla barn, att det är dig, som jag sörjt så länge, och att Gud slutligen varkunnat sig öfver mig och låtit dig komma till mig.

Huru sannt hon talade, anade hvarken Rosa eller Bertel, hvilken kände sig djupt rörd öfver det innerliga förhållandet emellan Guladis och Rosa.

— Ja, ja, — fortfor hon och smekte Rosas silkesmjuka hår, — så skulle hon nog se ut, om hon hade fått växa upp. Då du ser på mig så der, Rosa, så tror jag ännu mera, att du är min lilla flicka. Se, Bertel, se på hennes ögon! — och hon vände Rosas ansigte mot sin make.

Bertel trodde sig ha blifvit smittad af Guladis' svärmeri, ty äfven han tyckte sig upptäcka en stor likhet mellan henne och Rosa. Denna lugna, klara, strålande blick var ju densamma, som Guladis fordom hade egt? Och detta hår, slätt, mjukt, guldglänsande, hur mycket påminde det ej om Guladis' i förra dagar! Dessa ansigtsdrag, rena, ädla och fina... var det icke Guladis' ansigte helt och hållet? Han spratt till, for några gånger med handen öfver pannan och suckade. Han fruktade, att äfven han hade blifvit gripnen af en vansinnig förvirring. Han vände sig hastigt ifrån Rosa och gick ur rummet. Men sedan denna stund förföljde honom Rosas bild oupphörligt så väl i hans tankar om dagen, som i hans drömmar om natten. Han talade dock aldrig derom, och om någon, som såg Guladis och Rosa tillsammans, förvånades öfver den stora

likheten dem emellan och sade honom det, log han endast.

Läkaren gaf det utslag, att grefvinnan Runa på ett försök kunde få lemna sin mångåriga cell, för att återvända till Ekebyhof. Den största försigtighet måste dock tills vidare iakttagas. På Rosa lades hela ansvaret för en lycklig utgång, ty endast då hon var närvarande, var Guladis fullkomligt stilla och lugn; men då hon ej såg henne, vaknade hennes fordna oro, som lätt kunde åter urarta till vildhet. Således var det på Rosa nästan allt berodde! Denna unga flicka var den enda i hela verlden, som kunde återgifva den stackars grefvinnan hennes förnuft och tankeförmåga, och hon förtröttades nästan aldrig, fastän hon icke fick vika från den olyckligas sida hvarken natt eller dag.

— Min unga vän, — hade grefven sagt till henne, — om ditt tålmod en gång sviker, åt hvem skall jag då anförtro min maka?

— Mitt tålmod skall aldrig svika, — sade Rosa blygt.

— Men du är så ung och skall nog snart längta ut i verlden.

— Min verld, alla mina önskningar ligga i min pligt.

— Din pligt? Hvilka pligter binda väl dig vid min maka?

— Hur kom jag då till dårhuset! — utbrast Rosa och lyfte sina ögon med en klar blick upp mot honom. — Var det icke Gud sjelf, som ledde mina steg dit? Och hvarför gjorde han det? Hvarför nedlade han hos mig denna oförklarliga kraft, med hvilken jag beherrsakar den olyckliga grefvinnan, hvarför, om ej för ett visst ändamål?

— Du har en stark förtröstan till Gud, mitt barn.

— Skulle jag ej hafva det, jag, som sjelf lidit så mycket och blifvit så underbart räddad? Denna förtröstan skall aldrig svika mig. Gud har förlossat

mig från alla mina qval... skall jag ej då ha en stark förtröstan?

Grefven svarade ingenting, men han beundrade henne i tysthet och lade sin hand välsignande på hennes hjessa.

Det var en solljus morgon, som Danvikens portar öppnades för grefvinnan Runa. Hon blickade med förvåning omkring sig, då vagnen, i hvilken hon satt med Rosa och Bertel, rullade in på Stockholms gator. Då hon en stund hade betraktat alla dessa främmande människor, som hvimlade bredvid dem, denna mängd af hus och gator, som korsade hvarandra, slöt hon slutligen ögonen. Allt blef för henne ett plågsamt virrvarr, hvaraf hon led obeskrifligt. Hon var liksom rädd för att åter öppna ögonen. Först sedan de kommit utom tullen och stadslifvets buller hade tystnat, höjde hon åter blicken och då flög ett jublande leende öfver hennes ansigte... Hon åkte nu på den breda landsvägen, med skog och ängar på ömse sidor; det var den tysta, herrliga naturen som grep henne så underbart.

— O, jag minnes, — hviskade hon till sig sjelf, — jag minnes nu alltsammans... skogen, ängen, dalen, der jag så många gånger gick. Bertel, — hon lade sin hand på hans arm, — äro vi hemma snart?

— Ja, min älskade.

— Hvad jag skall bli lycklig... ack, hvad jag skall bli lycklig!

Sedan satt hon tyst hela vägen och smekte Rosa. Slutligen, då Drottningholm började synas, sade Bertel, att det nu icke skulle dröja länge förrän de voro vid målet. Guladis smålog och frågade, hvem som bodde i det vackra slottet. Rosa sade henne det och återförde allt större klarhet i hennes minne. Hon fäste hennes uppmärksamhet än på den ena, än på den andra tjusande utsigten, som öppnade sig under deras färd utefter Mälarens strand.

Ändtligen vek vagnen in på vägen till Ekebyhof. Bertel ville med beräkning ingenting säga; han ville se, om Guladis skulle igenkänna sitt forna hem. Och då vagnen stannade på gårdsplanen, der husets betjening i högtidsdrägt mottog dem, såg Guladis med förvåning omkring sig. Hon betraktade husets långa fönsterrader, skakade på hufvudet och lade handen begrundande öfver pannan.

Bertel lade hennes arm i sin och ledde henne in i salongen, densamma salong, der hon hade sutit så många aftnar med hans mor och väntat på honom. Guladis stannade midt på golfvet och lät sina blickar irra omkring på hvarje föremål.

— Bertel, — utbrast hon, — Bertel, jag känner igen mig! Jag är hemma... jag är på Ekebyhof, — och hon sjönk afdånad i sin makes armar.

SEXTONDE KAPITLET.

Hon blef beklämd, modlös och måste taga hela sin kraft till hjälp, för att ej blifva allt för mycket bedröfvad.

Vid det öppna fönstret satt Zela ensam och stödde kinden tankfullt mot handen. Hon blickade utåt den täcka trädgården, öfver hvilken afton-skuggorna just nu sänkte sig. Daggen hade samlat sig i droppar på blad och blommor och foglarne flögo förbi, uppsökande sina bon.

Hvad tänkte Zela på? Kunde det väl vara på något annat än Cyril? Han var ju hennes lifs enda glädje och hans kärlek hade försonat allt hvad hon

lidit. Hon genomflög i tankarne hela sin förflutna lefnad med alla dess både sorgliga och glada minnen. Mycket hade väl gått henne emot, men mycket af hvad hon utstått, hade hon ock, såsom de flesta människor, sjelf varit orsak till. Hvarför hade hon så obetänksamt kastat sig i Brunos armar och offrat allt för honom? Men allt detta var nu förbi och ingen ånger kunde göra det ogjordt. Lyckligare dagar, än dem hon nu upplefde, hade hon aldrig, innan Cyril blifvit född, kunnat drömma om. Hon måste prisa sin närvarande lott. Ty hvad kunde hon väl hoppas och önska mera, då Cyril var en så öm son, så kärleksfull mot henne och full af förtroende. Han hade redan i fyra år varit anställd hos det aktade engelska handelshuset och stigit allt högre i graderna. Den plats, han nu innehade, gaf honom ett anständigt uppehälle och han egde ljusa utsigter för framtiden.

Cyril hade anordnat åt sin moder och sig ett litet enkelt, men täckt hem, som, ju större hans inkomster blefvo, allt mera förskönades och försågs med så väl nyttiga föremål, som värdefulla konst-saker. Huru skulle icke detta en gång komma att glädja Irma, hans blifvande hustru!

Han hade således varit henne trogen? Ja, han älskade henne ännu lika högt som den stund, de sista gången voro tillsammans. *Ett* bekymrade honom dock mycket: hans moders afgjorda ovilja mot denna unga flicka, förutan hvilken han trodde sig icke kunna lefva. Han hoppades emellertid på, att hans mor en gång skulle komma att hålla af Irma, om icke förr, åtminstone sedan hon blifvit hans hustru. Han hade dock så litet som möjligt talat om henne, emedan modern alltid hade sökt att bringa hans tankar på ett annat ämne. Men detta hindrade honom icke att flitigt skriftvexla med sin trolofvade. I fyra år hade de nu icke sett hvarandra, icke talat med hvarandra annat än genom bref. Irma skref

varmt, glödande och ordade alltid vidt och bredt om sin trohet. Cyril förlitade sig på hennes försäkringar och gömde de kära brefven vid sitt hjerta.

Irma hade stannat kvar hos grefvinnan Lagerblad, som fortfarande vistades i Italien. Hon hade stannat hos den stackars sjuklingen, emedan denna hade lofvat att icke glömma henne i sitt testamente. Slutligen inträffade den stund, då grefvinnan aldrig mera lemnade sin bädd. Irma vakade tåligt, visade sig ständigt mild och vårdade den döende med den ömmaste tillgifvenhet. Men under allt detta kretsade hennes tankar omkring en enda fråga: huru mycket skall hon gifva mig af sina rikedomar?

Grefvinnan dog lugnt och, såsom det syntes, plågfritt. Hennes närmaste släktingar, en bror och en syster, hade infunnit sig för att öfvervara begrafningen eller, rättare sagdt, för att öfvervaka testamentets öppnande. Irma var närvarande, då det bröts och upplästes. Sedan släktingarne erhållit sin andel af det stora arvet, var återstoden anslagen till donationer åt vänner, tjenare och fattiga. På Irmas lott kom ett garnityr, mera vackert än dyrbart, en anständig penninggåfva, samt grefvinnans hela garderob, men intet årligt underhåll, som Irma hade hoppats, ingen hel liten förmögenhet, som hon allra minst hade drömt sig.

— Den otacksamma! — tänkte den stolta flickan, hvars vackra ansigte med de stora, strålande, svarta sammetsögonen icke förändrade en min.

Men då hon blifvit allena med sig sjelf, utbrast hon i en harmfulm gråt.

— Detta är således belöningen för fyra års tålmod och pina! — och hon kastade garnityret i väggen, så att några stenar sprungo löst.

Men hon lemnade dock hvarken garnityret kvar efter sig, eller den minsta spets af grefvinnans garderob, då hon begaf sig bort från den italienska villan.

Hon var snabb i sina tankar och utförde dem omedelbart. Hvart skulle hon taga vägen? Naturligtvis till Cyril. Hon reste genast till England, utan att ens förut skriva en rad. Och hon kom lyckligt fram till målet, öfverraskade den älskade och sade honom rent ut, att hon nu stod ensam i hela vida världen och att han nu finge skydda henne.

— Min älskade, min älskade, du gifter ju dig med mig! — utbrast hon och slog sina vackra armar omkring hans hals. — Du är ju rik och i den ålder, att du kan gifta dig?

Hvem kunde blifva mera förtjust än Cyril, då han fann sig så obeskrifligt älskad, att hon gjort denna långa resa ensamt för hans skull... för att få blifva hans hustru och få tillhöra honom för hela lifvet. Och hur vacker hade hon icke blifvit! Han kunde icke nog betrakta henne. Hon fängslade alla hans sinnen till sådan ytterlighet, att han kände sig liksom gripen af yrsel, der han satt med henne vid sin sida i det halfdunkla rummet innanför kontoret, dit hon blifvit införd. Han talade sakta, lidelsefullt, och tryckte hennes hand mot sitt öfversälla hjerta.

— Du säger, att allting gått bra för dig, Cyril, vi kunna ju då gifta oss?

— Ja, ja, Irma, bara du blir nöjd med det hem, jag anordnat åt dig.

— Hvarför skall jag inte bli nöjd med det? Du är ju rik, Cyril...

— Men dock inte så, att jag ej måste arbeta, — inföll han hastigt. — Ja, du säger sannt, då du kallar mig rik... jag rår ju om dig hel och hållen, — han slöt henne i sin famn och kysste henne ömt. — Men du får dock ej tro, att jag kan skaffa dig ett slott, hästar, ekipager, åtminstone inte i början af vårt äktenskap, men sedan, sedan, längre fram...

Irma kände sig en smula nedslagen, men var alltför klok för att visa det. Han var åtminstone icke fattig, tänkte hon, och hon slapp att tjena andra,

om hon gifte sig med honom. Dessutom talade han så säkert om en lycklig framtid, att hon måste tro på den.

— Låt mig nu föra dig till min mor, Irma! Hon måste taga vänligt emot dig . . . för min skull . . .

— Ja så, inte för min egen skull? Ack, Cyril, det kännes icke roligt att . . .

— Tyst, säg ingenting mera . . . hon skall älska dig, hon är så god i grunden och det beror så mycket på dig sjelf att vinna hennes tillgifvenhet.

Irma lade sin hand i hans och lofvade att göra allt hvad han ville. Derefter skaffade Cyril ett åkdon, i hvilket han satte sig bredvid den elegant klädda flickan.

Han hade öfver sommaren hyrt en liten villa straxt utom staden, så att han hvarje afton efter slutadt arbete kunde gå dit ut till sin mor, som merändels väntade honom utanför trädgårdsgrinden. Zela anade emellertid icke, att hennes son skulle denna afton komma tidigare än vanligt, och satt fördenskull stilla vid fönstret, icke ens gifvande akt på, att en vagn stannade i närheten af villan. En hög, tät hagtornshäck skymde alldeles landsvägen, så att hon icke kunde se, huru Cyril hjälpte den unga damen ur vagnen.

Ju närmare Cyril kom sitt hem, ju mera började han tänka på, huru hans mor skulle upptaga detta öfverraskande möte, och han öfverlade, om det icke vore skäl att först förbereda henne på, att han hade en kär gäst med sig. Uppriktig som han var, meddelade han Irma sin tanke. Hon instämde med honom och tänkte i tysthet, att hans mor då skulle nödgas taga emot henne vänligt.

Cyril införde Irma på en bakväg i huset och kom obemärkt med henne in i det lilla förmaket, der hon satte sig ned i soffan, väntande på att Cyril skulle komma tillbaka med sin mor, hvilken han gick att uppsöka. Hon såg sig omkring och kände

sig nedstämd öfver rummets enkla möblering. Var då icke Cyril så rik, som hon hade trott? Hon blef beklämd, modlös, och måste taga hela sin kraft till hjälp, för att ej blifva alltför bedröfvad. Ack, om hon hade vetat, huru mycket Cyril fått arbeta, spara och försaka för den minsta småsak, hon här såg! Och om hon hade vetat det, var hon då den flicka, som kunde uppskatta värdet deraf och för den skull älska honom ännu högre? Nej, Irma var en fåfäng, kall och hjertlös varelse, som hellre skulle kunna offra sin kärlek, än gifta sig med en fattig man. Ett stilla lif af arbete och omtanke var ej för henne; det skulle blifva henne allt för enformigt och hon skulle tråna bort af ledsnad. Hon kände det och suckade tungt.

— Är Cyril verkligen så fattig? — Hon gjorde sig denna fråga flera gånger. — Nej, han skulle då ha bedragit mig. Nej, han är inte fattig, han är endast sparsam för min skull, för att glädja mig så mycket mera sedan. Cyril älskar mig . . .

Ja, det blef just den stackars unge mannens olycka, att han älskade henne! Hon skulle förstöra hans lif . . . Hvarför hade Gud velat tillstädja sådant? Hvarför hade en högre makt begåfvat henne med denna tjusande skönhet, af hvilken kom så mycket ondt och så liten välsignelse? Hvarför? Det hör till lifvets mystér . . . en gång löses dess gåta.

SJUTTONDE KAPITLET.

Det var obestämda aningar om kommande olyckor...

Zela satt ännu qvar vid fönstret, då Cyril steg in i rummet. Han gick fram till modern och, läggande sin hand på hennes axel, böjde han sig ned och tryckte sina läppar mot hennes kind.

— Har du redan kommit hem? — frågade hon med glad förvåning. — Hvarför kommer du i afton tidigare än vanligt? — fortfor hon och räckte honom vänligt sin hand.

— Någonting oförmodadt har inträffat... detta är orsaken, att du ser mig här en timme förr än vanligt.

— Du gör mig riktigt nyfiken, men sätt dig inte midt i draget, Cyril; vi skola kanske stänga fönstret? — sade Zela med moderlig omsorg.

— Åh, tål du vid aftonluften, älskade mamma, så skadar den inte heller mig. Sitt stilla... vi sitta ju så bra här.

— Som du vill. Men kanske du är hungrig och straxt vill supera?

— Nej, nej, inte ännu. Jag vill i stället tala med dig, gifva dig ett förtroende...

Zela såg hastigt upp till honom, emedan tonen i hans röst öfverraskade henne. Den ljöd till hälften sorgsen och till hälften glädjefull. Hvilket förtroende ämnade han väl gifva henne?

— Hvad säger du derom, min mor, att min principal vill gifva bort sin dotter med mig? Han har yttrat detta åt en bekant, troligtvis för att denne skulle frambära det till mig och påskynda mitt frieri.

— På den saken behöfver du väl ej fundera länge, — svarade Zela, hvares ansigte ljusnade. — Jane är en bra flicka, väl uppfostrad, och genom ditt giftermål med henne kan du betrygga din framtid.

— Visserligen, men jag kan ej gifta mig utan kärlek. Jag beundrar Jane, jag högaktar henne, men jag älskar henne inte.

— Det var mycket ledsamt, Cyril, ty Jane skulle nog blifva en god hustru åt dig och min öfvertygelse är, att du en gång skulle komma att älska henne.

— Kanhända, om mitt hjerta vore fritt . . . Ack, min mor, det är för att säga dig, med *hvem* jag vill gifta mig, som jag nu kommit till dig.

— Cyril, kan det vara möjligt . . . nej, nej, du har inte kunnat ha någon hemlighet för mig, — och hon drog sig ifrån honom och betraktade honom med sorgsna blickar.

— Kärleken förleder oss till mången frestelse och gu'nås duka vi ofta under.

Zela suckade. Hon tänkte på sin egen kärlek till Bruno och gaf honom rätt i sitt hjerta.

— Du är mig för mycket kär, min son, att jag på något sätt skulle vilja klandra det goda val, du utan tvifvel gjort.

— Hur lycklig du gör mig! — Cyril böjde sig ned och kysste hennes hand. — Ack, jag visste nog det . . . jag visste nog, att din afvoghet mot henne skulle vända sig i kärlek för min skull.

— Om hvem talar du, Cyril? Känner jag din trolofvade och har du någon gång förr talat med mig om henne?

Zela syntes i första ögonblicket häpen, men i nästa sekund bleknade hon och ett uttryck af den djupaste smärta afspeglade sig i alla hennes drag. En plötslig aning hade gripit henne . . . en aning af den mest pinsamma beskaffenhet.

— Du menar väl inte . . . — stammade hon och stirrade på sonen.

— Jo, jag menar Irma, som jag under alla dessa år har älskat och varit trogen, — svarade Cyril med så mycket lugn som möjligt.

— Cyril, jag tänkte, att detta blott var ett barnsligt tycke, som skulle ha en snar öfvergång. Jag glädde mig deröfver... och nu kommer du och säger, att hon skall bli din hustru... du har då skriftvexlat med henne och hållit detta hemligt för mig?

— Förlåt mig för min kärleks skull! — Och Cyril sjönk ned och lade sitt hufvud i moderns knä.

Zela satt tyst. En tår rullade långsamt ned öfver hennes kind.

— Förlåt mig! — upprepade Cyril.

— Jag har ingenting att förlåta, jag skall endast bedja Gud, att han icke tager sin hand ifrån dig. Det står dig fritt att gifta dig med hvem du vill, men jag säger dig uppriktigt, Cyril, att den flicka, du har valt, inte är efter mitt tycke. Hon blir dig för dyrbar, ty hon skall aldrig trifvas i ditt enkla hem. Jag måste flytta ifrån er...

— Nej, nej, — afbröt Cyril, — jag gifter mig aldrig utan ditt samtycke, men utan Irma skall jag aldrig blifva lycklig, aldrig!

— Du är så ung ännu, min son, dröj åtminstone med ditt giftermål!

— Men Irma har kommit till mig, min mor, hon har kommit och sagt, att hon eger ingen annan i verlden än mig och att hon vill bli min hustru.

— Är Irma i England och har hon kommit till dig? — Zela blef bestört och kände en ännu större motvilja mot den unga flickan.

— Ja, hon har kommit hit och är nu här... derute i förmaket och väntar på, att du skall välkomna henne.

— Hon är djerf, — tänkte Zela, men uttalade icke sin tanke. — O, Gud, — tänkte hon vidare, — om jag kunde hålla af denna flicka, men jag kan det icke... en inre röst varnar mig för henne.

— Vill du, att hon skall stanna här, Cyril? —
frågade hon.

— Min önskan var först denna.

— Må hon då stanna här, tills att hon finner
en annan mera lämplig bostad.

— Min mor...

Han såg på henne med en blick, hvars djup
träffade det innersta af hennes själ. Hon förstod
hvad han led... hon hade ju sjelf en gång älskat
så varmt och innerligt.

— Cyril... låt Irma komma in och hon skall
få ett hem hos mig.

Cyril fann inga ord för att uttrycka sina känslor.
Han störtade ut för att uppsöka Irma, som otåligt
hade väntat honom och nu reste sig upp från
sin plats.

— Du ser så upprörd ut, — sade hon. — Jag
förstår, din mor har tagit illa upp min ankomst?

— Nej, Irma, men du får ej undra på, om hon
blef en smula öfverraskad. Hon vill välkomna dig...
var mild och vänlig mot henne.

Irma tyckte ej om denna uppmaning, men ytt-
rade dock ingenting, utan rynkade endast ögonbrynen.

Zela satt ännu qvar vid fönstret och blickade
upp mot himmelen, der stjernorna hade börjat sitt
tåg. En suck stal sig öfver hennes läppar... det
rörde sig så mycket inom henne, som hon icke kunde
redogöra för. Det var obestämda aningar om kom-
mande olyckor...

— Om jag blott kunde tro något godt om henne,
men jag kan det inte. Måhända är det orätt af mig,
men hur skall jag kunna aflägsna denna misstro ur
min själ?

Cyril hade kommit så tyst in med Irma, att Zela
ingenting hört.

— Min mor, Irma ber att få helsa dig.

Zela spratt till och såg nästan förskräckt mot

dörren. Men hon beherrskade sig ögonblickligt och steg upp, för att gå sin sons trolofvade till mötes. Irma kom emot henne med en ödmjuk min och sänkte sitt hufvud inför henne.

— Var välkommen, mitt barn, — sade Zela och kysste henne på pannan.

— Kanhända det icke var så alldeles rätt af mig, att uppsöka Cyril och bedja honom att taga mig i sitt beskydd, innan jag först hade meddelat mig med hans mor, — hviskade Irma.

— Hvad min son gör, gillar äfven jag, — svarade Zela och förde henne fram till soffan.

Cyril kände en gränslös tacksamhet mot sin mor, då han såg hennes välvilja, hennes grannlaghet och då han hörde henne säga, att hon ville blifva en mor för Irma. Han svor en helig ed i sitt hjerta, att aldrig göra denna moder någon sorg eller bedröfvelse.

Aftonen förflöt under gladt samspråk. Irma berättade, hvad hon hade upplefvat under de fyra år, hon vistats så långt ifrån Cyril. Hon förstod att väl lägga sina ord, och då dertill kom hennes utomordentliga skönhet, måste Zela erkänna inom sig, att Irma icke var någon vanlig flicka och att det icke var underligt, att Cyril var förälskad i henne.

Då Irma sedermera blef lemnad åt sig sjelf för att gå till hvila för natten, ställde hon sig framför spegeln och betraktade sitt fagra ansigte.

— Att jag är skön, det är åtminstone ingen inbillning, — sade hon. — Jag kunde lätt, om det vore tillfälle dertill, göra en långt större eröfring än Cyril... Jag älskar honom dock, jag känner det, och jag skulle aldrig vilja gifta mig med någon annan på jorden än honom! Men *om* han är fattig?... Jag måste hafva visshet derom, så att jag ej i en framtid kommer att ångra mig.

Hon lade sig i den mjuka bädden och som-

nade snart in. Hon drömde om rikedom och lycka, om glädje och blomsterdoft, och Cyril var med henne i allt detta rosenskimmer. Irma trodde på drömmar och denna dröm bebådade ju allt godt.

ADERTONDE KAPITLET.

Och sedan ställde hon sig framför spegeln och försjönk i åskådande af sina egna behag.

Irma hade föresatt sig att vinna Cyrils mor och det tycktes ock, som om hon skulle lyckas deri. Zela började få en helt annan föreställning om den unga flickan, som nu var sjelfva älskvärdheten och uppmärksamheten. Med en väl spelad undergifvenhet hade hon gått in på att ej uppträda offentligt såsom Cyrils trolofvade, utan vänta dermed ännu ett år.

— Det är ingenting hellre jag åstundar, — tänkte Irma, — ty på denna tid kan jag få klart för mig, om Cyril har någon förmögenhet eller ej.

Några veckor hade förflutit sedan Irmas ankomst till England. Det lugna hvardagslifvet i Cyrils hem behagade henne icke, ej heller det arbete, hvarmed hon sysselsatte sig och hvilket hon för skams skull hade begärt af Zela.

— Nej, det här blir alltför enformigt i längden, — utbrast hon en dag och kastade sömnen ifrån sig, sedan Zela i något husållsbestyr hade gått ut i köket. — Min blifvande svärmor må inte inbilla sig, att jag ämnar bli en slafvinna för att vara henne

till lags. Kommer jag bara en gång till väldet, så blir det *hon*, som skall dansa efter min pipa.

Hon steg upp och gick in i sitt lilla rum, som var beläget i slutet af våningen. Hon sköt rigeln för dörren och började derefter taga fram alla de granna klädningar, halsband, armband och ringar, som hon hade fått af grefvinnan Lagerblad. Med ett koketteri utan like draperade hon sig i blekgult silkesflor, slog ut sitt långa, glänsande, svarta hår öfver de nakna skuldrorna och stack sina små fötter i ett par hvita atlasskor, broderade med glittrande paljetter och med höga, spetsiga klackar. Och sedan ställde hon sig framför spegeln och försjönk i åskådande af sina egna behag.

— Jag är för skön för en fattig man, — sade hon och fäste en konstgjord blomma vid tinningen. — Men Cyril kan ej vara fattig... jag vill ej tro det, han skulle ju då ha fullkomligt bedragit mig.

Under det att detta försiggick i Irmans kammare, fick Zela besök af en ung dam, som hade kommit åkande till villan och som ämnade stanna der hela dagen. Det var Jane, dottern till Cyrils principal. Hon var en lång, smärt flicka, med allvarliga anletsdrag. Hennes blonda hår var enkelt struket bakom öronen och flätadt i nacken. Hela hennes klädsel vittnade om ett flärdlöst väsen, om blygsamhet och god smak.

Zela förde henne in i förmaket.

— Min goda Jane, — sade hon, — det var så längesedan jag såg dig... det är snart en hel månad sedan du sist var här!

Zela försökte att vara glad, ehuru hon kände en gränslös smärta öfver att Cyril ej kunde älska denna ädla, varmhjertade flicka. Hon önskade ej allenast detta äktenskap af ekonomiska skäl, utan äfven därför att hon var öfvertygad om, att Jane skulle bli en bra hustru åt hennes son.

— Jag kunde också säga detsamma om er,

tant, — svarade Jane. — Hvarför har ni icke varit hos oss på så länge? Pappa har frågat Cyril efter er och Cyril har svarat, att ni är upptagen af en ung dam, som ni fått i huset.

— Har Cyril talat om Irma? — inföll Zela med någon häftighet, ty hon var rädd, att han hade förrådt sina känslor; men då Jane stod der lika lugn och med de stora, kloka, grå ögonen stadigt blickade på henne, förstod hon, att han ingenting hade sagt. — Ja, det är sannt... jag har fått hit en ung dam, hvars bekantskap vi gjorde i Italien.

— Skall hon stanna här länge? — frågade Jane.

— Jag vet inte så noga... så länge kan det väl inte bli, — svarade Zela undvikande, som i det längsta ville dölja förhållandet mellan Irma och Cyril.

— Men hvarför har inte tant tagit den unga damen med sig till oss?

— Jag ville först presentera henne i mitt eget hem. Efter du önskar göra Irmas bekantskap, skall jag straxt gå efter henne. Du må tro, att hon är vacker, obeskrifligt vacker, — tillade hon, leende, och gick.

Det stack till i Janes hjerta. En vacker ungmö i daglig beröring med Cyril... skulle han kunna undgå frestelsen att bli förälskad i henne, tänkte Jane med svartsjuk ifver. Hon älskade honom, stackars flicka, älskade honom utan genkärlek, ja, utan det minsta hopp, ty Cyril hade hvarken i ord eller åthäfvor visat, att han för henne hyste några varmare känslor. Men hennes far hade öppet sagt henne, att han icke önskade någon annan till sin måg än Cyril och att den unge mannen helt säkert ej skulle förkasta ett sådant förslag, hvarigenom han hade sin framtida lycka i sina egna händer.

— Men om han ej älskar mig? — hade Jane invändt.

— Bah... kärleken kommer med tiden och dessutom är han för blygsam för att våga lyfta sina

ögon upp till sin principals dotter. Var lugn, Jane! Om inte han älskar dig nu, så lita på, att han kommer att göra det.

Jane suckade. Hon ville så gerna hoppas i det längsta.

Zela fann, då hon kom till Irmas rum, att dörren var stängd. Hon klappade på några gånger, innan Irma gaf henne något svar.

— Ack, snälla tant, vänta litet, jag håller på att profva . . .

— Håller du på att profva? Nå, men kära barn, du kan väl läsa upp för mig.

Irma kunde icke undgå att släppa in Cyrils mor, men hon kände, huru hennes kinder glödde, då Zela med förvåning såg sig omkring på de granna sakerna.

— Hvad betyder allt detta, Irma? — kunde Zela ej låta bli att fråga. — Du satt ju för en stund sedan och sydde . . .

— Jag erinrade mig, att det var några klädningar, som jag måste profva, för att sedan ändra dem, — svarade Irma och ref ihop alltsammans i en hög, den hon kastade på soffan.

— Siden, sammet, flor och spetsar! — utbrast Zela, häpen öfver alla dyrbarheter, Irma hade strött omkring på bord och stolar.

— Det är grefvinnan Lagerblads garderob, som jag fick ärfva. Alltsammans är så litet begagnadt, att jag med heder kan bära det, och ingen skall kunna ana, att det ej är nytt, bara jag får sy om det.

— Men, kära barn, ämnar du då nyttja all denna grannlåt?

— Ja visst, — svarade Irma och tog åter på sig sin vanliga dräkt.

Zela svarade ingenting, men tänkte på, hvilken grannlåtsdocka Cyril skulle få till hustru, och åt hvilken han aldrig i lifvet skulle kunna skaffa dylika kläder, så vida han ej blefve mycket rik. Från detta

ögonblick återvände hos Zela det gamla misstroendet till Irma och hennes fåfängliga väsen.

— Hon skall ruinera honom . . . denna flicka passar ej för Cyril, — och med tungt hjerta gick hon mot dörren, der hon vände sig om och sade: — Jag har främmande der nere, Irma, någon som jag ville presentera för dig. Det är en ung, älsklig flicka, som jag mycket värderar och högaktar.

— Hvem är hon? — frågade Irma nyfiket, medan hon fortsatte att kläda sig.

— Dottern till Cyrils principal, miss Jane.

— Ah! Nå, det skall bli roligt att få göra hennes bekantskap.

— Jag skulle önska, att ni blefve goda vänner. En bättre vän, än Jane, kan du aldrig få, Irma.

— Jag skall då försöka att vinna hennes tillgifvenhet.

Zela såg ej det drag af hån, som krökte Irmas läppar, då hon yttrade detta. Hon gick fram till den unga flickan och lade sin hand vänligt på hennes axel.

— Irma, — sade hon, — en sak vill jag bedja dig om: nämn ej, att du är trolofvad med Cyril. Låt Jane förblifva i okunnighet derom.

— Ja, — svarade Irma, som var på väg att fråga, om denna sak angick någon annan än henne; men hon teg af klokhet och beräkning.

— Ah, — utbrast hon, sedan Zela hade gått, — jag förstår . . . jag genomsådar dig, du ränkfulla qvinna. Det är Jane, du vill hafva till svärdotter, därför att hon är rik! Endast detta vore nog för mig att gifta mig med Cyril, blott för att trotsa dig och visa, att Janes alla rikedomar äro ett intet mot min skönhet.

Och med stolt uppburet hufvudet, strålande ögon och purprade kinder inträdde Irma i förmaket, der Jane steg upp och helsade henne.

Den blonda engelskan blef verkligt öfverraskad

af Irmas sydländskt yppiga fågning. Vål hade hon sett samma skönhet återgifven af utmärkte konstnärer, men aldrig i verkligheten. Den var rent af bländande, och Jane kände, huru hon liksom försvann i jernbredd med henne. Vore det väl underligt, om Cyril skulle förtrollas af den dagliga sammanvaron med en så förtjusande varelse? Jane kände en qväljande svartsjuka, som hon försökte att qväfva genom det vänliga och artiga sätt, hon antog mot Irma.

Irma mötte henne till en början med det stolta och afmätta väsen, som hon så väl förstod att begagna, då hon ville; men då Jane föreslog henne att komma och besöka sig i deras nyinredda sommarvilla och begynte tala om ridpartier utåt trakten, båtfärder och fester, som hennes far ofta tillställde för sin enda dotters skull, då ljusnade Irmas ansigte och hon blef idel älskvärdhet. Hon tackade Jane och lofvade att ofta komma till henne samt tillade, att de säkert skulle blifva de bästa vänner i världen, bara de blefve mera bekanta.

Zela hade gifvit akt på Irmas hastiga förändring och hon begrep skälet dertill. Hon förstod, att Irma älskade nöjen, för att få tillfälle att ståta med sina granna toaletter och lysa med sin utomordentliga skönhet. Passade hon verkligen till hustru åt en fattig man, som var beroende af sitt arbete och lefde på sin mödosamt förvärfvade lön? Nej, och Zela föresatte sig att uppriktigt säga det åt Irma, då de blefvo ensamma.

Ett tillfälle dertill erbjöd sig, då Jane reste hem.
— Hvad tyckte du om Jane? — frågade Zela och såg forskande på henne.

— Åh, jag vet just inte. Hon föreföll mig något fadd och i längden litet tråkig, — svarade Irma med en axelryckning.

— Men Jane är en god flicka och skall säkert göra den man lycklig, hvars hustru hon en gång blir.

— Känner tant henne då så noga?

— Ja, Irma, jag känner henne ända in i djupet af hennes hjerta, jag känner henne långt bättre än dig.

— Bättre än mig? — upprepade Irma och kände sig obehagligt berörd. — Det var väl starkt, — tilllade hon och försökte att le. — Det vill säga, — återtog hon efter en kort andhemtning, — att ni hellre skulle önska att få henne till svärdotter än mig?

— Får jag vara uppriktig? — Zela talade allvarsamt, utan den minsta skymt af glädthet.

— Jag älskar uppriktighet framför allt . . .

— Nå väl, då vill jag säga dig, Irma, att innan du kom hit, drömde jag om ingenting annat.

— Och nu är den drömmen slut?

— Ja, den är tyvärr slut.

— Det är således jag, som olyckligtvis kom och störde så många ljufva förhoppningar? — Irma böjde sig framåt med glödande kinder och kort andedrägt. — Det är således jag, som krossat den vackra byggnad, ni uppfört i eder moderliga omtänke?

— Inte du allenast; det vore orätt af mig att skjuta all skuld på dig ensam. Cyril har den största delen deri . . .

— Såå, ni ogillar er sons val? Säg då rent ut, att ni hellre vill ha Jane till sonhustru, än mig.

Irma sköt stolen häftigt från bordet och sprang upp från sin plats. Hennes blod kom i svallning, detta heta, lidelsefulla blod, som aldrig skulle förneka sitt ursprung och som alltid utmärker zigenar-racen. Hennes ögon gnistrade, hennes händer slöto sig hårdt tillsammans.

— O, Gud, — hennes läppar skälfdde, — är jag då en så usel varelse, att jag ej är värdig honom?

Zela utstötte ett anskri af smärta. Djupt nedslagen, gick hon fram till Irma och lindade sina armar omkring hennes hals.

— Irma, Irma, jag visste ej, att du så mycket älskade Cyril!

— Ack, hvarför skulle jag vara falsk emot honom?

— Emedan . . . ja, jag vet inte, men jag trodde, att du ej på något djupare sätt var fästad vid honom, att det blott var ett barnsligt tycke eller . . . ja, jag vet ej på hvad sätt jag förestälde mig din kärlek. Det var orätt af mig att tänka illa om dig . . .

— Ja, mycket orätt.

— Men du förlåter mig väl, Irma?

Irma svarade visserligen ja, men i sitt hjerta förlät hon icke.

— Sätt dig, Irma, och var lugn. Din häftighet skrämmer mig. Väl är jag sjelf mycket häftig och Cyril med, men det ligger i blodet hos oss.

— Från hvilka härstamma ni då? — frågade Irma och rodnade öfver sin egen hemliga slägtskap med zigenare.

— I en framtid skall du få veta det, inte nu; det är ej värdt att tala om och bringar ej heller någon välsignelse med sig.

Från den stunden anade Irma, att Zela och Cyril, liksom hon sjelf, voro af zigenarrace. Hon ville ej forska derefter, emedan hon sjelf ville dölja sin härkomst. Hon var baron Brandfelts fosterdotter. Kanske var hon på något sätt beslägtad med honom? Så lät hon åtminstone alla tro.

— Ni håller af Jane mera än mig! — utbrast hon misslynt och satte sig bredvid Zela.

— Jag skall hålla lika mycket af dig, Irma, ja, ännu mera, om du sjelf bara vill.

— Visst vill jag, att ni skall hålla af mig mest af alla.

— Irma, jag skall nu säga dig hvad jag bär på hjertat: jag fruktar, att du ej passar till hustru åt min son.

— Och hvarför? Emedan jag är fattig?

— Se så, blif nu ej häftig igen! Jag har föresatt mig att tala uppriktigt med dig och du har ju lofvat att höra mig.

— Tala, huru mycket ni vill, men kom ej och säg, att jag ej älskar Cyril.

— Jag tror nog, att du håller honom kär; men, Irma, är det därför sagdt, att ni skola blifva lyckliga som makar? Jag såg dina granna kläder och tänkte: när skall du bära dessa?

— Åh, det gifves nog tillfällen dertill.

— Men för en medellös flicka passar det ju inte att uppträda utstyrd som en grefvinna? Och då du blir Cyrils hustru, är det ännu mindre på sin plats.

— Och hvarför det?

— Emedan äfven han är fattig.

— Fattig?! — utbrast Irma och slog ihop händerna af förskräckelse. — Fattig . . . store Gud, det är då sannt, att han är fattig!

— Visste du ej det?

— Nej, man har bedragit mig; någon har sagt mig, att han var rik.

— Men Cyril har ju inte sjelf sagt detta?

— Nej, men han har låtit mig lefva i den tron.

— Det var mycket orätt af honom.

— Han har talat om en lycklig framtid, han har bedårat mig med fagra löften!

— Irma . . .

Zela böjde sig ned öfver den unga flickan, som lutade ansigtet i händerna och grät. Nu blef det klart för den arma modern, att Irma aldrig skulle ha blifvit hennes sons trolofvade, om hon ej hade inbillat sig, att han var rik; hon skulle aldrig ha uppsökt honom och aldrig suttit, der hon nu satt, och — Cyril skulle ha blifvit lycklig.

— Irma, — sade Zela och strök med handen vänligt öfver hennes hjessa. — Kärleken behöfver ingen rikedom . . . den har nog af sig sjelf allena.

— Jag älskar honom, det är sannt, — svarade Irma och höjde sitt hufvud, — men jag fruktar, jag afskyr fattigdomen.

— Cyril är ej så fattig, att han skall bringa

dig i elände. Ett enkelt hem kan han bereda dig, som du själf ser. Han har bedt dig hoppas på framtiden, Irma, gör det; ty hvem vet, hvad den kan föra med sig åt honom.

— Vore denna framtid blott redan här!

— Och hvarför det?

— Om Cyril en gång skulle blifva rik, då är det för sent...

— För sent?

— Ja, emedan jag då redan är gammal. Jag vill njuta af lifvet, medan jag är ung och älskar Cyril, utan alla pinsamma brödbekymmer... o, vårt lif skulle blifva ett paradiset!

— Du gör mig så ledsen, Irma. Du säger, att du älskar Cyril... ack, du älskar honom då ej med den rätta kärleken! Har jag ej då rätt: vore inte Jane en mera passande hustru åt honom?

— Återigen Jane! Nej aldrig, aldrig skall någon annan ega honom, än jag!

Svartsjukans demon uppreste sig i hennes hjerta och var så stark, att den öfverröstade allt annat.

— Nå väl, vi skola ej mera tala härom. Tiden må afgöra, hvad som kommer att ske. — Zela steg upp från sin plats och gjorde min af att gå ut, men Irma ropade henne tillbaka.

— Lofva, att ej tala om för Cyril hvad som blifvit sagdt oss emellan? — bad hon.

— Jag lofvar det. Men du skall då också lofva mig, att tänka litet mera på framtiden och egna dig mera åt arbete, än du gör. Sälj dina granna kläder, ty som Cyrils hustru kommer du aldrig att begagna dem.

Irma svarade ingenting, men det kämpade hårdt inom henne. Från den dagen uppstod ett spändt förhållande emellan den blifvande svärmodern och svärdottern.

NITTONDE KAPITLET.

**Öfver Cyrils fattigdom bekymrade
hon sig icke längre.**

Irma hade blifvit införd i Cyrils principals familj. Det hade händt för en vecka tillbaka, och ännu hade hon qvar ett lifligt minne af detta ofantliga nöje. Som hon rätt bra kunde tala engelska, tack vare den skickliga guvernant, hon haft i sina, fosterföräldrars hus, förstod hon att göra sig så älskvärd som möjligt. Hon hade uppträdt i en lysande toalett, som på det fördelaktigaste framhöll hennes ovanliga skönhet. Hennes uppträdande var icke den fattiga, beroende flickans, utan som om hon hade varit en rik arftagerska af börd. Naturligtvis hade hon blifvit mycket bemärkt och uppburen.

Cyril hade följt Irma med svartsjuka blickar och, då han for hem med henne, klagade han öfver, att hon hade varit likgiltig mot honom. Detta var likväl icke sannt. Irma hade med sin skarpa blick upptäckt, huru högt Jane älskade Cyril. Svartsjukan lät kärleken taga ut sin rätt, ty då Irma såg all denna lyx och rikedom omkring den unga engelskan, fruktade hon, att Cyril måhända skulle duka under för frestelsen och förskjuta henne för Janes skull. Men detta skulle aldrig få ske. Cyril skulle tillhöra henne och ingen annan. Irma omfattade alla tillfällen att göra sin makt gällande. Hennes egenkärlek var så stor, att hon grymt skulle ha lidit af att se någon annan göra henne företrädet stridigt. Öfver Cyrils fattigdom bekymrade hon sig icke längre. Någon hade sagt henne på den festliga tillställningen hos principalen, att Cyril hade de ljusaste utsigter

för framtiden, om han gifte sig med Jane, men att om han också icke gjorde det, skulle ingenting förändras i hans ställning, emedan han hade vunnit sin principals hela förtroende, och denne hade beslutit att om några år göra honom till sin kompanjon i den stora firman. Detta hade sagts åt Irma af en god vän i huset, en vän, som påstod sig ha mycket noga reda på förhållandena, och Irma trodde fullkomligt på hans ord. Hon gladde sig, hon jublade, ty log icke framtiden åter mot henne med de mest ljusa förhoppningar?

— Du är svartsjuk, Cyril, — hade Irma besvarat hans påstående, att hon varit likgiltig mot honom, — och likväl tänker jag på ingen annan än dig; men du sjelf och din egen mor vilja ju, att vår förbindelse skall hållas hemlig, hvarför vet jag inte.

— Min älskade moder har en så besynnerlig, att inte säga barnslig föreställning...

— Om mig? — ifyllde Irma. — Ja, men jag vet inte, om jag just vill kalla den för barnslig, jag vill hellre kalla den för något annat...

— Irma, — afbröt Cyril och fattade hennes hand, — då får ej tala i den tonen om min goda moder... Säg mig i stället, hvad den der doktor Bright talade om? Det tycktes mycket intressera dig.

— Han berättade för mig, att han har en nära anförvandt, hvilken är bosatt i Sverge och hvars arftagare han en gång torde blifva, eftersom denne inte har några barn. Doktorn är köttslig kusin till en grefve Runa, som jag några gånger sett och som bodde i den trakt, der jag vistades i min barndom. Denne grefve Runa har träffats af många olyckor. På ett högst besynnerligt sätt blef hans lilla dotter mördad, en händelse som gjorde hans unga grefvinna vansinnig, och sjelf blef han så svårt skadad under en jagt, att hans ena ben förlamades för hela lifvet. Jag såg honom mycket sällan, emedan han drog sig undan för hela världen och sina sorgliga minnen. Man sade mig,

att han i sin ungdom varit en lefnadsglad man, för mycket lefnadsglad kanske, och att han på sätt och vis blifvit straffad för sitt lättsinniga lefverne.

En dag skulle Irma få veta, att just den mans olycka, om hvilken hon talade, var förorsakad af hennes eget kött och blod — hennes mormor, och att hon sjelf var hans dotter.

— Och doktor Bright är så nära beslägtad med honom? — frågade Cyril.

— Ja, grefve Runas far och doktor Brights mor voro syskon. Hon hade i sin ungdom gift sig mot sina föräldrars vilja med en ofrälse man, engelsman och läkare, såsom sonen äfven blef. Följden var, att hon och hennes enda barn blefvo arflösa. Doktor Bright har en längre tid skriftvexlat med sin kusin, som vänligt besvarat alla hans bref, och nu hoppas han det bästa för sig och sin framtid.

— Och allt detta kunde doktor Bright gifva dig förtroende af efter endast några timmars bekantskap? Det var högst eget.

— Ah, hvarför det? Han tycktes visst inte hålla sina familjförhållanden hemliga; tvärtom talade han med ett slags skryt derom, ty grefve Runa är en rik och ansedd man.

— Jag har alltid funnit den der doktorn mycket besynnerlig, att inte säga något värre.

— Det är därför, att du är svartsjuk på honom, — svarade Irma och slog Cyril lätt på axeln med sin solfjäder.

— Svartsjuk på honom? Nej, Irma, han är den siste jag skulle kunna bli svartsjuk på.

— Och hvarför det?

— Emedan han först och främst är mycket ful...

— Ja, inte är han så vacker som du, Cyril; men han har något, som ovilkorligt tjusar och vinner ens sympatier.

— Du är den första unga dam, som jag har hört tala så. Tvärtom säga eljest alla, att han har nå-

got hemskt i hela sitt väsende, något diaboliskt, någonting som skrämmer dem...

— Ah ja, så tycka dessa fadda engelskor, men jag är inte en af dem.

Hela detta samtal erinrade sig nu Irma, der hon satt ensam i sitt rum, efter en nyss slutad, långvarig morgontoalett.

— Cyril är svartsjuk på doktor Bright, det hörde jag tydligt. Däraktige gosse, som tror, att jag skulle kunna älska någon annan i verlden än honom. Jag håller ännu mera af honom, sedan jag blef förvissad om, att han med tiden blir en rik man. Ack, hvilket hem vi skola få! Hvilka ståtliga ekipager jag skall ha, hvilka tjusande toaletter, hvilka smycken sedan...

Ett sakta klappande på dörren afbröt Irmas tysta monolog. Hon steg upp för att öppna, emedan hon alltid hade sin dörr stängd. Det var Cyrils mor, som inträdde.

— God morgon, mitt barn, — helsade hon vänligt som vanligt och kysste den unga flickan på kinden. — I dag tänker jag göra anspråk på din tid, — tillade hon.

— Skola vi till staden kanske? — frågade Irma gladt. — Ack, det skulle bli en välkommen förströelse, ty här är ändå bra ensligt och dödt.

— Tycker du det? Nej, jag skall inte fara till staden, jag har helt andra sysslor, som upptaga min tid, och jag skulle därför önska, att du deltog i hushållsbestyren.

— Jag... jag? — upprepade Irma och tog ett steg tillbaka af förvåning.

— Ja, visst bör du det, om du en gång skall bli en duglig matmor för ditt hus och dina tjenare.

— Då det kommer så långt, — svarade Irma djerft, — så ämnar jag visst inte befatta mig med något så tråkigt och simpelt som att springa i köket.

— Men huru skall det då gå, ty jag har ju nämnt för dig, att Cyril inte kan föra ett så präktigt

hus, som det, hvarom du drömmer? — svarade Zela med tillkämpadt lugn.

Irma, som hade vändt sig bort, vände sig nu hastigt om och fäste på Cyrils mor en blick, så full af öppet trots och blottad elakhet, att Zela ryste.

— Mig skrämmer ni inte mera med köket, min kära, blifvande svärmor, ty jag har nu reda på, huru det står till med Cyrils framtid. Någon, som är mycket väl underrättad, har anförtrott mig, att Cyril en gång skall bli kompanjon med sin principal.

— Lyssna inte till pratmakare, Irma, jag råder dig till det, — svarade Zela allvarsamt. — Jag måste säga dig, barn, att om din mening är att göra Cyril lycklig, så försök, att med allvar lägga bort din fåfänga. Bed till Gud, Irma, att han hjälper dig, — och Zela gick fram och lade sina händer sammanknäppta öfver Irmas arm.

— Ja, jag skall bedja Gud, att han befriar mig ifrån er, svarade Irma och sköt Zela tillbaka.

— Irma! — nu bröt det löst inom Zela och zigenarblodet började bränna i hennes ådror.

— Irma, tag dig tillvara! En gång brister mitt tålmod och då skall jag säga min son, hur illa hans trolofvade behandlar hans mor, då han inte ser och hör det.

— Han skall ej sätta tro till edra ord! — vågade Irma invända.

— Så långt har det ändock inte gått, att han tror sin mor fara med osanning. Hvad skall det bli, sedan du väl blir gift med Cyril? Nej, det skall aldrig ske, aldrig skall du bli hans hustru, det har jag nu klart för mig, och jag skall med alla mina krafter kämpa deremot!

— Försök! — svarade Irma med hånfullt lugn.

— Ja, och Gud skall bistå mig i striden. Irma, jag borde rätteligen inte tillåta dig att längre vistas under mitt tak, jag borde kanske säga: gå, du har länge nog stört min frid och mitt lugn, gå, innan

det är för sent! Men jag vill och skall inte göra det för Cyrils skull.

— Ah, genera er inte... jag skall gå. Cyril skall sedan få veta, att hans mor har visat mig på dörren, — och utan att vidare yttra ett ord, rusade hon ur rummet och sedan ur huset.

Zela häpnade öfver denna flickas vilda och ohyfsade uppförande. I första ögonblicket tänkte hon skynda efter henne och uppmana henne att stanna qvar; men vore icke detta att allt för mycket förödmjuka sig? Zela kände en gränslös smärta. Hon böjde ned sitt hufvud och grät bittert.

Irma syntes icke till på hela dagen. Kunde hon verkligen på ett så opassande sätt ha flytt från detta hem, som så kärleksfullt hade öppnat sin fristad för henne? Hvad skulle Cyril säga, då han kom, och huru skulle Zela förklara denna händelse? Hon hade alltid hittills dolt för honom Irmas häftiga och elaka sinnelag mot henne, men kunde hon äfven nu tåga? Nej, hon skulle ju då kasta en skugga på sig sjelf och väcka den misstanken hos sonen, att hennes antipati mot den blifvande svärdottern hade förmått henne till ett ovärdigt behandlingssätt.

Då Cyril denna afton anlände hem sednare än vanligt, kom ej Irma emot honom, glad och skämtande, utan hans mor ensam.

— Hvar är Irma? — blef naturligtvis hans första fråga.

— Jag vet inte, — svarade Zela. — Hon gick i morse i vredesmod bort från mig och jag fruktar, att hon aldrig mera kommer tillbaka.

— Och detta kan du säga mig så lugnt, min mor? Hvad har hänt... för guds skull säg mig, hvad som hänt? — och Cyril grep sin moder så hårdt om armarne, att hon uppgaf ett lätt rop af smärta. — Hvar är Irma? Min älskade, hvar är hon?

Zela försökte att beherrska sig och tala så lugnt som möjligt om hvad som hade förefallit mellan

henne och Irma. Hon sade Cyril rent ut, att denna flicka minst af alla passade till hustru åt honom, att hon sjelf var med hela sin själ emot detta äktenskap, som aldrig skulle kunna medföra någon lycka, och att, om han ej skiljde sig från Irma, skulle han i en framtid bittert få ångra sin svaghet.

— O, min mor, hur kan du tala så! Skulle jag väl kunna öfvergifva Irma? — han strök de svarta lockarne ur sin dödsbleka panna och kastade sitt hufvud stolt tillbaka. — Nej, aldrig skall detta ske, förr döden . . . förr skola hon och jag dö tillsammans! Hur grymt af dig att låta henne gå! Hvart skall hon taga vägen ensam och värnlös, som hon är?

— Irma är en klok flicka, som vet att reda sig. Då hennes ilska fått lägga sig litet, ställer hon det nog bra åt sig.

— Hennes ilska? Ack, mamma, hur stygg du blifvit! Hvarför skall du uttrycka dig så fult om henne? Jag har hört talas om, att mödrar äro svartsjuka om sina söner; du är just en af dem, men är det väl rätt? Älskar jag dig inte lika högt som förut! — han slog sin arm om moderns hals och tryckte henne intill sig. — Var försonlig för din ende sons skull! Jag tror, att Irma har förgått sig mot dig, jag tror det, men kan då ingenting förlåtas henne?

— Jag skulle förlåta allt, Cyril, allt, om jag blott kunde tro på en förbättring.

— Ah, I qvinnor, hvad I haten hvarandra! — och Cyril stötte sin mor våldsamt ifrån sig och störtade upp från sin plats.

— Cyril . . .

Så långt hade det då kommit med honom för denna flickas skull, att han kände liksom ett förakt för den, som gifvit honom lifvet, som vaggat honom på sina armar och som hade lidit så mycket för honom! Så kan kärleken förvandla hjertan och så mycket ondt kan en elak qvinna åstadkomma i verl-

den. Men Gud dömer och en räakenskapsdag kommer! Likväl var denna så oädla känsla af så kort varaktighet hos Cyril, att han ögonblicket derpå greps af en stickande ånger. Han gick hastigt fram till modern, böjde ett knä för henne och lade sitt hufvud i hennes sköte.

— Förlåt mig, dyra moder, — suckade han, — förlåt mig för min kärleks skull!

— Ja, för din kärleks skull förlåter jag dig, min son!

I den qvällen blef det ingenting mera yttradt mellan mor och son. Men då Cyril gick in i sitt rum, i akt och mening att sedan gå ut och söka rätt på Irma, sjönk modern på knä utanför hans dörr, för att invänta honom; men han kom icke, fast hon låg qvar der, tills dagen bräckte. Derunder tyckte hon sig höra en sakta hviskning; det var liksom tvänne röster hade talat, så lågt, så dämpadt, så klagande, men icke ett ord kunde hon förnimma.

— Det är Cyril som ensam klagar ut sin smärta, — tänkte hon. — Hur han suckar... o, att jag vågade gå in och trösta honom; men hans moders tröst är nu ingenting mera för honom. Herren bevare honom, bevare honom för Irma!

TJUGONDE KAPITLET.

Irma hade rätt — hon skulle segra.

Irma hade icke flytt längre än till den aflägsnaste delen af trädgården, der hon dolde sig bakom en tät buxbomshäck. Här sjönk hon ned på den mjuka gräsmattan, med föresats att sitta der

tills hon hörde bullret af den vagn, som förde hem Cyril. Vreden inom henne flammade ännu lika häftigt som då hon stod inför Zela. Hon hatade dödligt denna qvinna, som var mor åt hennes älskare. Detta hat hade egentligen uppstått, liksom hos alla dåliga menniskor, derigenom att hon funnit, att Zela genomskådade henne in i det innersta af hennes förvillade själ. Hon kunde icke med allt sitt inställsamma sätt dölja sina fel för Zelas skarpa, granskan- de blick.

— Hon vill inte, att jag skall gifta mig med Cyril, emedan hon vill ha den rika Jane till son- hustru, men *jag skall* blifva hans hustru, — och hon började plocka af bladen på en buske och fort- for dermed, under det att en mängd onda tankar kommo öfver henne.

Några timmar förflöto. Irma satt troget kvar på sin plats, såsom hon hade föresatt sig. Hela hennes inre var stadt i ett så våldsamt uppror, att hon kände hvarken hunger eller törst.

Plötsligt spratt hon till. Det var icke något ljud från den yttre verlden, som åstadkom denna rörelse hos henne; det var en ingivelse, som likt ljungelden slog blixtnabbt ned i hennes hjerna. Hon strök några gånger begrundande med handen öfver pannan. Ett leende af den mest besynnerliga art krusade hennes läppar.

— Ah, jag har funnit rätta sättet att qväsa hennes högmod, — hviskade hon. — Cyril måste gå in derpå, jag skall tvinga honom dertill med smek, joller och kyssar, och han skall inte kunna emotstå mig. Jag vill se, om älskarinnan inte kan komma längre med honom, än modern.

Hon kände sin makt och var derföre viss om segern. Den plan, hon nu rufvade öfver, skulle ut- föras i smyg och i hemlighet, någonting som full- komligt öfverensstämde med Irmas lynne. Hon läng- tade ifrigt efter det ögonblick, då hon skulle få höra

Cyril komma. Men han kom, såsom redan är nämndt, denna afton sednare än vanligt. Ändtligen var han hemma. Irma steg då sakta upp från sin plats, smög sig obemärkt tillbaka in i huset och kom lika obemärkt in i Cyrils rum. Hon ställde sig der vid ett blomsterbord och låtsades tankspridt leka med blommorna, medan alla hennes sinnen voro koncentrerade i ett enda: hörseln. Hon lyssnade och hörde spridda ord af Cyrils samtal med modern. Omsider kom han, blek, uppskakad och med förtviflan uttryckt i sitt ansigte. Han märkte i första ögonblicket icke Irma, som hastigt likt en skugga ljudlöst gled fram till dörren, den hon riglade. Hon var ensam med honom. Hon gick fram och slog sina armar omkring honom.

Cyril var nära att gifva upp ett rop, men Irma lade sin hand öfver hans läppar.

— Tyst, förråd mig ej! — hviskade hon och drog honom till den aflägsnaste delen af rummet. — Ack, Cyril, hvad jag har väntat på dig, hvad jag har längtat . . .

Han sade ingenting, men han blickade på henne med all denna passion, som hon hade uppväckt hos honom. Hon var så vacker just nu, så förtrollande, der hon behagfullt stod lutad mot honom. Hennes hår var alldeles upplöst och böljade långt ned öfver hennes midja och klädningsärmen hade af rörelsen vikit åt sidan och blottat hennes runda, plastiskt formade arm. Hvad hon var schön! Nej, han kunde ej motstå henne, som kom så helt och hållet och hängaf sig åt honom, som hviskade så förföriskt om evig trohet och aldrig slocknande kärlek. Han mera än älskade henne, han kände det nu, då hon hvilade mot hans bröst; han afgudade henne och hon var hela hans värld.

— Ack, Cyril, — hviskade hon med sakta oemotståndlig röst, — jag vet, att du inte skall visa mig bort från ditt hem, såsom din moder gjort. Hvert

skulle jag taga vägen? Jag har sutit i trädgården och inte vågat mig fram förr än du kom.

— Stackars min älskling, — svarade Cyril också hviskande. — Men detta skall aldrig vidare ske. Jag begriper inte min mor, hon som eljest är så god...

— Hon hatar mig, Cyril, emedan hon vill, att du skall gifta dig med miss Jane; hon har sagt mig det för länge sedan, fast jag ej velat tala om det för dig.

— Älskade moder, du är förblindad genom din stora kärlek för mig. Jag förstår din mening, — tänkte Cyril, under det han smekte Irma.

Han drog henne med sig bort till den lilla hörnsoffan, der de satte sig. Irma talade fortfarande lika sakta, nästan ohörbart, till honom, och under hela tiden hvilade hennes hufvud vid hans bröst. Han höll henne fast slutet med sina armar och gång på gång kysste han de hviskande läpparne.

Irma hade föresatt sig att helt och hållet tjusa honom, för att få honom att gå in på sin plan. Först nekade han, men sedan... ack, kunde han längre motstå hvad detta strålande ögonpar bad honom om! Och dessutom, det var ju hans egen lycka det gällde...

— Ja, Irma, må vi göra det, eftersom du så vill, och min mor skall nog förlåta oss detta lilla bedrägeri.

— Det är ju för hennes skull vi måste göra det, — svarade Irma. — Då hon en gång kommer och säger dig, att du ej får gifta dig med mig, att hon, på grund af sin moderliga myndighet, förbjuder dig det, då Cyril, då är det för sent...

— Ja, ja, då är det för sent, — upprepade han i ett rus af sällhet.

Kärleken till modern gällde nu intet mot kärleken till älskarinnan. Irma hade rätt — *hon skulle segra.*

Hvad som vidare talades mellan de båda förälskade, förblef en hemlighet mellan dem. Men då morgonen kom, inträdde Irma som vanligt i den lilla salen, der Zela och Cyril redan sutto. Zela förvånades, steg upp och sträckte ut sina båda händer mot henne.

— Barn, — sade hon rörd, — hvar har du varit? Inte var det min mening, att du skulle på sådant sätt lemna mig. Hvar har du varit i natt?

— I ert hem, — svarade Irma och slog ned ögonen. — Förlåt mig... jag var den felande, — tillade hon långsamt, med en blick på Cyril, som gaf henne en uppmuntrande nick.

Irma hade föresatt sig att riktigt förödmjuka sig sjelf, ty då skulle den plan, hon ihopspunnit, lättare kunna fullbordas.

— Jag förlåter dig af hjertat, — svarade Zela, som tänkte, att Cyril nog hade träffat Irma och sagt henne, huru orätt hon handlade mot hans mor.

Cyril måste sedermera säga sin moder sanningen, att han funnit Irma i sitt rum föregående afton och att de hela natten talat med hvarandra om bästa sättet att göra sin framtid lycklig. Cyril hade således icke varit ensam, såsom Zela trott; det var icke hans röst ensamt, som hade trängt fram till hennes lyssnande öra, der hon låg utanför hans dörr, det var äfven Irmas. Om hon hade vetat det... Irma hade blifvit liksom en pånyttfödd människa och Zela bad Gud i sitt hjerta, att det alltid måtte så fortfara. Hon var nu ödmjuk, mild och nästan helt och hållet undergifven Zelas vilja. Denna förändring slog emellertid öfver, så att Zela mången gång frestades att tro, det alltsammans var blott ett bedrägeri. Hur rätt hon hade, visste hon ej sjelf. Likväl förebrådde hon sig denna misstro och tillskref den människans syndiga benägenhet att alltid tro det värsta.

Efter en vecka började Irma klaga öfver en

smärta i handleden, som alldeles urståndsatte henne att deltaga i de husliga göromålen. Någon svullnad förmärktes icke, endast en mörkblå yta, som dag från dag blef allt större. Zela föreslog, att Irma skulle vända sig till doktor Bright, som ansågs för en skicklig läkare, men Irma afslog detta på det bestämdaste.

— Det blir nog bättre, — svarade hon med en obegriplig blick på Cyril, som rodnade likt en flicka.

— Gifve Gud, att du sade sannt! — yttrade Zela, som ingenting hade märkt, och lemnade kort derefter rummet.

— Du ser, huru lätt jag kan föra din mor bakom ljuset, — sade Irma under ett leende och gick fram till Cyril, som satt vid fönstret.

— Men handla vi också rätt, Irma, och skola vi icke en gång få ångra vårt bedrägeri?

— Inte jag åtminstone och, om du älskar mig, skall du alltid komma att prisa min uppfinningsförmåga. Huru vill du, att vi annars skola kunna tillsammans, utan alla misstankar, lemna ditt hem den der dagen?

— Du har rätt, Irma, — svarade han och kysste henne, — men vi kunna ju vänta . . .

— Hvad säger du? Skola vi vänta? Ah, då lär aldrig vår bröllopsdag inträffa! Cyril, du håller ej af mig så mycket som fordom; din mor eger bestämmt första rummet i ditt hjerta! — och hon vände sig bort och tryckte näsduken mot ögonen.

— Lilla toka, — Cyril drog henne ned i sitt knä, — du vet allt för väl, huru innerligt kär jag har dig, och att jag skulle dö den dagen jag inte fick ha dig hos mig.

— Så skall det vara, Cyril, — och Irma lutade sig ännu närmare intill honom och öfverhöljde honom med smekningar.

Zela såg visserligen, att Cyril hade blifvit tankfull och orolig på den aldra sista tiden, men hon

anade icke *hvarför*, utan hon tänkte, att han tro-
ligtvis kommit till besinning och funnit, att Irma
ingalunda passade för honom, ehuru han hade svårt
att bryta med henne. Någon misstanke om, att det
onda, Irma sade sig lida af i handleden, endast var
ett falskt spel af henne, kunde naturligtvis icke upp-
stå hos Zela. Hon hade ju sjelf sett den mörka
fläcken förstoras dag ifrån dag. Denna fläck hade
Irma behändigt målat på sin handled, som eljest
var fullkomligt frisk. Hon hade uttänkt denna
fint, för att en dag få följa Cyril till staden och,
såsom hon sade, rådfråga en derstädes boende skick-
lig läkare. Doktor Bright ville hon icke förtro sig
till, såsom Zela hade föreslagit. Hon hade hört
talas om en annan läkare vida skickligare, och hvar-
för skulle hon ej vända sig till den bäste af de två.

Den dagen, Cyril for med Irma till staden, fann
Zela honom mer än vanligt underlig till sinnet. Väl
försökte han vara munter och skämtsam, men hans
skratt blef tvunget, hans skämt allt för mycket sökt,
för att vara naturligt, och det låg en feberaktig oro
i alla hans rörelser. Irma deremot var sprittande
glad och, då hon kom ut ifrån sitt rum, var hon
iklädd en toalett, så dyrbar och vacker, att den rent
af förbländade. Hon var så skön, så stolt och förde
sig med ett sådant majestät, att hon ovilkorligt måste
hänföra och beundras. Var det då så underligt att
Cyril älskade henne? Han skyndade emot henne
och han nästan bar henne upp i vagnen, som straxt
derefter rullade bort.

Zela stod ute på sandplanen och såg dammet
efter vagnshjulen. Hon drog en lång och tung suck.
Hennes hjerta klappade våldsamt, en ångest kom
öfver henne, så stark, att hon måste sätta sig för
att ej digna till marken.

— Hon har honom helt och hållet i sitt våld!
— utbrast hon, snyftande.

Ja, Irma hade Cyril i sitt våld — hennes skönhet var den boja, hvarmed hon fångslade honom, och den var så stark, att han ej egde kraft att slita sönder den.

TJUGONDEFÖRSTA KAPITLET.

Detta gick ju icke längre an — hon
var ju icke längre fri...

Alltsedan den dagen, Irma sade sig ha varit hos läkaren i staden, blef hennes uppförande åter förändradt. Då Cyril var närvarande, visade hon hans mor en oklanderlig uppmärksamhet, men så fort han lemnade villan, återtog hon sitt vanliga despotiska sätt och bemötte Zela med ett så uppenbart förakt, att den stackars qvinnan kände sig djupt sårad och olycklig, ja, till och med hennes helsa började lida deraf. Likväl beklagade hon sig aldrig för sonen; detta var ju till intet gagn och skulle endast ha uppväckt bitterhet dem emellan.

Det led mot slutet af sommaren och Zela talade redan om, att det vore tid att flytta in till staden, men Cyril satte sig envist deremot, emedan Irma ville stanna qvar på landet så länge som möjligt. Hon talade nu icke längre om, att der var dödande tråkigt och ensligt, emedan hon hade funnit tusende förströelser i sällskap med miss Jane och dennas familj, som ännu bodde på sin sommarvillan ej långt derifrån och icke så snart ämnade återvända till staden.

Irma hade jemte Cyril blifvit ditbjuden på en

större middag. Dagen var vacker och solklar. Då Irma inträdde i salongen, der gästerna redan voro samlade, upptäckte hennes snabba ögon, att hon gjorde ett förträffligt intryck på en och hvar. Också visste hon väl, att hon var skön, med de högröda blommorna i håret, den hvita, släpande atlasroben med sina högröda rosetter och guldbroderier. Ingen kunde heller ana, att hon blott var en fattig, beroende flicka, och att den dyrbara klädningen, hvarmed hon ståtade, hade tillhört grefvinnan Lagerblads forna garderob.

Doktor Allen Bright var den som sist helsade henne. Det syntes, att han med flit hade väntat på att framträda, då hon icke var upptagen af någon annan. Och då det hände, satt hon och bläddrade i ett af de planschverk, som lågo framför henne på divansbordet. Det hade redan blifvit mörkt, så att gardinerna voro nedsläppta och ljusen tända. I det starka skenet af en kandelaber satt hon med hufvudet lutadt mot den smala, fina handen och låtsade, som vore hon fördjupad i betraktande af den uppslagna gravyren, ehuru hon i sjelfva verket icke var det. Hon tänkte endast på, om den ställning, hon intagit, var fördelaktigast för henne, och om just nu beundrande blickar hvilade på henne. Ja, det fanns en person, som aldrig tycktes kunna taga ögonen från hennes förtjusande, retande gestalt, en som redan hade dödligt förälskat sig i henne och som i tysthet svurit på att vinna hennes tycke. Det var Allen Bright, som nu nalkades och slog sig sakta ned på en lägre stol vid hennes sida.

— Vågar jag hoppas att blifva den lycklige, som får föra eder till bordet? — sade han artigt, men så tyst, som om han icke velat att någon skulle uppfånga hans ord.

Irma uppslog de sammetslena ögonlocken så hastigt, att de mörka pupillerna derunder blixtrade som flammor.

— Jag tackar er, — blef hennes svar, — jag är er mycket förbunden.

— Jag hade tänkt, — fortfor Allen med samma låga röst, — att göra er min uppvaktning, men jag vågade inte . . .

— Och hvarför vågade ni inte?

— Emedan jag fruktade att väcka svartsjuka hos en person, som . . .

— Ni menar Cyril?

Allen nickade stumt till jakande svar.

— Bry er inte om honom, jag kan försäkra er, att han inte skall bli svartsjuk på er, — log Irma.

— Vill ni inte tala svenska? Jag tyckte, att ni en gång nämnde, att er mor lärt er sitt modersmål.

— Jo, jag kan tala svenska och det är mig kärt att få tala med er på detta sköna språk. Älskar ni Cyril? — tillade han på svenska och så oväntadt, att Irma spratt till och rodnade.

— Ni rodnar . . . det är ett tillräckligt vittne mot er.

— Hvad betyder väl en flyktig rodnad? — svarade Irma, som icke ville för allt i världen, att doktorn skulle ana hennes hemlighet; hvarför, gjorde hon sig sjelf knappast reda för.

— Det står er naturligtvis fritt att älska hvem ni vill, — fortsatte Allen dystert, — men jag ville endast säga er, att han ingalunda kan bereda er den ställning i lifvet, för hvilken ni bäst passas.

Irma smålog. Hon visste ju, att Cyril en gång skulle bli rik, och därför brydde hon sig icke om att fästa sig vid Allens tal.

Middagen skulle börja. Allen förde Irma och Cyril Jane till bordet. Allt efter som man åt och drack, blefvo sinnena lifligare och konversationen glädtygare. Allen var idel uppmärksamhet mot Irma och berättade för henne på svenska, så att ingen skulle kunna förstå hvad han sade, huru han helt nyligen haft bref från sin kusin i Sverge, att denne

skrifvit mycket vänskapligt och bedt honom komma till sig och glömma deras föräldrars gnabb och osämja.

— Och ni reser? — frågade Irma.

— Ja, naturligtvis. Hvem kastar väl bort ett rikt arf? Min kusin har lofvat, att mig skall vederfaras all möjlig rättvisa. Hvad som rätteligen bort falla på min moders lott, vill han nu gifva mig. Och troligtvis kommer jag med min jernhelsa att öfverlefva Bertel, som säger sig hafva blifvit mycket sjuklig. Jag blir då äfven hans arftagare, förstår ni . . .

— Jag förstår, — inföll Irma och lade sin hand på hans arm, — ni är en lycklig man, herr doktor, och jag önskar er all möjlig sällhet af edra rikedomar.

— Likvisst fattas någonting i min lycka. — Allen såg ned i tallriken.

— Och det är? — frågade Irma med en smekande röst.

— Jag skall säga er det sedan . . . sedan middagen är förbi.

Middagen varade länge. Irma fann den ändlös, ty hon var mycket nyfiken att få del af doktors förtroende. En aning smög sig in i hennes själ, en aning, som på samma gång gladde och bedröfvade henne. Hennes blick halkade öfver bordet till Cyril och sedan tillbaka till Allen. Hon såg den stora skillnaden dem emellan. Hur skön, hur ädel syntes icke Cyril mot doktor Bright! Den sednare var en man af kort, muskulös växt, med starka skuldror, alldeles för stora och breda i förhållande till de nedre partierna af hans kropp. Hans ansigte skulle ha kallats för mycket fult, om han ej hade haft ett par sluga, blixtrande ögon, beskuggade af tätta, buskiga ögonbryn. Munnen, som jämte käken intog ett framstående rum, hade ett sinligt uttryck och bar ett ständigt leende på de korallröda, tjocka läpparne, men de blåhvita tänderna voro jemna och väl skötta.

Kinderna voro slätrakade, men en stark, blåsvart skäggbotten förlänade åt ansigtet ett mörker, som i hög grad missklädde. Och likväl fann Irma honom långt ifrån så afskräckande, som de flesta damer gjorde, ehuru hon hade att jemföra honom med Cyril, hvars mönstergilla skönhet kunde uthärda all kritik. Sådan är ofta qvinnan!

Ändtligen steg man upp från bordet. Allen blef snart skild från Irma, som han först sednare på aftonen återfann ensam i ett aflägsset hörnrum.

— Hvilken tur! — utbrast han och skyndade fram till henne.

Hon smålog, då hon räckte honom sin hand, den han vågade föra till sina läppar.

— Hvad fattas i er lycka? Ni lofvade ju att säga mig det? — sade Irma och lutade sig vårdslöst, men behagfullt, tillbaka mot divanens hörnkuddar.

— Och ni kan ej gissa det? — svarade han.

— Nej, huru skall jag kunna det.

Hon rodnade lätt och började att leka med sin solfjäder. Hon visste så väl, att han älskade henne, hon hörde det ömma tonfallet af hans röst, och hon såg det i hans lidelsefulla blickar; men det roade henne, såsom det roar många andra qvinnor, att locka fram en kärleksbekännelse från hans läppar, fastän det var för sent för henne att lyssna dertill, ty hon tillhörde ju Cyril...

— Det är *ni*, som fattas i min lycka, ni älskliga, förtrollande väsen, som intagit hela mitt hjerta! — hviskade han och sjönk på knä för henne. — Jag skall göra er lycklig, jag skall göra er rik, om ni vill bli min hustru! Följ mig till Sverge, i stället för att stanna här bland främlingar!

Han hade fått tag i hennes hand och han kände hennes varma fingrar darra emellan sina, han såg hennes ögon sluta sig för ett ögonblick tillsammans. Plötsligt slet hon sig lös från honom och störtade

upp från divanen. Detta gick ju icke an — hon var ju icke längre fri...

— Nej, nej! — utbrast hon och tillbakavisade hans hyllning. — Jag kan inte tillhöra er... det är för sent... tänk ej mera på mig...

— Ni älskar då Cyril? — Allens ögon gnistrade af svartsjuka.

— Ja, jag har lofvat honom...

— Ha! hvad kan han bereda er för lycka! — Allen steg upp och betraktade henne med medömkan. — Jag beklagar er, arma flicka, som gifvit honom ert löfte. Hvad eger han? Hvilket hem kan han väl bereda er mot hvad jag kan? Bryt med honom, och jag skall glömma, att ni någonsin tänkt på honom. — Han ville på nytt närma sig henne, men hon drog sig tillbaka.

— Nej, — sade hon, — nej, jag kan inte... det är för sent...

— Ske er vilja, men ångern skall komma en dag. Glöm då inte mig, och, om jag kan vara er till någon nytta, så skall jag ej underlåta det.

— Vi skiljas då som vänner? — Irma räckte fram sin hand.

— Ja, som vänner, — och han lemnade henne, som stannade kvar i kabinettet och länge begrundade den lefnadsställning, denne man hade kunnat gifva henne i jemförelse med Cyril.

— Jag skulle ha blifvit beslägtad med den rike grefve Runa, jag skulle ha blifvit en medlem af den högadliga familjen och jag skulle genast ha blifvit rik, om jag inte hade bundit mig vid Cyril, — tänkte hon med förtrytelse. — Jag får nu hoppas på framtiden... ah, att jag skulle ha så brådtom... jag borde ha väntat ännu en tid... nu kan det ej göras om intet...

Hon sjönk ned på divanen och grät. Men hon måste beherrska sig. Hastigt borttorkade hon därför tårarne och gick ut i de andra rummen, der åt-

skillige af gästerne hade samlat sig omkring spelborden. Hon fann Cyril upptagen af Jane, men hon gick icke fram till dem.

— Hur mycket jag än älskar honom, hade jag kunnat unna henne honom, — tänkte hon och betraktade dem på afstånd. — Hvad är kärleken, då man blir gammal? En flyktad dröm, som vi möjligtvis vilja lefva om, men som vi ofta le åt, då dere mot rikedomen skänker oss njutningar intill vårt sista andetag. Jag vill hellre bli rik, än älska lyckligt. Jag offrar hellre kärleken än rikedomen, om jag blott kunde, men det är för sent, för sent...

Allen Bright hade aflägsnat sig. Önskade väl Irma att åter träffa honom? Nej, hon ville ej ens höra hans namn uttalas.

TJUGONDEANDRA KAPITLET.

**Desto mera stärktes hon i sitt beslut
att följa Allen Bright.**

En vecka förflöt. Irma hade under denna tid varit mycket nyckfull, äfven mot Cyril. Hon var hvarken nöjd med sig sjelf, eller med honom, som dock så lätt hade gått in på hennes förslag. Hon önskade, att hvad som hade skett, varit ogjordt, men detta var ju omöjligt! Förgäfves slog hon bort tankarne på Allen Bright, som hade gjort henne ett så frestande anbud. Blefve än Cyril rik, så vore det ändock tvifvelaktigt, om han blefve så rik, som grefve Runas arftagare en gång skulle bli. Hon harmades på sig sjelf, därför att hon älskade Cyril.

Irma brukade alltid vänta Cyril vid grinden, då han om aftnarne återvände från staden till villan; men den afton, som nu var i fråga, brydde hon sig icke om att göra det. Hon promenerade i stället helt långsamt i trädgården. Det var alldeles mörkt. Ingen måne syntes till den qvällen, endast stjernorna blickade fram mellan brustna skyar.

Irma hade länge gått fram och tillbaka på sandgångarne, då hon plötsligt stannade och lyssnade med återhållen andedrägt. Hon hörde tvänne röster tala sakta, dämpadt, men oroligt och brådskande, och hon urskiljde tydligt, att dessa röster tillhörde Cyril och hans mor. Hon gissade, att de befunno sig i bersån bakom den höga häcken, der hon stod. Försigtigt drog hon klädningen åt sig, så att dess frasande ej skulle förråda henne, då hon gick öfver sandgången, för att ljudlöst sjunka ned i gräset och lyssna. Hon hade en skarp hörsel och intet ord gick således förloradt för henne, ehuru samtalet fördes lågmäldt, nästan hviskande.

— Var lugn, Cyril! Gud skall nog styra allt till det bästa, — hörde hon modern säga.

— Ack, mamma, det är ej för min skull jag känner mig så olycklig, det är för Irmas.

Endast en suck blef Zelas svar.

— Då min principal kom och bad att få ett enskildt samtal med mig, — fortfor Cyril, — kände jag en hastigt påkommande ångest, emedan jag anade, att en olycka skulle drabba mig.

— Var det då en så stor olycka, att han erbjöd dig sin enda dotters hand? Hon är inte allenast rik, Cyril, hon är en god och ädel flicka, — svarade Zela.

— Jag vet det, men jag måste afsäga mig den lycka, hennes far hade tillämnat mig. Jag sade honom, att jag var mycket tacksam för hans välvilja, men att jag måste afslå hans hedrande anbud, emedan jag redan var bunden på annat håll.

— Och om du inte hade varit det, min son, skulle du då ha samtyckt till din principals förslag?
— frågade modern sorgset.

— Ja, om jag inte hade älskat Irma så högt, som jag gör.

— Hon är din olycka, Cyril!

— Min olycka? Hvad säger du, älskade moder, skulle Irma vara min olycka? — återtog Cyril häftigt. — Nej, heldre lider jag fattigdomens alla försakelser med henne, än jag njuter rikedomens alla förmåner med Jane!

— Hur förblindad du är i din kärlek! — hörde Irma modern förebrående tillägga. — Du har kastat bort hela din framtida lycka för Irmas skull, men jag fruktar, att hon ej skall löna dig därför så, som hon borde.

— Tro inte allt för mycket ondt om henne, — bad Cyril. — Irma har ett godt hjerta och hon är mig mycket tillgifven. Då hon nu får veta, att jag mistat min förmånliga plats, därför att jag älskar henne så högt, skall hon, derom är jag öfvertygad, hålla mig dubbelt kär.

Irma fick sålunda veta, der hon låg med klappande hjerta och lyssnade, att Cyril hade blifvit afskedad af sin principal, derför att han afslagit anbudet af Janes hand. För Janes skull kunde han icke längre stanna i principalens hus. Han måste lemna sin plats. Irma hade blifvit djupt bedragen, ty hon hade icke hört Cyril med ett ord tala om något kompaniskap. Han hade tvärtom nämnt, att hans enda utsigt var att få plats som bokhållare i ett annat ansedt handelshus, dit han skulle vända sig redan följande morgon.

— Och jag blir således ingenting annat än en bokhållares hustru! — tänkte Irma, och tårar af förtrytelse och sviken väntan trängde fram i hennes ögon. — Nej, nej, jag går aldrig in derpå! Huru mycket jag än älskar dig, Cyril, men din fattigdom

vill jag inte dela! Hur man har narrat mig! — tillade hon i sina tankar och steg försigtigt upp. — Man sade mig, att Cyrils framtid var betryggad, att han skulle blifva rik, och nu är han afskedad likt en annan vanlig, simpel tjenare. Jag borde inte ha lyssnat till dumt prat, jag borde ha lydt hans mors råd, att inte tro allt hvad man sade mig. Min Gud, hvad skall jag göra? Jag kan inte, nej, jag kan inte stanna qvar under sådana förhållanden hos Cyril. Allen Bright . . .

Tanken på honom förskräckte henne visserligen till en början, men hon höll den likväl fast och ju mera hon föreställde sig, huru annorlunda det lif skulle blifva, som han hade erbjudit henne, i jämförelse med hvad Cyril kunde gifva, desto mera stärktes hon i sitt beslut att öfvergifva Cyril och följa Allen Bright.

— Må ske! Ingenting skall kunna upptäckas, ingenting, ty det har skett i all hemlighet, — och med denna lugnande tanke smög hon sig försigtigt bort ifrån häcken och ifrån huset.

Innan Cyril med sin mor åter inträdde under villans tak, var Irma redan borta. Hon hade medtagit så mycket af sin garderob, som kunde rymmas i en liten kappsäck, den hon sjelf bar i handen. Allt det öfriga lemnade hon efter sig huller om buller i sin kammare. Några rader hade hon hunnit skrifva och försegla i ett kuvert med utanskrift till Cyril. Detta bref bemärktes genast af honom, då han med sin mor, efter att förgäfves hafva väntat på Irma, gick in i hennes rum, hvars oordning förvånade dem på det högsta. Zela såg vid skenet från det ljus, hvilket hon höll upplyftadt i sin hand, huru Cyril bleknade och huru hans hand skälfde, då han ryckte brefvet till sig.

— Jag förstår inte, — sade hon, — hvart Irma har kunnat gå, utan att säga något till mig . . .

— Tyst! — afbröt Cyril. — Hon har kanske

begifvit sig ut på någon längre promenad, eller antagit någon oförmodad bjudning . . .

— Upplýser brefvet något derom?

— Jag har inte läst det ännu.

Cyril sjönk ned på en stol, men det var likasom han fruktat att bryta detta bref, som han höll mellan sina darrande fingrar, ty han lade det ifrån sig på bordet och började att borttorka den fram-brytande svetten ur sin panna.

— Hvarför ängslas du så mycket, Cyril? — frågade Zela och tog brefvet.

— Ängslas jag? Du misstager dig, min mor; Irma gör ingenting, hvaröfver jag behöfver oroa mig.

— Gifve Gud, att du sade sannt!

Cyril återtog brefvet och öppnade det med nervös häftighet. Zela stod bredvid och höll ljuset, så att han kunde läsa de, som det syntes, hoprafsade raderna:

»Min högt älskade Cyril!

Det är inte därför, att min kärlek till dig är lyktad, som jag lemnar ditt hem, ty du vet, att jag håller mycket af dig, och att minnet af vår lyckliga kärlek aldrig skall utplånas ur mitt hjerta. Jag flyr ditt hem, emedan jag fruktar fattigdomen som den största af alla olyckor och afskyr allt träget arbete. Jag rår ju ej för, att jag blifvit danad till något helt annat än en fattig mans hustru . . . Förlåt mig, Cyril, men jag trodde så blindt på, att din framtid skulle blifva en helt annan, än hvad den blir! Jag har lyssnat till ditt och din mors samtal i bersån och jag fattade genast mitt beslut att aflägsna mig . . . Jag vet, att jag dermed gör din mor en synnerlig glädje, och det bör ju alltid vara någon tröst i din stora sorg.

Sök ej efter mig, ty du skall aldrig återfinna
Irma».

Zela beherrskade sin rörelse och satte lugnt ljusstaken på bordet. Derpå tog hon sin sons huf-

vud ömt smekande i sina händer och såg honom i ansigtet. Evige Gud, hur blekt det hade blifvit! Om döden hade satt sin stämpel derpå, kunde det ej haft ett mera förskräckande utseende. Ögonen stirrade själlösa och glasartade mot henne, och de bleka, skälvande läpparne utstötte några oartikulerade ljud. Så slötos ögonlocken och hufvudet föll tillbaka, liksom på en död.

— Cyril! Cyril! — ropade modern i sitt hjertas ångest.

Men Cyril hörde ingenting. Han hade mistat medvetandet och det dröjde en lång stund, innan han åter uppslog ögonen.

— Min mor, — stammade han.

— Min son, min ende, älskade son! — utbrast Zela i tårar. — Försök att vara en man... Jag varnade ju dig för henne...

— O, att jag hade lydt dina råd, moder! — och han grät och tårarne gånv honom lisa och räddade honom från det, som var värre, vansinne eller en förfärlig sjukdom. — Jag trodde på henne, som på en af Guds englar, — snyftade han.

— Slaget må väl kännas hårdt, Cyril, men svedan deraf skall nog gå öfver och då, då, min son, skall du omsider blifva lycklig. Tacka Gud, att hon lemnade dig, innan det var för sent.

— För sent? Hvad menar du dermed, moder? — och han stirrade häpen på henne i sin glömska af att hon ingenting visste.

— Jag menar, att det hade varit grufligare, om hon varit din hustru.

— Min hustru! — Cyril störtade upp, slog sig med båda händerna för pannan och utbrast i ett konvulsiviskt skratt. — Min hustru, — upprepade han, — ja, det var rätt, du vet inte, att Irma är min hustru!

— Är hon din hustru? — Det blef nu Zelas

tur att blekna. — Sorgen har rubbat ditt förstånd, Cyril, när skulle väl Irma ha blifvit din hustru?

— Du skall få bevis på, att jag talat sanning, — svarade Cyril häftigt. — Du skall följa mig till den prest, som i hemlighet, med blott klockaren och kyrkovaktaren till vittnen, har sammanvigt oss. Det hände samma dag Irma skulle rådfråga läkaren om det onda, hon sade sig ha fått i handleden. Min mor, du vet ej, huru osannt detta var! Det onda var endast en tillställning af henne, för att utan misstankar af dig kunna följa mig till staden.

— Min gud, min gud! — utbrast Zela. — Och du, Cyril, du lät locka dig af henne att bedraga din mor?

— Ja, jag begick den synden och Gud har nu straffat mig!

— Din hustru! — upprepade Zela. — Jag kan ej fatta det. Kunna sådana lagar existera, att en man så hemligt kan gifta sig med en qvinna utan sina anhörigas vetskap?

— Ja, tyvärr, kan detta ske.

— Men, — återtog Cyril och höjde stolt sin bleka panna, — Irma skall ej trotsa mig. Hon är min hustru och vår vigselattest bär jag på mig. Jag skall finna henne, om hon ock dolt sig i verdens yttersta vrå, och ve henne då...

Cyril beredde sig att genast gå och söka upp Irma, ty hon hade väl icke ännu kunnat hinna så långt; men hans mor bad honom, bad på sina knän, att han icke skulle öfvergifva henne för en trolös qvinnas skull, att han åtminstone skulle stanna hos henne ännu några dagar, tills hans sinnen hunnit att lugna sig. Och Cyril kunde ej motstå hennes böner, denna mor, som han gjort så mycken sorg.

På tredje dagen efter Irmas flykt fann han likväl hennes spår. Hans beslut att förfölja henne var oryggligt. Hon var hans hustru och hon hade af fri vilja blifvit det. Han skulle fasthålla sin rätt

öfver henne . . . honom tillhörde hon och hon skulle få erfara det! Hittills hade han varit vekhjertad, eftergifven och för mycket svag, för att vara en man; men alla dessa qvinliga egenskaper voro nu med ens försvunna. Zigenarblodet hos honom började att göra sig gällande. Zela såg det med förskräckelse och invigde honom i sin egen sorgliga lefnadshistoria. Han fick således veta, att hans far var en zigenare, som öfvergifvit modern; men hvad han icke visste, var, att hon hade öfvergifvits i sitt elände för den qvinnas skull, som hade födt Irma till verlden.

TJUGONDETREDJE KAPITLET.

Likt Judas hade hon nu sålt sig.

Ungefär samtidigt med att Irma öfvergaf sitt hem och till fots vandrade den korta vägen till staden, återvände Allen Bright från ett gladt samqväm. Då han kom in i sina rum, gick han icke straxt till sängs, utan satte sig beqvämt i en länstol för att röka en pipa. Derunder tänkte han uteslutande på den qvinna, som under sista tiden oupphörligt upptagit hans tankar. Han älskade henne sannt och uppriktigt, och hennes utomordentliga skönhet hade gjort på honom ett så starkt intryck, att årtal skulle gå om, innan hennes bild hann fullkomligt förblekna i hans hjerta. Det grämde honom bittert, att han fått ett afslag på sitt frieri till henne, men han öfverlemnade sig icke därför åt sorg och förtviflan, som om all lycka för honom numera varit förbi i verlden. Han sökte tvärtom tröst i vexlande för-

ströelser, skötte sitt kall som läkare ifrigare än någonsin och kom på sådant sätt åter i jemnvigt med sig sjelf, men att glömma Irma var honom dock omöjligt. Bilden af hennes mörka, fagra ansigte stod oupphörligt för hans inre syn. Och dessa ögon sedan, med sitt outgrundliga, strålande djup, dessa leende, förföriska läppar och hela denna herrliga gestalt, så formfulländad, mjuk och smidig i sina rörelser!

— Hon vore en passande hustru åt mig, — mumlade han och strök med handen öfver ögonen. — Ack, att hon inte hade låtit bedåra sig af Cyril, denne pojke, som ingenting eger, ingenting är och måhända ingenting blir annat än en tjenare. Om hon kom till mig och sade, att hon ångrat sin dårskap och eftersinnat, huru olika hennes framtid skulle kunna blifva vid min sida, tror jag, att jag till och med skulle kunna glömma, att Cyril först kysst hennes läppar och talat kärlek med henne. Irma, Irma...

Han upprepade hennes namn några gånger och, då pipan slocknade, lade han den ifrån sig och försjönk i ett drömmande tillstånd. Timmar förgingo. Plötsligt spratt han till. En ringklocka ljöd gällt igenom våningen. Det var denna klocka, som plägade kalla läkaren till något oförmodadt sjukbesök. Några ögonblick derefter inträdde Allen Brights betjent, som förvånades öfver att se husbonden ännu uppe och vaken.

— Herr doktor, ett fruntimmer vill nödvändigt träffa er nu genast.

— Ett fruntimmer? — upprepade Allen. — Det är väl något sjukbud; men hvarför har hon ej sagt sitt ärende åt dig?

— Hon vill det ej, utan envisas att få tala vid er allena.

— En besynnerlig tid hon valt, den damen, det är ju midt i natten. Släpp in henne då, det är kanske för någon döende hon vill påkalla min hjälp.

Några minuter derefter sväfvade en beslöjad dam öfver tröskeln och stannade midt på golfvet framför Allen. Först då betjenten stängt dörren efter sig, kastade hon den täta slöjan tillbaka från sitt ansigte. Hon stod midt i det matta skenet från lampan, hvars veke var blott till hälften uppskrufvad. Allen hade känt igen henne i första ögonblicket.

— Irma! — utbrast han i högsta förvåning.

— Ja, det är Irma, som är nog djerf att uppsöka er, Allen, — svarade hon med darrande röst och en blyg, beslöjad blick.

— Hvad har händt? Är någon sjuk hemma hos er? Sätt er, ni ser så bedröfvad och medtagen ut.

— Han sköt fram en stol åt henne, i hvilken hon sjönk ned uttröttad och med sken af djup bedröfvelse.

— Nej, de äro friska, men jag har öfvergifvit ett hem, der jag aldrig kunnat trifvas från första ögonblicket jag kom dit. O, Allen, att jag vågade tala öppet med er, att ni kunde förstå mig och ej ville döma så strängt, det steg, jag tagit; men jag blyges, jag blyges, — och hon dolde ansigtet i sina händer och snyftade sakta.

— Jag sade ju en gång, att jag var er bäste vän, Irma, och att, om ni behöfde hjälp, skulle ni blott vända er till mig. Det är rätt, att ni gjort det, gif mig nu ert förtroende och ni skall ej ångra det.

Irma upplyfte sitt hufvud och fäste på honom en blick, lågande af tacksamhet.

— Jag sade er, att jag gifvit Cyril mitt löfte att blifva hans hustru, — började hon med ett väl speladt uttryck af blygsamhet och oskuld, — men hvad jag inte nämnde, var, att detta löfte aldrig varit förestafvad af mitt hjerta, utan att blott hans enträgna kärlek aftvingat mig det. Jag hade medlidande med honom och tänkte uppoffra mig, men hans mor, som hatar mig, lade sig alltid emellan

oss, emedan hon önskar den rika miss Jane till svärdotter. Jag kom i afton händelsevis att åhöra ett samtal emellan mor och son, och af detta fick jag veta, hur fattig Cyril är, huru mycket jag en gång skulle komma att kosta honom, då vi blefve man och hustru. Undra då inte på, att jag bröt min boja och . . . flydde till er, Allen, som säkert kan gifva mig ett skydd. O, jag är djupt olycklig! Jag är ensam och värnlös i verlden, — tillade hon med tvänne klara tårar, hvilka långsamt droppade ned på hennes sammanknäppta händer.

— Endast på *ett* sätt, Irma, kan jag beskydda er, — svarade Allen, rörd och förtjust öfver det ljufva förtroende, hon gifvit honom.

— Säg det, jag ber, Allen, säg mig det!

— Att ni blir min hustru, — han tog hennes båda händer och tryckte dem ömt.

— Jag kan inte neka er det, emedan jag alltid hållit af er, Allen, ehuru jag ej förr vågat säga det, därför att mitt löfte band mig vid Cyril.

— Frukta ingenting vidare af honom, det är nu min rättighet att beskydda dig, Irma, — och han föll på knä och lade sitt hufvud mot hennes bröst.

Han såg in i hennes dunkla ögon och hon kände, huru häftigt hans hjerta klappade. Hon böjde sig ned till honom och de kysste hvarandra. Derunder kände hon skillnaden att tillhöra Cyril, ty honom älskade hon verkligt, men likt Judas hade hon nu sålt sig. Hon var förlorad, men hvad betydde det, då rikedomen skulle ersätta hvad hon offrat.

— Jag vänder aldrig tillbaka till Cyrils hem, — fortsatte Irma, — jag har för alltid lemnat det.

— Ja, för alltid, dyraste, — inföll Allen.

— Jag stannar hos dig . . .

— Vi skola gifta oss redan i morgon . . .

— Nej, Allen, — afbröt Irma häftigt, — inte så hastigt skola vi gå tillväga. — Hon talade med

ångest och hennes kinder miste all sin färg. — Jag tänkte, att du skulle vilja lyssna till mitt förslag.

— Din vilja är min lag.

— Välan, då skola vi inte gifta oss i England, utan i Sverge, dit du sagt, att du med det aldra snaraste ämnar resa. Jag följer dig i hemlighet, Allen... du vill ju det?

— Skulle jag ej vilja det! Det blir min högsta lycka, min älskade; men hvarför kunna vi ej gifta oss här, i stället för att du i smyg skall följa mig?

Det var för honom en gåta, hvarför Irma enväldades att ej låta viga sig offentligt vid honom, innan de anträdde resan till Sverge. Men Irma bäfvade för detta förslag, ty hon var ju redan Cyrils lagliga hustru. Hon inbillade sig, att Cyrils stolthet skulle förbjuda honom att resa efter henne och göra sina rättigheter gällande. Detta giftermål hade skett i hemlighet och var således fullkomligt obekant. Kom hon bara till Sverge, trodde hon sig vara trygg och tänkte, att någon upptäckt af hennes och Cyrils äktenskap sedan aldrig vore att befara.

— Cyril är mycket svartsjuk, — sade hon till Allen, — och han skall bli ursinnig, då han upptäckt, att jag för alltid öfvergifvit honom. Han skall förfölja mig, Allen, han skall hämnas och han skall förbittra hela mitt lif. Rädda mig från honom, o, jag besvär dig! Låt mig få resa med dig och jag är frälsad.

— Som du vill, Irma, — och han kysste henne innerligt.

Irma doldes af Allen Bright så hemligt som möjligt i hans hus. Under de två följande dagarne ordnade han sina affärer och gjorde sig redo till resan, hvilken skedde redan tredje dagen efter Irmas flykt från Cyrils hem. Allen Bright inbillade sig under färden, att ingen hade den minsta kännedom om, att Irma följde honom till Sverge, och fröjdade sig öfver, huru väl han hade lyckats att obemärkt få henne

med sig; men han misstog sig. Hans egen betjent hade på ett fiffigt sätt, genom att lyssna och spionera, fått reda på hela deras förhållande, och som Allen lemnade honom qvar i England, emedan han icke ville hafva någon tjenare med sig på resan, blef snart hela hemligheten röjd och utspridd af denne. Cyril hade träffat honom och sålunda fått under rättelse om hans husbondes affärd.

— Ni ser ju helt nedstämd ut öfver, att ni ej fått följa honom, — sade Cyril vänligt.

— Åh, inte sörjer jag just öfver att ej längre få tjena hos honom, ty han var en ganska svår herre att tillfredsställa; men det grämer mig, att hans älskarinna fick företrädet framför mig . . . det är för hennes skull jag nu står utan tjänst, ty hade hon ej funnits, så hade jag nu varit på väg till Sverige.

— Hans älskarinna? — upprepade Cyril, förvånad. — Hade doktor Bright en sådan? Jag har aldrig hört talas derom.

— Nej, hon kom alltför hastigt, för att ni skulle kunna veta det, och ändå borde ni väl vara den, som först haft kunskap derom, emedan ni känner henne mycket väl.

— *Jag*, känner jag henne? — svarade Cyril med en drömmandes röst, ty hans själ greps af en ohygglig aning, som kom hans pulsar att stanna.

— Den unga, vackra damen, som vistades hos er mor, har ju rest bort med min husbonde? Kan ni vara okunnig derom?

— Irma? — stönade Cyril.

— Jag tror, han kallade henne så, — fortfor betjenten, som ej egde någon aning om, i hvilket förhållande Cyril stod till henne. — För Guds skull, hvad går åt er, är ni sjuk? — tillade han derpå hastigt.

— Nej. — Cyril gjorde en afvärjande rörelse

med handen, — jag mår fullkomligt väl, — och han raglade bort som en drucken.

— Det var således för *hans* skull, eller rättare för hans rikedomars skull, hon öfvergaf mig! O, du fåfänga, falska varelse, du skall dyrt få betala mig din otrohet! Du tror kanske, att jag ej skall uppsöka dig, men du bedrager dig. Min arm skall nå dig, likasom min hämnd. Till Sverge! Min mor är född i detta land och kan dess språk, hon skall följa mig. Jag skall uppsöka grefve Runa på Ekebyhof; jag har ett godt minne och erinrar mig, att detta var namnet på Brights släkting. Få se, sedan, hur långt du skall komma med din nedriga plan!

Det dröjde en hel månad, innan Cyril kunde begifva sig af på sin resa. Han hade åtskilliga affärer att ordna och skulder att betala, innan han kunde lemna England. Hans mor, som insåg, att ingen makt kunde förmå honom att stanna qvar och lefva ett lugnt och lyckligt lif, beslöt att följa honom. Hon hade tagit ett rörande afsked af Jane, som bad till Gud, att aldrig mera få återse Cyril, ty hur skulle annars hennes djupa hjertesår någonsin kunna helas af den allmäktige läkaren, tiden?

TJUGONDEFJERDE KAPITLET.

Hon tänkte icke på, att den allvetande
Guden hade reda på alla hennes
onda gerningar, på hennes
minsta tanke.

Den korta, herrliga tid, som vi kalla sommaren, var alldeles förbi och det var redan ett långt stycke fram på hösten. Det gröna, mjuka gräset hade för länge sedan gulnat, vissnat och förhärjats af de kalla frostnätterna. Af de ljufligt doftande blommorna fanns ingenting annat qvar än de förtorkade stänglarne eller de fina rötterna, djupt inbäddade i mossan, hvilken nu var hård och förfrusen. Björkens långa, gungande grenar voro nästan alldeles kala, blott ett och annat blad satt qvar, bleknadt och skälfvande. Men furuskogen prunkade i samma friska grönska; stolte reste sig de höge tallarne, vaggande sina krönor lika majestätiskt för den kalla isiga nordan, som för de varma sommarvindarne.

På den breda landsvägen, som sträckte sig utmed skogskanten, gick en gammal, lutande qvinna, stödd på en tjock knölpåk. Hennes ansigte var vederstyggligt fult med sina insjunkna, svarta ögon och sin tandlösa breda mun. I tusen veck och skrynklor låg den förtorkade, brungula huden liksom fastklistrad öfver det magra ansigtets framstående knotor. Ett snöhvitt, stripigt hår stack fram under den stora brokiga halsduken, som var knuten under hakan, och hennes hand, som kramade hårdt om knölpåken, erinrade om handen på ett lik, hvilket i veckor legat i en murad grift. Hvarje sena, hvarje knota var fullkomligt synlig och under det skrumpna

skinnet framsvällde de svarta ådrorna likt långa, ringlande maskar.

Denna qvinna var Hjulan, den gamla, elaka, hämndlystna taterskan, mycket åldrad under de sist förflutna åren, men lika full af ondska och förhärdad i sitt hjerta som förr. Då hon hade upptäckt, att Rosa varit nog modig att rymma ifrån henne, hade hennes ilska öfvergått till verkligt raseri; men hon hade likväl ej vågat göra något för att få rätt på den unga flickan, ty hon kunde ju icke gifva något tillfredsställande svar på den frågan, som ovilkorligt skulle komma att framställas till henne, af hvem hon hade mottagit Rosa som fosterdotter. Och Rosa hade nu sjelf kommit till de år, då hon kunde ställa Hjulan till ansvar för det nedriga behandlingssätt, hon allt ifrån första stund hade fått röna af sin så kallade fostermoder. Rosa skulle kanske öppet anklaga henne, och Hjulan måste derföre hålla sig stilla. Hennes onda stämplingar, att uppfostra Bertel Runas dotter till en dålig och förkastlig varelse, ginge således om intet.

Men hvar fanns Rosa? Till hvilken hade hon tagit sin tillflykt? En lång tid forskade hon i hemlighet förgäfves derefter, till dess hon slutligen fick reda på, att försynen på ett outransakligt sätt hade fört den unga flickan i hennes egna föräldrars händer. Denna upptäckt skedde derigenom att Hjulan, i sin längtan och sorg efter Irma, hade vandrat till fröken Brandfelts egendom för att af dess egarinna få upplysning, om hennes dotterdotter ännu vistades i Italien. Naturligtvis förrådde hon ej, att hon sjelf var Irmas mormoder. Fröken Brandfelt visste emellertid ingenting och ville ej heller veta något om Irma och hennes skyddsling, den gamla vidriga zigenerskan. Då Hjulan började envisas och ställa alltför näsvisa frågor till henne, lät den andryga fröken betjeningen helt simpelt kasta ut henne. Detta skulle Hjulan icke glömma och i sitt sinne svor hon en

oblidkelig hämnd deröfver. Bortkörd på detta sätt från Elfkulla, tog hon sedan för några timmar sin tillflykt till den sjuka, ofärdiga qvinnan, gamla Sara, uppe i backstugan. Af henne fick hon till sin stora öfverraskning veta, att en ung flicka med namnet Rosa vistades på Ekebyhof hos grefve Runa. På beskrifningen igenkände hon, att det måste vara hennes fosterdotter, fastän hon ej förrådde denna misstanke för Sara.

Oaktadt Hjulan blifvit så hårdhänt bortvisad från fröken Brandfelts egendom, beslöt hon dock efter en längre tid att åter vandra dit för att söka erhålla några underrättelser om Irma, ty Hjulan kunde icke tro annat, än att Irma skriftvexlade med sin fosterfaders syster. Irma hade lofvat att återvända till Sverge om ett år och hon hade svurit mormodern en dyr ed att hämnas sin moders vanära, men Irma kom icke och Hjulan började misstänka, att hon icke skulle hålla sin ed. Hon sörjde mycket sin dotterdotter, Skogsstjernas barn, det enda lefvande väsen som hon älskade. Men hon var öfvergifven af henne, det syntes ju tydligt, och hon grät bittra tårar deröfver under de många sömnlösa nätterna.

Hvad skördade hon nu för glädje af all sin hämnd? Ensam, öfvergifven, med ett ständigt gnagande samvete, framsläpade hon sina åldriga dagar, afskydd och föraktad af alla, som visste, att hon var af tatarslägt. Och medvetandet, att Rosa funnit ett skydd i sina egna föräldrars hem, tvärtemot hennes stygga anslag, förbittrade ännu mera hennes tillvaro. Våknade då aldrig en tanke hos henne på en straffande Gud, hvars rättvisa slutligen styr allt till det bästa? Nej, hon ville tvifla på, att det fanns en Gud eller att han ingrep i människans öden.

— Ah! — utbrast hon ofta, då sinnet sjöd öfver hos henne. — Må Rosa på ett underbart sätt ha kommit till sina föräldrar, men de skola likväl

aldrig få veta, att hon är deras dotter! Det är endast *jag*, som känner denna hemlighet, endast *jag*...

Hon tänkte icke på, att den allvetande guden hade reda på alla hennes onda gerningar, reda på hennes minsta tanke, likaväl som på antalet af vattendropparne i hafvet, stjernorna på himlen och sandkornen i öknen.

Hjulan var på väg ifrån Elfkulla. Hon hade icke fått slippa in till fröken Brandfelt, utan af en af betjenterna blifvit utledd vid armen. Men hon var djerf och gick åter tillbaka. Då tog samme betjent och sparkade ut henne. Det var mycket groft och uselt gjordt af honom, ty hon var likväl en åldrig, hvithårig qvinna och han var den starkaste.

— Hämd, hämd öfver er och detta hus! — skrek Hjulan. — Innan tredje dagens sol lyser, skall din herrskarinna ha ångrat detta!

Och nu gick hon vägen fram, fullt och fast besluten att ställa till något ondt, som kunde träffa fröken Brandfelt djupt och förkrossande. Emellanåt stannade hon och pustade, ty hon var trött och hennes ben hade blifvit allt stelare af ålderdomen. Hon satte sig på vägkanten och funderade, men på ingenting annat än det som ondt var. Nedanför henne lågo ängar och fält, gulnade och frostbitna, och i björklundarne susade det i de härjade löfven. Längst bort ner i dalen, der Mälaren bildade ett sund, låg en rödmålad träbyggnad med förstuguqvist. Nära derintill, alldeles bredvid vägen, stodo tvänne höga kastanjer, som om sommaren skänkte riklig skugga. Äfven i dessa dagar stå på samma plats tvänne lika träd, men de äro ej desamma, emedan de förra utdött och de nuvarande blifvit planterade af en sednare egare. Små byggnader lågo kringströdda på platsen och högt öfver en af dem syntes »vällingsklockan», som just nu ringde in till aftonmål det arbetande, idoga folket, som tröskade säden på logen. Hjulan hade en gång gått ned till den täcka

landtgården och begärt ett mål mat, hvilket hon också hade fått, och hon visste således, att detta ställe kallades Älby. Hon skulle gerna velat gå dit också nu, för att få äta sig mätt och hvila, men hon hade redan gjort upp med sig sjelf att besöka Skogsstjernas graf på Ekerö kyrkogård och platsen i skogen, der hon blifvit så grymt mördad, samt slutligen Ekebyhof, emedan hon ville se en skymt af Rosa. Nattherberge skulle hon väl alltid finna någonstädes i Träqvista, der hon trodde, att ingen skulle veta, hvem hon var, ty hennes utseende hade till oigenkänlighet blifvit förändradt. Morgondagen skulle hon vända den långa vägen tillbaka till Elfkulla och sätta sin hotelse i verket . . . Har en zigenerska en gång svurit att hämnas, går hon förr sin egen undergång till mötes, än hon afstår ifrån sitt ohyggliga beslut.

Hjulan fortsatte sin vandring och hvilade icke förr än på den kulle, som höjde sig på kyrkogården öfver Skogsstjernas stoft. Der hade tistel slagit sina rötter djupt ned i mullen bland det öfriga ogräset, som nu var vissnad och dödt. Med stark hand ryckte Hjulan bort tisteln och kastade den ifrån sig. Utan beräkning föll den ned på en annan grafkulle. Det var den torfva, hvarunder den mördade Bruno förmultnade. Hjulan kände till hans grafplats — någon hade visat henne på den, icke anande, att hon sjelf var hans mörderska.

— Rätt så, att du föll dit! — mumlade tater-skan, utan den minsta känsla af ånger. — På din graf må tistel och törne gerna växa, du niding, för hvars skull mitt barn fick en så grym död!

Hon tänkte icke det ringaste på Brunos ohyggliga öde och att Skogsstjerna blott hade lidit för sin egen synd. Ej heller tänkte hon på, att dessa båda, som hade gjort hvarandra så mycket ondt i lifvet, längesedan hade fått ro i grafven och att Gud hade dömt dem.

Hjulan blef störd af någon som kom och gick

öfver kyrkogården. Hon steg upp och begaf sig långsamt ut genom grinden, som förde ned till den lilla klockaregården. Hon måste begära mat och dryck, eljest skulle hon aldrig stå ut innans dagens slut.

Klockarmor var grefve Bertel Runas fordna amma, åldrig och grå, men ännu vid god helsa och mycket verksam. Hon mottog Hjulan vänligt och lät henne sitta ned invid spisen och värma sig, ty höstdagen var kall och blåsig. Mat fick hon tillräckligt och en längre hvila blef henne förunnad. Derunder gjorde hon sig inställsam och sökte med all möjlig list leta ut allt hvad klockarmor visste om Rosa och hennes vistelse hos grefve Runa. Klockarmor, som hade reda på allt som hände och skedde på Ekebyhof, var mycket pratsam och, som hon icke hade några hemligheter att dölja, talade hon om allt hvad hon kände till samt prisade det grefliga parets godhet, lika mycket som hon beklagade de olyckor, som kommit öfver dem. Således fick Hjulan till sin bestörtning och harm veta, på hvad sätt Rosa hade kommit i sina föräldrars händer, huru ömt och innerligt hjertligt de bemötte henne, och att de hade gjort henne liksom till en medlem af sin familj. Rosa led således icke längre någon brist eller nöd. Hon var kanske lycklig! Hjulan tryckte tillsammans sina tandlösa käkar vid denna förmodan och knäppte med fingrarne så hårdt, att klockarmor började förvånas öfver hennes underliga fasoner.

Då Hjulan slutligen gick, ställde sig klockarmor på förstugubron och såg efter henne.

— En besynnerlig qvinna, — sade hon för sig sjelf. — Hon var bestämdt af tatareslägt och jag tyckte mig nästan igenkänna henne; men ack, — tillade hon mildt, — hvarföre afsky dessa, de äro ju menniskor, liksom vi, och ha alldeles lika behof, och hon var en gammal grånad qvinna, — alltså miskund och barmhertighet!

Hjulan dröjde några ögonblick på kyrkogården, suckade tungt och aflägsnade sig öfver klifstättan, emedan grindarne på denna sidan kyrkogården voro stängda. Hon sträckte upp sin knotiga hand och lät en silfverpenning glida ned i fattigbössan, hvilken var fastsatt vid stammen af det träd, som stod invid stättan.

— Jag skall offra en skärf, — mumlade hon, — på det att jag också må ha gjort en god gerning i mitt lif och för att jag skall lyckas i alla mina förehafvanden.

Det var en sägen bland folket, som Hjulan hade hört, att då någon offrade en skärf på en fredagsqväll åt de fattiga, skulle han ha lycka i sina företag. Nu var det fredagsqväll och hon var lika vidskeplig, som de flesta af de oupplysta på den tiden.

Framför henne låg Asknäs, en plats, der esterne en gång hade härjat och slagit ihjäl dess egare, jarlen Jon Knutson, som innehade detta ställe såsom arfgods. Annorlunda såg det då ut, än hvad det i våra dagar gör; men den herrliga naturen var likväl densamma. Samma sjö slog sina vågor mot samma skogomkransade stränder, samma lunder, ängar och fält.

Den gamla taterskan fortsatte sin vandring framåt på den breda vägen bort till Fantans backe, der hon böjde knä vid den stora stenhögen, som var betäckt med risqvistar. Hon grät... grät vid det ohyggliga minnet af sitt olyckliga barns dödsqual. För något annat hade hon icke tårar än hvad som rörde Skogsstjerna.

Det var redan nästan alldeles mörkt, då hon kom fram till Ekebyhof. Hon lyckades att obemärkt smyga sig igenom parken och dölja sig bakom ett buskage, till dess hon fann tillfälle att gå fram och nalkas hufvudbyggningen. Hon försökte sedan att se in genom något fönster, hvares nedsläppta rull-

gardiner lemnade en bred springa fri på sidorna, hvarifrån skenet af en tänd lampa eller något ljus trängde fram och spred ett matt skimmer i den dunkla höstqvällen.

TJUGONDEFEMTE KAPITLET.

**Der sutto nu Bertels båda döttrar,
okända för honom och okända
för hvarandra.**

Hvad såg Hjulan? — Rosa, som satt vid ett stort bord emellan grefve Bertel Runa och hans maka, Guladis. Den förändring, som den unga flickans utseende hade undergått, kom den gamla tatterskan att häpna och förargas, ty Rosa syntes verkligt skön. Hennes smärta, något långa växt hade fått merå fyllighet och visade de mest förtjusande former. Öfver hennes förr så bleka kinder låg nu en skär rodnad, som spred ett mildt skimmer öfver hennes af oskuld och älskvärdhet besjälade anletsdrag. Hennes blå ögon hade en nästan svärmisk glans, och det ljusa håret, som, långt och guldglänsande, föll ned öfver hennes skuldror, förhöjde ytterligare hennes behag. Hon var en lefvande afbild af Guladis som ung.

Bertel hade många gånger med förvåning tyckt detsamma, och om han icke hade varit öfvertygad om sin dotters död, skulle han kunnat misstänka denna flicka för att vara hans eget kött och blod; men huru kunna tro något dylikt, då han sjelf sett liket af det lilla barn, som, ehuru oigenkänligt, dock af alla antogs vara hans och Guladis' dotter.

Guladis gick för hvarje dag sin förbättring till mötes, men ännu återstod dock mycket, för att man skulle kunnat säga, att hon återfått sitt fulla förstånd. Hon fortfor att grubbla och i sysslolöshet framlefva sina dagar. Det var sorgen öfver hennes enda barns död, som ännu frätte på hennes hjertrötter.

Hjulan, som höll sig fast i fönsterposten, fortfor att stirra in i rummet, som var upplyst af en stor, brinnande lampa, hvilken stod midt på bordet. Hon såg, att Bertel talade med Rosa, att han gjorde henne någon fråga, på hvilken hon dröjde att svara. Slutligen slog hon upp sina ögon och de ord, som strömmade öfver hennes läppar, voro så klara och tydliga, att ljudet deraf trängde ut till den lyssnande qvinnan, som, gripen af den yttersta nyfikenhet, tryckte sitt öra mot fönsterrutan för att få veta hvad Rosa sade. Om hon icke uppsnappade allt, så fick hon dock reda på det hufvudsakliga sammanhanget, och detta var nog att ingifva henne fruktan för att blifva bemärkt på Ekebyhof.

Bertel hade frågat Rosa, hvarför hon så envist hemlighöll sitt förflutna lif. Då hon nu varit så länge hos dem, borde hon också med förtroende kunna säga, hvem hon egentligen var.

— Ack, — svarade Rosa och såg honom med en öppen och klar blick in i ögonen, — jag har ingenting att hemlighålla; men jag har alltid varit så rädd att yppa, hvem som var min fostermor, emedan jag har fruktat för att derigenom på något sätt blifva upptäckt af henne. Hon kan komma och återfordra mig . . . med hvad rätt, vet jag ej.

— Du behöfver numera ingenting frukta. Jag är ju din beskyddare, Rosa, — Bertel tog hennes hand, den han sakta smekte.

Rosa började, nu att omtala allt hvad hon hade upplefvat hos den gamla zigenerskan, och ju längre hon kom i sin berättelse, desto mera blef Bertel öfvertygad om, att denna elaka qvinna var Skogs-

stjernas moder. Om Rosa ändock vore hans dotter, tänkte han, men vågade ej uttala denna tanke. Huru kunde han likväl tro något sådant — han hade ju själf sett det döda barnet, hans barn, som troligtvis blifvit mördadt. Om Rosa äfven hade fått den ingifvelsen att visa den lilla tröjan, som Nelly hade lemnat åt henne, skulle Bertel säkert likafullt ha tviflat på, att Rosa var hans förlorade dotter; ty kunde icke taterskan ha använt denna tröja, som hon stulit från sitt döda offer, åt ett annat barn? Men Rosa kom icke att tala om tröjan, som hon troget bevarade. Då Rosa hade slutat beskrifningen om sin sorgliga barndom, riktades hennes blick händelsevis åt ett af fönsterna, just detsamma, utanför hvilket Hjulan ännu stod och lyssnade. Rosa hade upptäckt en besynnerlig skugga och, för att öfvertyga sig, hvarifrån denna skugga kunde komma, steg hon, utan att yttra ett ord, upp ifrån bordet och nalkades fönstret. Taterskan såg henne närma sig och höll sig stilla med beräkning för att skrämman den unga flickan. Rosa spratt också till och uppgaf ett skri, då hon drog undan gardinen och fick se Hjulans vederstyggliga ansigte grina mot sig.

— Hvad är det? — frågade Bertel och Guladis.

— Det var *hon*... jag såg tydligt, att det var Hjulan, — svarade Rosa darrande och sjönk tillbaka ned på en stol.

Bertel steg upp och, stödjande sig mot sin krycka, nalkades han fönstret, men han upptäckte ingenting.

— Din fantasi har skrämt dig, barn, — sade han leende.

— Nej, nej, jag såg alldeles tydligt hennes ansigte, drag för drag. O, hur hon såg på mig!

Grefven ringde och, då betjenten inträdde, tillsade han honom om att leta genom hela parken, för att se efter, om någon misstänkt qvinna vore der tillfinnandes. Betjenten åtlydde befallningen, men kunde icke upptäcka någon lefvande varelse,

efter att ha sökt på alla gångar och stigar. Hjulan satt likväl der, dold i ett buskage, och vågade icke göra en rörelse, knappt andas, för att ej förråda sig. En gång var den sökande betjenten helt nära henne, men slumpen räddade henne från upptäckt. Då natten inbrutit och alla ljusen blifvit släckta på Ekebyhof, smög hon sig fram, skälfvande af köld. Hon gick ned till stallet och ladugården, der hon djerft öppnade en dörr samt gick in och redde åt sig en sofplats i halmen. Vid första hanegället vaknade hon och skyndade sig upp; derefter vandrade hon alldeles obemärkt från Runas gods och tog vägen fram till Elfkulla. Hvad ämnade hon att göra der?

Rosa hade emellertid småningom blifvit lugnad, men kunde icke öfvertygas om, att hon blott hade sett en synvilla.

Bertel hade ofta talat med Guladis om sin kusin i England. Dennes mor hade mot sina föräldrars vilja gift sig med en engelsman af ofrälse börd och hon hade därför såsom arflös blifvit förskjuten af hela sin släkt. Bertels far hade sålunda ensam blifvit arftagare till stora rikedomar, och som den förskjutna aldrig låtit höra af sig, förmodade han, att hon hade dött och icke lemnat något barn efter sig. Detta var nu bevisligen ett misstag, ty hon hade haft en son, Allen, köttslig kusin till Bertel. Denne Allen, som först sent blifvit invigd i sin mors historia, var af en djerf natur. Han hade ock bekantgjort sin tillvaro och skrifvit till Bertel. Och Bertel, som ville med goda gerningar försona alla sina synder, var fullt och fast besluten att göra kusinen all rättvisa. Åtminstone skulle det arf, som blifvit frånryckt hans mor, tillfalla honom. Och som Bertel var barnlös, var Allen Bright hans närmaste arfvinge. Detta skref Bertel till sin kusin och bad honom öfvergifva England, för att bosätta sig i Sverge, ja, hos honom på Ekebyhof.

— Det skall bli andra dagar, då min kusin kom-

mer, — sade Bertel leende. — Jag behöfver något manligt sällskap, som förströr mig, och som Allen är ung emot mig, så kan han göra Ekebyhof gladare än det nu är. Endera dagen måste han vara här.

Andra dagens sol hade icke heller sjunkit förr än Allen Bright anlände. Rosa hade föreställt sig honom ega någon likhet med grefve Runa, men deraf fann hon hos honom icke ett enda drag. Han gjorde på henne ingalunda något godt intryck, hon kände sig liksom rädd för denne man. Guladis blef tyst i hans närvaro och Bertel sjelf fann icke hos Allen hvad han hade väntat. Ingen meddelade dock sina tankar och intryck åt den andra. Allen var ju en främling och icke borde man väl döma en person blott efter några timmars bekantskap.

Dagen efter hans ankomst inträdde grefvinnan och Rosa i matsalen, der frukosten redan var serverad. Allen var mycket språksam och glad samt bemödade sig synbarligen att vinna Bertels vänskap. Han uttryckte sig ganska bra på svenska, hvilket Bertel satte stort värde på. Just som man slutat frukostera, inträdde grefvens kammartjenare, blek och upprörd.

— Har någon olycka händt? — frågade genast Bertel.

— Ja, gu' tröste de arma människorna! Elfkulla har brunnit ned i natt totalt i grunden. Gamla fröken, som ville rädda ett juvelskrin, hvars gömställe ingen mera än hon kände till, blef träffad i ansigtet af en brinnande bjelke och så skadad, att hon mistat sin syn. En af betjenterne har brutit af sig ett ben och eländet der skall vara öfver alla gränser.

Guladis bleknade. Hon tålde inga hemska beskrifningar och Bertel gaf därför kammartjenaren ett tecken, att han skulle tiga.

— På hvad sätt har eldsvådan utbrutit? — frågade han.

— Det vet ingen, ty alla vaknade midt i natten med lågorna öfver sig. Man påstår, att det är mordbrand, och man lär misstänka en elak qvinsperson, som strukit omkring i trakten och som svurit, att någon olycka skulle komma öfver Elfkulla, då hon häromdagen blef utvisad derifrån. Man söker nu efter henne och hoppasi att hon skall bli fasttagen. Hon kallas för Hjulan . . .

— Hjulan? — afbröt Rosa bleknande, och hennes blick mötte grefvens. — Således var det dock hon, som jag såg i förrgår afton.

Samtalet blef tvärt afbrutet, ty Guladis, som blifvit uppskrämd, föll i en nervös gråt.

— Om hon kommer hit också och äfven sätter eld på Ekebyhof! — snyftade hon, som ett litet barn.

Rosa sökte att lugna henne och Allen började vidt och bredt orda om, att om man fick tag i den elaka käringen, skulle han skicka henne dit, der hvarken sol eller måne skiner.

Misstanken, att Hjulan hade anlagt branden, var allmän, och man hade gissat rätt. Hon hade under nattens mörker och tystnad lyckats att med halm och tjära, som hon fått fatt i, tända på den vackra herrgårdsbyggningen, som brann ned i grunden. Sedan aflägsnade hon sig hastigt och kom lyckligt till Stockholm, der hon hoppades att kunna dölja sig och undgå alla efterspaningar.

Den första snön föll. Guladis och Rosa sutto vid ett af salongens fönster och betraktade de hvirflande snöflingorna, hvilka sväfvade ljudlöst i luften och bäddade marken hvit. Bertel satt ett stycke ifrån dem och läste de nyss anlända tidningarne från hufvudstaden. Allen Bright hade rest till Stockholm, för att hemta sin fästmö, hvilken han hade anhållit att få presentera för sin kusin. Han sade sig skola återkomma till middagen, och middagsbordet hade för den skull blifvit prydt med höga buketter af sköna och sällsynta blommor, hemtade

ur orangeriet. Rosa hade klädt sig i en hvit drägt, som just för sin enkelhets skull klädde henne utomordentligt väl.

Äntligen körde en vagn upp på gården. Det var Allen och jemte honom en ung, skön dam i en dyrbar toalett. Då hon sedermera leddes in i salongen af Allen, studsade Rosa, ty hon hade straxt igenkänt, att detta eleganta fruntimmer var samma unga dam, som hon en gång hade sett på besök hos Hjulan. Äfven Irma — ty det var hon — tyckte sig igenkänna Rosa, men var ej säker på, hvar hon förut hade sett henne.

Irma förstod emellertid att till sin fördel intaga grefve Runa och äfven grefvinnan. Till Rosa vände hon sig äfven ibland, men alltid med en slags nedlåtenhet, som djupt sårade den unga flickan. Irma betraktade henne som en slags tjenare, det var orsaken. Bertel kunde icke taga sina ögon ifrån den strålande, mörka skönheten, men det var ej därför att han beundrade hennes ovanliga fägring, utan därför att han fann henne så mycket likna en person, som han ville glömma, som om hon aldrig funnits till i världen — *Skogsstjerna*. Ja, Irma liknade *Skogsstjerna* till den grad förvillande, att om hennes hy blott varit något mörkare, skulle han kunnat taga henne för densamma qvinna, som för länge sedan dött en ohygglig död och nu förmultnade i grafven. Han ryste vid minnet af sin lättsinniga kärlek till tatarflickan och han vände sig bort från Irma samt fäste sina ögon i stället på Rosa. Hvilken besynnerlig ödets lek, eller rättare sagdt, huru underliga äro ej Herrans vägar: der sutto nu Bertels båda döttrar, okända af honom och okända för hvarandra.

TJUGONDESJETTE KAPITLET.

— Jag har i årtal varit i Indien och der lärt mig bereda gifter, som långsamt, men säkert döda . . .

— Allen, — sade Irma en dag, efter några veckors vistelse på Ekebyhof, då de sutto ensamma i ett af sidorummen, — har du märkt detsamma som jag, att Rosa har en förunderlig likhet med grefvinnan Runa? Måhända är hon en släkting till henne, fastän de dölja det.

— Du misstager dig, Rosa är blott ett fattigt barn, som vistas här af nåd och barmhertighet. Det skall visserligen heta, att hon är oersättlig och att grefvinnans helsa och förbättring helt och hållet hvila i denna flickas händer, men jag misstänker . . .

— Att Rosa är en intrigant varelse med sitt ljusa englaansigte, — inföll Irma trotsigt.

— Alldeles rätt gissadt. Hon finner sig ha det allt för präktigt och bekvämt här, för att icke dröja så länge som möjligt i det grefliga huset.

— Jag är inte längre svartsjuk på Rosa, då jag hör dig tala så om henne, — yttrade Irma och smög sig nära intill honom.

— Du skulle ha varit svartsjuk på Rosa?

— Ja, ty jag trodde, att du fann henne vacker, Allen.

— Inte att jemföra med dig, min älskade, — och han kyste henne passionerad.

— Ack, hvad jag trivves här på Ekebyhof, — sade Irma, — jag önskade, Allen, att detta vore mitt och ditt hem för beständigt.

— Det skall en gång så bli, lita på mig.

— Det kan dröja länge till dess. Din kusin kan lefva länge nog och hans hustrus sjukdom är inte dödlig.

Allen såg sig försigtigt omkring, innan han svarade; derefter lutade han sig närmare intill Irma och talade sakta, nästan hviskande.

— Du älskar ju mig? — frågade han.

En handtryckning blef Irmas svar.

— Jag har nu bekommit min mors arfslott och vi kunna gifta oss hvilken dag som helst, Irma; men jag vet, att du vill dröja dermed ännu en tid . . . hvarför, säg mig hvarför?

— Emedan . . . emedan, — stammade Irma, — jag vill ännu en tid, bara en kort tid, vara din trolofvade. Sedan vintern gått om, Allen, tillhör jag dig.

— Som du vill, min älskade.

Han anade icke den bäfvan, som skälfde inom Irma. Hon fruktade ännu att ingå detta äktenskap; ty *om* Cyril verkligen skulle förfölja henne och upptäcka henne? Vintern måste först gå om; kom han ej innan dess slut, skulle han säkert icke heller komma, tänkte hon.

— Kan jag fullkomligt lita på dig, Irma? Kunna vi sluta ett säkert förbund med hvarandra, du och jag?

— O, hvarför frågar du så, Allen?

— Emedan jag vill, att du skall vara mig behjelpig att hastigare uppnå målet för vår lycka. Du hade rätt, då du sade, att det kan dröja länge innan vi få herrska på Ekebyhof. Om du blott vill, skall det dock icke dröja längre än några månader . . .

— Hvad menar du, Allen? — frågade Irma, blek och andlös.

— Jag menar, att min kusin kan öfverlefva både dig och mig, Irma. Vore han död, blefve vi mycket

rika, så rika, som du helt visst önskar, att vi skola bli. Skulle du sörja, om grefve Runa dog?

— Jag sörja? Nej, Allen, jag känner ju honom så föga.

— Nå väl, Irma, vi, du och jag, skulle kunna få honom ur vägen på ett sätt, som aldrig skulle leda till upptäckt. Du darrar, tror jag? Du är feg? Du passar då ingalunda till hustru åt mig.

— Allen! — mera kunde icke Irma säga, ty hon darrade häftigt och en förskräcklig ångest grep henne.

— Jag har i åratal varit i Indien, — hviskade Allen, — och der lärt mig bereda gifter, som långsamt, men säkert döda...

Ett lätt rop undslapp Irma och hon fattade Allen hårdt om armen.

— Om du verkligen vill tillhöra mig, — fortfor han obevekligt, — så går du in i afton i grefvens rum och byter om ljusen i armstakarne på hans nattduksbord. Du känner ju hans vana att aldrig sofva i mörkret; måhända har han ett ondt samvete, hvad vet jag. De ljus, som jag skall lemna dig, äro lika till färgen, men bemängda med ett gift, som utvecklar sig i den brinnande lågan. Detta gift skall han sofvande insupa och med hans helso-dagar är det snart förbi. Förstår du?

— Jag förstår, — svarade Irma tonlöst.

— Och du lyder mig? — han såg strängt på henne.

— Allen, om jag ej kan?

— Så farväl då, Irma, emellan oss är då allt förbi! Han sköt henne ifrån sig, men hon var rädd att mista honom för hans rikedomars skull.

— Nej, Allen, inte så... Är du inte tillräckligt rik förut?

— Jag vill ega mera, jag har ej tålmod att gå och vänta på, att min kusin skall dö före mig.

Irma lät slutligen öfvertala sig, men det var

med stor oro hon efterkom hans önskan, och hennes hjerta bultade hårdt, då hon i skymningen samma dag smög sig in Bertels rum och obemärkt lyckades verkställa utbytet af ljusen.

Sju dagar hade gått till ända och ännu talade icke grefve Runa om något illamående. Irma såg esomoftast på Allen, han läste en fråga i hennes oroliga, irrande blick.

— Var lugn, — hviskade han en gång till henne, — det går långsamt i början, men säkert.

En morgon ljöd grefvens ringklocka inifrån sängkammaren tidigare än vanligt. Kammartjenaren skyndade in till sin husbonde, som klagade öfver ett förfärligt sus i öronen, ett häftigt bultande vid tinningarne, samt en tilltagande yrsel i hufvudet.

— Jag har under de sista dagarne känt en besynnerlig matthet, men jag har inte velat lägga någon vikt dervid. Jag orkar inte stiga upp.

— Grefven är sjuk, det synes tydligt på, huru blek ni är, — svarade kammartjenaren, som skyndade ut och rådgjorde med doktor Bright, om det vore skäl att skicka efter grefvens husläkare, doktor Wass, som bodde på Malmvik.

— Hur kan ni sätta något sådant i fråga? — svarade Allen förnärnad. — Jag är ju sjelf läkare och jag är grefvens närmaste släkting.

— Din kusin är sjuk, hör jag, Allen, — sade Irma, som kom emot dem. Det måtte väl inte vara något allvarsamt? — tillade hon, då hon upptäckte, att Rosa nalkades.

— Det är just hvad jag ämnar taga reda på, — svarade Allen och gick in till grefven.

Trots Allens nekande, gick äfven Guladis in till sin make, som blek och lidande låg i sin bädd. Rosa följde henne.

— Jag blir snart bättre, — tröstade Bertel med ett leende. — Jag har ju min läkare i min egen kusin, och han skall nog förstå att kurera mig.

— Du behöfver icke vända dig till någon annan, du kan tryggt lita på mig, Bertel, — svarade Allen.

En vecka förflöt utan någon gynsam förändring i grefve Runas tillstånd. Tvärtom blef han sänre och plågorna tilltogo i oroväckande grad. Han började sjelf att uttala den önskan, som länge sväfvat för Rosa, men som hon ej vågat uttala, att doktor Wass, den hederlige, aktningsvärde läkaren på Malmvik, skulle efterskickas. Då Allen hörde detta, rynkade han pannan och svarade kallt, att, om hans kusin ej litade på hans kunskaper och skicklighet, så skulle han gerna afstå platsen åt en annan.

— Jag vill visst inte såra dig, min bästa Allen, — inföll grefven, — men, ser du, doktor Wass kanske känner min kroppskonstitution bättre än du. Han har varit min läkare sedan barndomen.

— Skicka då efter honom, men jag kommer aldrig mera till din bädd. Om du vill förolämpa mig, Bertel, så låt hemta honom.

Grefve Runa teg, och, huru mycket det än smärtade honom att ej få se sin gamle läkare hos sig, nämnde han aldrig mera hans namn för att ej såra Allen Bright.

En afton anmälde kammartjenaren kyrkoherden i församlingen och doktor Wass från Malmvik. De ville nödvändigt träffa grefven, emedan de kommo från en döende, som på sitt yttersta hade anförtrott dem en hemlighet, som nära rörde grefven. Allen, som satt inne hos Bertel, måste dölja sitt missnöje och se, huru kyrkoherden och doktorn inträdde till den sjuke. De studsade, då de sågo grefvens gulbleka ansigte tungt hvila mot hufvudkudden. Hans läppar voro blåbleka och ögonen stirrade, stora, glasartade och insjunkna, under den höga pannan. Af hvilken sjukdom led han då? tänkte båda och kastade en frågande blick på Allen, som ej låtsade förstå deras spörsmål.

— Herr grefve, det gör mig ondt att se er så

sjuk. Måtte detta snart ha en öfvergång och ni komma till helsa igen, — sade kyrkoherden och satte sig ned bredvid sängen. — Jag kommer från en döende i Träqvista, som jag i Jesu namn gifvit sakramentet och syndernas förlåtelse. Hon är en fattig tjenstepiga, som i sin ungdom försyndat sig mycket och begått ett svårt brott. Hon hade i löndom födt ett barn, qväft detsamma och risat ned det i skogen vid Ekebyhof. Det var detta barn, herr grefve, som antogs vara er mördade dotter och som begrofs under hennes namn i edert grafkor.

— Men hvar är då *mitt* barn? Lefver hon måhända? — utbrast grefven i glad bestörtning.

— Det är ej troligt, — svarade kyrkoherden. — Minnes ni de ohyggliga blodfläckarne, herr grefve?

— O, jag minnes allt för väl den förfärliga stunden. Min lilla Alfhild, så hette min stackars flicka, är nog död.

— Och Gud skall nog rättvist straffa hennes baneman, — inföll kyrkoherden.

Således blef det uppdagadt, att det lilla barnliket, som hittats i skogen, ej var grefve Runas dotter. Kyrkoherden ombestyrde genast, att liket upptogs ur det grefliga grafkoret och begrafdes i en enkom tillredd graf på kyrkogården.

Guladis hade också fått del af denna händelse. Ögonblickligt vaknade en aning inom henne, att hennes barn ännu lefde och att hon omsider skulle återfinna det. Förgäfves sökte man öfvertyga henne om, att de blodfläckade lakanen och kuddarne i vaggan vore det mest ojäfaktiga bevis på, att barnet blifvit mördadt; hon höll lika fullt envist fast vid sin förhoppning, att hennes lilla flicka lefde och att Gud en gång skulle åter föra Alfhild i hennes famn.

Då kyrkoherden och doktor Wass hade lemnat grefven, förtrodde denne åt Allen de misstankar, han hyste om anledningen till sitt barns död, men

som han ej vågade yppa för att ej väcka skandal. Hvem kunde väl vara barnets mörderska, om ej Skogsstjernas mor? Han talade om hela sin lätt-sinniga förbindelse med Skogsstjerna. Allen berättade sedermera för Irma allt hvad hans kusin hade bedt honom bevara såsom en hemlighet. Då Allen slutat, betraktade han med bestörtning, huru blek Irma hade blifvit.

— Skogsstjerna? — upprepade hon.

— Skogsstjerna...

— Hvad går åt dig, Irma?

— Ingenting, Allen, jag tyckte mig endast ha hört det namnet förr, — och hon erinrade sig mormoderns historia, som alldeles öfverensstämde med grefve Runas, men hon yppade ingenting för Allen.

— Skulle således grefve Runa vara min far? — sade hon, då hon kom för sig sjelf. — O, jag måste ha reda på Hjulan, hon måste säga mig sanningen. Om jag skulle gå in och visa grefven dolken med min mors namn på skaftet, skulle måhända hans öfverraskning säga mig allt, men jag vill inte göra det, förrän jag talat med min mormor. Om han är min far, — tillade hon efter en stunds tystnad, — så har jag hållit min ed och hämnats min mors vanära. Men, nej, nej, må jag förorsaka honom allt annat ondt, men mörda min egen far vill jag inte!

TJUGONDESJUNDE KAPITLET.

O, att hon blott hade träffat sin far
förr, innan hon blef bekant
med Allen!

Den oro och ångest, Irma bar inom sig, blefvo för henne allt svårare att dölja. Rosa hade upptäckt, att någonting ängslade doktor Brights fästmö, men huru kunde hon väl ana den förskräckliga hemligheten, som tryckte henne.

Irma hade, så fort hon uppträdde på Ekebyhof, berättat, att hon förut vistats i denna trakt och att hon var baron Brandfelts fosterdotter. Irma var således den sjelfsvåldiga, elaka flickan, som kastat sten på Rosa, då hon såsom barn följde Hjulan till Elfkulla. Rosa låtsade likväl icke om detta — hon ville vara obekant för alla, för att ostörd få njuta af den frid och det lugn, hon funnit på Ekebyhof.

Dock, huru annorlunda hade icke allt gestaltat sig der, sedan Allen Bright kom dit med sin fästmö! Det var, som om det icke längre varit samma ställe — det var liksom en ond ande i osynlig måtto hade kommit och slagit sin svarta skugga öfver det förr så lyckliga hemmet.

Irma hade beslutat sig för att göra ett besök hos fröken Brandfelt, innan denna flyttade från orten till en egendom, som hon hade i en annan provins. Det var med ett visst öfvermod hon uppträdde inför den gamla fröken, och hon talade mycket om den stora lycka, som väntade henne, då hon blef gift med Allen Bright. Fröken Brandfelt, som var oåterkalleligt blind för hela sitt återstående lif, tog med

skenbar vänlighet emot Irma, och då de skildes, sade hon, att hon önskade sin brorsdotter allt godt i världen, att hon icke skulle glömma bort henne o. s. v., men det var sista gången de sågo hvarandra.

Hur skulle Irma få träffa Hjulan? Att försöka utforska hennes vistelseort kunde hon icke med mindre än att blottställa sig sjelf, och det ville hon för ingen del. Icke ens Allen skulle få veta, att hon nu var beslägtad med den elaka zigenarqvinnan, hvilken var misstänkt som mordbrännerska och som allmänt efterspanades för att befordras till straff.

— Skall jag våga visa honom dolken? — frågade Irma sig sjelf en dag och kände en stark frestelse att göra det. — Jag skall passa på tillfället, då jag blir ensam med honom...

En sådan stund inträffade också. Allen hade ridit ut på en längre promenad i trakten, Rosa var sysselsatt hos grefvinnan och grefvens kammartjenare hade fått tillåtelse att besöka en sjuk släkting i hufvudstaden. Irma hade sjelfmant erbjudit sig att sitta inne hos den sjuke, som aldrig fick lemnas ensam.

Bertel led mycket. Förfärliga plågor söndersleto hans inelfvor och stundtals blefvo hans qual så svåra, att de frampressade jemmerrop från hans läppar. Hvaraf led han? Allen Bright gaf sjukdomen ett besynnerligt, lärdt namn, som herrar läkare endast kunde förstå.

Irma böjde sig ned öfver Bertel, för att se, om han sof. Han sof icke... han såg på henne tillbaka och log. På sista tiden hade han blifvit mild och vekhjertad som ett barn. Han talade ofta om Rosa, hur innerligt han höll af den unga flickan, och lade Irma på hjertat att aldrig öfvergifva henne. Irma lofvade allt, men fattade ett tyst beslut att icke uppfylla någonting.

— Ni ser lugnare ut i dag, — sade Irma, och hon darrade vid sina egna ord. — Plågorna äro ej så svåra?

— Nej, men jag känner en märkvärdig kyla, som sprider sig öfver hela min kropp. Måhända är det dödens kyla . . . Irma, lofva mig, då ni blir Allens hustru, att ni blir god emot min maka. Hon är svag och sjuklig, hon behöfver en öm omvårdnad, gif henne den. Låt Rosa alltid få stanna hos henne, — tillade hon efter en stunds tystnad.

— Jag lofvar er det, — svarade Irma. — Men säg mig . . . — hon tystnade, hon kunde icke få fram ett ord vidare.

— Hvad skall jag säga? — frågade Bertel.

— Jag vet ej, om jag vågar göra er en fråga. — Irma syntes förvirrad.

— Fråga mig hvad som helst. Jag står ju vid grafvens port och . . .

— Ack, — Irma böjde sig ned och kysste häftigt hans händer, — lofva mig att inte ens för Allen förråda hvad jag vill omtala!

— Lita på mig.

— Välan, må ni då få veta, hvem jag rätteligen är. Jag blef på ett besynnerligt sätt upptagen af friherrinnan Brandfelt såsom eget barn. Hon hittade mig naken i sin park, der jag hade blifvit utlagd af min egen mormoder, densamma zigenerska, som nu misstänkes för att ha anlagt mordbranden på Elfkulla. Hon berättade mig min moders sorgliga historia och hon gaf mig till minne af henne en dolk, som jag nu vill visa er. Se här, — Irma drog fram dolken, som hon haft dold i sin barm, och höll den framför ögonen på Bertel.

Ett enda rop gick öfver grefvens läppar, der- efter spred sig en dödlig blekhet öfver hans ansigte och hans hufvud sjönk tillbaka mot kudden. Han hade förlorat medvetandet.

— Jag har dödat honom! — utbrast Irma förskräckt, men hon vågade ej kalla någon till hjälp.

Hon började i stället att gnida hans tinningar med eau de cologne och begöt hans ansigte med

friskt vatten, tills han slutligen slog upp ögonen. Han såg med en stirrande blick på Irma, som låg på knä vid hans bädd.

— Irma, Irma, du är således . . .

— Ert barn? — ifyllde Irma, som hittills icke varit säker på detta.

— Ja, du är Skogsstjernas dotter . . . min dotter, — han räckte henne sin hand, som var klibbig af kallsvett. — Arma barn, som jag inte ville veta af, men Gud har ledt dina steg hit och jag skall nu låta dig vederfaras rättvisa.

— Min far . . . o, min far! — utbrast Irma snyftande; men inom sig tänkte hon, huru annorlunda allt skulle ha varit, om hon hade kommit dit långt förut och om mormodern hade sagt henne hela sanningen.

— Jag kan dock inte för min makas skull offentligt förklara dig för min dotter, ty du är ju född utom äktenskapet och du eger inga lagliga rättigheter, — fortfor Bertel.

Det stack till i Irmas hjerta. Hon erinrade sig, att det just var detta, som mormodern ville att hon skulle hämnas; men om hon också nu gjorde det, skulle hon väl få någon nytta deraf. Vore hon deremot mild och god emot honom, skulle hon helt visst vinna långt större fördelar. O, att hon blott hade träffat sin far förr, innan hon blef bekant med Allen! Ack, att hon hade Cyril här, honom som hon aldrig skulle kunna glömma och hvilken hon verkligt älskade! Om hon hade honom hos sig i detta ögonblick och fick hans förlåtelse, huru lycklig skulle hon ej sedan blifva! Den rikedom, hon fikat efter, skulle lemnas henne i fullt mått af hennes fader, som, efter hvad hon trodde, ej egde något annat barn än Irma.

— Huru förunderliga äro ej Herrans vägar! — utbrast Bertel och knäppte ihop sina händer öfver täcket. — Skogsstjernas barn blir gift med min kusin

och de skola en gång herrska här på Ekebyhof. Mitt lättsinne har blifvit rättvist straffadt, men dock icke alltför hårdt . . .

Han låg tyst en stund; derefter vände han sitt ansigte mot Irma.

— Vill du således inte, att Allen skall få veta, att du är min dotter?

— Åtminstone inte ännu. — Irma visste knappast sjelf, hvarför hon bad derom. — Jag skall säga honom allt . . . längre fram . . .

— Gör det, mitt barn! Stackars Irma, du är oskyldig och din mors vanära skall ej återfalla på dig. Jag egde också en annan dotter, Irma, ett barn, för hvars börd jag ej behöfde blygas, och hvars fader jag kände mig stolt att kallas. Hon var min makas dotter och vi kallade henne Alfhild. Hon blef mördad, jag såg tydligt blodfläckarne i hennes vagga och jag misstänkte Skogsstjernas mor för att ha begått denna brottsliga gerning. Hon ville hämnas och hon har också utkräft en förskräcklig hämnd.

Irma skylde sitt ansigte med händerna. Så förhärdad var hon dock icke, att hon ej kände en förfärlig afsky för det brott, hvarom hennes far talade. Hon skulle aldrig nu mera vilja återse denna mormoder, för att slippa blygas öfver henne. Hon skulle aldrig förråda, att hon var så nära beslägtad med denna afskyvärda taterska.

— Min lilla Alfhild, som jag aldrig kunnat glömma, och hvars förlust rubbade min ädla Guladis' förstånd, — fortfor grefven.

— Men är inte jag också ert barn? — Irma kände en stickande afund i sitt hjerta mot det döda barnet. — Rår jag väl för min tillvaro?

— Ack, nej, och du har mycket att förlåta mig.

— Jag gör det också. — Irma talade uppriktigt. — Men om er lagliga dotter lefde, skulle ni då förskjuta mig?

— Nej, jag skulle lära henne att älska dig som en syster.

— Men ditt namn, fader, det kunde du icke gifva mig?

— Nej, Irma, jag kunde det inte. Det skulle kosta Guladis en förskräcklig smärta och mitt namn skulle blifva vanäradt, om man visste, att jag stått i sådant förhållande till Skogsstjerna, som dödades af en rå och uppretad folkhop.

— Jag blir således alltid den förkastade! — utbrast Irma bittert och ett tungt moln lade sig öfver hennes panna.

I detsamma hördes någon komma. Irma gaf hastigt ett tecken åt grefven, att hvad de hade sagt hvarandra, var en hemlighet mellan dem.

Det var Guladis som inträdde med Rosa. Irma gjorde endast en flyktig helsning och lemnade rummet. Hon kunde icke lida Rosa, ehuru den unga flickan icke förorsakat henne det minsta ondt. Rosas oskuldsfulla blick, hennes lugna och rena väsen bragte alltid Irma i ett retligt och fiendtligt tillstånd hvar gång hon kom i beröring med henne. Hon visste med sig sjelf, huru olika hon var mot denna flicka och därför afundades hon henne.

— Kunde jag blott förmå honom att adoptera mig som sitt barn, att erkänna mig som sin dotter och gifva mig sitt namn, då . . . men nej, han skall aldrig göra det, aldrig!

Allen återvände icke från sin ridt förr än det var fullkomligt mörkt. Han gick straxt in till den sjuke och sade sig vilja vara ensam med honom. Men Irma inträdde likafullt, sakta och försigtigt. Allen hörde icke först hennes smygande steg, men då hon kom alldeles in på honom, spratt han till.

— Tyst, — sade han och visade på Bertel, som låg med bortvändt ansigte, — han sofver!

TJUGONDEATTONDE KAPITLET.

Plötsligt dök en mörk skugga upp tätt bredvid henne. Ett hest skratt hördes och en hård, kall och knotig hand grep henne om handlofven.

Allen och Irma trodde sig vara alldeles allena med sitt olyckliga offer, men de bedrogo sig. Bakom sänggardinen, som blott var till hälften uppdragen, låg Rosa hopkrupen på golvet, rädd att bli upptäckt och knappast vågande draga andan, för att ej förråda sig. Hon hade varit inne hos grefven, men då hon hörde, att Allen nalkades, skyndade hon att dölja sig bakom sängomhänget.

Under de sista dagarne hade Rosa kommit på en tanke, hvarifrån hon icke kunde frigöra sig. Hon visste sjelf ej hvarför, men hon kände sig liksom af en inre röst uppmanad att taga reda på, hvad som syntes så mycket bekymra Irma, hvars oro och ängslan voro alltför tydliga för att kunna döljas. Någon mörk hemlighet låg härunder, men hvilken? Rosa hade upptäckt de besynnerliga blickar, Allen och Irma stundom vexlat med hvarandra, och hon började därför slutligen hysa dunkla misstankar om någon hotande fara eller förestående olycka, utan att hon kunde förklara orsaken till sin fruktan. Rosa var eljest föga nyfiken af sig och plögade icke mycket sysselsätta sig med hvad andra hade för sig. Hon kände ett oemotståndligt behof att utforska Irma, och nu låg hon der, nedsjunken på sina knän och lyssnade.

— Se här, — sade Allen och räckte Irma ett paket, — har du ytterligare några ljus. Du kan nu passa på och byta om...

— Jag... hvarför skall just *jag* göra det? — afbröt Irma häftigt, men hviskande. — Nej, Allen, jag kan inte... jag kan inte längre fortsätta med detta hemska dåd.

— Så gör jag det själf.

Han bytte hastigt om ljusen och tände dem.

— Du kan inte gå ett steg tillbaka, Irma, du är nu lika brottslig som jag.

— Ja, tyvärr, har du gjort mig lika brottslig, Allen, — Irmas röst lät förtviflad. — Jag ångrar min stora synd...

— Ångra bäst du vill, men det var ju för att göra dig rik och lycklig, som vi båda öfverenskommo, att detta skulle ske.

— Ack, att jag kunde bli lycklig! Men, Allen... nej, — hon kastade sig ned för hans fötter, — jag har syndat nog, min skuld blir för stor och ännu ges det en återgång. Sluta... låt honom lefva.

— Aldrig! Det är för sent, Irma, jag ser, att du ej mera älskar mig...

— Men jag kan ej döda honom, Allen, nej, jag kan ej mörda — *min egen far!*

Hemligheten var nu röjd. Hon visste knappt själf, att den gått öfver hennes läppar. Hon låg fortfarande förkrossad för sin älskares fötter och han böjde sig ned och lyfte upp henne.

— Du har mistat förståndet, Irma. Jag ångrar mycket, att jag någonsin förtrodde mig åt dig. Jag skulle ha handlat ensam.

— Allen, — snyftade hon.

— Tyst, väck honom ej! Låt oss gå in i kabinettet och der talas vid.

— Ja, der skall du få veta, hvem jag rätteligen är, — svarade Irma, — jag tänkte alltid hålla det

hemligt för dig, men jag kan icke, och du skall ha medlidande med mig och med honom.

Allen ledde in Irma i ett litet kabinett bredvid grefvens sängkammare. Då Rosa hörde, att han sköt igen dörren, smög hon sig fram. Hennes ansigte var blekt till oigenkänlighet och då hon böjde sig fram öfver den sofvande grefven, droppade tvänne tårar ned från hennes kinder på hans hufvud.

— Måtte Gud bevara dig, ädle man! — hviskade hon.

Derefter sträckte hon blixtnabbt ut handen mot de brinnande ljusen och bytte ut dem mot ett par andra, som hon fann på ett annat bord i rummet. Hon hann icke icke mer än gömma de förgiftade ljusen under den tunna silkessjal, hon bar öfver sina axlar, förrän hon hörde, att Allen rörde sig i kabinettet. Hon störtade ångestfullt mot dörren, den hon öppnade . . . derutanför låg hela sträckan af rum i mörker.

Allen, som tyckte sig höra någonting inifrån sängkammaren, skyndade att öppna kabinettsdörren och se ut. Det var i samma ögonblick som Rosa ilade ut ur rummet. Allen hann endast att se en mörk, fladdrande skugga, flyktande framåt, och han hörde små, snabba steg. Han besinnade sig icke längre, utan sprang ut för att taga rätt på, hvem det var. Men han famlade förgäfves i mörkret — Rosa hade lyckligt kommit undan och ut under Guds stjernklara himmel.

Der stod hon nu på den frusna marken. Hennes hjerta bultade hårdt och hon var full af ångest. Hvad hon nu skulle göra, visste hon alltför väl, men som hon icke vågade förtro sig åt någon af tjänstfolket, ville hon icke vända om in för att hemta en kappa och en hatt. Barhufvad och tunnklädd som hon var, beslöt hon att vandra den icke korta vägen till Malmvik, för att träffa doktor Wass och gifva honom de båda ljusen, för att undersöka, om de

innehöllo någonting som kunde vara orsaken till grefve Runas sjukdom. Rosa erinrade sig ha hört omtalas många märkvärdiga, hemlighetsfulla förgiftningar, och nu trodde hon sig vara en sådan på spåren, ty hvad skulle hon eljest draga för slutsats af Allens yttrande.

Snabbt skyndade hon framåt. Någon köld kände hon icke till, ty hennes blod brann som eld i ådrorna.

— Om jag kunde rädda honom från att dö! — upprepade hon flerfaldiga gånger. — O, hvilket brott de båda varit med om! Och hon sade sig vara grefvens dotter. Hvilken osanning, hvilken intrig, — och allt fortare ilade hon fram på vägen.

Slutligen uppnådde hon Tappström. Sjön var icke tillfrusen och hon måste därför anlita färjkarlen för att komma öfver till andra stranden. Det väckte dennes förvåning att se henne ensam vara ute vid denna tid på dagen och så tunnklädd, men hon brydde sig icke om hvad han sade. Då hon kommit öfver sundet, hörde hon, att ett åkdon nalkades. Hon stannade, men fortsatte sin gång, då hon såg, att det var en skjutskärra. Det var tvänne resande, en karl och en qvinna, som stego ur åkdonet och läto färja sig öfver. De togo sedan in på gästgifvaregården vid Tappström, der de begärde rum för natten.

Rosa hade omsider hunnit fram till Malmvik. Hon läste upp de stora förstugudörrarne och gick uppför trappan till öfre våningen. Utan att bulta på någon dörr eller förut ha gifvit sig tillkänna för någon af tjenarne, af hvilka hon dessutom ej såg till en enda, inträdde hon i salen, der doktor Wass och hela hans familj sutto församlade omkring en flammande brasa i spiseln. Då hon steg in, blefvo alla öfverraskade af hennes uppträdande och skyndade emot henne, undrande och frågande, om grefve Runa var död, eftersom hon kom så oförmodadt. Doktors aktningsvärda fru förebrådde den unga

flickan i milda ordalag hennes oförsigtighet att i denna lätta drägt ha begifvit sig ut i den kalla vinterqvällen.

— Men jag förstår, någonting ovanligt måste ha händt?

— Låt mig få tala med er ensam, herr doktor, — bad Rosa, och den häftiga oro, hvarmed hon sade detta, lät honom straxt ana, att hon hade något viktigt att meddela honom.

Doktorn förde henne in i sitt rum och stängde dörren efter sig.

Rosa omtalade nu i korthet anledningen, hvarför hon hade kommit. Hon berättade, huru hon hade lyssnat till Allens samtal, men hon nämnde dock icke ett ord derom, att Irma hade påstått sig vara grefve Runas dotter.

— Se här äro ljusen, herr doktor, — tillade hon, — det tillkommer nu er att undersöka dem och måhända rädda grefvens lif.

Doktor Wass mottog ljusen och ålade Rosa att iakttaga den strängaste tystnad om hvad som hade förefallit. Var Allen Bright verkligt brottslig, skulle han ej undgå sitt straff, tillade doktorn, som hyste en stor motvilja för denne person.

Rosa vågade icke längre stanna på Malmvik. Hon fruktade ändå, att hennes bortovaro skulle upptäckas. Doktor Wass lät spänna en häst för ett åkdon och hans fru svepte om Rosa en mjuk, varm kappa.

Hon kom obemärkt hem. Grefvinnan klagade väl öfver, att hon varit så länge borta från henne, men för öfrigt fanns ingen anledning till den miss-tanken, att någon hade lagt vikt vid hennes bortovaro.

— Besynnerligt, — hade Allen sagt åt Irma, då han icke fann någon i den mörka våningen, — jag tyckte precis, att jag hörde någon inne hos

grefven, och jag tyckte, att jag såg en skugga skymta förbi.

— Det var kanske ett spöke, Allen, — inföll Irma vidskepligt.

— Toka! — han kysste henne.

— Vi skola bli lyckliga, Irma, — tillade han, — du måste tillhöra mig nu mera än någonsin, sedan du förtrott mig din härkomst, ty hvart skulle du eljest taga vägen med dina dåliga släktskapsförhållanden?

Irma suckade. Derefter lemnade de hvarandra. Allen hade bref att skriva och de skulle ej träffas förr än vid supén.

Men Irma gick ej upp på sitt rum. Hon svepte i stället en sjal omkring sig och gick ut på gården, der hon satte sig i den djupaste skuggan af det stora bokträdet. De långa grenarne voro nästan alldeles bara och i de gulnade och frostbitna löfven, som ännu sutto qvar, prasslade vinden, ängsligt suckande.

Irma tänkte på sitt förflutna lif, på Cyril, som hon så falskt hade öfvergifvit och bedragit. Skulle hon väl någonsin kunna blifva lycklig med Allen? Hon fruktade, att detta vore omöjligt. Hon kände en gruflig ångest och förskräckliga samvetsqual öfver att vara lika delaktig som han i mordförsöket mot grefven. Denne skulle visserligen aldrig vilja erkänna henne för sin dotter, men han var ändock hennes far och hon borde skona honom.

Plötsligt dök en mörk skugga upp tätt bredvid henne. Ett hest skratt hördes och en hård, kall och knotig hand grep Irma om handlofven.

— Så har jag äntligen efter åratals längtan återfått dig, — hviskade en skärande röst i hennes öra. Irma igenkände zigenerskan — sin mormoder.

TJUGONDENIONDE KAPITLET.

— Jag skall rädda dig! — sade en röst i bakgrunden af rummet.

— Ett helt dygn har jag legat här dold, för att få träffa Rosa, — sade Hjulan, — men så finner jag dig, Irma. Hur har du kunnat vara så länge borta ifrån mig, otacksamma barn?

Irma sköt henne föraktligt ifrån sig.

— Du vill ej vidkännas mig. Du har blifvit en förnäm dam, men hur har du kommit hit?

— Det rör er inte, — svarade Irma, som icke ville veta af mormodern. — Det är bäst, att ni går er väg, ty eljest griper man er. Ni vet kanske icke, att ni är anklagad för att ha anlagt mordbranden på Elfkulla.

— Jag vet det och skall nog akta mig. Jag ville endast träffa Rosa, ty jag har något otaladt med henne... ah, du vet ej, huru jag hatar denna flicka och att det är för din skull jag hatar henne!

— För min skull, — upprepade Irma förskräckt. — Hvem är då Rosa, eftersom ni hatar henne?

— Hvem *hon* är, skall du snart få veta. Jag lofvade dig också att få veta, hvem din far är. Stunden är nu kommen för dig att hämnas din moders vanära och din egen tillvaro.

— Hvem är då Rosa? — upprepade Irma åter.

— Rosa är *din syster*.

— Min syster? Allsmäktige Gud! — Irma störtade upp, till ytterlighet öfverraskad. — Är hon måhända det lilla barn, som man trodde ha blifvit mördadt... grefve Runas lilla dotter, som ni bortröfvat?

— Ja, hon är grefve Runas dotter, men du aktar dig nog för att säga det, Irma, ty hon ensamt eger rättighet att bära sin faders namn och ärfva hans rikedomar. Du är ett vanhederns barn, födt i synd... detta är hvad jag vill hämnas, förstår du?

Irma skar tänderna och hennes händer knöto sig konvulsiviskt tillsammans.

— *Du* har inga anspråk, Irma, du är af oäkta börd och du skall alltid blifva föraktad. Visste din fader af dig, skulle han blygas öfver dig... sådan är faderskärleken! Hämn dig... hämn dig...

Irma skuffade henne ifrån sig.

— Bort, bort, förkastliga varelse! — sade hon.

— Du jagar bort mig! Hvad skulle du ha varit, om jag ej lagt dig i parken vid Elfkulla? Blyges du öfver mig?

— Ja, jag blyges för att vara beslägtad med en mordbrännerska. Gå... ni skulle eljest vanära mig!

— Ha, ha, ha! — Hjulan uppgaf ett vansinnigt skratt och raglade tillbaka.

Irma passade på tillfället och flydde.

— Hon vill ej veta af mig, mitt eget kött och blod vill ej veta af mig! — mumlade Hjulan, — och likväl är det för hennes skull, jag sjunkit så djupt... För hennes skull mördade jag Bruno; hon var då en liten stackars varelse, hvars lif han ville åt; men jag räddade henne, jag och Skogsstjerna. Hon vill nu ej veta af mig, — upprepade hon och släpade sig med tunga steg bort från Ekebyhof.

Den förtappade, olyckliga varelsen led djupt af att ha blifvit bortvisad af sitt barnbarn. Allting annat i verlden kunde hon lida, men ej detta; det var för mycket och det förkrossade henne djupt.

Hon hann ej längre än till Tappströms gästgifvaregård. Uppgifven af hunger och köld, dignade hon ned vid trädgårdsstaketet och förlorade medvetandet. Då Irma hade öfvergifvit henne, var det

slut med hennes mod och krafter. Hvad hade hon mera att kämpa för? Hvad fanns för henne mera i världen?

Gästgifvaren fann Hjulan och släpade henne in i huset. Hon blef igenkänd och då man fått henne åter till sans, gaf man henne att äta och dricka.

— Låt mig blott få hvila mitt trötta hufvud, — bad hon.

— Rätteligen borde vi skicka efter länsman för att taga hand om dig, mordbrännerska.

— Gör med mig, hvad ni vill, lifvet är för mig ingenting mera värddt.

De tvänne resande, som Rosa hade träffat på vägen, kommo nu in och fingo se den olyckliga gamla zigenerskan. Den ene af dem, mannen, drog sig tillbaka, men den andra, hans följeslagerska, hade medömkan med den stackars varelsen.

— Låt henne hvila! — bad hon på bruten svenska. — Hon är ju en gammal, grånad qvinna, och om hon äfven gjort något ondt, så kan hon ju ej undslippa er.

— Ni har rätt, goda fru, hon skall få ligga qvar här öfver natten.

Hjulan lyfte sina ögon mot den främmande qvinnan och tackade henne med en vältalig blick. Sedan bad hon henne sitta bredvid sin bädd, emedan hon ej vågade vara ensam. Hon hade ett ondt samvete och ensamheten ingaf henne fasa.

— Jag är villig att bekänna mina synder, — sade hon, — ty *hon* har öfvergifvit mig, Skogsstjernas barn! Tag mig... fångsla mig... bränn mig lefvande, hvad frågar jag efter det nu... Jag skall bekänna allt, — skrek hon, — jag skall bekänna, att det var Skogsstjerna, som gaf Bruno första slaget af tennstopet, men att det var jag, som fullbordade mordet.

Vid namnet Bruno hade den främmande qvinnan spruttit till och bleknat.

— Bruno, — sade hon, — Bruno, hvem var han? Hjulan berättade hans historia och beskref honom noga, beskref hans förfärliga dödssätt och nämnde det namn, hans läppar hviskat i dödsminuten.

— Zela var det namnet, Zela; men hvad han menade med det, visste jag inte, — tillade Hjulan.

Men Zela visste det hon, som nu satt bredvid den gamla, syndfulla zigenerskan och som var samma främmande qvinna, som hade anländt till orten med sin son Cyril, hvilken af sjukdom hade blifvit uppehållen på sin resa.

Zela kunde icke längre tvifla på, att det var hennes älskade Bruno, som Hjulan talade om. Allt slog precis in på honom och Zela var det namn, han sist hade upprepat i lifvet. Det bevisade ju tydligt hans ånger öfver att ha öfvergifvit henne, fastän ångern kom för sent.

Zela vände sig bort och grät. Hjulan, som trodde, att hon rördes af det förfärliga öde, som väntade henne, yttrade:

— Gråt inte öfver mig, — sade hon därför. — Man kan inte mera än taga mitt lif och det är numera ingenting värdt.

Zela lät Cyril veta hvad Hjulan hade berättat. Han skulle åtminstone finna sin faders graf, som Zela hade beslutit att uppsöka på Ekerö kyrkogård, der Hjulan hade sagt, att Brunos stoft förmultnade.

Så fort morgondagen grydde, skickade gästgifvaren bud på länsmannen. Denne kom och Hjulan måste, fängslad till hand och fot, göra honom sällskap till häktet.

Zela ville icke se den gamla taterskans affärd. Väl var hon Brunos mörderska, men hon önskade henne dock icke att komma under menniskors straff, utan allenast under Guds dom.

Med blixstens snabbhet spridde sig ryktet, att Hjulan hade blifvit fasttagen och bekänt sig vara skyldig till mordbranden vid Elfkulla, samt att äfven

ha varit med om mordet på Bruno och en mängd andra onda gerningar. Icke ett ord hade hon dock ännu nämnt om, hvad som rörde Rosa och Irma.

Zela hade efter mycken svårighet lyckats öfvertala sin son att med så litet uppseende som möjligt uppträda på Ekebyhof och återfordra sin förrymda hustru. Och då hon nu hade fått veta, att grefve Runa låg dödssjuk, föresatte hon sig, att Cyril och Irma skulle i all hemlighet få ett möte med hvarandra.

Med hvilken oro Irma mottog underrättelsen om Hjulans gripande, kan lätt tänkas. Skulle mormodern upptäcka allt? Skulle hon bekänna sig skyldig, att ha bortröfvat grefve Runas barn, och yppa, att detta barn var Rosa? Irma kände en bitter afund mot sin halvesyster och ångrade djupt, att hon stött Hjulan ifrån sig.

Irma stod vid ett af fönstren och svarade tankspridigt på hvad Allen sade henne, då doktor Wass anmäldes och straxt derefter inträdde med en annan läkare, som egde ett populärt namn och hvars utomordentliga skicklighet ofta hade blifvit tagen i anspråk af sjelfva de kungliga personerna.

Allen bleknade, men beherskade sig ögonblickligt och gick de båda doktorerne till mötes.

— Vi önska att få komma in till grefven, — sade doktor Wass.

Er önskan, herr doktor, kan jag ej bevilja, emedan grefvens tillstånd är sådant, att han måste njuta en lugn och ostörd hvila.

— Men icke desto mindre *måste* ni släppa in oss, — inföll doktor Wass och styrde sina steg rakt till sängkammaren.

Allen följde efter. Om han längre stred mot doktor Wass, vore det ju att väcka misstanke.

— Grefven är förgiftad, men ännu kan något hopp om räddning finnas, — sade de bägge läkarne och betraktade Allen skarpt.

— Förgiftad! Hvem vågar påstå detta?

— Jo vi, vi bägge påstå, att han är förgiftad, och vi anklaga er därför, — svarade doktor Wass. — Se här... känner ni igen dessa? — och doktorn framtog ett af de ljus, Rosa hade lemnat honom. — En engel har upptäckt den hemska gerningen, en ung flicka, hvars skarpsinne ni inte hade tagit med i beräkningen.

— Det är således Rosa, som... ty Irma kan det inte vara, — mumlade Allen.

Han yttrade ingenting vidare, emedan han ännu trodde på en möjlighet att kunna rädda sig ifrån anklagelsen.

— Irma, — sade doktor Wass, som hört hans ord och nu närmade sig honom samt hviskade så sakta, att den andre läkaren ej kunde höra det, — Irma har ni förledt till det ohyggligaste af alla brott på jorden. Hon är en ung flicka och jag har medlidande med henne. Ännu kan hon ej vara så förhärdad, att ej en räddning finnes... för hennes skull vill jag låta er fly. Skynda er att lemna detta hus, eljest är ni förlorad!

Allen böjde sitt hufvud. Det tjenade icke längre till något att trotsa. Utan ett ord lemnade han rummet och några timmar derefter fanns han ej kvar på Ekebyhof. Hvad hans öde slutligen blef, förmäler icke historien. Men innan han lemnade det gamla herresätet, hviskade han till Irma, der hon stod ensam i det stora gemaket:

— Allt är förloradt! Rosa har upptäckt oss. Hon vet, att du är lika brottslig som jag.

Irma uppgaf ett skri, ett hjertskärande rop och dignade ned. Men hon förlorade ej medvetandet... hon störtade upp och ut... ilade uppför trappan till gästrummen och kom så in i sin kammare, der hon kastade sig på knä, gripen af ångest och för-
tviflan.

— Upptäckt! — upprepade hennes skälfvande

läppar. — O, jag ville aldrig detta mord! Hur skall jag kunna fly... hvad ämnar man göra mig? Offentligt straff och vanära skall komma öfver mig... min Gud, min Gud, hur skall jag komma härifrån! Hvem skall rädda mig... hvem?

— Jag skall rädda dig! — sade en röst i bakgrunden af rummet.

Hvarifrån kom denna stämman? Den ljöd sträng, men ändock ej hård, den lät klagande, på samma gång som den var så välbekant.

— Jag skall rädda dig! — upprepade rösten åter. Då först såg Irma sig om. Hon sprang upp, all hennes blod rusade till hjertat. Med ett rop kastade hon sig i den öppnade famnen — *Cyrils famn*.

Ja, det var Cyril, som hade kommit. Han hade frågat efter Irma och man hade visat honom till hennes rum. Han trodde sig återfinna henne stolt och öfvermodig i den falska lycka, hon inbillade sig ha vunnit, och han var beredd att säga henne sanningen, att säga henne, hvilken dålig varelse hon var, och tvinga henne, att följa sig. Men då han fann henne djupt olycklig, liggande på knä, förkrossad och vridande sig af ångest, veknade hans hjerta och han förlät henne allt det onda, hon hade gjort honom. Han kände, att hans kärlek icke var död, att han älskade henne lika mycket som förr och att de säkerligen nu först kunde gå en lycklig framtid till mötes.

Irma hade sjunkit i Cyrils famn, men hon vågade ej se upp till honom.

Tvänne långa timmar satt han hos henne och allt blef förlåtet och försonadt. Irma erkände för honom sin brottslighet och dolde icke ens, att Hjulan var hennes mormoder, utan berättade sin mors sorgliga historia. Hon var Skogsstjernas dotter och han var Brunos son! Underliga sammanträffande af ödet! De voro båda af zigenarrace — behöfde de blygas därför? Hade de väl födt sig sjelfva till verlden?

Med grefve Runas förbättring gick det långsamt, men säkert. Han fick af doktor Wass veta, huru nära han hade varit döden och huru brottslig hans kusin var, men doktorn förteg, att Irma också hade haft sin hand med i det hemska dådet. Hon trodde sig därför icke vara upptäckt och tackade Gud i sitt hjerta, att hon ej blifvit en fadermörderska.

Bertel Runa mottog med djupt intresse alla underrättelser, som ingingo om Hjulan. Han fick sålunda veta, att hon erkänt sig skyldig till mordbranden, äfvensom att ha varit delaktig i mordet på Bruno, samt att hon efter en längre ransakning slutligen blifvit dömd att mista lifvet genom hals-huggning.

TRETTIONDE KAPITLET.

**Men en gång skall upplysningens dag
komma! Har icke morgongryningen
deraf redan bräckt och börjat
skingra okunnighetens och
vantrons mörker?**

Dömd till döden! — Ja, hon hade blifvit dömd till döden, den elaka, brottsliga, syndfulla qvinnan! Man hade icke velat låta henne lefva för att såsom en ny och förbättrad människa söka försona och ångra sina synder — nej, den gamla, barbariska blods- och hämndlagen skulle kräfva sitt offer! Och så skickade man en prest till henne i fängelset, en prest, som talade en hel hop vackra saker om Kristus, försonaren . . . och likväl ville man icke sjelf utöfva nåd och barmhertighet!

Dagen kom, den rysansvärda dagen, då den

hvithåriga, af ålder, svaghet och brott böjda qvinnan. skulle föras ut att slagtas; ty hvad var det annat än slagta, att hugga hufvudet af hennes kropp och gräfva ned henne som ett oskäligt djur på galgbacken? Hade hon också varit mycket syndfull och brottslig, så begick man ju nu i *lagens* vanhelgade namn en lika syndfull och brottslig gerning, som den, för hvilken hon blifvit dömd: *ett mord!* Gud har gifvit lifvet, ensamt han skall taga det tillbaka, icke dödliga människor, om ock de stödjade sig på tusende lagar. Hvarifrån leda då dessa lagar sitt ursprung? Männe från Guds vishet, barmhertighet och nåd? Nej, ur svaga, af fördom omtöcknade människohjernor hafva de sprungit och därför ha de också blifvit hårda och grymma.

Hjulan förtjenade visserligen att straffas, men framför allt borde hon väl förbättras. Men var det att förbättra henne, att taga hennes lif? Framstod hon icke just derigenom såsom en martyr och väckte mångt hjerta till medlidande? Man glömde hennes brott af medömkan öfver att se henne gå till döden, full af ångest och förskräckelse öfver dödssättet. Och hvad hafva väl för öfrigt dessa ohyggliga, råa dödsstraff uträttat till samhällets nytta? Har brottens antal derigenom blifvit förminskadt? Nej, och tusen gånger nej! Är icke döden långt lyckligare än ett lif, fullt af ånger, qual och medmänniskors förakt?

Hjulan kunde icke fatta, att hon var dömd till döden. Hon hoppades alltjemt på nåd. Hvilken lifdömd fånge gör icke det? Men det fanns dock ögonblick, då hon i förtviflan störtade upp från sitt usla läger och rusade fram till fönstret, hvars jerngaller hon skakade; hon slet håret från sitt hufvud, hon vred sina händer och hon klöste sig sjelf, med naglarne, så att blodet rann från hennes magra knotor. Hon var rädd för döden... hon bäfvade... men hon hoppades ändå intill det sista på nåd.

Men ingen nåd kom.

— Ingen nåd? — skrek hon åt presten, som beredde henne till hennes sista stund. — Jag vill inte dö, nej, jag vill inte . . . jag skall slå bödeln, jag skall bita honom, jag skall slita honom i stycken, men jag vill inte dö!

Och likväl måste hon dö. Dagen var inne . . . i morgongryningen väckte man henne, ty hon hade besynnerligt nog somnat.

Hon, som sade, då dotterdottern visade henne bort ifrån sig, att hon icke hade något mera att lefva för i världen, ville nu dock icke derur. Hon stretade emot af alla krafter och förgäfves talade presten till henne Guds ord. Hvad kunde det lugna henne? Måste hon ändock icke dö? Måste hon ändock icke upphöra att vara till?

Hon tvingades att sätta sig på en stol. Man måste hålla henne, medan bödeln klippte af hennes långa, hvita hår. Man måste bruka våld, ty lagen hade befallt, att hon skulle dö. Och bödeln, han begick ingen synd, han skulle sofva lika lugnt den natt som kom, fastän han afklippt en människas lifstråd, ty han var ju endast lagens verktyg och hade betaldt för hvad han gjorde. Förunderliga samvete, som af människors lagar kan hållas så fånget!

Men en gång skall upplysningens dag komma! Har icke morgongryningen deraf redan bräckt och börjat skingra okunnighetens och vantrons mörker?

Klockan slog åtta på förmiddagen, då man tillsade Hjulan, att ögonblicket var inne. Med ett fasans skrik sprang hon upp, dignade ned, reste sig åter igen och föll framstupa.

— Jag har mera att bekänna! — stönade hon.

Hennes domare påkallades. Och för denne bekände hon nu, att grefve Runas barn lefde och att det var Rosa. Rosa ville hon se ännu en gång, och hon fick det. Så mycken nåd och barmhertighet förunnades henne, att hon ännu fick lefva en hel

dag och en hel natt och derunder träffa Rosa, grefve Runa och Irma.

Allt blef nu förklaradt och förlåtet. Kände Hjulan sig lugnare och lyckligare? Var det med mera mod hon nu gick döden till mötes? Det yttrade hon icke, och hon var dessutom redan till hälften död af ångest och förskräckelse, innan bilan föll.

Tvänne år hade förflutit. Det obehagliga minnet af Allen Bright hade helt och hållet förbleknat hos grefve Runa. Han uttalade aldrig detta namn och ingen annan var heller så ogrannlaga att göra det.

Guladis hade återfått sitt förnufts fulla bruk, sedan hon blifvit öfvertygad om, att Rosa var hennes dotter. Rosa hade också visat henne den lilla tröjan, som hon med förtjusning igenkände, ty hon hade sjelf sytt den. Guladis hade således i Rosa återfunnit sin lilla förlorade Alf hild!

Men Irma — hvad hade det blifvit af henne? Var hon ännu samma fåfänga varelse, som endast trånade efter lyx och rikedom? Nej, hon hade blifvit mycket förändrad och förbättrad genom sin man Cyril och sin syster Alf hild. Cyril, som hade beslutat att bosätta sig i Sverge, hade ordnat ett förtjusande hem åt sin tillbedda hustru eller, rättare sagdt, grefve Runa hade gjort det. Bertel ville göra sin dotter all möjlig rättvisa, ehuru ingen lag kunde dertill döma honom; men Irma var ju lika fullt hans dotter och Alf hild skulle aldrig gå in på något annat än att hon fick dela med sig åt systemen af sitt öfverflöd.

Dock förblef Guladis alltid i okunnighet om, att det fanns ett närmare band emellan Bertel och Irma än vänskapens.

Irma blef slutligen en god maka och svärdotter samt en präktig moder för söner och döttrar. Mången inre strid måste hon dock utkämpa, för att öfver-

vinna sina syndiga begär, men hon tog Gud till sin hjälp och segern blef då hennes.

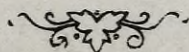
Icke blott en, utan många friare uppträdde och täflade om Alfhilds hand, men förgäfves. Hon hade beslutat att aldrig gifta sig, om icke af kärlek, men hennes hjerta hade icke funnit någon, vid hvilken hon kunde fästa sig. Hon förblef därför ogift.

Alfhilds lif blef dock långt ifrån förfeladt. Hon hade sina älskade föräldrar och efter deras bortgång sina fattiga underhafvande att lefva för, och månget nyttigt och ädelt verk utgick från hennes hand. Då hon hade valt friheten för hela lifvet, hvem vet, om hon icke hade valt den bästa delen?

Alfhild glömde ingen och allraminst dem, som hade gjort henne godt och gifvit henne beskydd, då hon stod ensam och fridlös i verlden. Uppsyningsmannen på Danviken och hans hustru, som hade förbarmat sig öfver henne i hennes nöd, blefvo nu rikligt belönade. De erhöillo till gåfva af grefve Runa egendomen Brygga, som är belägen emellan Ekebyhof och Tappström, och som ännu i dag ligger lika täckt och förtjusande, omgifven af rika fruktträdgårdar, och mot hvars strand Mälaren slår sina klara vågor.

— Om ni inte hade förbarmat er öfver mig, — sade Alfhild, då de tackade och välsignade henne, — hvart skulle jag då ha flytt . . . hvilket skulle mitt öde väl då ha blifvit?

— Gud hade ändock inte öfvergifvit er. Herren öfvergifver ingen, som sätter sin tro och lit till honom.

yttre och inre världen. Men när man ser
 till den yttre världen, så ser man att den
 är full av ljus och glädje. Men när man
 ser till den inre världen, så ser man
 att den är full av mörker och sorg.
 Detta beror på att den yttre världen
 är skapad av ljuset, medan den inre
 världen är skapad av mörkret. Detta
 betyder att den yttre världen är en
 spegel för den inre världen. När man
 ser till den yttre världen, så ser man
 sig själv. När man ser till den inre
 världen, så ser man Gud. Detta betyder
 att den yttre världen är en spegel för
 Gud, medan den inre världen är en
 spegel för oss själva. Detta betyder
 att den yttre världen är en spegel för
 den inre världen, medan den inre
 världen är en spegel för Gud. Detta
 betyder att den yttre världen är en
 spegel för Gud, medan den inre
 världen är en spegel för oss själva.

I bokhandeln har nyligen utkommit

Tredje upplagan af

FRU SVENSSONS SPARLAKANSLEXOR.

Af DOUGLAS JERROLD.

Fri öfversättning från engelska originalet:

»Mrs Candle's Curtain Lectures».

Pris: 2 kronor.

En blick på nedanstående innehållsförteckning torde förklara anledningen till den popularitet boken vunnit.

Innehåll: Inledning. — I. Herr Svensson har lånt en bekant 100 kronor. — II. Herr Svensson har varit på ett schweizeri med en vän samt kommer hem och luktar tobak. — III. Herr Svensson har ingått såsom medlem i en klubb. — IV. Herr Svensson har fått bud efter sig en natt att komma till polisvaktkontoret och gå i borgen för herr Pettersson. — V. Herr Svensson har suttit ute i salen och pratat med en bekant till klockan öfver ett. — VI. Herr Svensson har lånt bort familje-paraplyn åt en bekant. — VII. Herr Svensson har vågat göra en anmärkning öfver att han fått kall oxstek och ingen efterrätt till middagen. — VIII. Herr Svensson har blifvit frimurare. Fru Svensson är förargad deröfver, men på samma gång nyfiken. — IX. Herr Svensson har varit i Upsala på Distings marknad. — X. Om herr Svenssons skjortknappar. — XI. Fru Svensson föreslår att hennes moder skall flytta till dem. — XII. Herr Svensson har kommit hem litet sent och förklarar att han hädanefter kommer att taga portnyckel med sig. — XIII. Fru Svensson har varit på besök hos sin moder. Herr Svensson har passat på tillfället och bjudit några vänner till sig. — XIV. Fru Svensson tycker

att det är »hög tid» på att barnen få sommarkläder. — XV. Herr Svensson har återigen kommit sent hem. — Fru Svensson, först förolämpad och vred, veknar »på förekommen anledning». — XVI. Yngsta plantan skall döpas; fru Svensson nagelfar de möjligen blifvande faddrarnes förtjenster. — XVII. Svensson har under dagens lopp vågat ifrågasätta fördelen af att tvätta hemma. — XVIII. Herr Svensson har varit ute och gått med sin hustru; ett yngre och äfven vackrare fruntimmer än fru Svensson har helsat på honom. — XIX. Fru Svensson tycker att det skulle se bra ut om de firade sin bröllopsdag. — XX. »Brodern» Svensson har varit på en frimuraremiddag. Fru Svensson har gömt »broderns» sedelbok. — XXI. Herr Svensson har icke uppfört sig som en man egnar och anstår på bröllopsmiddagen. — XXII. Svensson kommer hem på qvällen just som fru Svensson har gått ut att köpa någonting. Svensson gör henne föreställningar då hon kommer hem vid tio-tiden. — XXIII. Fru Svensson vill bara veta om de komma att fara till westkusten eller inte i sommar. — XXIV. Fru Svensson knotar öfver att Svensson alldeles försummat henne om bord på ångbåten, ehuru hon varit sjösjuk under resan. — XXV. Fru Svensson, ledsen på Strömstad, känner en stark längtan efter att få se Norge. — XXVI. Fru Svenssons första natt i Norge. Svenssons »skamliga likgiltighet» vid tullvisitationen. — XXVII. Fru Svensson återvänder till sitt fädernesland. Svensson har varit nog barbarisk att icke vilja vara henne behjelpig med att smuggla ett och annat. — XXVIII. Fru Svensson har kommit hem igen. Allting hemma är (naturligtvis) upp- och nedvändt. Herr Svensson tillgriper, såsom sjelfförsvär, den utvägen att läsa. — XXIX. Fru Svensson tycker att det är tid på att de skaffa sig ett sommarnöje. — XXX. Fru Svensson beklagar sig öfver »Dufslaget». Hon upptäcker kakerlackor. Anser det vara alldeles i sin ordning att Svensson lägger sig till häst och vagn. — XXXI. Fru Svensson beklagar sig bitterligen öfver att Svensson svikit hennes förtroende. — XXXII. Fru Svensson håller en afhandling om pigor. Herr Svenssons »gemena

uppförande» för tio år sedan. — XXXIII. Fru Svensson har upptäckt att Svensson blifvit invald till medlem af Patentkaffe-aktiebolagets styrelse. — XXXIV. Fru Svensson misstänker att Svensson har gjort sitt testamente och är naturligtvis »såsom hustru» nyfiken att få veta något om bestämmelserna deri. — XXXV. »Man har berättat» fru Svensson att Svensson börjat att spela biljard. Sista lexan. Fru Svensson har förkyllt sig. Bedröfliga följer af att begagna tunna kängor. Efterskrift.

TREHUNDRA NORDISKA FOLKVISOR,

harmoniskt behandlade för en röst och

Pianoforte af *J. N. Ahlström*.

Pris inb. 3 kr.

Nya Dagligt Allehanda yttrar om detta arbete:

Tre hundra nordiska folkvisor. För sångens och poesiens vänner behöfva vi icke mer än påpeka tillvaron af den samling nordiska folkvisor, som till julen utkom på F. C. Askerbergs förlag, för att de skola vinna den spridning, de väl förtjena. Dessa visor äro harmoniserade för en röst och pianoforte af den om vår musikkultur mycket förtjente musikediktören *J. N. Ahlström*, och presentera sig nu åter i en samlad, ordnad och i typografiskt afseende prydlig upplaga.

D. N. yttrar likaledes:

På F. C. Askerbergs förlag har i dagarne utkommit en samling af »300 nordiska folkvisor, harmoniskt behandlade för en röst och pianoforte» af *J. N. Ahlström*. Denna i dubbel mening vackra samling af mer och mindre allmänt kända folkvisor (hvilken förr varit utgifven från trycket, men länge varit utgången ur bokhandeln) är en på melodisk fägring rik, musikalisk skatt, som icke behöfver något förord, för att af »det sjungande och pianospelande Sverge» blifva mottagen som ett själskrifvet inventarium i nothyllan.

AMERIKANSKA HISTORIER, HUMORESKER OCH ANEKDOTER.

Öfversättning. 1: 25.

»Detta arbete innehåller en samling roliga anekdoter, hög grad egnade att underhålla skämtet och munterheten. — Såsom reselektyr torde boken i synnerhet kunna rekommenderas.»

Gustaf Wasa. Lefnads- och Karakters-teckning; bearbetad för svenska ungdomen. Vackert inbunden, med 8 illustrationer. 1: 50.

Gustaf II Adolf. Lefnads- och Karakters-teckning; bearbetad för svenska ungdomen. Vackert inbunden, med 6 illustrationer och 1 karta. 1: 50.

Karl XII. Lefnads- och Karaktersteckning; bearbetad för svenska ungdomen. Vackert inbunden med flera träsnitt och 1 karta. 1: 50.

Richard Lejonhjerta. Berättelse för ungdom efter Walter Scotts roman *Ivanhoe*. Med 6 plancher i färgtryck och 1 titelplanch. 4 kr.

Sagan om Wilhelm Tell och det Schweiziska Edsförbundets uppkomst, berättad för ungdom af *Alexander Dumas*. Med flera illustrationer. 1: 50

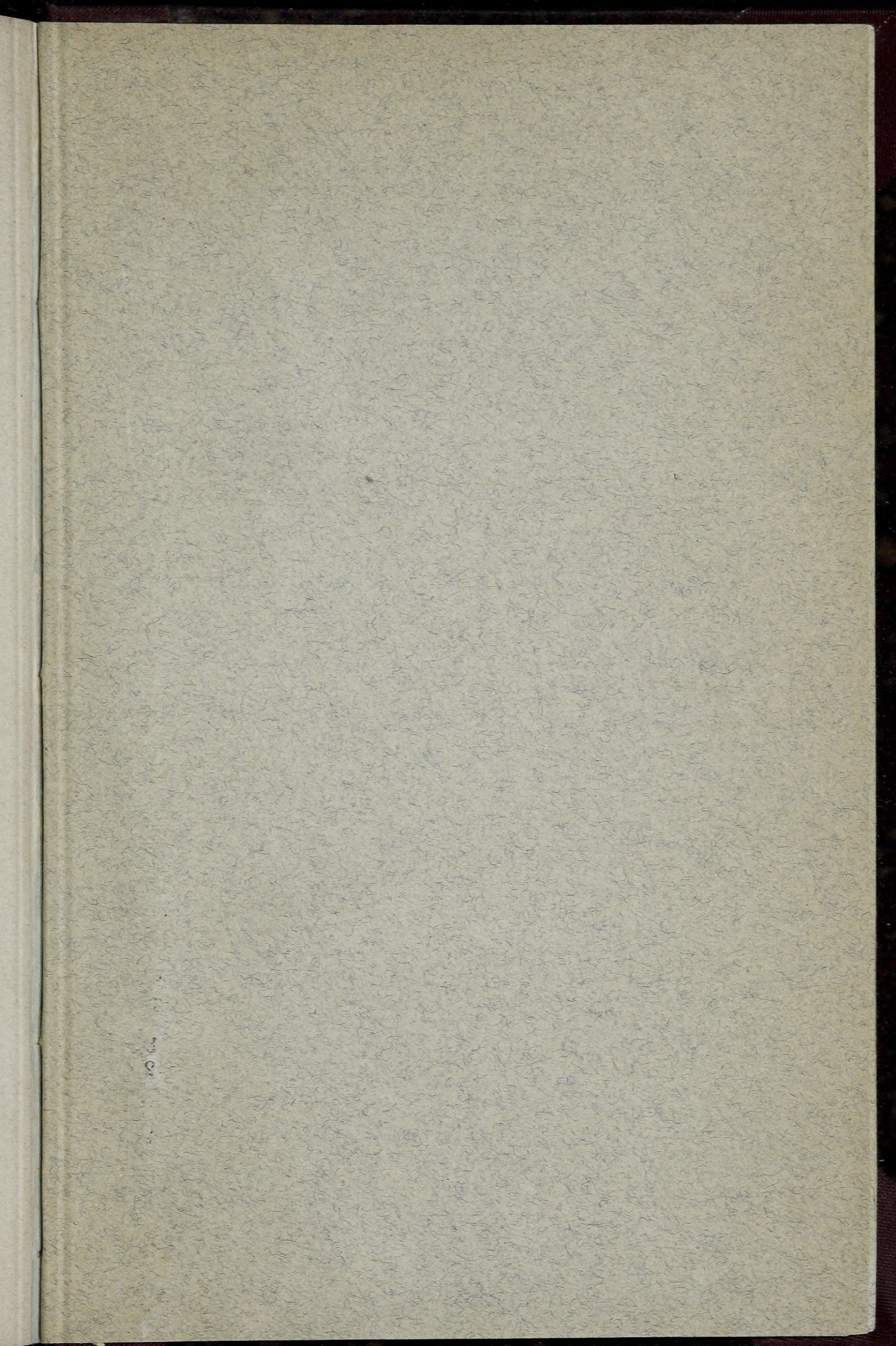
Elefantjägaren Hans Stark. Jagtäfventyr i Boernes och Zulu-kaffrernas land, *Adolf Born*. Vackert inbunden med 5 plancher i färgtryck. 2: 75.

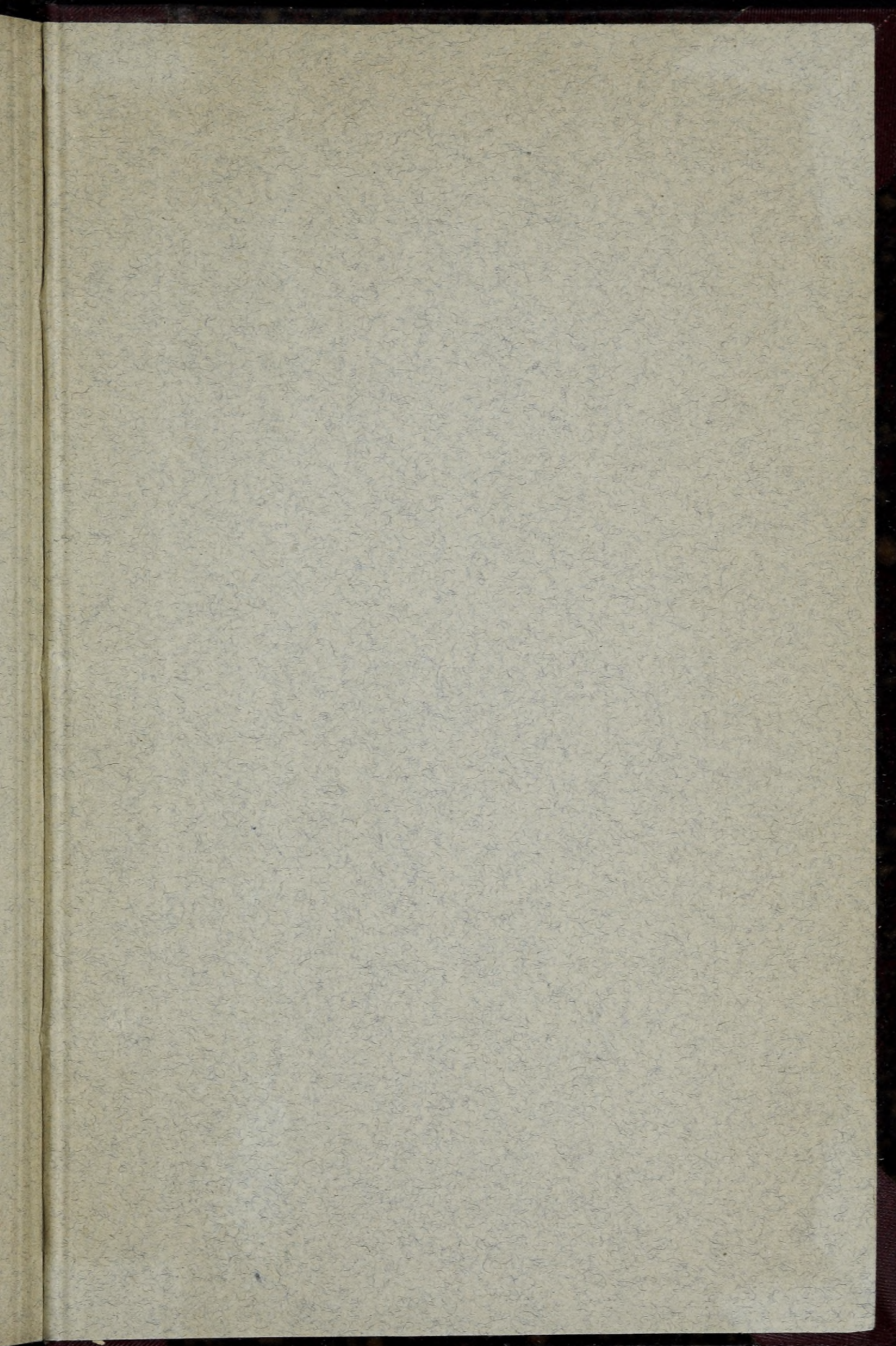
Lejonjagten i Afrika, af *Jules Gérard*. (Lejondödaren). Löjtnant vid tredje Spahisregementet. Försedd med talrika gravyrer af *Gustave Doré* m. fl. Öfversättning från Franskan af *E—e*. Inbunden 3 kr.; i praktband med guldsnitt 5 kr.

Barnen i Nya Skogen, eller Edvard Beverley och hans syskon. Berättelse för ungdom, af Kapten *Marryat*. Med 8 fina engelska träsnitt. Inbunden 2: 75.

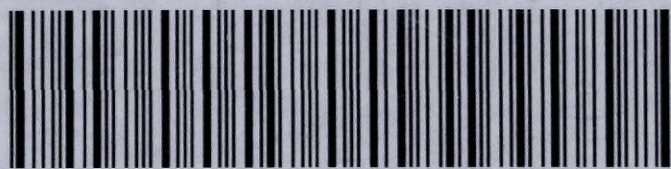
Roland Forrester och hans Systers faror och äfventyr bland Nord-Amerikas indianer. Med 15 illustrationer. Inbunden 2: 25.

Genoveva. En af de skönaste och mest rörande berättelser från forntiden, framställd till ett bildande tidsfördrif för alla goda människor, men i synnerhet för mödrar och barn. Med 4 litografier i tontryck. Inbunden i vackert illustrerad band 1 kr.

UNIVERSITETSBIBLIOTEKET, LUND

15000

400875498